

JENNIFER
BLAKE

*Bir Sözle
Mahkûm*

epsilon®

Graydon'in Üç Güzeli

olarak bilinen soylu kız kardeşler uğursuz bir laneti taşımaktadır. Aşk olmadan onlarla nişanlanan her erkeğin akıbeti ölümdür...

Tudor Kralı, Leydi Catherine Milton'a, İskoç Ross Dunbar'la evlenmesini emreder. Bir sınır toprak beyinin oğlu olan Ross uygun bir eş adayı olsa da evliliğe giden yol zorlu olacaktır. Dunbar, Cate'ten etkilenmiştir ama İngiltere'ye boyun eğip halkına sırt dönmek kolay değildir. Fakat taht için bir isyan çıktığında Dunbar ve Cate evlenmek zorunda kalırlar. Lanetin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine ise aşk karar verecektir.

"Blake'in istisnaiyle araştırılarak yazılmış romanları geçmiş zaman duygusunu öyle iyi yaratıyor ki, unutulmaz hikâyesinin her bir ayrıntısının içine daldıyorsunuz."

RT Book Review

"Büyüleyici, çekici kahramanlar... Tebrikler Blake!"
The Romance Reader's Connection

www.agnieszkaizyl.com
edine kitaplar.kitap365.com

₺20

instagram.com/TylerFayre

facebook.com/TylerFayre

twitter.com/TylerFayre

BİR SÖZE MAHKÛM

Orijinal Adı: By Grace Possessed
Yazarı: Jennifer Blake
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Özlem Sakin
Editör: Emirhan Aydın
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2015

ISBN: 978-605-173-043-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Patricia Maxwell

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çiftelhavuzlar yolu
No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul
Tel 544 22 72
Sertifika no 29030

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bir Söze Mahkûm

Jennifer Blake

Çeviri
Özlem Sakin

epsilon®

Gerard C. Fauchaux
1967-2010
Müzik ve anılar için.

1

İngiltere

Aralık 1486

Bu ölümü görmeye dayanamayacaktı.

Leydi Catherine Milton, kolay midesi bulanan biri olmasa da böyle asil bir geyiğin av köpekleri tarafından parçalanmasını izlemeye katlanamayacaktı. Kral, onları açık çayırılardan, Yeni Orman adıyla bilinen, eski ve oldukça yoğun ağaçlık av sahasına doğru koşmaları için serbest bırakmış; ava kurnazlık ve güç gösterileri eklemişti. Şimdi de bayrağıyla işaret veriyordu. Kısa bir süre sonra Kral ve av partisi, öldürücü darbe için harekete geçecekti.

Cate, binek atını dizginleyerek yürümeye başlamış, dar, hayvan yolunda diğerlerinin uzaklaşmasına ses çıkartmamıştı. Öğleden sonranın çoğunu, av grubu, diğer saray mensupları ve eşlerinin kalabalığının en ağır hareket eden, son kısımda geçirmişti. Arkada kalması için atının dinlen-

meye ihtiyacı olduğu mazeretini gösterebilirdi. Şansı yaver giderse, bu kanlı işin en kötü kısmını Cate tekrar gruba katılana kadar bitecekti.

Cate aslında ava gelmemeyi tercih ederdi ama Kral davet etmişti ve bu da bir emir demektir. 7. Henry, masalarına üşüşen yüzlerce kişiyi doyurmak ve yaklaşan Noel döneminde gerekli olacak ilave et ihtiyacını karşılayabilmek için yeterli miktarda geyiği avlama çabasıdayken etrafında birilerinin olmasından hoşlandı. Fakat bundan da öte, sarayına davet edilen kadın vârislerin, atlarının üzerinde, kendilerini muhtemel taliplerine göstermelerini isterdi. Kral, geçen yaz Cate'in ablası Isabel'in avantajlı bir evlilik yapmasına yardımcı olarak Üç Güzel'in korkunç lanetini kırmayı başarmıştı ve bu zaferi geri kalan iki kardeş için de tekrarlamak istiyordu. Isabel şimdi kocası ve Kral Henry'nin kendilerine verilen altı aylık gayri meşru çocuğu Madeleine'le birlikte İngiltere'nin kuzeyindeydi. Küçük kardeşi de av grubundakilerle birlikte önlerde ata binmekteydi. Marguerite, Cate bir anda kaybolsa çok da endişelenmezdi. Avın ortasında geride kalışı ilk sefer olmuyordu.

Akşamüstü yaklaşmış, bulutlar alçalmaya başlamıştı. Havada keskin bir kar kokusu vardı. Cate şu anda elinde nakışı ve sıcak elma sırasıyla şöminenin önünde oturmayı kesinlikle tercih ederdi. Her ne kadar kürklü paltosunun altındaki bedeninin üst kısmı sıcak olsa da burnunun ucunun yarısı donmuştu ve ayakları ile eldivenli elleri neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. En azından avın bitmesi, Tanrı izin verirse Winchester Kalesi'nde gürleyen ateşe ve sıcak bir yemeğe geri dönüş demektir.

Cate'in gri atı ansızın başını kaldırıp yana doğru şaha

kalktı. Cate yan eyerdeki dizini hayvana doğru daha da sıkı bastırıp etrafına bakınırken atını kontrol etti. Doğduktan bir saat sonra adı Rosie'ye dönüşen Güzel Rosamund genellikle sinirli bir yapıya sahip değildi. Hoşuna gitmeyen bir şeyi sezmiş olmalıydı.

Yüksek meşe, kayın ve akçağaçların çıplak dalları arasında süzülen hafif rüzgâr dışında etrafta hiçbir şey kıpırdamıyordu. Toynakların, bağırان insanların ve avda çalınan borazanların giderek uzaklaşan sesleri geride hiç de doğal olmayan bir sessizlik bırakmıştı. Onların geçişleriyle rahatları bozulan yapraklarındaki küflerinin kokusu havada hafif nemli yosun ve mantar kokusuyla birlikte ilerliyordu.

Cate'e doğru başka bir şey daha ilerliyordu; iğrenç, tanıdık ve epey kötü kokan bir şey.

Bir yaban domuzu, ağacın altındaki çalılıktan çıktı. Bölgesi istila edildiği için öfkeyle ciyaklayarak doğrudan onlara yöneldi. Keskin toynaklarıyla yeri kazıyarak kurumuş yaprakları ve toprağı havalandırdı. Küçük siyah gözleri kısılmıştı ve burnu yere doğru eğikti. Grileşen gecenin ışığı yukarıya doğru kıvrılan boynuzlarının bıçak gibi keskin uçlarını aydınlatıyordu.

At korkuyla inleyerek şaha kalktı. Rosie, ayakları yere değdiği anda derin ormana doğru dörtmala koşmaya başladı.

Yaban domuzu da ardından geliyordu.

Cate, domuzun arkalarından yeri koklayıp burnundan soluduğunu duyabiliyordu. Bir kere de acı veya öfkeyle kulak delici bir biçimde haykırmıştı. Arkaya bakacak vakti yoktu. Bunun yerine bir eliyle atının dizgilerini, diğer eliyle yelelerini yakalamak için atına doğru eğildi. Rosie'nin koşmasına izin verdi. Hemen arkalarındaki tehlikeden kaçmak

için ona güveniyordu. Domuzun kovalama sırasında çıkarttığı sesler onu gerçek bir canavara dönüştürüyordu.

Dallar Cate'e çarptı, dalgalanan eteğini yırttı, kapüşonunu kafasından söküp başlığını yakaladı ve özgür kaldı. Rosie, kütüklerin üzerinden atlayıp çalılıkların içinden geçerken kıvrılarak akan derenin içinde iki kere etrafa su sıçrattı. Cate neredeyse on sefer kere eyeri bırakmak istemişti ama atına yapışarak bedenini öne eğdi ve atın üstüne kapandı. Bir yandan da kalbi çarparak nefes nefese dua ediyordu.

Gizli bir patikaya vardıklarında, Cate'in duaları yanıtlanmış oldu ve Rosie patika tarafına döndü. Yol geniş sayılırdı. Kral için odun toplayan ormancı veya kaleye giden yoldaki av alanı bekçileri tarafından kullanılıyormuş gibi görünüyordu. At yavaşladı, burnundan soludu ve bir anda durdu.

Cate soluklanmaya çalışırken arkasına baktı. Yaban domuzu orada değildi; artık onu ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Ya hayvanın ormandaki bölgesinden çıkmışlardı ya da hayvan kovalamacadan sıkılmış ve onları bırakmıştı. Cate önüne dönmeden önce bir anlığına gözlerini kapattı.

Tesellisi kısa sürdü. Ormandaki patika kıvrıldıkça, önünde yolu kapatan büyük bir çalılık vardı. Üzerinde yükselen iki kalın dallı meşe ağacının arasında uzanıyordu.

Cate doğruldu, çürümüş odunlar ve ölü dallardan oluşan öbeğe baktı. Av partisinin kullandığı yola varacağını düşündüğü için bu patikayı takip etmeyi ummuştı ama bu çalı öbeğinin üstünden atlamak neredeyse imkânsızdı. Etrafından dolaşabilirdi ama patikayı tamamen kaybetmemek için çok dikkatli olması gerekirdi. Yeni Orman, Kral'a aitti; kimsenin üzerinde yaşamasına izin verilmeyen ve kraliyetin verdiği bir görevde olmayan çok az insanın geçtiği keşfedil-

memiş bir topraktı. Burada kaybolanlar bulunsalar bile çok geç oluyordu.

Üzerinden gelen hışırta dikkatini çekti. Tam tepesinde, bir adam kalın ağaç dalının üzerinde yattığı yerden kalktı. Bir zamanlar iyi olan ama artık yırtılmış kıyafetler giyyordu. Dağınık saçlı, ayırık dişli adam, Cate'e bir bakış fırlattı. Sonra tutunduğu dalı yakaladı ve yere atlayıp, doğrudan Cate'in önünde belirdi. Rosie geriye bir adım atıp inledi. Çekilmeye yeltenecekken adam atın eyerine atladı ve onu aşağı doğru yatırdı.

Hayvanın narin ağzına daha fazla baskı uygulanmasını engellemek için Rosie'yi kontrol etmeye çalışan Cate'in içinde müthiş bir korku filizlenmeye başladı. Birçok kere ormana asla yalnız gitmemesi gerektiği söylenmişti. Orada korkulası şeyler yaşardı; troller ve taze etle beslenen yüzü insana benzeyen canavarlar... Bunlar yoksa bile zekâsını kullanıp başkalarından çaldıklarıyla hayatta kalan kanunsuz hainler...

Kadınlardan tek bir şey isterlerdi. Tabii üzerlerindeki değerli her şeyi aldıktan sonra.

Cate, annesine ait altın bir haç ve Isabel'in hediyesi olan yakut taşlı altın bir yüzük takıyordu. Belinde de ilk aşkının ona verdiği, abanoz ağacından sapı ve oldukça sivri çelik bıçağının üzerinde gümüş işlemeler olan İtalyan hançeri asılıydı. Bunlardan hiçbirini adama kolaylıkla teslim etmeyecekti. Sağ elini pelerininin içine sokarak, deri av kemerinin üzerine takılı olan ufak hançerin sapını tuttu.

"Bak, bak! Burada da kimler varmış?"

Adamın sesi küstahlık ve beklenti doluydu. Bacakları ayrı bir biçimde durmuş, yüzünü bürümüş kirin altından

zaferiyle övünür biçimde bakıyordu. Cate, adamın aksanından sahip olduğu her şeyi son senelerde aralıksız devam eden savaşlar sırasında kaybetmiş çok da önemli olmayan bir soylu veya 3. Richard'ın yenilen ordusundan kaçan biri olduğunu tahmin etmişti. Adam ormanda haydutluğa başlamış zavallı bir kaçak veya sıradan bir köylü olamayacak kadar kendinden emindi.

Amacı iyi olamazdı. Yine de Cate'in paniklediğini göstermesi yanlış olurdu.

"İyi ki karşıma çıktınız söy!" dedi Cate adama en iyi gülüşlerinden birini gösterse bile kalbi onu boğacak gibi çırpıncı. "Kral'ın av partisiyle birlikteydim ancak talihsizlik sonucu yolumu kaybettim. Bana av partisine en yakın nereden bağlanabilirim gösterebilir misiniz?"

"Kral, demek?" diye sordu aam Cate'e doğru yaklaşırken gözlerinde açgözlü bir parıltıyla. "Henry'nin en sevdiği hanımefendilerden biri olduğuna eminim, seni asla gözünün önünden ayırmıyordu."

Sesinde adeta Cate'in Kral'la yakın bir ilişki içerisinde olduğunu ima eden art niyetli bir tını vardı. Cate adamın pis kokusundan uzaklaşmak istediği için yana doğru ilerlemeye çalışan ve burnundan nefes veren Rosie gibi bu sözleri umursamadı. Belki de adamın etraflarını saran ağaçların arasından çıkan bir düzine veya daha fazla yandaşıdan dolayı böyle davranmıştı. Adamlar ellerinde birkaç adet ok ve yay, yemek yiyecek için gerekli bıçaklar ve zamanla siyahlaşmış kılıçlarla Cate'e doğru ilerlediler.

Burada pusuya yatıp kimi ele geçirmeyi bekliyorlardı ki? Bu yöne gelseydi, Kral'ı mı? Fakat Henry cesur korumaları olmadan hiçbir yere gitmediği için böyle zor bir işe kalkışmazlardı. Hayır, tek fırsatları gruptan ayrılmış biriydi.

Cate tek eliyle tuttuğu dizginleri daha sıkı kavrayarak başını kaldırdı. “Daha çok Kraliçe’nin favorisiyim diyelim,” dedi aksi bir sesle. “Bana yolun ne tarafta olduğunu söyleyecek misin söylemeyecek misin?”

“Sizin için çok şey yapabilirim leydim. Hem de bir kralın yapabileceğinden de çok şey yapabileceğime emin olabilirsiniz. Sizi indirelim de göstereyim.”

Adamların yayvan gülüşleri giderek ona yaklaşırken Cate baştan aşağıya tiksintiyle ürperdi. “Oyalanmamalıyım, aksi takdirde karanlığa kalacağım,” dedi ağaçların üzerinde yükselen bulutlar kadar soğuk bir sesle.

“Demek karanlığa kalacaksın, bu çok kötü!”

Renksiz gözlerindeki tehdit ve akıllarından geçen kaba fikirler aşırı kendine güven duygusuyla karışmıştı. Onu sindirdiğini, Cate’in onun olacağını düşünüyordu. Rosie’nin dizginindeki eli gevşekti. Bakışları Cate’in pelerinin altındaki göğüslerine odaklanmıştı ve Cate’e adeta teninin üzerinde solucanlar kıvranıyormuş gibi bir his veriyorlardı.

Kaçacaksa, bunu şimdi yapmalıydı.

Cate, Rosie’nin başını çevirerek tiz bir sesle bağırdı. Topuğuyla acele etmesi için atı dürttü.

Dizgin, haydutların liderinin elinden sıyrıldı ama adam bir anda atılarak Cate’in kolunu tuttu. Rosie geri atılıp inlerken, Cate bacaklarındaki kaslarla atı iyice sarmalayarak yan dizgine tutundu. İkinci haydut ise diğer taraftaki dizgini tutmak için atıldı. Haydutların lideri ayaklarını toprağa iyice sabitleyerek kendi ağırlığını kullanıp Cate’i ona doğru eğilecek biçimde çekti.

İşte bu kadarı çok fazlaydı. Cate, eyer kovanının kaydığını ve dizinin yavaşça attan uzaklaştığını hissederken sınırdan ve acıdan çığlık attı.

Yere düştüğünde canı yandı. Nefesi adeta ciğerlerini delmiş gibi çıktı içinden. Görüş alanının kenarlarına kırmızı bir sis doldu.

At korkuyla geri çekildi; dizginlerinden ve dolayısıyla adamdan kurtuldu. İnleyerek başını salladı ve daha sonra topuklayarak geldikleri patikadan geri gitti. Haydutların lideri atı umursamadı ama eğilerek Cate'in kolunu uyuşturacak biçimde tuttu. Onu yerden öyle hızlı çekerek kaldırdı ki Cate neredeyse tökezleyip adamın üstüne düşüyordu.

Bir anda içine tekrar hava dolunca Cate'in göğsü acıdı. İçini öfke ve hiddet bürüdü. Düşünmek ve plan yapmak için beklemeden, hançerinin kabzasını yakalayıp kılıfından çıkarttı. Pelerinini açtı ve tüm kuvvetiyle adama doğru hamle yaptı.

Bıçak eski püskü kadife ve kirlenmiş ipekli kumaşları delip geçerek et ve kemiği buldu. Saldırgan inledi ve kaburgalarına girmiş hançerle birlikte geri çekildi, hançeri çıkarıp çekti. Midesi bulanana ama yine de ümitlenmiş Cate, yarı donuk toprağa değen eteklerini kaldırarak geri sıçradı.

Haydut eliyle göğsünü tuttu; daha sonra eline bulaşan kana bakmak için elini kaldırdı. Elini yumruk gibi sıkarak Cate'e baktı. Hemen arkasında iki tane adamı belirdi; onların ardından da diğerleri.

İşte tam o anda birden ormanın içinden bir bağırış yükseldi. Vahşi, gırtlaktan ve derinden bir ses; ardından da Cate'in ensesindeki tüyleri havaya kaldırıp bedenini ürperten bir savaş çılgınlığına dönüştü. Cate elinde hançeriyle gözleri kocaman açılmış bir halde çılgınlığının geldiği yöne döndü.

Bir adam, mavi ve yeşilli, kırmızı çizgilerle işlenmiş ekose İskoç kumaşından kıyafetleriyle kendi yarattığı rüzgârın

içinde salınarak hızlı bir biçimde dörtlü onlara doğru ilerliyordu. Adamın koyu renkli saçları başlığının altında dalgalanıyordu ve yüzü kararlılıkla doluydu. Omzunun üstünde muhteşem bir kılıcın kabzası vardı ve atının üstüne bastırılmış baldırları da çıplaktı; çizmeleri dizlerine kadar çıkıyordu. Ağzı da intikam, adalet ve savaşın azılı ve sert hazzıyla dolu bir çığlık attığı için açıktı.

Bu adam İskoç, Ross Dunbar'dı.

Cate bir anda kalbinin hızla çarpmasına neden olan süvariye tanıdı.

Saraydaki herkes onu biliyor olsa da, kimse onu çok iyi tanıdığını söyleyemezdi. Kadınlar, güçlü, yapılı bacaklarına değen İskoç kumaşı, başında fiyakalı bir biçimde yerleştirilmiş şapkası, heybetli geniş omuzları ve doğrudan karşıya odaklanmış, memleketinin göllerinin mavisini gözleriyle onların yanından geçerken iç çekerlerdi. Erkekler ise, soğuk ama etkin mizacı ve Henry'nin sarayındaki aptallara ve tatsız alaycılığa hiç tahammülü olmadığı için ondan çekinirlerdi. Sarayda, İskoçya ve İngiltere arasındaki sınıra akın yapmayı fazlasıyla seven, fevri ihtiyar, toprak ağası babasının iyi niyet göstergesi olarak bulunan Ross Dunbar, 7. Henry sarayındaki bu zoraki misafirlikten hiç haz etmiyordu. İngiliz olarak nitelendirdikleriyle içki içip kumar oynamayı küçümserdi ve onların hiçbirini dostu kabul etmezdi. Gümüş gibi parlayan muhteşem kılıcını ortaya çıkardığında hep birinin canı yandığı için onunla idman sahasında karşılaşmayı isteyen çok az kişi vardı.

Av partisindeydi ve partinin liderleri arasında olduğunun Cate farkındaydı. Fakat Ross'un neden bu yoldan geldiğini bilemiyordu. Ayrıca sonuna kadar silahlanmış ve Kral'ın

adamları tarafından yakalanırlarsa hiçbir değeri olmayacak haydutlara karşı tek başına ne yapabileceğinden de emin değildi.

Ross, haydutların liderinin arkasında duran adamların pek de farkında değildi. Tek gördüğü, adamın kirli kıyafetleri üzerindeki kan ve Leydi Catherine'in küçük beyaz yumruğunun içinde duran hançerdi. Cate, yaraladığı adamla aşık atabilecek biri değildi. Yine de Ross, hiç böyle savaşçı bir kadın görmemişti. Onlara karşı sadece cesareti ve silah olarak da ufak bir hançerle dururken, Cate birçok adamın hayal edebileceğinden daha yürekli bir rakipti ve meydan okurken muhteşem görünüyordu.

Aşağılanmış, tartaklanmış ve yakalanan tilkiler gibi yere düşürülmüştü; Ross tüm bunları görmüştü. Buna rağmen Cate boyun eğmemişti. Ross ya onu kurtaracaktı ya da denerken hayatından olacaktı.

Sürdüğü atının gücü de kendi yararınaydı. Muhteşem at güçlü toynaklarıyla bir anda ormanın pisliklerini dört bir yana dağıtmıştı. Hiçbiri ne olduğunu anlamadan Ross aralarına dalmış, atından inmiş ve daha yere ayakları değmeden kılıcını çekmişti. Kendisiyle benzer biçimde silahlanmış rakibiyle karşılaşmak için saldırıya geçerken uzun bıçak gümüşümsü bir alev yayıyordu. Ross'un daha ağır silahıyla yaptığı tek hamlede karşısındaki adamın paslanmış kılıcı ikiye ayrılmıştı. Adamı kılıcı yere atıp kaçmak için arkasını dönmeden önce Ross bir tekmeyle onu kıcının üstüne oturtmuştu. Daha sonra dönerek, iki, üç ve sonunda dört saldırganı yaraladı, biçti, tekmeledi ve hepsini doğrudan bo-

doslama bir düelloyla karşıladı. İncelikten ve kurnazlıktan yoksun, vahşi ve acımasız bir işti ama zaten kurnazlığa da gerek yoktu. Düşmanlarının çok az gururu vardı ve hiçbir sınırları yoktu; aksi takdirde bir leydiye asla dokunmazlardı.

Liderleri, Cate'i tekrar ele geçirmek için arkalarından dolanmıştı. Haydut adamlarının yenildiğini görünce onu canlı bir kalkan gibi kullanıp Ross onlara ulaşırken geri adımlar attı. Gözleri yabaniydi; boynunun beyaz tenine kirli bir bıçak dayamıştı.

Bir an için Ross dikkatinin Leydi Catherine'e kaymasına izin verdi. Bir kolu arkasından kıvrılmıştı, hançeri şimdi yerde ayaklarının dibinde yatıyordu. Bir an ikisinin bakışları birleşti; Cate'in mavi ve kararlı gözlerinden tehlikenin farkında olduğu ama yenilgiden korkmadığı okunuyordu. Onun cesareti Ross'un içindeki metanete dokunmuştu; bir anda şiddetli bir istekle kılıcını daha sıkı kavradı ve kesin bir amaçla ileri atıldı.

Haydudun gözleri açıldı. Dilini beyaz dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kötü niyetli bir küfür ederek Leydi Catherine'i kolları yanlara savrularak tökezleyecek biçimde öne itti.

Ross, Cate'e saplanmasına ramak kalmışken kılıcını yana itti. Gergin sert kaslarıyla uzanarak tek eliyle onu yakaladı ve kendine çekti. Kararlı yüzü ve neredeyse yaptığı, yapmak zorunda bırakıldığı şey yüzünden hızla atan kalbiyle tekrar haydutların liderine doğru atıldı.

Ross neredeyse adamın üzerindeydi; uzun bıçağını tam da saplamaya uygun bir biçimde kaldırmıştı. Hızla, elinin tersiyle, hedefe odaklı bir hamleyle haydudu biçecek bir hamle yapıp adamı geriye tökezletti. Adamı yere çöktü, karında tahminen sonunu getirecek yarayı tuttu.

Ross, kolunun altında sabitlediği Leydi Catherine ve elinde sağlam duran kılıcıyla ilerledi. Bembeyaz kesilmiş haydut etrafına bakınıp tamamen yalnız olduğunu anladı. Aptal değildi, anında arkasını dönüp sendeleyerek kaçmaya başladı.

Bir anda ormandaki patika bomboş kalmıştı. Etraflarındaki orman ayak sesleriyle yankılanıyordu ama kısa bir süre sonra sessizleşti.

Acımasız haydutların kaçmasına izin vermek Ross'un mizacına aykırıydı. Yalnız olsaydı arkalarından gider ve en azından bir-iki tanesini yakalayıp asılmalarını sağlardı. Boyuna ilk ip geçireceği kişi de liderleri olurdu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ancak Ross bunu göze alamazdı. Öncelikle bu şekilde geri çekilmeleri, etrafını çevreleyip onu yenebilecekleri bir yere çekme çabasıydı. Bunun yanında, hızlı ilerlemediği sürece sürpriz bir saldırıyla karşılaştığı takdirde yük olacak leydi de artık onun sorumluluğundaydı. Adamları izlerken sessiz olmak, kadının çok da bildiği bir kavram da olmayabilirdi.

Gerçi pek de bir ses çıkardığı söylenemezdi.

Hatta hiç ses çıkartmıyordu.

Ross yan tarafına bastırduğu kadına kaşlarını çatarak baktı. Yüzü bembeyazdı, dudaklarındaki kan çekilmişti, Meryem Ana'nın kaftanı gibi mavi olan gözlerindeki bakış sertti ve açılmışlardı. Yüzünün etrafındaki ince kılcal damarlardan belinde sıkıca duran koluna geçirdiği parmaklarına kadar tüm vücudu titriyordu. Eteklerinin kenarları bile titreyerek yerde yatan yaprakları kımıldatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi istediğinden daha kaba çıkmıştı. "Yaralı mısın?"

Cate hafifçe çenesini kaldırdı. “Hayır. Sadece... Bilmiyorum.”

Ross bir anda olan biteni anladı. Bunu daha önce sokak kavgalarında ve savaş alanında görmüştü. Gerekğinde adeta içlerine şeytan girmiş gibi savaşan adamlar kavgadan sonra dişleri takırdayacak biçimde titriyorlardı. Sadece bunu daha önce bir kadında görmemişti.

İstemeyerek de olsa kadını tutuşunu biraz hafifletti; omuzlarından yırtılmış olan pelerinini almak için eğilirken kolunun üstünü tutarak kadını destekledi. Pelerini yerine yerleştirirken, “Buna sarıl,” dedi. “Tekrar ısınmak yararına olacaktır.”

“Evet.” Cate pelerinin sökülmüş iplerini tekrar bağlamaya çalışırken adeta bakışlarını kaçırdı. “Benim... Teşekkür etmem gerek... Şey için...”

“Hayır, hiç önemli değil. Doğrusu benim için bir zevkti.” Ross eğilerek kadının düşürdüğü ufak hançeri aldı, kemerindeki zincire asılı kılıfına geri yerleştirdi.

Ona silahını geri vererek kendini biraz daha güvende hissetmesini sağlamaya çalıştığını anladığı için Cate’in dudakları titreyerek gülümsedi. Titremesine rağmen gülmeye çalışması Ross’un içini de titretti. Ross, Cate’in ellerini pelerinin bağlarından uzaklaştırıp sağlam kalan iplerle bir düğüm attı.

“Yine de müteşekkirim!” dedi Cate.

Ross başını fazla kaldırmadan ona bakınca Cate’in sesinin daha güçlü çıktığını fark etti. Yanaklarına da hafif bir pembelik yayılmıştı, tahminen Ross’un ona dokunma cüretini gösterdiği için gücenmişti. Her halükarda üzerinde durulması gereken bir ilerlemeydi. Kesinlikle Cate’i kollarına

alıp ikisi de nefes alamayana kadar kendine bastırmasından daha iyiydi.

Ross adeta Cate bir şey dememiş gibi konuştu. “Anlamadığım şey, neden kurtarılmaya ihtiyacın olduğu. Av partisinden ayrılmasaydın...”

Cate kirpiklerini tekrar yere doğru indirmeden önce bir anlığına Ross’un bakışlarını yakalayarak, “Kendi isteğimle ayrıldığımı nereden çıkarttın?” diye sordu.

“Geride kaldınız ve siz olmadan ilerlemelerine neden oldunuz; sizi gördüm.” Ross ağzının kenarlarının hafifçe kıvrılmasına izin verdi. “Esas soru, neden? Doğal bir ihtiyacınızı mı gideriyordunuz yoksa çalılıklarda âşığınızla mı buluşacaktınız?”

“Sanki böyle bir şey yaparmışım gibi!”

Bu daha iyiydi. Cate’in yanaklarına iyice kan gelmişti ve dudakları artık daha az solgundu. “Pek çok İngiliz hanımefendi yapardı, yani ben öyle gördüm. Ve pek çok erkek de biraz eli yüzü düzgün bir kadın için av partisinden biraz arkada kalmayı göze alırdı.”

“Eğer beni takip ettiysen...”

“Hayır!” dedi Ross, kesin bir şekilde inkâr eder bir sesle. Ross, Cate’in onu az önce hakkından geldiği ahlaksızlardan biriymiş gibi düşünmesine izin veremezdi. Ancak bu onun kadınsılığının kesinlikle farkında olmadığından değildi; hâlâ bedenine değen kıvrımlarının, lavanta, ılık kadife ve iyice temizlenmiş kokusu, burun deliklerinde kadınsı bir tat bırakıyordu.

“Yine de buradasın,” dedi Cate, hafifçe kaşlarını çatarak. “Bir nedeni olmalı.”

Ross’un hakkını vermesi gerekiyordu, Cate yaşadığı şe-

yin şokuna rağmen hızlı düşünüyordu. Gerçekten de Cate'i takip etmişti. Her ne kadar bunu kendine saklayacak olsa da, tüm gün boyunca onun nerede olduğunu ve ne yaptığını izlemişti. Esas pişman olduğu şey partiden daha önce ayrılmayıp yaşananları önleyememesi olmuştu. Ve evet, Cate'in atını korkutan yaban domuzunun işini bitirirken ve saldırganların tam olarak ne istediğini görmek için dururken kadının hırpalanması da Ross'un pişmanlıklarından biriydi.

"Diploması içindi," dedi Ross kendini koruma ihtiyacı ve ironiye bürünmüş bir biçimde. "Kral'a geyiğini avlayarak kendimi göstermek çok da mantıklı olmazdı. Ayrıca yaban domuzunun atınızı korkuttuğunu da gördüm ve butlarını Henry'nin ziyafetine neden eklemeyeyim ki diye düşündüm."

Cate, Ross'a biraz şüpheden daha fazlasını gösteren ama ifadesinden emin bir bakış fırlattı. Tekrar konuşmadan önce biraz zaman geçti. "Şimdi Rosie gitti. Ne senin ne benim atım olmadan nasıl geri düşüneceğimizi düşün."

Haklıydı. Ross'un atı da haydutlarla birlikte kaçmıştı ve Cate'in atı ortalarda görünmüyordu.

Etraflarını saran ormanı incelemek için kendi çevresinde dönerken Ross İskoçça bir küfür etti. Leydi dikkatini dağıtmasaydı neyi kaybettiklerinin çok daha önce farkına varırdı. Yine de bu bir mazeret değildi. Atların orada olmadığını daha önceden fark edip engellemeliydi.

Kendi atının peşinden gitmeyi, onu alanları takip etmeyi düşündü. Bunu yapmama nedeni yine aynıydı. Daha önce de olduğu gibi şimdi de Leydi Catherine'i peşinden sürükleyemez veya haydutların geri gelme ihtimaline karşın onu burada bırakamazdı.

Atı bugüne kadar sırtına bindiği en iyi atlardan biriydi ve onu kaybetmek Ross'un hoşuna gitmemiştir. Gerçi zavallı hayvanın arkasından çok da üzülmesine gerek yoktu, sonuçta onu Henry'nin ahırından almıştır.

Leydi Catherine iç çekti ve ondan biraz uzaklaşıp gelmiş oldukları patıkaya döndü. "Sanırım yürümeye başlamamız lazım."

"Hayır," dedi Ross hafifçe kaşlarını çatarak. "Sanmıyorum."

"Hayır mı? Ama kesinlikle..."

Omzunu kaldırıp omzundan düşmekte olan İskoç kumaşını düzeltti. "Yakında karanlık olacak. Ormanda yolumuzu gün ışığında ve at üzerinde bulmak bile zaten zorlaşacak. Yaya olarak gece yol almak çok büyük bir risk."

Cate ona adeta delirmiş gibi baktı. "Burada kalamayız!"

"Kaybolana kadar daireler çizmekten veya ölene kadar donmaktan iyidir." Her ne kadar söylemese de Cate'in bu uzun yolu geri gidebileceğini düşünmüyordu.

"Peki ama..."

"Hem ayrıca Kral sizin için arama ekibi göndermiştir. Burada işaret görevi görmek için yakacak tahtalarımız da var. Arama ekibini bulduğumuz yere çekerler." Hem de Cate'i ısıtmaya yararlardı, aynen bir barınak inşa etmenin de yarayacağı gibi. Fakat şu anda ikisinden de bahsetmek çok akıllıca değildi.

"Peki, ama ya işe yaramazsa, ya bizi sabaha kadar bulamazlarsa?"

"O zaman daha sonra bulurlar," dedi Ross kesin bir tavırla.

"Bu size yetiyor olabilir ama bana yetmiyor!"

Ross başını yana eğip mavi gözlerinde yansıyan ateş ve yenik bir kraliçe edasıyla karşısında dikilen Cate'e bakarak kaşlarını çatı. "Yani?"

"Evlenmemiz gerekir. Bunu hiç düşünmedin mi yoksa kadın bir vârisi eşiniz yapmayı mı ummaktasın?"

Öfke, Ross'un kanını hafiften kaynatı. "Sizce sizi burada bir amaç için, yani kilise mihrabına götürmek için mi tutuyorum?"

"Daha önce böyle şeyler oldu." Ona bakıp tekrar başını çevirdi.

"Ben yapmadım," dedi Ross, sesinde sert bir temkinle. "İngiliz bir geline ihtiyacım yok."

Bu yavan lafları nedeniyle Cate'in yüzüne renk geldi ve başını kaldırdı. "Harika!" dedi, küçümser bir sesle. "Benim de İskoç bir koca istediğim yok. Ne başka bir tür koca."

"Hiç kimse mi?" Ross'un sesinden şaşırdığı belli oluyordu. Evlenmemek bir kadın için değişik bir istekti, en azından Ross böyle görmüştü.

"Bir adamın ölümüne sebep olamam."

Söylediklerinden çok emindi bir o kadar da katıydı. Ross ağzının bir kenarının bariz bir biçimde kıvrılarak gülümsemesine engel olamadı. "Ölümü demek? Peki, bu ölümün sebebi ne olabilir?"

"Düşündüğün sebepten değil!" diye hiddetle yanıtladı Cate ve yüzüne yine kırmızı-pembe bir renk dalgası yayıldı. "Graydon'ın Lanetli Üç Güzeli'ni hiç duymadın mı?"

"Evet, duydum."

Cate gözlerini kıstı. "İstedığınız kadar şaka olduğunu düşünün ama gerçek olduğuna emin olabilirsiniz."

"Aşk dışında başka hiçbir nedenden dolayı evlenemeyen.

onlara âşık olmadan evlilik sözü verecek erkeklerin ölümüne neden olacaklar kardeşler, değil mi? Bu sarayda ağızdan ağza dolaşan bir hikâye. Hiç kulak asıyorum.”

“O zaman ne sonucu olursa olsun katlanacaksınız?”

Cate’in yüz hatlarındaki sert küçümsemeyi hoşuna giderek izledi; daha önceki soluk yüzüne kıyasla yüzünde bu öfkeyi görmeyi tercih ediyordu. “Bu kadar endişelenmekte bir mana bulamıyorum. Kimse bizi evlenmeye zorlayamaz. Belki bu gibi bir skandal müstakbel koca adaylarınızı etkileyebilir ama evlenmeyi düşünmüyorsanız bu da sorun olmayacaktır.”

“Kral Henry’yi unutuyorsun.”

“Peki, o bu işe ne der?”

“Epey bir şey der. Sonuçta onun koruması altındayım. Birkaç haftadır benim için en uygun koca adayını arıyor. Ya İskoç bir toprak beyinin oğluyla akrabalık kurmaya karar verirse ne olacak?”

Bir anda Ross’un içini bir huzursuzluk kapladı. Böyle şeyler kısmetti ama Cate gerçekten de haklı olabilirdi.

Yazın İskoçyalı 3. James İngilizlerle barış yaptıktan sonra babasını kontrol altında tutabilmeleri için İngiltere’de rehin bırakılmıştı. O yaşlı inatçı keçi İngiliz komşularıyla ihtilaftan vahşice bir zevk alıyor ve ne zaman canı sıkılsa sınıra akın düzenliyordu. Ross’un babasının bu hareketleri iki tarafın da gerginliğini azaltmıyordu. Ross zoraki İngiliz misafirperverliğine beş aydır katlanmış, Tudor ailesinden Henry’nin masasında yemek yemiş ve son Plantagenet kralını ele geçiren ciddi suratlı kralın yakın arkadaşı olmuştu. Henry evlilik bağı ile Ross’u sarayına kalıcı olarak bağlamak isteyebilirdi. Tabii, leydi için daha uygun bir aday bulmadıysa...

“Ben İskoçyalıyım ve sadece Kral James’e hizmet ederim,” dedi Ross, sert bir tonla. “Hiçbir İngiltere kralının isteklerine boyun eğmem.”

Cate ona koyu mavi gözleriyle baktı. Adeta sadece dış görünüşünü değil, dış görünüşünün altında yatanları da tartmak ister gibiydi. Bakışları bir uyarı gibi Ross’un omuriliğinden aşağı buz gibi bir damlanın akmasına neden oldu.

“Yemin ediyor musun?” diye sordu Cate.

Ross önsezilerine kulak vermeden yumruk yaptığı elini kaldırıp göğsüne, kalbinin hemen üzerine vurdu. “Söz veriyorum.”

Cate’in gülümsemesi gecenin karanlığındaki gökyüzü kadar serindi. “Henry’nin amaçlarına karşı kendimi savunacak başka bir şeyim olmadığı için bu sözünüzü hatırlayacağım. Lütfen sen de aynısını yap.”

İşte tam o anda, adeta aralarında kılıç çekilmiş gibi karşılıklı evlenmemeye kararlı bir biçimde dururken ilk kar taneleri gökyüzünden düşmeye başladı. Kar taneleri saman ateşinin külleri gibi ikisinin etrafında, üzerinde ve aralarında dönmeye başladı.

2

Ateş çatırdıyor, üstlerinde yükselen meşe ağacının alçak yapraklarına doğru sıçırıyordu. Yağan kar onları söndürmeden önce kıvılcımlar ağacın dallarına uçuşuyordu. Dans eden alevler ateşi yakan adamın ısınmak için uzattığı ellerinin üzerini aydınlatıyor, turuncu ve mavi ışıktaki ellerinin gücünü ortaya koyacak biçimde pek çok beyaz kesik ve yara izinin üzerinden geçiyordu. Diğer adamları dertlendiren duygulara kayıtsız, uzak ve sert duran yakışıklı ama bir maske gibi donuk yüzüne yırtıcı bir kuşu andıran temkinli gözler işlenmiş, yüzünün hatları alevin ateşi ve gölgelerinde yontulmuştu.

Tehlikeli görünüyordu. Onun yanında geceyi tek başına geçireceği düşünülürse bunu fark etmek Cate'in içini hiç de rahatlatmamıştı. Dakikalar geçtikçe bu gerçek daha da kesinleşti. Karanlık bir saat önce çökmüştü ve onları arayan birilerinin olduğuna dair bir belirti yoktu. Bu durum Cate'in karnının derinliklerinde, giderek bedeninin daha da aşağılarına yayılan garip bir his veriyordu.

Cate meşe ağacının gövdesine ve onu saran dallara yaslandığı birkaç kütükten ibaret korunağın içinde oturduğu kütiğün üzerine huzursuzca kıpırdandı. “Sence haydutlar geri gelecek mi?” diye sordu ateşin parıltısı arasından hafif bir bakış atarak. “Karanlık da çöktü.”

“Olabilir.” Ross bir dal parçasına uzanıp onu ufak parçalara ayırarak ateşin içine atmaya başladı.

“O zaman tüm gece uyumayıp onların gelme ihtimaline karşı ayakta mı kalacaksın?”

“Evet.”

“Bence onlar birer korkak. Sonuçta senin karşına çıkmak yerine kaçtılar.”

“Hayır, leydim. Sadece sebepsiz yere ölmektense kaçmanın daha iyi olacağını anlayan birkaç adamdı.”

“Sebepsizce mi?” Demek ona sahip olup kaçıracaklarını düşünüyorlardı. Ödül olarak Cate’in hiçbir değeri yok muydu?

“Hem de hiçbir sebep yok.” Ross bir anlığına dikkatini Cate’e verdi. “Zavallılar seni ele geçiremeyeceklerini anlayınca yarın kendilerine daha kolay bir av bulmak için kaçtılar.”

“Bir eşkiyanın kaçmasında utanılacak bir şey yok mu? O zaman dua ediyorum ki bize bir daha yaklaşmasınlar.” Pelelerinin altında titredi.

“Belki de bir ödül olarak atla yetineceklerdir.”

“En azından benim atım kaçtı. Onu en son gördüğümde patikadan geri dörtlale koşuyordu. Winchester Kalesi’ne ulaşana kadar da durmamış olabilir.”

“Evet,” dedi Ross kısa ve öz bir biçimde, “ama yine de buna çok güvenmezdim.”

Ahırda onsuz beliren at elbette Cate'in başına bir şey gelmiş olduğunu anlatacaktı. Ahır ustasının bunu fark edip etmeyeceği veya diğerleriyle birlikte geri dönüp dönmediğini kontrol edip etmeyeceğiye tamamen başka sorulardı.

Cate iç geçirdi. "Hayır."

Adamlar geri gelirse ne yapacağını sormak için ağzını açtı ama ardından hemen kapadı. Sadece tek bir yanıt olabilirdi. Ross daha önce yaptığı gibi onlarla dövüşecekti.

Bunun yerine, "O yüzden bu kadar büyük bir ateş yaktın değil mi?" diye sordu Cate. "Bizi yakalamadan önce onları görebilelim diye. Gerçekten de Kral'ın adamlarının bu ateşi görüp bu tarafa yöneleceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Bilemeyiz."

"Av partisindekiler ya kaybolduğumu fark etmedi ya da onlardan önce geri gittiğimi düşündü. Şimdiye kadar kaybolduğumu fark etmiş olmaları gerekirdi."

"Karanlıkta bir arama grubu göndermek aptalca olur. Kar tüm izleri kapladı."

"Ama yine de..."

"Kör değillerse benim de kaybolduğumu anlamış olmaları."

Cate kaşlarını çatarak baktı. "Sence bu onları rahatlatır mı?"

Ross ateşe bir çubuk attı, ona bakmadan konuştu. "Biraz hayal güçleri varsa sırtıyorlardır."

Cate, onun ne demek istediğini anlayınca yüreği ezildi. Henry kesinlikle yalnız ve tehlikeye maruz kalmış olmasının getirdiği endişeyle, İskoç'la birlikte olmasının getirdiği rahatsızlık arasında sıkışmış olmalıydı. Cate, Kral'ın onun için yaptığı planlarında bu gibi dengi olmayan biriyle ev-

lenmesinin yatığını sanmıyordu. “Sorun yarattığımı için üzüldüm,” dedi kaşlarını çatarak. “Henry’nin şu anda derdi başından aşkın.”

“4. Edward’ın oğullarından birinin hâlâ hayatta olduğu- na dair söylentilerden mi bahsediyorsun? Bu hikâye Bossworth’ten beri dönüyor. Aksini kanıtlayamaz.”

“Kanıtlayamaz mı?” Bir nceki Kral 4. Edward’m iki en küçük oğlu gayri meşru ilan edilip amcaları 3. Richard tarafından üç sene önce kardeşi Edward’m ölümünden sonra tacı kapmak için Kule’ye kapatılmadan önce tahtın vârisi- diler. Richard, Bossworth Tarlası’nda öldürüldükten sonra Kule didik didik aranmıştı. İki çocuktan da hiçbir eser yoktu. Kırsal bölgeler de baştan aşağı sıkı biçimde taranmıştı ama prenslerden, Henry’nin kraliçesi, York Düşesi Elizabeth’in kardeşlerinden hiçbir iz bulunamamıştı. Adeta hiç var olmamış gibi sırta kadem basmışlardı.

Cate saraya bir sene önce Henry’nin tahta çıktığı tarihte vardığı için Edward’m çocuklarıyla hiç tanışmamıştı. Ancak minyatürlerini görmüştü. O kadar güzel, o kadar küçük ve o kadar aslan gibi güçlü duruyorlardı ki. Bir anda tamamen ortadan kaybolmalarına kirli bir cinayet dışında hangi kadar neden olmuş olabilir? Her ne kadar tutsaklıktan kurtulmaları York ve Lancaster soyları arasında çatışma ve kan dökülmesine sebep olsa da ölümlerinin korkunluğundan kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

“Thames Nehri Kule’ye yakından geçiyor ve pek çok ruhu denize taşıdı,” diye ses tonunu değiştirmeden Cate’in düşüncelerine yanıt verdi Ross Dunbar.

“Bazıları Henry’yi destekleyenlerin tahta giden yolun sorunsuz olması için onların işini hallettiğini fısıldıyor.”

“Bu gibi bir hileye karşı onlar Richard’ın sorumluluğu altındayken ve gece gündüz gözetim altında tutulurken mi? Sağmalama! Kalenin koruyucuları bazen yolsuzluğa karışabilirler ama bunun için asılabilecekleri zamanlarda değil.”

“İşi Henry’nin annesinin bile yapmış olabileceğini söylüyorlar.”

Ross küçümseyerek güldü. Bir başka ince dalı daha kırıp ateşe attı. “Richmond ve Derby düşesi çokbilmiş bir işgüzar olabildiği konusunda sana katılabilirim, ayrıca pek çok erkeğin izin vereceğinden çok daha fazla Henry’nin işlerine burnunu soktuğunu da kabullenebilirim. Kesinlikle oğlunun tahta çıkması için çok uğraştı. Ama o kadar dindar bir kadın ki böyle bir şeyi Meryem Ana’nın yapacağına daha çok inanırım.”

“Sanırım,” dedi Cate katılarak. Leydi Margaret gerçekten de kiliseye bağlılığıyla biliniyordu; hayır işleri ve siyah kıyafetleriyle adeta bir rahibeyi andırıyordu.

“Ayrıca çocuklarının işinin bittiğiyle ilgili söylentiler İskoçya’ya Richard’ın kısa süren hükümdarlığın ilk aylarından ulaşmıştı.”

“Gerçekten mi?” Bunu duyduğu için bu kadar rahatlaması garipti. Her ne kadar saraydaki dedikodulara çok inanmasa da yine de endişelendiriciydiler.

“Diplomatlar bununla ilgili gelip gittiler. Ben de bu söylentinin İngiltere’den İspanya’ya, İspanya’dan Fransa’ya, Fransa’dan İskoçya’ya ve ardından tekrar İngiltere’ye bir fırlıdak gibi dönüşünü izledim.”

“Sence Richard onları Lancasterlar’ın pençelerinden uzakta tutmak için gizlice götürmüş olamaz mı?”

“Veya 5. Edward o anda çok daha büyük bir tehdit oldu-

ğu için daha büyük olan kardeşi tutan York yanlıları? Hayır, onlardan kimsenin haber alınmayacağı nereye götürmüş olabilirler?”

“Tabii bu yeni tehdit, o yeni haberin ta kendisi değilse!” dedi kısık sesle.

“İşte bu çok işe yarar! Henry’den kurtulmak isteyenlerin peşinde toplanacağı genç bir prens!” İskoçyalı omuzlarını düşürdü. “Gerçi bu beni hiç de ilgilendirmez. Ne kadar çok İngiliz birbirini öldürürse o kadar iyi.”

“Böylece İskoçlar herhangi bir isyanı kullanarak istila edecekler,” dedi Cate. “Henry için diğer bir endişe sebebi.”

“İngiltere ve İskoçya arasındaki anlaşmanın tam da önlemeye çalıştığı şey.”

“Peki ama böyle bir şey olur mu? Yani bir isyan çıkarsa Kral James’in neler yapacağını biliyor musun?”

“Nasıl bilebilirim ki? Burada Henry’nin sarayında istemeden misafirim!” dedi Ross, ateşe bakıp somurarak.

Onun gibi alevleri izlemeye dalarken Cate de bunun mantıklı olduğunu düşündü. Alevler rüzgârda duraksıyor, avuçlarına geçirdikleri kar tanelerini kavıyorlardı. Oturduğu yerin ötesinde adeta dışarıya kurumak için asılan çarşaf gibi beyaz öbekler dalgalanıyordu. Gözünün ucuyla kurtarıcısının ekose İskoç örtüsünü boğazına kadar çektiğini fark etti.

“Benim için yaptığın korunağın altında da bekleyebilirsin, haksız mıyım?” dedi Cate. “Burada ikimize de yetecek kadar yer var.”

Ross ona hızlı, derin bir bakış attı. “Burası iyi.”

“Yakında üstünü kar kaplayacak. Islanmaz nusun?”

“Tahminen erimeyecektir.”

Sesindeki ironik keyif beklenmedikti. Ayrıca eski moda bir biçimde de çekiciydi. Ağzının kenarının hafifçe kıvrılarak gülümsemesini izlerken Cate cevap vermeyi unuttu...

"Her neyse, çok rahat etmek akıllıca değil," diye ekledi Ross, çok hafif duraklamadan sonra.

"Uykuya dalmaktan mı bahsediyorsun? Merak etme burası da o kadar da sıcak sayılmaz." Cate omzuyla korunağını işaret etti. Ardından da boynundan içeri bir soğuk hava akımını girdiği için kürkly pelerinine daha sıkı sarıldı. "Şu anda bedenim isteyebileceği en fazla derecede rahatsız olmalısın."

Gülüştü çarpıktı. "Üşümeyi ve acınası durumda olmayı seviyorum mu zannediyorsun?"

"Bunu önlemek için pek de bir şey yapıyor gibi görünmüyorsun."

"Benimle odanı paylaşmak istiyorsun. Bundan mı bahsediyorsun?"

Cate onun gözlerinin mavi derinliklerinde bir an hevesli ama gizli bir şeyi fark edince aniden rahatsız olmuştu. Ross'tan çok hafif bitkisel bir koku geliyordu, tahminen şapkasına takılı olan kurutulmuş fundadandı. Bununla birlikte ateşten ısınmış yün, deri, at ve temiz erkek kokusu da havaya yayılmaktaydı. Bu karışım mide kaslarını düğümlüyordu.

"Pek de benim sayılmaz," dedi rahatsızlıkla. "Sonuçta onu sen inşa ettin."

"Ama senin için inşa ettim, sonuçta açık havada uyumaya alışık değilsin."

"Ve sen alışıksın."

Ross küçümseme ve gülümseme arası bir ses çıkarttı. "İskoçya'ya yeterince kar yağıyor."

İskoç örtüstünün önüne astığı, belinin altında duran ufak giymiş armalı çantasında çakmak taşı taşınması da garip sayılmazdı. Cate'in şu anda tüm varlığıyla ayakta alkışladığı harika bir alışkanlığı. "Ve sen, bir lordun oğlu olarak buna alışkınsın demek? Çok da inanılır gelmiyor."

"Toprak beyi desek daha doğru olur" diye onu düzeltti Ross, "ve hiç de lordlara göre veya soylu bir iş değil. Bu sadece babamın pek çok sorumluluğa sahip olduğu ve bazen Jamie'nin parlamentosuna gittiği anlamına geliyor."

"Ama bir gün her şey sana miras kalacak?"

"Evet, başka kız kardeşim veya erkek kardeşim olmadığı için öyle olacak. En azından meşru olan herhangi bir tane." Gülümsemesinde acımasız bir taraf vardı. "Tabii bir de eski toprak benim çok yumuşak olduğuma karar vermezse."

Cate kendini tutamayıp güldü. "Sen, yumuşak?"

Ross'un bakışları, gözlerini kaçıramadan önce Cate'in bedeninin alt kısmına derin bir kıpırtı gönderecek kadar uzun ve istekli bir süre onun bakışlarıyla buluştu. "Babamın istediğinden çok daha fazla düşünüyorum. Babam önce adım atıp ardından endişeleniyor, tabii eğer endişelenirse. Eve getirmeden yarısını kaybedecek olmasına rağmen büyükbaş hayvan baskınına etrafı zangır zangır titreten bir kar fırtınasında bile gider. Hatta kötü havalarda düşmanlarımızı uyuklarında yakalayacakları için baskınlara gitmeyi daha çok sever."

"Düşmanlarımız, İngilizler." Bu düşünce nedenini bil-mese de Cate'i rahatsız etmişti.

"Her ne kadar çoğunlukla Trilborn'unkiler olsa da İngilizlerin gereğinden çok fazla büyükbaş hayvanı var."

"Trilborn?"

İskoç başını eğdi. Konuştuğunda sesi sertti. “Bugün yanınızda gelen kişiyle aynı.”

Winston Dangerfield, Lord Trilborn da av partisiyle birlikteydi. Cate’in hatırladığı kadarıyla mülkleri kuzeydeydi. “Ailesinin hırsızlığa öğ almadan katlanacaklarını sanmıyorum.”

“Hayır, ne babası ne de ondan önceki büyük babası izin verirdi.”

Cate’in bakışları sığırayan alevlerin arasından Ross’unkilerle birleşti. “Aranızda bir hoşnutsuzluk varmış gibi konuşuyorsun.”

“Sığırlardan çok daha fazlasını içeren, uzun seneler süren bir kan davası.” Ross Dunbar omuz silkti. “Yine de sürüsüne baskın düzenlemek başkalarınıninkine düzenlemekten daha zevkli.”

Cate onun son cümlesini adeta konuyu Ross ve Trilborn arasındaki husumetten uzaklaştırmak için söylemiş olduğunu fark etti. Başarmıştı da. “Peki, başka sığırları da çalışıyor musun?”

“Sınırın her iki tarafında da!” dedi Ross, kısık sesle gülererek.

“İki tarafta da... Babanın komşularının sığırlarını çaldığını söylüyor olamazsın, haksız mıyım?”

“Tam da onu söylüyorum. Bir nevi bir oyun. Bir rekabet, anlıyor musun?”

“Kulağa tehlikeli geliyor.”

“Zaten o yüzden keyifli. Gerçi zavallı hayvanlar ay ışığının altında o kadar çok bir o tarafa bir bu tarafa kovalandılar, bir araya geldiler ve o kadar çok çiftleştiler ki, artık kim hangi ineğin sahibi olduğunu anlamak imkânsız.”

Cate başını eğerek Ross'un başlığının üzerine düşen kartanelerini ve gri-beyaza dönüşen saçlarının koyu dalgalarını izledi. "En azından burada olman babanın sınırın ötesine baskın düzenlemesini engelliyor. Sınırım amaç da bu."

"Bir açıdan," dedi başını sallayıp karları dizlerine doğru ittirerek. "Adalet, eğlencesini mahvetti. Artık yeminli düşmanlarım yağmalamak ve mallarını talan etmek yok."

Cate kaşını kaldırdı. "Yağmalamak ve mallarını talan etmek mi?"

"Onun düşündüğünden daha az meydana gelmiş olabilir ama eski hikâyeleri seviyor sonuçta."

Cate eski hikâyeler o kadar da eski olmadığından emin-di. Sınırdaki, bir zamanlar kuzey kıyılarına akınlar yapmış Vikinglerin soyundan gelen İskoçlar, savaşçı mizaçlarıyla bilinirlerdi. İngiliz topraklarını yıldırım gibi yağmaladıkları zaman giydikleri miğferler nedeniyle onlara bazıları Çelik Şapkalılar diyordu. Ross Dunbar'ın da gözlerinin koyu Kuzeyli mavisine bakılırsa bu savaşçı kabileden geliyor olması gayet mümkündü.

Ross'un sesinde teskin edici bir tını vardı, sesli harfleri biraz daha yumuşatarak telaffuz ediyordu. Ayrıca sesinde gizli bir tebessüm de vardı: Sığır hırsızlığı baskınlarından hoşlanmış veya bu ay ışığı altında gerçekleştirilen kovalamacanın gerektirdiği beceri ve cesarettten keyif almış gibiydi. Ve tabii düşmanlarının burunlarını kırmaktan da...

Cate'in ağzı onu izlerken hafifçe kıvrıldı. İleriye eğilerek dirseğini dizine koydu ve çenesini avucuna aldı. "Böyle karlı bir gecedeki baskından sonra bu inekleri geri getirip onlarla ne yapıyorsunuz?" diyerek sadece bilmek istediği için değil, biraz da onun konuşmaya devam etmesini sağlamak için sordu.

“Onları ahırdaki diğer ineklerin yanına koyup bizden çalımlılarını önlüyoruz.”

Buz gibi rüzgâr pelerininin kapüşonunu kaldırıncı Cate biraz titreyerek iç geçirdi. Devam etmeden önce biraz bekledi. “Keşke Rosie’nin de kendi ahırına dönmese bile bu akşam bir inek ahırında güvende olup olmadığını bilseydim.”

“Atından mı bahsediyorsun?”

“Tekrar o yaban domuzuyla karşılaştığı ihtimalini düşünmeden edemiyorum.” Domuzun boynuzları anında atın yumuşak karnını deşebileceği için bu mantıklı bir korkuydu.

“Karşılaşmamıştır. Karşılaşamaz çünkü, sonuçta hayvanı öldürdüm. Arkasından yarın adam da gönderirim.”

Cate dikleşti. “Sen... Sen onu öldürdün mü?”

“O anda gerekiyormuş gibime geldi, gerçi ona rastladığımda peşimden geldiği için atımı sürmeye devam etmek daha mantıklı olurdu.”

“Ama... Ama sesini arkamda duyduğumu emindim.”

“Sadece kısa bir mesafe için. O yüzden mi geri döndün? Benden o kadar önde ilerleyince Rosie’nin kaçmaya çalıştığını zannettim.”

“Tam olarak öyle değildi.” Ormanın içinden geçerken sesini duymak zor olsa da domuzun arkasında olduğundan o kadar emindi ki...

“Kötü olmuş. Aksi takdirde tüm bunlar önlenebilirdi.” Önlerinde odun depoları haline gelmiş çalılığı, ateşi, haydutların kaybolduğu ormanı işaret etti.

“Ne yani, beni açık havada uyuma fırsatından mahrum mu edecektin?” dedi Cate ortamı yumuşatmak için. “Tanrı korumuş.”

Ross küçümseyerek güldü ama bir cevap vermedi. Gökyüzünden şimdi daha da büyük düşen kar tanelerine bakıp omuzlarındaki ekose örtüyü alarak; en koyu yeşilden kısa bir paltonun altına giydiği neredeyse safranın kendisi kadar canlı bir renkli krem gömleğinin üstüne taktığı deri yeşil örtüyü ortaya çıkarttı. Kafasındaki suları atmak isteyen bir köpek gibi başını iki yana sallayıp başına düşen kar tanelerinden kurtuldu. Ekose yün örtüyü kaldırarak etrafına adeta bir battaniye gibi sardı.

Hareketleri çok hızlı ve doğaldı; yine de erkeksi bir zarafetle doluydu. Cate'in nefesini kesiyorlardı. Ross'un saçları ipeksi bir siyahtı ve lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Çenesinin hatları keskin ve sertti. Omuzları o kadar genişti ki üzerlerinde demetler halinde kar birikmişti. Ekose örtüsünü daha da yukarı çektikçe kahverengi, sert ve kas dolu bacakları ortaya çıkmıştı.

Cate'i ele geçiren his sıcak ve şiddetliydi; kanını kaynatıyordu. Asla bir erkekle yalnız kalmamış, bir erkeğe bu şekilde hiç yakın olmamıştı. Tabii masada ona hayran olanların yanına oturmuştu: Revaklı bahçede yanlarında yürümüşü. Ancak etrafta hep yersiz bir yaklaşmayı engelleyecek birileri vardı; kardeşleri, Kral'ın muhafızları, hizmetkârlar ve nöbetçiler...

Burada onunla İskoç dışında kimse yoktu. Ross kimse'nin itirazıyla karşılaşmadan ona istediğini yapabiliirdi. Cate'in tek güvenebileceği şey, Ross'un onu eşi yapmak istemediğine dair verdiği sözdü.

Fakat bu Ross'un ondan isteyebileceği diğer şeyler olmadığı anlamına gelmiyordu. Cate ne kadar sıkı savaşırsa savaşın gücü asla onunkiyle boy ölçüşmezdi. Ancak Ross'un

merhametine kalırdı. Ve Cate'in bu düşüncenin onu korkutmak yerine içinde niye büyük bir boşluk bıraktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etraflarında sessizlik yayılıyordu. Sadece üzerleri kaplı dalların etrafında hareket eden rüzgâr ve ateşten gelen çıtırtılar vardı. Şimdi tahta ve kar kokan soğuk hava Cate'in burnunun içini ışıltılıyor ve ciğerlerini dondurmakla tehdit ediyordu. Mutsuzdu ve kafasında tamamen güvende olduğuna dair bir his yoktu. Yine de bundan çok daha kötü bir durumda, hem de çok daha kötü bir durumda da olabilirdi.

"Domuzu öldürdükten sonra beni takip etmen iyi olmuş," dedi biraz zorlanarak. "Gerçekten müteşekkirim... Eğer gelmeseydin, neler olurdu bilemiyorum."

Ross ona bakarken gözlerinde mavi çelik kenarlı bir kılıcın parıltısı vardı. "Bilmiyor musun?"

"Sence onlar..." Başını salladı. "Beni tutsak tutsalar onlara daha fazla para kazandırırdım."

"Eminim bunu da düşünmüşlerdir. Eminim... Ama yağmacılık ve kaçırmanın cezası aynı ve bir adam sadece bir kere asılabilir."

Cate yutkundu, ellerini birbirine kenetledi. "O zaman sana daha da borçluyum."

"Bunu düşünme," dedi Ross. "Sonuçta olmadı."

"Ama keşke bir yolu olsaydı..."

"Bu isteğini de ağzından çıkartmasan daha iyi olur," diyerek lafını kesti. "Tabii beni barınak olması için pelerininin altına davet ediyorsa orası ayrı."

Cate'in yüzünü utanç bürüdü; yanaklarını ateş bastı ve bir anda bu duygu geri çekilince başı döner gibi oldu. "Öyle demek istemedim. Sen de biliyorsun."

Ross homurdandı. “Minnettarlığın bu kadarmış.”

“Sen de öyle bir şey kastetmedin.” Cate bir anda anlayınca gözlerini kıstı. “Beni susturmak istedin.”

“Öyle olsa bile bir işe yaramadı.”

“Merak etme, yeterince sessiz olabilirim,” dedi Cate, kesin bir ses tonuyla ve ona sırtını döndü. Ateşin ışığında griden siyaha harmanlanarak düşmekte olan beyaz perdeye doğru kaşlarını çatarak baktı.

★★★

Leydi Catherine konuşmayı kesince Ross onun sesinin müziğini özledi. Ayrıca iğneli sorularını ve hatta hiç de onun işi olmayan şeylere burnunu sokmasını özlemişti. Ross’un ona sırtını yaslaması için yaptığı dayanağa daha çok yaslanıp ona sırtını döndükten sonra kürklü paltosuna kendini sarınca onun sıcaklığını ve varlığını da özledi.

Ross kendine dikkatini dağıtacak bir şey bulunmamasının daha iyi olduğunu söyledi. Böylece etrafındakilere ve yağın karla etrafında fısıldaşan ormanın içinde onları izleyen biri olup olmadığına daha iyi odaklanabilirdi.

Tabii Cate’in sessizliği aklına gelen ilk boş düşünceyle son bulacaktı. Tekrar dikleşecek, o delici bakışlarından birini atacak ve saçma sapan bir şeyler konuşmaya başlayacaktı. Ross’un deneyimlerine göre çenesini tutacak veya tutabilecek kadın çok azdı. Ross’un onun merak ve düşüncelerini paylaşacak biri olmaması buna izin vermeyecekti.

Ancak yanıliyordu.

Etraflarında kar serpilirken ve donmuş ağaç dallarının etrafında rüzgâr takırdarken bir saat geçmişti ve Cate hâlâ tek bir kelime etmemişti. Çok inatçı bir kızdı. Daha doğrusu

inatçı bir leydiydi. Ross işlemeli pelerinin altına kadife bir elbise giyip altın yüzük takan daha az asil bir unvana sahip başka bir kadın görmemişti.

Ayrıca bir rençber fahişesi kadar da yürekli ve sabırlıydı, şikâyet etmiyordu. Kendi içine çekilmeyi, olabilecekleri kabul etmeyi ve onlara dayanmayı ona kim öğretmişti? Cate gibi nazik yetiştirilmiş herhangi başka bir leydi bu akşam olanlar karşısında histeri krizine girerdi ama o bunu aşmış, gülümsemiş ve başka biriyle ilgilenmişti.

Tabii Ross onun gülümsemeleriyle aslında o kadar da çok ilgilenmemişti.

Beyaz tenine vuran alevin ışığını veya pelerinine yayılmış buklelerinin ışıktaki nasıl altın sarısına dönüştürdüğüne bakmamıştı. Hayır, hem de hiç. Cate'in başlığının dantel örtüsü olmadan böyle düzensiz bir biçimde dağılmış saçlarını müstakbel kocası dışında görecektik adam olduğu aklına sadece on kez gelmişti. Ve Ross içinde derinlerde bir yerde Cate'in kocasının böyle bir hakkı olacağını bilmekten nefret ediyordu. Bu kadar ahmak olabilir miydi?

Cate bir İngiliz kadınıydı ve onunla bir işi olmasını istemiyordu. Ross da onunla bir işi olmasını istemiyordu ve bunu unutmaya iyi olurdu.

Ancak bu su katılmamış bir yalandı. Kendini ona kocası olarak adanmak gibi küçük bir mesele olmasıydı. Ross, Cate'ten alabileceği her şeyi alırdı. Cate güzel ve dokunması hoş bir kadındı. hayatında ilk gördüğü çıplak kadın olan kız kardeşinin bakıcısını banyoda çıplak yakaladığı günden bu yana ilk defa kanını böyle kaynatan kişiydi. Ross, Leydi Catherine'i de aynı şekilde, sadece başını örten saçlarıyla başka hiçbir şey giymemiş biçimde görmek istiyordu.

Bu da az buz bir şey değildi. Çiftleşme dürtüsü diğer

herhangi bir dürtü gibiydi; müsait olduğunda yapmadığı, olmadığında da kontrol ettiği bir dürtüydü.

Yaşlı toprak beyi olan saygın babası, İngilizlere karşı beslediği nefrete tutkuyla bağlıydı; ancak Trilborn ismine sahip olanlara karşı nefreti daha büyüktü. İlk oğlu İskoçya'ya bir İngiliz kadın getirirse felç geçirebilirdi. Tabii böyle bir ihaneti yapmayı düşündüğü için oğlunu evlathıktan atmaya karar vermezse...

Ros elbette böyle bir şey yapmayacaktı; yaklaşık bininci kez Leydi Catherine'nin sırtının tatlı kıvrımlarına göz gezdirirken kendi kendine söz verdi. Aklına böyle şeyler gelmesinin tek nedeni başka düşünecek bir şeyi olmamasıydı. Kar bulutları, ağaçların gri ruhları ve önündeki ateşin turuncusu dışında bu sonu gelmek bilemeyen gecede görülecek herhangi bir şey de yoktu. Etrafını izlemekten yarı körleşmişti; boynunun arkasından kalçalarına kadar donmuştu ve hareketsiz oturmaktan ön tarafı yarı pişmişti. Yine de ateşin içine bir kütük ve kırık bir dal daha atmak dışında pozisyonunun değiştirmeye niyeti yoktu. Ayağa kalkıp harekete geçerse neler yapabileceğinden emin değildi.

Hafif bir takırdama sesi duydu. Etrafına bakındı ve sesin, sunacağı tüm rahatlıktan yararlanabilmesi için ateşe doğru inşa ettiği barınaktan geldiğini anladı. Sert toprakta toparlanıp yatmış olan Leydi Catherine'in dişleri takırdıyordu. O da en az Ross kadar uyanıktı ve konumu ateşten uzak kalmasına neden oluyordu.

Ross onun yanına girip pelerinin altına kayarak kendi İskoç örtüsünü de ikisinin üstüne serebilirdi. Cate'i kendine çekip ateşe doğru döndürüp, sıkı kalçalarına kendi çubuğuna yaslayıp beline kollarına dolayabilirdi. Yüzünü saçlarına gömebilir, nu ilk şoktan titrerken gördüğünde istediği gibi

ensesinin hassas kıvrımlarına dudaklarını bastırabilirdi. Belki bu şekilde ikisi de ısınabilirdi.

Ross yarım akıllının teki olduğunu düşündü.

Aziz olduğuna dair bir iddiası yoktu, o yüzden de ellerinin gitmemesi gerektiği yerlere gitmeyeceklerinden emin değildi. Cate bağırabilir ve ondan uzaklaşmak için onunla mücadele edebilirdi. Veya daha da kötüsü, bunu yapamazdı. Ross'a tatlı mırıltılar, öpücükler ve inlemelerle karşılık verebilir, cennetin tatlı sıcaklığını barındıran yere doğru onu yüreklendirebilirdi. Ve Ross basiretsiz bir istekle, şahlanmış tutkusuyla oraya giderdi. Cate'in kalp çarptıran tatlılığına girebilir, ıslak yumuşaklığını, ona yapışmasını, nabız gibi atan rahatlığını alabilir ve böyle sersemce bir azgınlıkla yarın olacakları düşünmeyi unutabilirdi.

Bu rahatlık bir tuzaktı; onları boğazlarından yakalayıp asla bırakmayacak bir tuzak... Ross'un leydinin bulunduğu yöne doğru bir adım attığı anda kaderleri belirlenecekti. Vicdan ve İngiliz kralı da bu kaderin gerçekleşmesini talep edecekti.

Ross onunla alsa evlenmeyeceğine dair söz vermişti.

O kadar aniden yerinden kalktı ki dizleri kütürdedi ve sırtından karlar düştü. Ross diğer bir kütüğü ateşe attı, ardından bir diğerini ve bir diğerini. Kerestelerden yüksek bir öbek yaptı, ateş bir şeytan gibi çatırdadı ve yükseldi, kutsar gibi etrafa ısı yaydı. Tüm harareti tehlikesine rağmen ateş leydiyi onun yapabileceğinden daha güvenli bir biçimde ısıtabilsin diye Ross biraz daha büyük bir öbek yaptı.

Ekose örtüsüne iyice sarındıktan sonra müthiş ve parlak ateşten uzaklaşarak oturdu. Yüzü sabit, gözleri kapalı halde arkasına yaslandı.

3

Cate atlılar patikadaki virajı alırken ayakta bekledi. Biraz daha uzaktan geldiklerini duymuştu; donmuş patikada pek çok centilmen ve silahlı adam vardı. Soluk güneş, miğferlerin ve soluk pırıltılı kılıç kabzalarından yansıyor. Sancağını taşıdıkları için Kral tarafından gönderildikleri belliydi.

Cate, geldikleri için mutlu olmalıydı. Oysa göğsü kaygıyla sıkışıyordu.

Bir saat önce uyandığında kar durmuştu ve tüm dünya beyaz örtünün altında suskundu. Buzla çıtırdayan ve takırdayan dallar arasında gezinen bir-iki kuş dışında bir şey yoktu. Barınağın içine giren ve Ross'un ateşinden eriyen karlar yüzünden eteği ve pelerini dizine kadar ıslanmıştı. Ateş hâlâ muhteşem bir biçimde yanıyor, parlayan odun yığını gökyüzüne doğru gri-mavi bir duman gönderiyordu. Kurtarıcıların onları bulmasını sağlayan da kesinlikle bu ateşti.

Ross birkaç metre ötede durmuş daha fazla dal kırıp ateş atmakla meşguldü. Gözlerinde kasvetli bir ifade vardı ve dudakları katı bir çizgi halinde gerilmişti. İleri atılıp tanışmak için elini uzatmadı, sadece atlıların ona gelmesini bekledi.

Cate de ateşe sırtını dönmüş eteklerini kurutmaya çalıştığı yerinden kıpırdamıştı. Atlı alayının liderini Trilborn Lordu, Winston Dangerfield'ı tanıdı ama onunla selamlaşmak için acele etmedi. Başka biri ilk sözü söylemeden kimseye bir şey demeyecekti.

Azılı düşmanı ve kendisi aynı anda mı av partisinden ayrıldıktan sonra Winston Dangerfield'ın burada olması bir tesadüf müydü? Güzün ilk başlarından beri temkinli biçimde Cate'le flört ettiği düşünülürse, Trilborn'un burada bulunması sadece şans mıydı?

Trilborn orta boyluydu, yapılıydı, üstelik kendinden de çok emindi. Kasvetli bir günde zırhının üstüne gümüş örgüyle çevrili siyah bir pardösü giyerdi, ikisinin de üstünde yünlü kumaştan yapılmış, omzunda pek çok gümüş zincirler tutturulmuş ağır siyah bir pelerin vardı. Şapkası da yündü ve şapkasının siperinden omzuna kadar inen bir tüy ilüştürülmüştü. Yüz hatları hoştu, sadece gözleri birbirine biraz yakındı ve çenesi siyah sivri sakalı nedeniyle keskin görünüyordu.

"Azizler aşkına! Leydi Catherine!" Trilborn atını yavaşlattı, ateşe yaklaşırken arkasındaki adamları durdurmak için sert bir biçimde elini kaldırdı. "Neredeyse umudumuz tükenmişti."

"Lordum," dedi Cate en basit reveransı yaparak.

Trilborn atından aşağı indi, şapkasını çıkarttı ve eğilirken ayaklarındaki karları silkeledi. "Diğerleri bir saat önce geri dönüyordu ama ben izin vermedim. Seni bulacağınıza emin olduğumu söyledim, güvende ve iyi durumda olacağınızı biliyordum." Son dediklerinden biraz şüphe ediyor gibiydi ve gergin olduğu görülüyordu.

Cate'in ona gülümsemesi çok uzun sürmedi. "Gördüğünüz gibi sonunda Henry'nin İskoç konuklarına borçlandım. Sanırım Ross Dunbar'ı tanıyorunuz?"

Ross'un bulunduğu tarafa doğru başını sallarken Trilborn'un yüzünden bir an bir aşağılama belirdi. "Buraya bizden önce nasıl vardığını sorardım ama şans zaten hep onun yüzüne gülmüştür."

İskoç'un onu sabah bulduğuna inanmalarına kolaylıkla izin verebilirdi. Bu nazik yalanı sürdürmesini sağduyusu öneriyordu. Fakat vicdanı izin vermiyordu.

"Bu sefer şans benim yanımdaydı," dedi Cate, "Burada olmasaydı, ormandaki haydutlar tarafından kaçırılmış veya soğuktan ölmüş olabilirdim."

Trilborn'un arkasındaki adamlar birbirleriyle bakışıp aralarında homurdandılar. Kont elini kalçasının üstünde duran kılıcının kılıfına götürdü. "Tüm akşam sizinle miydi?"

"Tabii ki!" dedi Cate küçümseyerek. Omuzlarına yüklenmeye çalışılan şüphelerin onu etkilemesine izin vermeyecekti. Hem de hiç.

"Haydutlarla şansınızı deneseydiniz belki daha iyi olurdu."

"Sör!"

Ross kayıtsız bir tavır ve tüm kaslarının heybetiyle Cate'in yanında dikildi. "Demeye çalıştığ, Leydi Catherine," dedi ağır ağır, "bunu tercih ederdi. Hiçbir centilmen düşmanın leydisiyle bir gece geçirdiğini bilmekten hoşlanmaz."

Cate'in İskoç'a attığı bakış iğneliydi. "Onun leydisi değilim ve de olmayacağım."

Ross onun adına yanıt verdi. "Eminim onun hatası de-

ğildir. Bana Üç Güzel'in lanetinden korumaya çalıştığınız diğer bir adam daha olduğunu söylemeyin lütfen."

"Bu adamın kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Trilborn şapkasını kaslı bacağına vurarak. "Ailesi yüz yıldır hatta belki daha uzun bir süredir Trilborn topraklarının sınırlarına akın düzenleyen İskoç belasıdır; Trilborn kadınlarını kaçıran, Trilborn esirlerini, Trilborn sığırlarını kaçıran haşereler."

"Evet ve onları tekrar eve dönmek için ikna edemiyoruz," dedi Ross, İskoç aksanını abartarak sesinde acı bir dalga geçme duygusuyla.

Trilborn adeta çekmek istermiş gibi elini kılıcının kabbzasına attı. İskoç bir anda kolunu savurarak çoktan avcunda tuttuğu kılıcını gösterdi, ucunu yere dayadı ve kılıcın yarısı ekose örtüsünün altından göründü.

"Senin büyükbabaların benim büyükannemi kaçırdı," dedi Trilborn hırıldayarak.

"Evet, kaçırdı, köylerini yaktıktan sonra senin büyük babalarının kaçırdığı on geç kıza karşı fidye olarak."

"Onun karnına kendi piçini koydu," dedi Trilborn şapkasını Ross'a doğru sallayarak.

"Evet, onu çekici ve güzel bulduğu için... Kız çocuklarını görmek isteyen kendi halkının rızaları olmasaydı da onu geri vermeyecekti. Yine de büyükbabalarınız çocuğu öldürmesin diye onu bebek doğana kadar yanında tuttu. Bu da iyi bir şeydi çünkü büyükbaban geri döndükten sonra annesini öldürdü." Ross, Cate'e baktı. "Büyükbabam çoktan ölmüştü. Büyükbabam Trilborn leydisini geri iade etmekten hep pişman olmuştur; ölümüne çok üzüldü hatta ondan sonra hiçbir kadınla birlikte olmadı."

“Kesinlikle bir başka Trilborn’la olmadı,” dedi İngiliz lord.

Ross sertçe aşağılayarak güldü. “İki Dunbar kadını öç almak için kaçırıldı ve döndüklerinde o kadar kötü bir durumdaydılar ki biri kendisini boğdu, diğeri manastıra kapandı.”

“Peki ya çocuğa ne oldu?” diye sordu Cate elinde olmadan.

“Kendi ağabeyi gibi, babamla birlikte büyütüldü. Malesef bir pusuya kurban gitti ama neyseki kuzenim Liam doğmuştu.”

“Bir sığır baskını sırasında vuruldu,” dedi Trilborn burnunu çekerek.

İskoç’un sert bakışları duraksamadı. “Evet, babam kadar yağmalamaya düşkün olduğu için. Neyse yeter. Leydi Catherine yorgun, aç ve neredeyse yarı donmuş durumda. Burada çene çalarken de giderek daha bitap hale geliyor. Onun için bir at getirdiniz mi yoksa kaleye kadar geri mi yürüyecek?”

Cate öğrendiklerinden şaşkına dönmese de bu noktaya kendisi de parmak basardı. Sınır kan davalarının çok hiddetli olduğunu biliyordu ama bu kulağa çoğundan daha tehlikeli geliyordu. Trilborn’u daha önce öfkeli görmemişti; genellikle hep gülümserdi ve kasıtlı bir kibarlığı vardı. Cate ve İskoç’a bakışları öldürücüydü. Ya Trilborn’un ona karşı ilgisi Cate’in düşündüğünden daha fazlaydı ya da onu Ross Dunbar’la yakaladığı için daha da artmıştı. Belki de tahminen zoraki bir evliliğin olabileceğini bilmediği için bu kadar hiddetlenmişti.

İskoç’la böyle bir fedakârlığın gerekli olmayacağına dair

aralarında yemin ettiğini Trilborn bilemezdi. Gerektiği zaman öğrenirdi. Önemli değildi.

Cate en bitik gülümseyişlerinden birini takındı, olduğunca bitkin görünmeye çalıştı. Trilborn ona kolunu uzattı, Cate de koluna girdi. Bu soylu adamın yapılı gri ata doğru ona eşlik etmesine izin verirken Ross'un soğuk gülüşünü duymamazlıktan geldi.

Cate uzanarak atın elini koklamasına izin verdi. Sonra ağzılığını okşadı. At bir erkeğe daha uygundu. "Ya da bir ölüyü taşımak için..." diye hafif bir biçimde titreyerek düştü Cate. Sonra da başını arkaya çevirip, "Tek fazla at bu mu?" diye sordu.

"Neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için kendimizi en kötüsüne hazırladık," dedi Trilborn kibirli bir mazeretle. "Dunbar istiyorsa yanımızda koşabilir veya birinin ona bir at getirmesi için bekleyebilir."

İskoç'un bir köle gibi yanlarından koşmasını önermek hakaretlerin en büyüğüydü. "Veya ben onun arkasına oturabilirim," dedi Cate. "Sonuç olarak eyer bir erkeğe göre hazırlandı."

"Bunu tercih ediyorsanız benim arkama binebilirsiniz," dedi Trilborn bir anda.

Kibri inanılmazdı. Cate tahmin ettiğinden daha yorgundu olmalıydı çünkü ruh hali ters bir havaya bürünmüştü. "Atınıza böyle bir saygısızlık yapmam," dedi İskoç'a dönmeden önce. "Sör, şimdi ata binip benim de arkanıza yerleşme izin vererseniz müteşekkirim olurum."

Ross ileri doğru geldi; yüzünde gezinen bakışları dikkatliydi. Cevap vermemişti ama eyere öyle bir hız ve kolaylıkla atlamıştı ki ekose örtüsünün uçları savrulmuştu. Yerine yerleştiğinde elini Cate'e uzattı.

Cate içine nedeni anlaşılamayan bir güven duygusu dolarken bitmeyen saniyeler boyunca Ross'un gözlerinin mavisinde kayboldu. Bileğinden Ross'un kolunu yakalamak için uzandı; Ross da aşağıya, ona doğru eğildi. Demir gibi sert kasları bir anda şişti, Cate bir anda kendini kolları Ross'un beline dolamış bir halde onun arkasında oturur buldu.

Trilborn hoşnutsuzdu ama Henry'nin misafirinin atsız gitmesine izin veremezdi. Atına yaklaştı ve atı tutan muhafızların elinden dizginleri alıp eyere ayağını attı. Otoriter bir şekilde iki adama ateşi söndürmelerini işaret etti, arkasını döndü ve önlerindeki açıklıktan takıma liderlik ederek kaleye doğru ilerlemeye başladı.

Cate arkasına dönüp ateşe ve kar kaplı barınağa bakıp hepsini aklına kazımaya çalışırken içini büyük bir kayıp hissi kapladı. Birkaç saat için özgüdü. Kimse nasıl görüldüğünü, ne giydiğini veya ayakta nasıl durduğunu, nasıl oturduğunu, yürüdüğünü, yemek yediğini veya dua ettiğini umursamamıştı. Nehirdeki otlara dalan ördekler gibi başını öne eğerek reverans yapmak, garip unvanları hatırlamak veya kimin kime karşı öncelik sahibi olduğunu düşünmek zorunda kalmamıştı. Kral'ı gücendirip gücendirmediyi veya söylediği bir şeyin onun kulağına gidip gitmediğini düşünmek zorunda kalmamıştı. Kimsenin izni veya engellemesi olmadan kendisi olmuştu ve buna bir daha asla izin verilemeyebilirdi. Suratına yapmacık gülümseme ve yapmacık tavırlar takınmayan veya ondan faydalanmaya çalışmayan bir adamla vakit geçirmişti.

Büyük ateşin sıcaklığının karı erittiği yerde oluşan daire biçimindeki alan, patikanın kavis yaptığı açıklıkta gözden kaybolana kadar da Cate başını önüne çevirmedi.

Ross iki parça biftek, et suyuna batırılmış bir somun ekmek ve kuş üzümlü pastayı yanında baharatlı sıcak süt ve neredeyse bir fıçı birayla silip süpürmüştü. Bunların yanında sıcak, şifalı bitki kokularıyla dolu bir banyo ve temiz kıyafetlerle birlikte artık kendini bir buz parçası gibi hissetmiyordu. Her nefesinde Leydi Catherine'i düşünmeden edememesi hariç normale dönmüştü.

Cate de üşümüş tenini ısıtmak için sıcak bir banyo hazırlanması istemiş miydi? Ross onu banyoda görmek için neler vermezdi ki. Cate'i bir hizmetli mi yıkamıştı? Ross bu hizmeti sunmaktan çok memnun olurdu. Banyoyu onun için daha keyifli hale getirmek için neler yapabileceğini düşünabiliyordu. Cate'i yavaş yavaş özenle kurulamak, sonunda herhangi bir ödül vaadi olmadan bir saati geçirmek için çok iyi bir yoldu. Muhteşem açık sarı saçlarını taramak, sıcak ipeksi tutamlarını elinde tutmak muhteşem bir hayaldi. Cate'le özel bir odada yemek yeme düşüncesi baştan çıkartıyordu. Birbirlerini, minik yemek parçalarıyla besleyip açlıklarını bileyebilirlerdi.

Tanrı aşkına, ona neler oluyordu? Âşğının penceresi altında onun gölgesini görmek için saatlerce bekleyecek budalanın teki değildi. Ross, ne kadar güzel ve tatlı olursa olsun bir İngiliz hanımefendisini tutkuyla arzulamaya vakti olmayan, görev ve sorumluluklara sahip olgun bir adamdı. Ormanda geçirdiği birkaç saat, daha doğmadan önce işlenmiş bir motifin sadece ufak bir parçasıydı. Ross için çizilmiş kaderde İngiliz kanına sahip bir kadının yeri yoktu.

Ross bu serüveni arkasında bırakmalıydı. Henry'nin savaş alanında ne gibi kuvvetler öne sürebileceğini ve Kral'ın

etrafındakilerin sadakatini sınavıp buna nasıl tepki vereceklerinin değerlendirilmesi gibi ilgileneceği çok daha önemli konular vardı. Daha fazla oyalanmadan bu işlere girişecekti. Evet, girişecekti ama önce Leydi Catherine'in onun yanında geçirdiği gecedен herhangi bir şekilde kötü etkilenmediğinden emin olmalıydı.

Cate, konfordan çok savunma için inşa edilmiş bu eski kalede soylulara bile verilen, tek lüksü açıldığı koridordan biraz daha az soğuk görünmesini sağlayan ufak, parlak şömineli sıkışık yerlerden biri olan odasında değildi. Orta yaşlı bir kadın olan ve görüntüσε göre leydinin banyosunun ardından etrafı temizleyen hizmetlisi kapıda dikilmişti. Ross'a hoşnutsuz bakışlar atıyor, onu adeta pazarda bir domuz seçen bir ev hanımını gibi oldukça şüpheli ama dikkatli bir biçimde süzüyordu. Ross her ne kadar kulaklarının üst tarafı hafif kızarsa da bu bakışlardan çekinmedi. Leydi Catherine'in Kral tarafından çağırıldığını öğrendiğinde de ona herhangi bir tepki göstermedi.

Görüntüσε göre resmi bir durum değildi. Ross kalenin büyük salonuna girdiğinde Cate'i gördü. Henry'nin büyük koltuğunun aşağısında ufak bir taburede oturmuş, puslu kasvetin içinde parıldayan bir fener gibiydi. Kral'ın saçaklı tahtı kimilerinin bir efsane olarak Kral Arthur tarafından kullanıldığını iddia ettiği kalenin ünlü yuvarlak masasının yanındaki yüksek kaidenin üzerinde duruyordu. Kimse onların özel konuşmalarını bölmeye yanaşmadı; bu puslu oda da tahminen kimse bu konuşmanın farkında bile değildi.

Erkekler âşk oyunu ya da satranç oynamakta veya top çeviren soytarının maskaralıklarını izleyip birbirlerine tikriler anlatmaktaydı. Etraf odun külü, sabahki yemek saatin-

den bu yana ekmek, sığır eti yemiş ve bira içmiş, atlar ve köpeklerle vakit geçirmiş, kırılmış yeşillikler arasında koşuşturmuş terlenmiş erkek kokuyordu. Dışarıdaki gri soluk ışıklı gökyüzüne açılan yüksek, dar pencerelerden görünen aralıklı olarak karın üzerinde düşen güneş ışığı, yanan gaz lambaları hariç ortamı kasvetli kılıyordu.

Ross boş bir tahta sıra bulup kendini attı, duvara da sırtını yasladı. Kral ve Leydi Catherine'i derin bir hoşnutsuzlukla izledi. Henry'nin Cate'e doğru eğilmesi ve vurgu yapmak için tahtının koluna vurarak ölçülü ölçülü konuşması hoşuna gitmemişti. Kral sıkıntılı görünüyordu ya da sadece bir sene önce evlenmiş iki erkek çocuğu olan, otuz yaşına bile basmamış bir kraldan beklenmeyecek derecede uygun-suz bir biçimde Leydi Catherine'in iyiliğiyle ilgileniyordu.

Ross kendi kendine kızarak Kral'ın leydi ile ilgili niyetinin kendi işi olmadığını söyledi. Onunla ilgili söylentiler Henry bu işe karışmadan bile yeterince tehlikeli olacaktı.

Ross, aralarında geçenleri duymak için her şeyi verirdi. Kral James'in sarayında olsaydı neler konuştuklarını öğrenmek için onların yanına gidebilirdi. Ama bu şekilde bir gayri resmiyet burada işlemezdi. Tahta yeni çıkmış pek çok kralda olduğu gibi Henry de konumunu güçlendiren tüm resmi törenlere bağlı kalma konusunda hassasiyet gösteriyordu.

"Lordum Dunbar?"

Ross, çifti izlemeye o kadar kendini kaptırmıştı ki dirseğinin dibine gelene kadar kendisine bir erkek hizmetlinin yaklaştığını fark etmemişti bile. Normalde olduğu uyanıklık haline kıyasla oldukça dikkatsiz davranmıştı.

"Evet."

"Kral sizi çağırıyor. Benimle gelseniz iyi edersiniz söz."

Ne kadar nazik olsa da bu bir emirdi. Ross istese de istemese de gitmesi gerektiğini biliyordu. Belki de hoşuna giderdi. Ayağa kalkıp homurdanarak, kalabalık arasından geçerek hizmetliyi neredeyse takılıp düşecek kadar yakından takip etti.

7. Henry'nin önünde diz çöktüğünde Henry ona ciddi ve krallara yakışır biçimde başıyla selam verdi ama ayağa kalkmasını veya oturmasını önermedi, hatta alt seviyelerdeki bir tabureyi bile işaret etmedi. Ross bu kraliyete özgün sıkıntının belirli işaretini fark etmedi bile. Yeşil yünden yapılmış yumuşak şapkasını parmaklarının arasına alıp, neden çağırıldığını öğrenmek için bekledi. Her ne kadar neden orada olduğunu tahmin etse de emin olmak daha iyiydi.

"Leydi Catherine bize ihtiyacı olduğunda nasıl yardımına zamanında yetiştiğinizi anlattı," dedi Henry, kraliyet çoğul şahısı kullanarak rahat bir sesle. "Tabii ormandaki haydutlara karşı cesur saldırınızı da dinledik. Bu kadar yakında olduğunuz için çok şanslıyız."

"Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı," dedi Ross leydiye bakarak. Cate'in gözlerini uyarı ifadesi bürümüşü. Ross ne olduğunu anlamasa da Cate ona bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Cate kabartmalarını, örümcek ağı bağlamış geyik boynuzlarını ve altın işlemelerle boynuna ve bileklerine dikili şarap rengi güve yenmiş kadifeleri görmeyi neredeyse imkânsız kılan dumanla kirlenmiş sancaklar ve bandıralarla dolu bu gri salonda rengârenkti. Saçlarını ters çevrilmiş bir bardak gibi duran ve üzerinden gül rengi katman katman danteller süzülen altın rengi bir saç filesinin içine toplanmıştı. Zincirle altın haçı boynunu bezemişti; parmağında

altın ve yakuttan bir yüzük vardı ve ışıltısı yüzünden diğer hiçbir hanımefendiye dönüp bakasınız gelmiyordu.

Yumuşak ve açık renk kıyafetinin kavradığı kıvrımları o kadar heyecan vericiydi ki dili ve dudaklarıyla o kıvrımların üstünden geçmek istediği için Ross'un dudakları kıpırdandı. İlk defa onun bedeninin kıvrımlarına bu kadar yakından bakma şansını yakalamıştı. Bir önceki akşam karanlığında ona sadece uzaktan bakabilmişti ve Kral'ın ormanında geçirdikleri sürenin başından sonuna kadar Cate, bedenine boğazından bileğine kadar pelerinini sarmıştı. Yine de Ross bedenini karnının alt kısımlarından yanan düğüm gibi çok yakından tanıyordu; bu sabah eve dönerken kat ettikleri her fersahta Cate'in bedeninin ona yaslandığını hissetmişti. Ruhuna kazınmış olanı teyit etmek için görmesi gerekmiyordu.

"Başardığın bir gerçek," dedi Henry, Ross'un dikkatini gündemdeki konuya çekerek. "Ama sonradan olanlara gelirsek..."

"Sonrasında bir şey olmadığını anlattım," dedi Leydi araya girerek hızla. "Ateş yaktığınızı ve ayrıca kardan ufak bir barınak inşa ettiğinizi, tüm gece aramızda hiçbir temas olmadan barınağın içindeyken sizin de dışarıda nöbet tuttuğunuzu söyledim."

Ross başını eğerek selam verdi ama bir şey söylemedi. Bazen bir erkeğin çenesini tutması gerekirdi.

"Takdire şayan," dedi Kral, inceden alay ederek. "Yine de tüm bu olanların Leydi Catherine'in onurlu adının etkilemesinden endişeleniyoruz. Bildiğiniz gibi insanlar konuşacak. İnsanlar olanların en kötüsünü düşünmeye hazırdır."

Ross düşünceleri biraz dağılmış biçimde, Henry'nin de

durumu çok yakından bildiğini hatırladı. Kral'ın oğlu ve vârisi evliliklerinden neredeyse sekiz ay sonra doğmuştu. Dedikodulara bakılırsa Kral önceden kiminle evleneceğini bilmekten de öte, evlenmeden önce geleceğinin kraliçesinin üretkenliğinden de emin olmuştu.

Kralların evlilikleri çok soğukkanlı bir işti. Zavallılar... Ross anlayışlı olsa da böyle bir evlilik bağına girmek istemiyordu.

Yine de işte tam şu anda Cate'le evlenmeyi teklif ederek leydinin onurunu koruması bekleniyordu. Özellikle de gece nöbetini yalnız geçirdikten sonra hiç de böyle bir niyeti yoktu. Her ne kadar kendi kendine yapsa da çektiği perişanlık yüzünden ona da bir karşılık verilmeliydi.

"Hiçbir şey olmadı, size şeref sözü veriyorum," dedi Ross, kesin bir ses tonuyla.

"Çok fazla şeyi tehlikeye atmış olmasaydık bu sözünüzü kabul ederdik." Henry hızla başını oynattı. "Leydi sizi kocası olarak kabul etmek isteyeceğini belirtti."

Ross hızla Leydi Catherine'e baktı. Onun gözlerindeki kaderine boyun eğmiş ifade duygularını açıklıyor ve Kral'a karşı gelemeyeceğini kanıtlıyordu. Ondandır, Henry'nin emri üzerine evlenemeyeceğini açıklayarak üzerine düşeni yapmasını bekliyordu.

Oysa bunun yerine Ross'un tek düşünebildiği Cate'e sahip olmaktı. Bir veya iki kelimeyle yeni yıla girmeden Cate onun olabilirdi. Nişan belgeleri imzalanır imzalanmaz onu yatağa götürebilir, sıcak ve çıplak bedenine erişene kadar narin kıyafetlerini üstünden çıkartabilirdi. Elleriyse bedeninin kıvrımlarının kalıbını çıkartabilir, teninin her noktasına dokunabilir ve sıcak derinliklerine dalarak onu gördüğü andan itibaren yaşadığı eziyetten kurtulabilirdi.

Cate'e sahip olabilirdi. Ona sahip olabilirdi ve... Ve babası Ross'u evlatlıktan atardı. Yurdundan ve klanından atılır, sadece bir-iki sene yerine sonsuza kadar her gün Henry'nin sarayında eğlencelere dalabilirdi. Ve sonsuza kadar da piç kurusu bir İngiliz olurdu.

"Kabalık etmek istemem," dedi Ross sesindeki kesinliğin altında hissedilen gerginlikle. "Ama hatırlarsınız ki burada kendi isteğimle bulunmuyorum. İskoçyalıyım ve sadece İskoçların kralı James'in emrine tabiyim."

Henry'nin kaşları çatıldı, tahtında parmaklarını tıkırdattı. Birdenbire durdu. "Peki ya kralın böyle bir emir verirse?"

"Yine de babamın onayını ve klanımızın beyi olarak şükran duasını almam gerekir."

"Sanırsınız ki bu normal. Peki, ama İskoçya'nın refahını hiç umursamıyor mu?"

Tabii, eski keçi kendi çıkarlarına uyduğu sürece İskoçya'yı düşünür, diye geçirdi içinden Ross. "Hangi refahtan bahsediyoruz?"

"Başkaldırma kolaylıkla sınırları aşan bir sirayettir. Her kralın onu alaşağı etmek isteyen, doğru anı ve doğru bahaneyi bekleyen düşmanları vardır."

"Belki de ortadan kaybolmuş prenslerden birinin geri dönüşünden bahsediyorsunuz," demeye cesaret etti Ross. Her ne kadar Ross buna tam katılmasa da Cate bununla bir alakası olabileceğini söylemişti. Cate'e baktığında yüzünde onaylayan bir pırıltı yakaladı.

"Ajanlarım 4. Edward'ın oğlu ve vârisi olduğunu söyleyen sarışın ve mavi gözlü Plantagenet soyundan bir çocuk olduğunu söylüyorlar. Gerçek olup olmadığı yakında meydana çıkar. Bu çocuğu veya kardeşini gözlerimizle görmedik

ancak Kule'ye hapsolmadan önce pek çok kişi onları görmüştü. Bu iddiaları çürütmek için kolaylıkla tanık çağırabiliriz.

“Dul kalan kraliçe mi yoksa Kraliçe Elizabeth mi?” İlki 4. Edward'ın dul kalan ve kısa bir süre 5. Edward olarak kral tahtına oturmuş çocuğunun annesiydi. Diğeriyse onun kızı, Henry'nin kraliçesi ve çocuğun en büyük ablasıydı. Bu çocuğun insanları kandırıp kandırmadığı söyleyecek yetkiye sadece onlar sahipti.

Kral'ın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Buna son çare olarak başvurmayı düşünüyoruz. Sonuçta ikisi için de sıkıntı verici olacaktır.”

Ross, bunun inkâr edilemez olduğunu düşündü. Kendine bakması için Henry'nin iyi niyetine sığınmış dul kraliçe veya karısı, çocuğunun ve Lancaster vârisinin annesi, çocuğun gerçekten de York yanlısı kral olma hakkına sahip olduğunu öğrenirse ne yaparlardı?

“Ve siz de çocuğun bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkartmak istiyorsunuz?”

Kral başını yorgun bir biçimde onaylayarak salladı. “En azından bir süre... Yine de York yanlılarının emelleri için Plantagenet soyundan bir kral gerekli. Tamamen yalandan bile olsa öyle olacağını ileri süreceklerdi.”

“Anlıyorum ama İskoçya'nın tüm bunlarla alakası ne?” Soru çok cüretkârdı ama Ross geri adım atmadı.

“Bu gibi bir komplo planlayanların saldırıya geçmek için güvenli bir üsleri olması gerek. İskoçya değilse de Galler veya İrlanda'da... İrlandalılar en az silah gücüne sahip oldukları için onlar olmasını ümit ediyoruz. Galler de sizin vatanınızdan daha güçsüz durumda.”

Henry tüm bunları çok iyi biliyordu. Sonuçta kendi istila planı da Kuzeybatı Fransa'daki Brittany bölgesinde tezgâhlanmış ve Galler kıyılarından saldırıya geçilmişti. "Sizce Kral James onlara yardım eder mi?"

"Veya gerekli tedbir alınmazsa isyana o veya bu şekilde ayak uydurabilir."

"Buna babamın ne gibi bir etkide bulunabileceğini anlamıyorum," dedi Ross.

"Sadece krala adanı ve silah vermekten sakınması yeterli olacaktır. Böylece komşuları da yardım etmekten çekinecektir."

"Olay bir İngiliz kralının diğeriyle değiştirilmesiyse, Dunbar beyi büyük ihtimalle sınırda oturmuş tüm olan biteni gülerек izleyecektir," dedi Ross açıkça. "Kral James tam kuvvet istilaya geçerse, onun yanında yer alacağına eminim."

"Bu gibi bir bağlılığı anlıyor ve saygı duyuyoruz. Yine de babanızın, oğlunun topraklarının savaş alanına dönüşmesine karşı geleceğini ümit ediyoruz."

Ross'un boynundan aşağı bir endişe süzüldü. "Benim topraklarımdan bahsediyor olamazsınız çünkü babam bu dünyadan ayrılana kadar herhangi bir toprak sahibi olmayacağını."

Kral'ın gülümsemesinde zalim bir memnuniyet vardı. "Leydi Catherine'in büyük kız kardeşi Bossworth'ta savaşmış ve bize olan hizmetlerinden dolayı baronluk arazisine hak kazanmış Braesford'la evli. Kuzey kıyılarında bir iç kalesi ve bir papaz evi var. Grimes Malikânesi denilen oldukça büyük topraklara sahip konak da çok uzak değil ve sizin elinizde olabilir. Çok güzel bir evlilik hediyesi olur."

“Ama Majesteleri...”

“Tabii bir de Leydi Catherine’in babasından kalacak çeyiz var. Hayatta kalan herhangi bir erkek çocuğu olmadığı için, babasının tüm mülkü onunla iki kız kardeşi arasında bölündü. Leydi Catherine’e kalan kısım bir kale, bir papaz evi ve çok geniş topraklara sahip yedi veya sekiz köyden oluşuyor.”

Ross, Kral’ın onun mirasını bu şekilde kaygısızca kendisine bahşetmesi hakkında ne düşündüğünü anlamak için leydiye baktı. Cate’in ağzının narin kenarları düz bir çizgiye bürünmüştü ama ona doğru kaşlarını çatmıştı. Tekrar önüne döndü.

“Bu bir rüşvet mi?” diye sordu Ross küçümseyerek.

“Sadakatın ödülü demeyi tercih ediyoruz.”

“Babam bunu dostlar ve akrabalarımız ve soyadıma bir ihanet olarak algılayacaktır.”

“Olabilir. Yine de resmi teklifi kraliyet mührü altında sunabiliriz.”

Ross’un babası herhangi bir asilden farklı olmayan bir sonradan görmeye ait olarak gördüğü bu resmi nişana zerrec değer vermezdi, çünkü nişan Henry’nin doğrudan babasından değil anne tarafından geliyordu. Toprak beyinin bundan etkilenmesi çok zordu.

“Eğer gerekiyorsa,” dedi Ross.

“Bu arada evlilik için onay gelene kadar bu ittifakı askıda tutacağız.”

“Kralım!” diyerek sesinde büyük bir korkuyla haykırdı Cate. “Laneti unutmayın!”

Kral, Cate’in itirazını adeta sinek kovuyormuş gibi savuşturdu. “Evet, evet. Onunla zamanı gelince ilgileniriz.”

“Veya ilgilenmeyiz,” dedi Ross. “Size söyleyeyim, baba-

nın bunu kabul etmesine imkân yok.” Hatta babası Dunbar Klanı’na bir İngiliz kadın eklemesine izin vermek yerine onun cehennemde yürütmesini tercih ederdi.

“Müstakbel gelininiz ona uygun şartlarda sunulursa mantıklı davranabilir. Kuzey sınırlarımızdaki barışı korumak için babanıza oldukça cömert bir teklifte bulunmaya hazırız.”

Yaşlı toprak beyi için cömert teklif. Ross’un babasını etkileyebilecek tek şey varsa o da İngiliz altınına sahip olmaktı. Altın her zaman işe yarardı. İskoçya’da beslenecek o kadar boğaz varken kimin işine yaramazdı ki? Yine de İngilizlerden kurnaz davranmak, onların hoşnut kalmayacağı bir pazarlık yapmak babasının ilk tercihi olurdu.

Zaten İngilizlere verdiği hiçbir yemini yerine getireceğine dair ona güvenilmezdi. Böyle bir şey Ross’un babasının hiç de önem vereceği bir şey değildi. Henry en azından bu ihtimale karşı uyarılmahydı.

“Dikkatli olmanız lazım,” dedi Ross, Kral’ın açık mavi gözlerine bakarken dikkatle. “İnsanlar tarafından yapılan her anlaşma bozulabilir.”

“Son yıllarda bununla ilgili yeterince kanıtımız oldu,” dedi Henry soğuk bir gülümsemeyle. “Yine de.”

Ross uzun bir süre Cate’in gözlerine bakarak derinliklerinde yatan korkunun gölgelerini izledi. Daha sonra Cate başını çevirip tekrar Kral’a baktı. “Kralım!” dedi sesi titreyerek. “Bunu demek istemiyorsunuz, bunu istiyor olamazsınız...”

“Tam da bunu istiyorum Leydi Catherine,” dedi 7. Henry, katı ama insancıl bir sesle. “Burada söz kesilmesine karar verilmiştir ve Dunbar Beyi’nin onayını alır almaz da ilan edilecektir.”

Cate reverans yapıp Kral'a arkasını döndükten sonra asaletle Ross'un yanından yürümeye başlayana kadar tek bir kelime etmemişti. Evlenmeye karşı itirazını içinde tutmak için sıkıdığı çenesi ağrıyordu ama kimse Kral'ın buyruklarına karşı çıkamazdı.

Fakat bu durum Henry'nin emri üzerine evleneceği anlamına gelmiyordu. Talihsiz durumdan bir çıkar yol bulabileceğini ümit ediyordu. Tek başına yapamazsa o zaman yanında duran adamla birlikte yapacaktı. Ross da en az Cate kadar henüz özgürlüğünden vazgeçmeye hazır değildi.

"Peki, söy," dedi Cate kaideden aşağıya inip Kral'ın ve diğer meraklı kulakların duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra. "Şimdi ne yapmalıyız?"

"Ne mi yapmalıyız?"

"Zorla üstümüze yüklenen bu sözle ilgili," dedi Cate sarsızlanarak. "Karın olmak gibi bir isteğim yok ve senin de benim kocam olmak gibi bir hevesin yok. Baştan reddetmen gerekiyordu. Buna ne oldu?"

“Reddettim.”

“Sadece bir an için! Henry itirazının farkına bile varmadı. Sen de en az benim kadar kızgın olmalısın.”

İskoç yanıt vermeden ona baktı, kıstığı gözlerinin mavisi göz kapaklarının altından parlıyordu. Omzunun üzerine ufak bir hançer benzeri bir iğneyle tutturulmuş olan ekose örtüsünün gerçek renklerini yansıtıyorlardı. Her ne kadar Ross’un tavrından kafasının karışık olduğu belli olsa da yüzü gergindi.

Cate, Ross’un dört dörtlük bir gücün yanında yıkıcı derecede çekici bir erkek de olduğunu bir anda fark etti. Soğuk ve uykusuz geçirdiği geceye rağmen bakışları keskin ve uyanıktı. Rüzgârla yanmış yüz hatları, göze hoş görünen açılar ve iniş çıkışlarla bezenmişti. Kaşları kalın ve koyuydu, kirpikleri gözlerindeki hisleri saklayabilecek kadar uzundu. Şimdi onun yanında yürürken Cate’in hatırladığından daha uzun ve yapılı gibi duruyordu; kaslarına yayılan gömleği omuzları arasında gergindi ve hareket ederken kasları gömleğinin kollarını geri çekiyordu. Ekose örtüsü hareket ettiğinde görülen bacakları da kaslarla bezenmişti.

Kalabalık salonda kadınlarının dikkatinin çoğu onlara yönelmişti. Cate herkesin onun bu umarsız görünen İskoç’un dikkatini çekmeyi nasıl başaracağını düşündüğünden emin di. Ormanda saldırıya uğrayarak Ross’un dikkatini çektiğini öğrenirlerse yarısı Kral’ın bir sonraki avında anında ormanda kaybolurdu.

Cate’in Ross Dunbar’la sözlenmiş olması inanılamayacak bir şeydi.

“Peki?” dedi Cate göğsüne onu boğan bir his yayılarak. “Öyle misin?”

Ross buruk bir biçimde gülümsedi. “Kızgın mı demek

istiyorsun? Evet, tabii ki teklif edilen şeyin sizi aşağılamalara karşı koruyacağı bir gerçek.”

“Birlikte geçirdiğimiz geceden dolayı beni korumaktan mı bahsediyorsun? Seni temin ederim ki insanların söyledikleri umurumda değil.”

Odanın karşısında Cate, küçük kardeşinin güneşte altın gibi parlayan açık kahve saçlarını ve bira gibi sarımtırak kahverengi gözlerindeki titremeyi gördü. Marguerite oldukça çekici yüzünü endişe bürümüş bir biçimde onları izliyordu. Cate döndüğünde birlikte paylaştıkları odada değildi ve Kral’ın çağırısından önce onunla konuşma şansı bulamamıştı. Cate’in başına ne geldiğini ve neden Henry’nin bu işle özellikle ilgilendiğini merak etmiş olmalıydı. Cate bir anda kaygıdan içi burkularak tek izleyenin kız kardeşi olmadığını fark etti. Ufak gruplar halinde duran saray mensupları, diplomatlar, soylular ve onların leydileri onların tarafına bakıyor, başlarıyla selam veriyor bir yandan da ellerini ağızlarına götürüp dedikodu yapıyorlardı.

Yanında ilerleyen Ross, züppelerden birine sert bir bakış attı ve adam kaşlarına kadar morarıp bakışlarını başla yere çevirene kadar da yanıt vermedi. Ross sonunda konuştuğunda sesi haşındı. “Hakkında dedikodu yapılması çok can sıkıcı.”

“Kız kardeşlerim ve ben, nişanlılarımız etrafında dolaşan kötü şans nedeniyle senelerdir dedikodu konusu olduk. Bize bir zararı dokunmadı.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Bu sefer ne olacak, avlanacak mıyız? Taliplerimizi hayal kırıklığına uğrattığımız için saldırıya mı uğrayacağız? Fark etmez. Ben de en az senin kadar, tanımadığım biriyle evlenmeye niyetli değilim!”

Ross ona ciddi bir bakış atarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Peki, ama bir gün çocuk sahibi olma isteğin de mi yok?"

"Böyle bir iş için yaşayan bir koca gerekeceği için böyle bir umdum yok." Bakışları ileriye döndük olsa da yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

Ross burnundan sabırsızlanıyormuş gibi bir ses çıkarttı. "Tüm bu lanet meselesi, tamamen bir saçmalık."

"Bunu daha biz beşikteyken başlayarak eşleştirmeye çalıştıkları ölmüş taliplerimize söyle istersen," dedi hiddetle.

"Çok fazla oldu mu?"

"Oldu. Büyük ablam Isabel için söz verilen dört kişiye benim için söylenip ateşlenerek ölen Kont'un en küçük oğlunu, denizde kaybolan Brüjli yaşça büyük bankacıyı ve sarhoş bir kavgada bıçaklanıp zehirlenen ünlü Woodvilles'lerin genç akrabalarından birini de ekleyebilirsiniz. Tabii bunlar benden küçük kardeşimin listesinin yanında hiçbir şey kalır."

"Söz verilen gelinin evlenmesi için on dört on beş senesi beklemesi gerekirse, bu uzun sürede böyle şeylerin olması normal."

"Evet, normal. Zaten Isabel lanetten ilk defa bahsettiğinde alaycıydı. Ama hemen düğünden önce ne kadar çok ölüm olursa erkekler endişelenmeye başlıyor. Şimdi bizimle nişanlanmayı göze alan çok az kişi kaldı."

"Her neyse, bana seninle nişanlanmam için kraliyet emri çıkartıldı."

"Ve bunun için de üzgünüm ama seni uyarmaya çalıştım," dedi Cate, içi acıyarak.

"Kendini üzme," dedi Ross sakın bir sesle. "Henry iste-

diği emri vermiş olabilir ama biz onay vermediğimiz sürece hiçbir rahip bizi evlendiremez.”

Duruşundaki inanılmaz kendine güven ve yüzündeki ifade Cate’in gerginliğini biraz olsun yatıştırmıştı. Derin bir nefes alıp verirken i geçirdi. “Sanırım haklısın.”

“Yine de doğrusunu istersen yazık. ocuklarının çok güzel birer bebek olacaklarına eminim.”

İmalı, neredeyse şahsi olmayan bir iltifat olmasına rağmen, Cate tam da bu yüzden iltifatını beğenmişti. İlk başta onu Yeni Orman’ın derinliklerine gönderen şeyle hiçbir alakası olmamasına rağmen endişe etmesi güzeldi.

Bu İskoç, Kral’ın himayesindeki, sahte nezaket, reveranslarla ağzı laf yapmayı bilen diğer saray mensuplarına hiç benzemiyordu. Eğitimi, sayısız kavga ve sığır baskınlarıyla daha da eğitilmiş ve katılaşmış bir askerd i. Yine de ateş veya kaza, hastalık veya kasten cinayetten toprağa gmlebilirdi. Tabii  Güzel’in laneti onun için de geçerli olursa...

Her ne kadar bu düşünceler zihnini bir cıva gibi yakarak hüzünle kaplasa da bir anda Cate, Ross’un yanıtını bekle-diğini fark etti. “Ancak bir adam benimle aşk için evlenirse bir eş ve bir anne olurum,” dedi kesin bir tonla. “Korkudan titremeyenlerin tamamının, kadının dişleri veya ayak parmakları olup olmadığını kontrol etmeden şeyizinin büyüklüğünü öğrenmeye çalıştığını düşününce de böyle bir şans olmadığı çok bariz değil mi?”

“Aşk,” dedi Ross kafasını buruk buruk iki yana sallayarak. “Aşk st kızlar ve mutfak hizmetlileri, hiçbir mlk olmayan ve hiçbir mülk elde edemeyecekler içindir.”

Büyük salonun bir kenarından aşağya doğru yürütmüş, paravanlı koridordan biralara ve şarapların açıldığı kilere ve ekmek somunlarının dilimlendiği mutfakğa ve mutfak

dogru ilerlemişlerdi. Yaban otları ve baharatlarla bezenmiş kızaran etlerin, kaynayan et sularının ve yeni pişirilmiş ek-meklerinin kokularının yanında, biranın mayalı kokusu ve hendek kazıcılar mutfaktan çıkmaktaydı. Cate'in eteğinin ucunu dalgalandıran, havalandıran soğuk esintilerin olduğu dış girişe ilerlediler. Esinti Cate'in çorap giyilmiş bileklerine eriştiğinde titredi.

"Üşüdüün mü?" diye sordu Ross, başını ona doğru eğerek. "Şöminenin yanına oturmak ister misin?"

Yan yana iki boş yer bulmaları imkânsızdı. Ross'un o zaman Cate'i bırakması gerekcekti ve nedense Cate kalabalıkla arasında onun geniş omuzları olmadan büyük salonda tek başına kalmaya garip bir biçimde hiç de istekli değildi. Ayrıca aralarında hâlâ açıklığa kavuşturulması gereken hususlar vardı. "Hareket etmeye devam ettiğimiz sürece yeterince sıcak kalırım," dedi Cate, başlığının omuzlarının etrafında hareket etmesine neden olan başını sallayarak. "Bu arada sorumu yanıtlamadın."

"Hangisini?" diye sordu Ross ifadesiz bir sesle.

"Şimdi ne yapmamız gerektiğini."

"Bekleyeceğiz, sanırım."

"Beklemek mi?" Cate, Ross'un onunla dalga geçip geçemediğini anlamak için hızlı bir bakış attı.

"Babamın yanıtını bekleyeceğiz. Hızla ret edeceğine güvencenebiliriz. Evet ve hatta epey küfür dolu bir yanıt vereceğine de eminim."

"Yanıtında net olduğu sürece istediği kadar kaba olabilir," dedi Cate.

"Evet," dedi Ross ses tonunu değiştirmeden.

Elinde saçılan bir şarap testisiyle fırlayan bir erkek hizmetlinin ayakları altından elbisesinin uzun kuyruğunu çekti

ve içine merak dolarken birkaç adım daha atarak ilerledi. "Peki," dedi bir süre sonra. "Soylular ve diğer üst düzey mensupları için gerçekten de aşkın mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir ama çok sık değil."

"Evlendiğinde böyle bir beklentin olmayacak ve eşinin neye benzediği veya sana karşı ne hissettiği veya senin ona karşı hissettiklerinin hiçbir önemi olmayacak o zaman."

Ross adeta sertliğini atmak için boynunu kütürdetti. "Babamın bana danışacağına hiç şüphem yok, ya da ben ona danışırım. Ayrıca benim için seçilecek kadın kesinlikle yeterince çekici olacak. Fakat esas önemli olan bu evliliğin varlığımızı komşularımızın veya uzaktan akrabalarımızın varlıklarıyla birleştirmesi olacak."

"Ve bu da seni tatmin edecek."

"Dünya böyle dönüyor."

Cate nedenini bilemediği bir biçimde hayal kırıklığına uğramıştı. "Anladım," dedi. "Bu kadından bir sürü çocuk yaparken... Sütçü kızlar için kurdeleler ve diğer süsleri alıyor olacaksın."

Ross derinden gelen bir kahkahayla güldü. "Bir sürü demek? Hünerlerime olan güvenin hoşuma gitti."

"Öyle bir şey yok!" Cate onun bakışlarına karşılık veremedi. "Sadece aşk için başka birilerini arayacağını söylüyorum."

"Buna o adı verir miydin emin değilim ama sanırım haklısın. Dediğim gibi..."

"Dünya böyle dönüyor. Biliyorum."

"Mülkü olan, güvenlik sağlayan ve seninle aynı sınıftan olan biriyle, şeytan olsa ile aşk için evleneceksin yani?"

"Evet."

Ross'ın kaşı Kral'ın yanından ayrılırken taktığı şapkasına kadar kalktı. "Çok emin görünüyorsun."

"Lanet böyle öngördüğü için başka türlü olamaz. Ben veya kardeşlerimle aşk hariç başka bir nedenle evlenmeye çalışan herhangi bir erkeğin öleceği kesin."

"Ama lanetin bu korkunç sonuçlarından kaçınmak için tek bir yol, bir uyarı var."

"Eğer ona bu ismi vermek istiyorsan."

"Henry'nin bu evliliğin gerçekleşmesi için çabalamasının tek nedeninin nişanlımı bekleyen bu korkunç kader olduğuna eminim."

Cate, İskoç'a soğuk bir bakış attı, sesinde duyduğu ufak bir değişiklik kendini aşağılanmış hissetmesine sebep olmuştu. "Başka ne amaç olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Ross ve o gece etraflarındaki ormanı incelerken olduğu gibi kalabalık salonda gözleriyle odaklanarak etrafa bakındı. "Belki de sen beni aydınlatırsın."

Cate'i saran şok dalgası öfkeye döndü. "Sence benim... Hayır ve tekrar hayır! İskoçya'daki iyi yetişmiş kadınlara nasıl davranırsa davranırsın bayım, biz İngiltere'de cilveleşmeyiz!"

Ross alevli bir şekilde onu süzen gri-mavi gözlerini Cate'e çevirdi. "Kral'la bile mi?"

Cate, Dunbar'ın bu küstahlığı karşısında diyecek söz bulamadı. Ona vurmamak için kendini zor tuttuğu için titreyen eliyle elbisesinin kuyruğunu kaldırarak yanından gitmek üzere savurdu.

"Bekle!" Ross hafif bir biçimde onun kolunu tutmak için uzanırken sesi yumuşak ama katıydı. "Böyle konuşmakla hata ettim. Ama Henry'nin pek alışılmadık biçimde sizin işlerinizle ilgilendiğini fark ettim."

Ross'un dokunduğu yerde Cate'in kolu yanıyor, içinde bir şeyleri eritiyordu. Bir anda kolunu çekti. "Benimle ilgileniyorsa bunun nedeni kardeşimin onun vârisine ve kraliçesine ve ayrıca Henry'ye kısa bir süre önce bir zarar gelmesini engellediği içindir. Yükümlülük ve minnettarlıktandır. Bu tavırlarında kişisel hiçbir şey yok."

"Yazın onun hayatına kast ettikleriyle ilgili hikâyeler duymuştum," dedi Ross katılarak.

"Duymuş olabilirsin ama detayları çok az kişi bilir. Ben orada değildim ve Isabel de bu konuyu konuşmayı hiçbir zaman tercih etmedi."

"Isabel senin Henry'nin bahsettiği Braesford'la evli olan kardeşin mi?"

Cate başını eğerek onayladı. "Harika bir şövalye ve en iyilerinden. Onu tanıyor musun?"

"Adı tanıdık ama sanırım babamın düşman bellediği sınırdaki lordlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Buna şükredebilirsin, çünkü epey tehlikeli bir düşmandır. Bossworth Savaşı'ndan sonra Henry ona toprak bahşettiği için henüz düşman edinmeye zamanı olmadı."

"İşte bu durumu açıklar." İskoç durdu ve çok farklı bir tonla devam etti. "Özrümü şimdi mi telafi etmeliyim?"

"Özür?"

"Sizi aşağıladığımı için."

"İleride de olabilir..."

Cate durdu, boğazında beliren sıkı düğüm nedeniyle devam edemiyordu. Ross'un, onun dediklerini başka hiçbir açıklama beklemeden kabul etmesi o kadar beklenmedikti ki, Cate ne diyeceğini veya ne yapacağını bilemiyordu. Ölene kadar Cate ve iki kardeşini koruyan üçüvey ağabeyleri asla böyle mantıklı davranmamıştı.

"Daha sonra," dedi Ross sessizce. "Bu arada, şimdi ne yapmamız gerektiği konusunda bir önerim var."

"Nedir?"

"Dans etmeliyiz."

"Dans mı?" dedi Cate, onu doğru duyup duymadığından emin olmayarak. Birileri flüt çalıyor olsa da dans etmek için uygun bir müzik değildi. Ayrıca, Ross'un yüz hatları ne kadar ciddi olsa da gözlerinde hafif bir muziplik vardı.

"Yaklaşan akşamda dans edersek, içimiz rahat ve şimdilik Henry'nin emirlerine uyuyormuş gibi görünürüz."

"Başka bir şey daha olmalı."

"Veya şarkı söyleyebiliriz."

"Sanırım ben beklemekten yanayım." Cate tüm olumsuz düşüncelerine rağmen konuşurken güldü. Ross'un şüphelerini unutmaya veya şakalarının aklını dağıtmasına izin vermeyecekti.

"Siz bilirsiniz. Noel yaklaştığı için kutlamalarda şarkı söyleyebiliriz. Rahiplerin korolarına katılıp hizmetçilerle birlikte ıslık çalıp hokkabazların gösterilerine gülebiliyoruz. Kimse asla bir hıyanet planladığımızı anlamaz."

"Hıyanet mi?" diye bağırdı Cate. "Ben öyle bir şey yapmam."

"Evet, yapacaksın, Kral'ın isteklerine boyun eğmemek asılma cezasıyla sona erer."

"Lütfen biraz ciddi ol! Bu nişandan memnunmuşuz gibi, düğün tarihimiz bekliyormuş gibi mi davranacağız? Adeta tüm bunlar gerçekmiş gibi?"

"Ben de tam bunu demedim mi?" Ross uzanıp onun elini tuttu, dudaklarına götürdü, yumuşak sıcak dudaklarını parmaklarının üzerinde gezdirerek kendi mavi bakışlarını bakışlarına kitledi.

Cate kasları kontrol edilemez biçimde kasılınca hızla nefes aldı. "Yapma!"

"Korkarım ki şu anda olmasa bile sonrasında çok daha fazlasını yapmam gerekecek." Ross ona doğru gülümsedi, uzun kirpikli gözleri hülyalıydı. "Memnun olmuş ve minnettar bir bakış takının Leydi Catherine, tabii becerebilirsiniz. Sonuçta Trilborn aramızda neler olduğunu anlamak için can attığından dolayı işe yarayabilir."

Ross'un hafifçe mırıldandığı son sözlerinin ne anlama geldiğini Cate'in anlaması için biraz zaman geçti. Cate bir sütuna dayanmış, kaşlarını çatarak onları izlemekte olan Trilborn'a baktı. O andaki tepkisi bilinçli bir düşünce yerine içgüdüsel oldu. Çenesini kaldırıp ona doğru bir adım atarak elini İskoç'un bileğine koydu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Cate. "Yine yürüyüşe çıkalım mı? Çıkmazsam gerçekten şarkı söylemem gerekebilir ve bunun hoşuna gitmeyeceğine emin olabilirsiniz."

Ross, kar kaplı kasabaya ve tebeşir tozuna bürünmüş gibi duran tepelere bakarak, Kral'ın şahincibaşının kale duvarları ardında yatan tarlalarda yaban tavşanı avına çıkmasını izlerken olmadığı biri gibi davranmanın kendi doğasına aykırı olduğunu düşündü. İşlerin basit olmasını, kendi fikir ve amaçlarını açıkça belirtmeyi ve gerektiğinde onların arkasında durmayı tercih ederdi. İş Leydi Catherine'e gelince böyle davranmamak onu rahatsız ediyordu.

Akşamüstündeki yemek boyunca Cate'in yanından ayrılmamıştı. Kral'ın masasına yakın bir yerde oturmuş ve onlar için özel hazırlanmış yemeklerin tadına varmışlardı. Hen-

rı'nın onlara tanıdığı ayrıcalık ve iyiliğin işaretleri fark edilmişti. Yeni Orman'da birlikte geçirdikleri gecenin hikâyesi kötü bir koku gibi odada yayıldığı için ancak kör bir adam aralarında yakında bir nişan olacağını anlayamazdı.

Leydi Catherine sürekli gülümsemiş ve kendi üstüne düşen, yanakları kızaran yeni gelin adayı rolünü mükemmel bir biçimde oynamıştı. Ancak elleri buz gibiydi ve yemeklere neredeyse hiç dokunmamıştı. Ross şarap kadehinin hep dolu olduğundan emin olarak onu eğlendirmeye çalışmıştı. Bir süre sonra, Cate'in baş ağrısı mazeretini kabul etmiş ve ona kardeşinin beklediği salon kapısına kadar eşlik etmişti.

Tanrı biliyordu ki Cate'in kaçmak için yeterince nedeni vardı; Ross da biraz yalnız kalmak istiyordu. Cate'i uzaklara, birlikte yalnız kalabilecekleri bir yere götürme isteği o kadar saçmaydı ki altında hiçbir mantık yatmıyordu.

Daha kötüsü ise Cate'e baktığında dört bir yanını kuşatan karmaşık duygulardı. Cate onun kanını tahmin edilemeyecek derecede kaynatıyordu ve ona sahip olma isteği Ross'un gözlerini yaşartan bir acıyla tüm bedenine yayılmıştı. Cate'in güzelliği, cesaret ve gülümsemesi, hareketleri, ışıldayan saçlarıyla kafasını eğişi; hakkındaki her şey Ross'u çıldırtıyordu. Fakat Ross oldukça azılı ve İngiliz olan her şeyi hor gören İskoç bir toprak beyinin oğluydu ve Cate de İngiliz kralının koruması altındaydı. Kendini ona bağlamak, Henry'nin oyununda piyon görevi görmek, ailesinden ve ana topraklarından sonsuza dek uzak kalması demekti. Ayrıca onunla evlenmeyeceğine yemin etmişti ve Cate de ona bu sözünü tutması için güveniyordu.

Trilborn, Cate'i ve çeyizini istiyordu. En azından bu kadarı açıktı. Ross bu İngiliz'in arzularının basitliği ve kaba-

lığını hor görüyordu ve istediklerini elde etmesini engellemeye hazırды. Ross bunun sebebinin sonsuza kadar bir bakire olarak kalmak isteyen Leydi Catherine'in iyiliğı olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendini ama diğer bir yandan da Trilborn'a karşı gelmesinin basit bir kıskançlıktan kaynaklandığından da şüpheleniyordu. Trilborn'un herhangi bir şekilde ödüllendirilmesi lanet bir şeydi ama özellikle de ödöl bu kadar tatlıysa durum daha da vahimdi.

Ross, Leydi Catherine'le evlenmeyeceğine dair yemin etmişti ama onunla aynı yatağı paylaşmayacağına dair bir söz vermemiştir. Ayrıca herhangi bir İngiltere kralının önünde eğilmeyeceğine de yemin etmişti ama bu durumda kendi isteklerine karşı çıkması gerekeceğiyle ilgili hiçbir şey söylememiştir. Bu gerçekler Kral'ın huzuruna çıktığı ilk dakikalarda çirkin başlarını sudan çıkartmıştı. Ve hâlâ canını sıkıyorlardı.

Leydi Catherine, bir adamın kendi tutkularını tatmin etmek amacıyla kendine hizmet eden ayrımcılıklar yapabileceğinin farkında mıydı? Cate, Kral'ın sıkı koruması altındayken saraydaki hovarda atmosferin tadını çıkarttığı için saflık ve inceliğın merak uyandıran bir karışımına bürünmüştü. Etrafindakilerin basit istek ve amaçlarının farkındaydı ama kendini bunlardan üstün tutuyordu.

"Dunbar!"

Ross mazgalın dişli duvarından kendini uzağı itti. Döndüğünde eski düşmanın pelerinin uçları topuklarında sallanarak ona üstten, ağzında aksi bir gülümseme ve aristokrati yüzüyle ona baktığını gördü.

"Trilborn!" dedi Ross hiç de kibar olmayan bir tonla. Şu anda bu kendini beğenmiş budalayla uğraşmak istediğı son şeydi. Sabah giydiğı siyah ve gümüşü kıyafetlerle Trilborn'u

karşısında görmek Ross'un dişlerinin kenetlenmesine neden olmuştu.

"Burada olacağını kim düşünürdü ki? Soğuk rüzgârlardan yeterince çektiğini düşünüyordum."

"Ne istiyorsun?"

Sorunun pervasızlığını fark ettiyse bile Trilborn bunu belli etmemişti. "Tam da düşündüğün şeyi, eminim. Sen ve Leydi Catherine arasında neler olduğunu bilmek istiyorum. Bir düğün mü olacak?"

Ross hiçbir şeyi kabul etmek zorunda olmadığını biliyordu. Fakat düşmanın sivri sakalını bükmek, hem mecazi hem de gerçek anlamda karşı koyamayacağı bir dürtüydü. "Dunbar Klanı'nın beyinin ikna edilemeyeceğini görmek için Kral haber salacak."

Trilborn onu hoşnutsuz gözlerle süzdü. "Ve sen de eminim mutluluktan havalara uçuyorsun."

"Neden olmasın, öyle güzel bir kadınla birlikte olma şansını yakaladığım için, evet."

"Hem de oldukça varlıklı. Tabii bir de düşünülmesi gereken lanet var. Yapma Dunbar. Bu evliliği kabul edemezsin. Ne yapacaksın?"

Ross ağzının kenarlarının güler gibi kıvrılmasına izin verdi. "Sen ne yapardın? Babamın yanıtını bekleyeceğim."

"Atına binip Winchester'dan gitmelisin. Seni kimse durduramaz. Hatta gittiğini fark bile etmezler."

"Atı ve refakatçiyi de senin ayarlayacağına eminim."

Trilborn'un gözleri kazandığına dair duygunun belirmesi için kısılmıştı. "Şey, tabii, istersen."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak beni üzecek ancak bu teklifini reddetmeliyim. Şeref sözü verdim ve sözümünden dönmem."

“Neden umursuyorsun ki? Verdiğin söz bir İngiliz kralıydı.”

Ross’un içi burkuldu, söylediğinin tam da babasının düşüncelerinin bir yansıması olduğunu biliyordu. “Çünkü bu yemini isteyerek verdim.”

“Başkalarının adına ve sana başka türlü dokunmayacak devlet meseleleri sebebiyle...”

“Sebepleri hiçbir fark yaratmaz.” Bu ayrıca Leydi Catherine’le nişanlanması için de geçerliydi, Ross bir anda kaçınılmaz bir biçimde bunu fark etmişti. Ross, Cate’e onunla evlenmeyeceğine dair söz vermişti ve şimdi bu sözü tutması gerekiyordu.

İstedığı basitlikse işte tam önündeydi ama nedense hiç de öyle hissetmiyordu.

“Baban ne derse desin bir İngiliz’le mi evleneceksin?”

Ross başını çevirerek Trilborn’u inceledi. “Onu sana bırakmak yerine mi yani? Ben ortalıktan kaybolursam Henry’nin onu sana vereceğini mi düşünüyorsun?”

İngiliz ona en içten nefret ve tiksinti dolu bir bakış fırlattı. “İkimiz bunu konuşmuştuk. Sen araya girmesen yakında bunu kabul ederdi.”

“Henry’nin tahtın yararı dışında herhangi bir şeyden etkileneceğini düşünüyorsan onu hiç tanımıyorsun demektir.”

“Yani Cate’i, Leydi Catherine’i senin kollarına itmesinin nedeni İskoçya’yla bağlarını güçlendirmek mi? Bu şımarıklığın boyutları hayal gücümü aşıyor.”

Cate. Ross onun adını zihninden geçirdi. Yakışıyordu. Bu düşünce zihninde belirdiği anda bir diğeri zihninin kontrolünü ele geçirdi.

“Benim araya girmem mi?” diye sordu sesini yükseltmeden.

“Onu kurtarma şerefi benim olmalıydı!” dedi Trilborn, şiddetli bir gücenmişlikle.

Bu sabah onları kurtarmaya gelişinden bahsetmiyordu, sonuçta bu tam da kurtarmak sayılmazdı. Trilborn’un Leydi Catherine’in av partisinde geride kalacağını bilmesi mümkün müydü? Eski düşmanı, tahminen onu kaçırıp geceyi onunla birlikte geçirip, kısa bir süre sonra da evlenmeyi mi planlamıştı?

Bu oldukça makul bir plandı. Herkes Leydi Catherine’in av partisine katılmaya istekli olmadığını biliyordu.

Peki ama onu amacından ne alıkoymuştu?

Yaban domuzu. Tabii ki yaban domuzu! Trilborn yaban domuzunun Leydi Catherine’in atını korkutup ormanın derinliklerine göndereceğini işe katmamıştı. Tabii onun Kral’ın av partisinden ayrı düşümleri yakalamak için kurulmuş bir pusunun içine düşeceğini de düşünmemişti.

“Yine de bu onura ben eriştim. Senin kaybın üzgünüm,” dedi Ross sessizce.

“Belki de erişmedin,” dedi gözlerinde bir tehditle Trilborn. “Leydi Catherine’le evlenecek kadar uzun yaşamayacaksınız.”

Öyle bir hızla döndü ki pelerini yırtıcı kuşların kanatları gibi savruldu. Adımları büyüktü ve gözden kaybolurken sinir doluydu. Ross onun gidişini izledi, taşta bıraktığı ayak seslerini dinledi ve kafasında bir o yana bir bu yana atlayan tehdidinin yankısına kulak verdi. Bir anda ona vaat edilen ölümle karşılaşmaktan çok, Leydi Catherine’e sahip olamamaktan endişelendiğini fark edince şaşırıldı.

“Duydun mu? Henry yarın buradan ayrılıp Greenwich Sarayı’na gitmemizi istiyor. Bu sefer Noel zamanı hüzünlü geçecek.”

Cate’le beraber büyük salondan odalarına doğru ilerlerken Marguerite’in nefesi soğuk ve yalnız koridorun dondurucu havasında iz bırakıyordu. Cate ellerini ısıtmak için elbisesinin kollarına sokmuş ilerlerken, kardeşinin sesinden canının sıkın olduğunu anlamıştı. Marguerite’in koyu kaşlarının altından attığı bakışlar, halinden hiç de hoşnut olmadığı belli ediyordu.

“Gitmekten endişeli misin?” diye sordu Cate kaşını kaldırarak.

“Sürünmem gerekirse giderim,” dedi Marguerite. “Henry’nin bu hiç de ilerleme kaydetmeyen huyundan yoruldum. Avlanırken üşümekten ve hastalanmaktan hiç hoşlanmıyorum. Neden Henry Elizabeth ve vârisiyle Londra’da kalamıyor anlamıyorum.”

“Sanırım Kraliçe’yi taç töreninden sonra biraz dinlenmesi için yolladı.”

“Belki de... Ya da gücendi.” Cate’in on altı yaşındaki küçük kardeşi hafifçe başını salladı. “Erkeklerin egoları çok yüksek, haksız mıyım? Elizabeth, York hanedanının prensesi için atılan alkışlar ve geçen sene tahta geçtiğinde Henry için yapılandan çok daha yüksekti. Peki ama ne fark eder ki? O tüm hayatı boyunca bu insanların arasında yaşadı. Oysa Henry otuz senelik hayatının on beş senesinde sürgündeydi ama doğa onu Kraliçe’den daha üst bir yere getirdiği için Henry’nin alkışlanması gerek.”

Cate üç hizmetli kadının çarşaf yıkamak için ellerinde çarşaf dolusu kovalarla geçmelerini bekledikten sonra konuştu. “Dikkatli ol hayatım. Onun iyi niyetine bağlıyız ve bunu devam ettirmeliyiz.”

Kardeşinin bakışı kızgın ama muziplik dolu ve sertti. “Greenwich’de neredeyse iki bin kişi için Noel hazırlıkları yapılacak, Elizabeth’i oraya dinlenmek üzere göndermesi çok saçma. Ne de çok dinlenebilir ya!”

“En azından tatili düşünüyor tatlım,” dedi Cate. “Yeni Orman’dan Noel Yortusu için odun ve bir düzine, kaleyi donatmaya yetecek kadar çobanpüskülü, defne ve ökse otu götüreceğiz.”

“Bu da Elizabeth ve hizmetlileri için daha fazla iş demek. Henry’e bir-iki çift laf edesim var.”

“Öfkenin bana karşı olmadığından emin misin?” dedi Cate sesinde hafif bir alayla. “Ross Dunbar’la dün akşam ve de Kral’la bugün neler olduğunu öğrenmek istiyorsan tek yapman gereken sormak.”

“Ne oldu?”

Marguerite’in bu soruya eşlik eden bakışı heyecandan yoksundu, adeta ablasının vereceği yanıtın hoş olmayacağını

düşünüyordu. Cate gülmemek için kendini zor tuttu. "Bir şey olmadı."

Marguerite bitkinlikle iç geçirdi. "Bana söylemeyeceğini biliyordum."

"Gerçekten öyle ama... En azından İskoç'la geçirdiğin süre için gerçek bu." Cate kurtuluş öyküsünü mümkün olduğunca hafifleterek anlatmaya devam etti.

"Cate Tanrı aşkına, nasıl bu kadar sakın kalabildin? Hırpalandın ve yağmalanmakla tehdit edildin, kuzeyli bir barbar tarafından kurtarıldın ve kar fırtınasında geceyi bu adamla geçirmek zorunda kaldın? Senin, senin... Şeyle birlikte büyük salonda gezinmek yerine elinde sıcak sütle yataкта olman gerek!"

"Benim nişanlımla mı?"

"Cate! Hayır!"

"Evet, Henry'nin talebi bu, her ne kadar henüz resmleşmemiş olsa da."

Marguerite ellerini elbisesinin kollarından çıkarttı ve kolunu Cate'e dolayıp hızlıca ona sarıldı. "İlk başta olanları benimle paylaşmadığın için bu kadar karşı çıkıyordum bir de. Düşünemeyecek kadar şaşkın veya öfkeden her an ağlamaya hazır olmalısın."

"Sanırım her ikisi de."

"Peki. Senin İskoç ateşten ölecek kadar güçsüz görünmüyor. Ayrıca çatışmada ölme şansı da çok düşük. Yine de sonunu getirecek bir felaket olacağına eminim. Yazık, kendi başına iş açtı."

Cate'in göğsünü uyuşuk bir his бүürtdü. "Hayır, hayır, durumun oraya kadar geleceğini sanmam."

Marguerite başını Cate'in omzunda koyduğu yerden

kaldırdı. Kaşlarını çatarken neredeyse kaşları burnunun üzerinde birbirlerine değdiler. “Sanki ona neler olacağını umursuyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki umursuyorum. Beni kurtarmak için çok çaba sarf eden düzgün bir adam ve bana karşı da kötü hiçbir şey yapmadı. Aramızda Kral’ın emrine uymayacağımızı konuştuk ve öyle de yapacağız.”

“Ne yaptınız?” diye sordu gözleri şoktan açılan kız kardeşi.

Cate’in kardeşine her bir detayı sunması gerekiyordu. Cate sözünü bitirdiğinde Marguerite’la kendi odalarına varmışlardı. Terliklerini çıkartıp kuş tüyü yatağa yayıldılar. İhtiyaçlarını karşılayan hizmetçi Gwynne başka bir yerde bir iş için koşuşturuyordu, o yüzden ne dediklerine dikkat etmelerine gerek yoktu.

Kız kardeşi sırtını karyolanın direklerinden birine yaslamış kaşlarını çatmış dikkatle Cate’e bakıyordu. “Sence lanet söz konusu olduğunda niyetinizin bir önemli kalır mı? Şu senin İskoç evlenmeyi kabul etmediği sürece güvende mi olacak yani?”

“Onun gibi bir şey. Ayrıca ona senin İskoç’un demekten vazgeçersen sevinirim.”

Marguerite bu itirazı dikkate almadı. “Ama Cate, bu harika. Seninle flört ederken ölümle de flört edip etmediğini düşünmeden Dunbar’la vakit geçirebilirsin.”

“Geçirebilir miyim?”

“Bir düşün. Ne zaman bizimle evlenmeye karar verirse başına gelecek felaketlerden korkmadan bir adamın yanında yürüdük, biriyle konuştuk veya sadece onun yanında durabildik ki?”

“Evet, hiçbir zaman,” dedi Cate bir anda aydınlanarak.

“Dunbar sadece sana söz vermedi ayrıca babasının asla evlenmenize izin vermeyeceğini de biliyor.”

“Evet haklısın.”

“Aranızda ne geçerse geçsin asla en ufak bir suçluluk bile hissetmemelisin.”

Cate bir anda şüphelenerek gözlerini kıstı.”

“Şey sadece... Meraklanmıyor musun Cate? *Roman de la Rose*'da olduğu gibi bahçede bir erkekle buluşup onun seni okşayıp... Yumuşak yapraklarını ve sıcak merkezlerini keşfetmesini istemiyor musun? Isabel ve Braesford arasındaki ne benzer aşklar çok nadir bulunur. Aşk bize yasak olduğu için asla evlenemeyeceksek, geriye ne kalır ki?”

“Marguerite!”

Kız kardeşinin yüzüne isyankâr bir ifade oturmuştu. Başlığının bir köşesini ağzına götürüp ısırmaya başladı. “Bana bunu asla aklından geçirmediğini söyleme, çünkü inanmam.”

“Geçirmediysem bile şimdi sen bunu kafama soktuğun için geçireceğim.”

“Bu isteğin nesi yanlış ki? Aptal lanet yüzünden tenin vereceği hazları tatmamız yasak mı? Hayat çok belirsiz Cate. Yaşlanıp, unutulmuş rahibe manastırlarında unutulmaya yüz tutmuş kadınlardan birine dönüşmeden önce gerekli anıları biriktirmemiz lazım.”

“Ah Marguerite!” dedi Cate eğilip kardeşinin dizine eline koyarak. Marguerite'in lanetin geleceklerini etkilemesi hakkında bu kadar tutkuyla endişelendiğini bilmiyordu. “Belki anne ve eş olmanın hazzından yoksun olacağız ama yine de bizden iki kat yaşlı veya yaşayıp yaşamayacağını, ölüp ölmeye-

yeceğimizi umursamadan bize her sene çocuk doğurtacak bir erkekle evlenmenin açısından da kurtulduk. Öpücükler ve okşamalar yerine bedenimizi morartan üvey kardeşimiz gibi erkeklerden kurtulduk.”

“Öyle düşünüyorsun ama nasıl emin olabiliriz? Soylarını sürdürmeleri için bir-iki erkek çocuk doğurduktan sonra Kral’ın muhafızlarından biriyle aşkı tatmayacağımız nereden belli ki? Bu diğer kadınlara oluyor Cate. Oluyor.”

“Evet ve genç kızlar daha kendileri çocuk oldukları için o bir-iki erkek çocuğu taşıırken ölüyor. Bahçelerde gezinirken bir adamla tanışmak da aynı şekilde sonlanabilir.”

“Ama sonunda bu gizemin çözülmesine yarayabilir; bir adamın kollarında yatmak, onun öpücüklerini ve dokunuşlarını tatmak.”

“Veya müthiş bir hayal kırıklığı olur,” dedi Cate, kederle gülümseyerek. “Ama senin ne demek istediğini anlıyorum Marguerite ve bunu ben de düşündüm. Tabii ki düşündüm.”

“Peki, o zaman?”

“Bilmiyorum,” dedi Cate gergin bir tonla. “Ross Dunbar’a gidip de ‘Lütfen bayım nasıl bir şey olduğunu anlayabilmem için benimle bir kere sevişir misiniz?’ diyemem. Ya bana gülerse? Ya onunla evlenmek için bir numara yaptığımı düşünürse? Bırak yatağına, beni kollarına bile almaya niyeti yoksa?”

“Peki, ama ya varsa?”

Ya varsa?

Bu düşünce Cate’in kanını yanıp tutuşturmuştu; gizemlerin en büyük gizemi, kalbinde nadir bulunan vahşi tek boynuzlu bir at gibiydi bu düşünce. Cate bu düşüncenin

zihninde yarattığı çiti açıp içine yerleştiğini fark etti. Bu düşünceden nasıl kurtulacağını veya bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne yazık ki bu düşünceyi sadece İskoç'un yardımıyla kafasından atılabileceğinden korkuyordu.

Ertesi sabah Kral'ın kafilesi yola çıkacağı için kalede büyük bir telaş ve koşuşturma vardı. Çarşaf, yiyecekler ve soyluların akşam olduğunda dinlenmeleri için gereken diğer tüm gereçler birkaç tane at arabasına yüklenmişti. Gün boyunca et ve ekmek yiyeceklerdi ama günün sonunda onları daha gösterişli ve leziz yiyecekler bekliyordu. Wincherster'a varana kadar Aziz Nicholas Yortusu geçmişti ve 6 Ocak Yortusu, hatta Hazreti Meryem Yortusu'na kadar devam edecek Noel sezonunu müjdeliyordu. Bu akşam zengin yahniler ve çorbalar, ateşte kızarmış kazlar, hardallı domuz pastırması, geyik eti, tahıl lapaları ve daha pek çok yemeğin sofrada olacağına emindi.

Ana grup Wincherster Kasabası'ndan ayrıldıktan sonra Cate ve Marguerite, Henry'nin himayesindeki birkaç adet diğer kadın mirasçıyla birlikte yol aldılar. En yavaş at arabasından çok da hızlı olmayan bir hızda Marguerite bir doru at, Cate ise kendi atı üzerinde ilerledi. Atı Rosie'ye, aynen onu ahırda güvende bulduğunda sevindiği gibi yeniden binmek hoşuna gitmişti. Ormanda başıboş koştuğu için birkaç çizik ve topuğundaki diken yarası dışında gri atın ormandaki koşusundan geriye kalan herhangi bir hasar yoktu. Cate sık sık öne eğilerek Rosie'nin boynunu okşuyor veya yumuşak parmaklarını yeşilleri arasında gezdiriyordu.

Kral çoğunlukla konvoyun önünde yer alıyordu ama aşağı yukarı her saat başı tüm konvoy boyunca dolanıyordu.

du. Dalkavuklarına güvenmeyecek kadar titiz bir adamdı ve tüm konvoyun iyi olup olmadığını hep kontrol ediyordu.

Ross Dunbar hem en ileride hem de kabileyi denetlediği için Henry'nin yanında atını sürmekteydi. Cate İskoç şapkasının altında onun siyah saçlarını görebiliyordu ve her ne kadar uzun boylu olmasına rağmen daha az yapılı ama uçuşan peleriniyle daha geniş bir vücuda sahip olan Kral'la omuzlarının genişliği karşılaştırabiliyordu. Aynı yaşta olan iki adam, olgun kudretleriyle gayet yakışıklılardı. Cate'in bakışları istemsizce o tarafa kayıyordu.

Güzel bir gündü; eriyen karın üzerinde güneş göz kamaştırıcı bir biçimde parlıyordu ve havada nispeten ılık bir rüzgâr vardı. Toynakların ve baltaların takırtıları üzerinden kuşların sesleri yükseliyordu. Sabah ilerledikçe herkesin ruh hali de iyiye doğru gitmeye başladı. Bir süre sonra, biri şarkı tıttırdı. Diğerleri de çobanpüskülü ve sarmaşıklar hakkındaki bu eski şarkıya eşlik etmeye başladı. Masum sözlerin altında çobanpüskülünün erkek, sarmaşığın ise kadın olduğu bir aşk yatıyordu.

Cüretkâr dizelere Marguerite ile birlikte gülen Cate, tam yanında belirene kadar Ross Dunbar'ın ona yaklaştığını fark etmedi. Sert bir biçimde döndü, Rosie'nin uzaklaşma çabalarını dizginlemeye çalışırken kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi çırpmaya başladı.

"İyi günler leydim!" dedi Ross gülümseyerek. "Atınız yaşadığı maceradan sonra yine de iyi durumda gözüküyor, tabii siz de öyle."

"İkimiz de size teşekkür ediyoruz," dedi Cate, buruk bir gülümsemeyle. Ancak ardından ekleyecek bir şey gelmedi aklına.

“Bana şarkı söylemediğinizi söylemişsiniz ama sanırım sadece mütevazı davranıyordunuz.”

“Asla.”

“Katılmıyorum. Ve birlikte şarkı söylemeliyiz, ikimiz. Olur mu?”

“Bunu mu?” Hatırlamaya çalışırken Cate’in yüzünü kızartan bir sonraki dize sarmaşığın kucaklaması nedeniyle çobanpüskülünün büyüyen, şişen hevesi ve coşkusuyla alakalıydı.

“Daha iyi ne olabilir ki?”

Ross’un gözlerinin koyu mavi derinliklerinde mutlu bir meydan okuma okunuyordu. Cate bunu nasıl reddedilirdi ki? Bir gülümseme ve yarı çaresiz başını sallamayla Cate de artık kendini tutmamaya başladı.

Ross da derinden ve tok bariton bir sesle şarkıya girdi. Sesleri hızla diğerlerinin seslerini bastırdı. Ta ki Marguerite dikkat çekmelerini önlemek için alto tonuyla onları dengeleyerek şarkı söylemeye başlayana kadar.

Böylece ikisinin de atları aynı hızda, Ross’un dizi arada sırada Cate’in bacağına değerek, bunu her fark ettiğinde varlığının merkezine titreşimler göndererek atlarını yan yana sürdüler. Ve adeta melodiyi tutturmak ve Henry’nin Londra’ya doğru ağır adımlarla ilerlemesi hariç aralarında çözülmeyi bekleyen çok önemli bir konu yokmuş gibi ilerlediler.

Neredeyse tereyağı kıvamına gelmiş çamurun içinde ilerledikleri bir sabahtan sonra yolun üçüncü gününde Ross sonunda Leydi Catherine’le birkaç dakika yalnız kalmayı başaramıştı. Süvari alayını bırakmış, kahverengi tepeciğin

üstüne kadar atını sürmüştü. Cate, kıyafetinin çamurlanmış eteklerini dalgalandıran ve adeta bir meleğin kanatları gibi dantel örtüsünün katmanlarını kaldıran rüzgârda aşağıdaki atlı süvarilere bakmaya başlamıştı. Dalgın ve hüzünlü görünüyordu. Ross düşünmeden atını sürerek onun yanına gitti.

“Yoruldu mu?” diye sordu yanında durmak için etrafında dolaşıp.

Cate hafifçe gülümsedi. “Diğerlerinden daha fazla değil.”

“İstersen at arabalarından birinde bir yer ayarlayabiliriz.”

Cate başını iki yana salladı. “Süt dişlerim çıkmaya başladığından beri at sürüyorum.”

Ross da aynı şekilde hissettiği için karşı çıkmadı. “Az yolumuz kaldı. İyi şans ve güzel bir havayla yarın akşam Greenwich’teki bir odada yerimizi alırsınız.”

Cate ona baktı, daha sonra meraklı bir bakış attı. “Peki ya sen nerede uyuyacaksın?”

“Bir fare deliği bulurum.” Sözleri Kral’ın himayesindeki garip pozisyonunu teyit eder nitelikteydi. İngiliz asiller kadar yüksek mertebeye değildi ama onların uşakları kadar da alçak seviye de değildi; kraliyet mensubu da değildi kraliyet soytarısı da. Henry’yle geçirdiği aylarda bazen çok üst mertebeye ait bazen de çok alt mertebeye ait yerlerde uyumuştur. İskoçya’da daha da kötüsüne katlamıştı; tabii daha iyisini de görmüştü.

“Bizimle seyahat eden hizmetli kadın bir şeyler ayarlayabilir sanırım. Eldekilerden en üst seviyede yararlanmakta Gwynne’in üstüne yoktur.”

“Sen ve kardeşlerin için kesinlikle. Ama benim gibiler için kendini zora sokmayacağına eminim.”

Leydi Catherine’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Bilmiyorum. Gwynne yakışıklıkları her zaman dikkate almıştır.”

“Şimdi öyle mi oldum?” diye sordu Ross ağır ağır konuşarak. Bu iltifattan dolayı daha da meraklanmış ve aldığı övgü beklediğinden daha fazla hoşuna gitmişti.

Leydinin yüzü kızardı ve başını çevirdi. Ross onu utandırmak istememişti. Bir anda konuyu değiştirdi. “Henry’yle diz dize ata binerken, babama nişanımızla ilgili bir haberci yolladığını öğrendim. Ayrıca haberci, babamın yanından sonra Kral James’in onayını almak için Holyrood’a devam edecekmiş.”

“Şimdiden mi?”

“Henry hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?”

Cate derin bir nefes alıp iç geçirdi. “Greenwich Sarayı’na yerleşene kadar bekleyeceğini düşünmüştüm.

“Hatta Noel döneminden sonrasına kadar.” Ross, ekose İskoç kumaşının uzun kuyruğuyla kaplı omzunu silkti. “Demek ki böyle bir niyeti yokmuş.”

“Teşekkürler...” diye lafa başladı ama bir anda durdu.

“Ne oldu?”

“Senin kralın, Kral James kabul edecek midir? Yani demek istediğim...”

“Olabilir. James ülkelerimiz arasındaki anlaşmayı uygulamak için ülkelerimiz arasındaki ittifakı arttırmak istiyor. Bu bağları pekiştirmek için neredeyse birkaç sene önce oğlunu Elizabeth’in kardeşi, Cecily ile evlendirecekti.

“Ben de bundan korkmuştum, özellikle de tüm bu düzenlemeleri yapmak için bu kadar acele edilmesinden dolayı.”

“Yine de Henry şu andaki belirsizlik nedeniyle her vere

haberci gönderiyor ama özellikle de bir istila kuvvetleri saldırısının beklendiği kuzeye gönderiyor. 3. Richard gibi uyuklarken saldırıya uğramak istemiyor.”

“Öyle mi?”

“Kim bilir? Burgundy’li Margaret’in de York yanlısı hi-lekârın alt edilmesi için yeterince altın verebileceği kulağı-ma çalındı.”

“Sanırım bu doğal. Sonuçta Margaret kardeşleri Richard ve Edward’la yakındı.”

“Riyakâr olmadığımдан, intikam için neden varsa istila-ya kalkışılmasına çok da karşı koymam.” Kasılmış kaslarını gevşetmek için eyerde kıpırdandı. “Demek istediğim Hen-ry’nin kuzey sınırına özel bir haberci göndermesine gerek yoktu çünkü zaten habercilerinden bir tanesi o tarafa gidi-yor.”

Kaygıyla buğulanmış gözleriyle, “Sence yanıt gelmesi ne kadar sürer?” diye sordu.

“Babam olduğunu düşünürsek, söylemesi zor. Hiç yanıt vermeyebilir bile.”

“Bu teklifi aşağılık bulursa demek istiyorsun.”

“Veya bir aşağılama olduğunu düşünürse,” dedi Ross, iğ-neleyici bir biçimde katılarak. “En azından haberciyi kafası olmadan geri göndermeyecektir. En azından buna eminim, sonuçta Henry’nin ellerindeyim.”

Cate göz ucuyla Ross’a baktı. “Sadece öç almak için Henry’nin seni idam edeceğini düşünmüyorsun herhâlde?”

“Belki evet, belki hayır, yine de böyle bir nedeni olabilir.”

“Peki, ama ya Kral James? Ondan haber almamız ne ka-dar sürer?”

“Bir ay veya iki, hatta üç. Eminim bu önerinin altında

bir hile yatıp yatmadığını anlamak için teklifi baştan aşağı inceleyecektir.”

Cate’in onun şakasına karşılık gülümsemesi kısa sürdü. “Peki ya kabul etmeye karar verirse?”

“Kim? Jamie mi yoksa babam mı? Yoksa ikisinin de bize ihanet edeceğini mi düşünüyorsun?”

Cate yutkundu, beyaz boğazından yutkunma hareketlerini görünce Ross midesine yumruk yemiş gibi oldu. “İkisi de.”

“Trilborn sözümü bozup İskoçya’ya geri dönmem gerektiğine inanıyor.”

“Bence bu çok mantıksız olur. Siyasi gördüğü bir düğünden kaçarsan, kralının bunu çok da hoş karşılayacağını düşünmüyorum.”

“Büyük ihtimalle.”

Cate onun yüzünü inceledi, Ross onun bakışlarında şüpheli görebiliyordu. “Veya tam tersi. Belki de bir dolap çevirir ve istilası sırasında Henry’nin dikkatinin dağıldığı andan faydalanır.”

“James el altından iş çeviren biri değildir,” dedi Ross, sert bir biçimde reddederek. “Geçen bahar imzaladığı anlaşmaya sadık kalacaktır. Ayrıca bekleyip kimin kazanacağını görmek daha kurnazca olur. Ve iş savaşa kadar giderse, elimden geldiğinde kralımın yanında olurum ama bu aralar aylardır birlikte içtiğim insanları öldürmek gibi pek bir isteğimi yok.”

“Trilborn’u bile mi?” diye ifadesiz bir sesle sordu Cate.

“O durumda bir istisna yapabilirim.” Ross durdu ve ses tonunu değiştirerek devam etti. “Daha önce sana güzel vakit geçiriyordu.”

“Sen öyle zannet. Ondan uzaklaşıp yanından gitmediğin sürece hevesini kırmak çok zor.”

“Kardeşinin senin yanında kaldığını fark ettim.”

“En iyisi bu gibi göründü.”

Bir anda yüzüne Ross’un hınzırlık yayıldı. “Kardeşin bir erkeğe sertçe bakabiliyor, gerçi bu Trilborn’un pek umurunda olmadı ama.”

Ani bir rüzgâr Leydi Catherine’in başlığını ağzına doğru savurdu. Konuşmaya başlamadan önce eliyle dantelleri itti. “Trilborn çok uzun durmadı. Fark ettiysen onun bana eşlik etmesinden çok da haz etmiyorum. Yine de senin düşmanın olsa bile, benim değil.”

Ross’un bakışları onları gizleyen dantel parçası ortadan kalkınca ortaya çıkan Cate’in nemli ve kıskırtıcı dudaklarına kayınca, bedeninin alt kısmını gerginlik bürüdü. Bu gerginlik konuştuğunda da kendini gösterdi. “Seni istiyor ve seni almak için her şeyi yapacak. Birkaç gün önce beni uyardığında bunu yeterince açık söyledi. Sanırım...”

“Ne?”

Ross yaklaşmakta olan grubun ucuna doğru ileri baktı. “Belki bir Dunbar güvensizliği hatta delilik diyeceksin ama...”

“Belki de demeyeceğim.”

“O zaman şunu bir düşün. Sen iyi ata binen bir kadınsın. Ormanda tek başına kalmaktan korkmuyorsun. Genellikle av sırasında hep geride kalıyorsun.”

Cate’in bakışları sertleşti. “Bu bilgiye nasıl eriştin bilmiyorum ama öyleyse ne olmuş?”

“Henry’yle birlikte ava gidenler, avlanan hayvan öldürülmeden önce tıpkı Yeni Orman’da olduğu gibi çoğunlukla bunu fark etmiyorlar bile. Eğer biri sizi kaçırmış ve tüm gece tutmuş olsaydı da durum farklı olmayacaktı.”

“Yani diyorsun ki...” Cate bir anda bu hainliğı kelimele-
re dökme  istemiyormuş asına durdu.

“Diyorum ki,” diye devam etti Ross sertçe, “kendine dikkat etmelisin. Etrafında olan bitenin farkında olmalısın. Herhangi bir yere yalnız gitmekten sakınmalı ve her zaman en yakın kral muhafızının nerede olduğunu bilmelisin.”

“Ahmak herif!” dedi Cate kafasını ağır ağır sallayarak.

Ross, Cate’in sesinden hiç telaşlanmadı ını ve hatta to-
nunda biraz acıma olduğunu anlayınca tüm bedenine sinir dalgaları yayıldı. Bir anda yüzünün kaskatı kesildi inden emindi. “Leydim?”

“Ah, sen değil!” dedi Cate aniden onun tarafına bakarak, “Trilborn’dan bahsediyordum. İçi beceremedi i için sevin-
meli, çünkü ben i kaçırma planı yaptıysa muhtemelen şu
anda ölmüş olacak veya ona benzer bir şey başına gelecekti.”

“Onu  ld r rd n yani.” Ross sesinden içindeki şüphe-
nin belli olmamasını sağlamaya çalıştı ama emin olamadı.

“Yaban domuzu ona saldırıp öldürürdü; benim arkam-
dan koşarken atsız olacaktı ve tahminen boynunu falan kırar
veya haydutlar onu  zerindekileri  almak için öldürürdü.
Pek çok şey olabilirdi ama ne olursa olsun sonunda ölmüş
olacağına şüphe yok.”

“Lanetten bahsediyorsun.” Ross canının sikkınlı ını sak-
lamaya çalışarak ifadesiz bir sesle konuşmuştu.

Cate dantelli başlığını yüzünden uzakta tutmaya devam
ederek başını hafifçe e di.

“Lanetin bu kadar ısrarcı olup olmayacağını veya bu ka-
dar hızlı hareket edip etmeyeceğini bilemiyorum.”

“Belki de etmezdi ama en azından akciğer enfeksiyonu
olurdu.”

“Sana acı çektirdikten sonra.”

Cate’in narin, soluk hatlarına karanlık çöktü. “Evet, bu mümkün.”

“O zaman bu emeline ulaşmasını engellemeye çalışırdın.”

Rüzgâr, atın yelelerini havalandırıp Ross’un şapkasını uçurmakla tehdit ederken, Cate atını durdurdu, bakışlarını ona çevirdi. Ross uzanıp şapkasını çıkartıp düzeltti, tekrar kafasına yerleştirip hafifçe öne ve yana doğru bastırdı. Atı huzursuzca kıpırdandı ama Ross gereğinden fazla sert bir şekilde onu dizginledi.

“Neden?” diye sordu sonunda. “Neden, neredeyse hiç tanımadığın İngiliz bir kadının başına neler geleceği seni bu kadar ilgilendiriyor?”

“Neden ilgilendirmesin? Yersiz hiçbir şey yapmadın. Yine de av grubunu bulmaya çalışmak yerine o akşam seninle ormanda kalmayı seçtiğim için isteğin dışında evlenmen gerekebilir.”

“O zaman doğru karardı.”

Ross bunu duyduğuna beklediğinden de çok sevinmişti. “Yine de sonrasında olanlar benim suçum. Eğer evlenme teklifi ederek bu zararı telafi edemeyeceksem en azından seni diğer yollardan korumama izin ver.”

“Trilborn’dan korumaya.”

“O ve itibarının düşmesinden faydalanmak çalışacak benzer kişilerden... Bazı erkekler hak ettiğini düşündükleri kadınları yatağa atmak dışında hiçbir şey düşünmez. İsteğin dışında evlendirilmekten çok daha kötü şeyler var.”

Ross sustuktan sonra bekledi; daha açık konuşup konuşmaması gerektiğini anlamaya çalıştı. Zorunda kalmazsa kaba

ve açık bir tanım yapmayacaktı ama burada bir aziz heykeli gibi onun henüz anlamadığı riskleri göze almasına da izin vermeyecekti.

“Evet, farındayım,” dedi çetin bir şekilde onaylayarak.

Rahat bir nefes verdi. Her ne kadar kendi düşündüğünden daha saf olsa da kadınların başına gelebileceklerden haberdardı. “Harika! Trilborn’un peşinde olduğu her şeye çomak sokmak isterim ama Henry’nin sarayının yerlerini onun kanıyla lekelemekten nefret ederim.”

Yüzünü incelerken biraz gözlerini kıstı. “Ondan bu kadar nefret ediyorsun demek?”

Ross başını salladı ve hiçbir sıcaklık belirtisi olmadan gülümsedi.

“Bahsettiği düşmanlık ve büyükbaban tarafından sınırın ötesinde kaçırılan Trilborn eşi nedeniyle ama...”

“Daha yakın zamanda olan kaçırma olaylarından bahsetmedi mi? Kaçırıp bir sene sonra hamile olduğunu öğrendiğinde geri getirdiği kız.”

“Bir Dunbar kızı.”

“O dönemde on üç yaşında olan ve on dördünde çocuk doğururken ölen kuzenim... Her ne kadar Henry’nin sarayında barışı koruyacağıma yemin etsem de evet Trilborn’u memnuniyetle öldürebilirim.”

“Sence peşimden koşması aileleriniz arasındaki kişisel kan davasının bir sonucu mu?”

Ross omuz silkti. “Tabii bir de mirasın var. Sarayda hayat pahalı ve mülklerine o kadar kötü baktılar ki çok fazla kazanç elde edemiyorlar.” Her ne kadar kendini zor tutsa da Ross, Cate’in çok tatlı suratı ve güzelliğinden bahsetmedi.

“En kötüsünü deneyebilir,” dedi Cate, soğuk bir gülümsemeyle.

“Sizce lanetinizden mi korkuyor?”

“Her ne kadar itiraf etmeseler de sarayda pek çok kişinin batıl inancı var,” dedi Cate, imalı bir biçimde ona katılarak.

Ross, Trilborn’un büyük ihtimalle Cate’in himayesinde olduğu adamdan, 7. Henry’den korktuğunu düşünüyordu. En azından İskoç bir budala leydiyle bir gece geçirmesine rağmen kuleye sürgün edilmeyene kadar... “Tekrar böyle bir işe kalkışırsa, lanetin yardımı olsun veya olmasın o ölü bir adam demektir.”

“İngiltere’yle barış yemininizi bozar mısınız?”

“Seni yatağa atmasını engellemek için evet, yüz kere evet.”

Ross böyle bir şey söylemekle çok pervasızca davranmıştı ve anında tiksinierek bunu fark etti. Yine de her kelimeyi içten söylemişti ve birini bile geri almazdı.

“Leydi Catherine, bir dakikanızı alabilir miyim acaba?”

Trilborn oturduğu giriş odasındaki kameriyeden dışarı adım attığında Cate oradan geçiyordu ve yüzünü ona dönmeyen önce buruşturdu. Wincherster’den döndükten sonra Trilborn’un kendisiyle konuşma çabalarını engellemeyi başarmıştı. Şimdi, Kraliçe’yle bir saat geçirdikten sonra onu yakalaması kötü şanstı.

Cate, Ross’un onu nerede bulacağını nasıl bildiğini anlamıyordu, tabii onu önceden takip etmediyse. Elizabeth’in onu bu garip nişan hakkında konuşmak için huzuruna çağıracağını Cate bile bilmiyordu.

“Acelem var söz,” dedi Cate hızla gülümseyip. “Kardeşim bekliyor ve öğle yemeği için ona katılmam lazım”

“Doğrusu ben de onu yanınızda görmediğime şaşırdım.” Trilborn biraz yaklaşıp gösterişli bir biçimde eğilerek selam vermek için tüylü şapkasını çıkarttı. Kıyafetleri son modaydı ve her zaman giydiği renklerindeydi; siyah kadıfeden, kolları içindeki gümüş işli beyaz gömleğini ortaya koyan kesilmiş

kollu kısa bir çift düğmeli ceketti. Erkeklik organı siyah bir kumaşla kaplıydı ama çift düğmeli ceketinin kemerli belinin altına inan birkaç santimlik eteklik tarafından örtülmek yerine daha çok öne çıkmıştı. Giydiği kısa botlar yumuşak siyah deridendi. Ayak parmakları çok uzun olduğu için hafif arkaya kıvrılmış ve gümüş bağlarla botun üst kısmına bağlanmıştı.

“Marguerite, Kraliçe’nin odasına çağırılmamıştı,” dedi Cate uysal bir tonla. Trilborn’un belinin altında ona ilgi duyduğuna dair herhangi bir harekete karşı temkinli olduğu için bakışlarını yüzünden ayırmıyordu. Trilborn’dan ona gelen koku kıyafetleri kadar saf ve temiz değildi. Eskimiş ter ve bira kokusu güçlü bir karanfil kokusuyla karışmıştı.

“Size eşlik etmeme izin verin,” dedi Trilborn kolunu uzatarak. “Sizinle vakit geçirmeyi özledim.”

Onun bu teklifini reddetmek Cate’in uzun süredir atlatmaya çalıştığı yüzleşmeye neden olabilirdi. Her ne kadar Ross Dunbar’ın uyarılarını hatırlasa da, Kraliçe’nin kapıda korumaların beklediği odası yakındaydı, büyük salon da çok uzakta sayılmazdı.

Kraliçe’nin de Kral’ın da en sevdikleri ikametgâhları haline gelen Greenwich Sarayı büyük kare bir kule ve birkaç tane de daha küçük kuleden oluşan çatma büyük bir papaz eviydi. Bir zamanlar balıkçı kasabası olan alana kurulu saray 4. Edward’ın kraliçesi, Elizabeth Woodville’e bir inziva köşesi yaratmak için genişletmiş ve yeniden döşenmişti. Henry de sarayı sayısız Hollanda duvar halıları, Fransız dolapları ve Arap halılarıyla bezemişti. Dışarıdaki ışığın tüm parlaklığını içeri geçiren ve Thames Nehri’nin manzarasını sunan bir dizi muhteşem penceresi vardı. Ayrıca birbirine

açılan ve sayısız yankı yapan odaları ile bir bölümden diğerine giden az sayıda koridora sahipti.

Cate, Trilborn'un onu nereye götüreceğine güvenmese de yolunu kaybederse onun peşinden gelmesini istemiyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi Cate sesinde hiçbir heyecan olmadan. Ardından da parmaklarını Trilborn'un koluna mümkün olduğunca hafifçe dokundurarak yerleştirdi.

"Kraliçeyi nasıl gördünüz?" diye sordu Trilborn yürümeye başladıklarında.

"Çok iyi gördüm." Cate, Trilborn'un York'lu Elizabeth'in onunla neden özel bir görüşme yaptığını öğrenmek istediğine emindi ama merakını gidermeye hiç niyeti yoktu.

"Peki ya yeni prens, genç Arthur?"

"Bebek oldukça sağlıklı ve hızlı büyüyor."

"Sanırım siz ve Henry'nin Elizabeth'i aynı yaştasınız. Çok ortak noktanız olmalı."

"Ona resmi olanak hizmet eden ve etmeyen, etrafındaki tüm kadınlarla ilgileniyor." Cate'in söylediği çok sıradan bir şeydi ama ayrıntılara girmekten daha iyiydi.

Trilborn serbest kalan elini yumruk yaparak sırtının alt kısmına koyarak yürümeye başladı; bu canının sıkılmaya başladığının bir belirtisiydi. "Peki ya sağlığınız?" diye devam etti. "Kar fırtınasında geçirdiğiniz geceden sonra herhangi bir hastalık belirtisi oldu mu?"

Cate'in gülümser gibi hafiften dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Hem de hiç olmadı. Pek belli etmeyebilirim ama bir öküz kadar sağlıklıyım."

"İskoçlar sağlığa çok önem verdikleri için bu damat adayınızı sevindirmiş olmalı."

“Sevinmedi diyemem.” Cate bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama söylenecek en mantıklı şey gibi görünmüştü.

“Peki, Dunbar bugün nerede?”

Gözlerini kaldırmadan kirpiklerinin altından adama ufak bir bakış fırlattığında, saçının ne kadar düzgün olduğunu, gömleğinin boynunda ve kol ağzlarında pileli firfırları fark etmişti. Kral bile bu kadar özenle giyinmiyordu. Demek ki en son gördüğünde Ross’un kendini eğlendirdiği antrenman alanına hiç uğramamıştı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Gerçi yemeğe yakın kesin ortaya çıkar eminim.”

“Evet, iştahı olağanüstü, katılıyorum. İskoçya’dan henüz haber gelmedi değil mi? Nişan henüz kesinleşmedi?”

Herkesin onun özel meselelerini nasıl bildiğine dair Cate’in hiçbir fikri yoktu ama herkes biliyordu işte. Cate onun için bir yerde baskı oluşturmak maksadıyla Kral’ın herkese bunu anlattığına dair kuşkulanıyordu. “Henüz vakit erken.”

“Bu evlilikte mutlu olamazsınız.”

Cate’in bir an dudakları büküldü. “Mutlu veya mutsuz, Henry’nin isteklerine boyun eğmeliyim.”

“Çok itaatkârsınız ama yine de ufak bir kararla bu işten kaçabilirsiniz.”

“Sizce öyle mi?” dedi Cate hiç inanmayarak.

“Sizi eşim yapmak beni ifade edebileceğimden çok daha mutlu eder Leydi Catherine. Kral size ve kardeşlerinize çok önem veriyor. Eminim İskoç yerine beni seçtiğinizi ona söylerseniz sizi dinleyecektir.”

“Sizi seçeceğimi varsayıyorsunuz.”

Trilborn hızla başını çevirip ona kısık gözlerle uzun uzun

baktı. Fakat ardından ifadesi yumuşadı. “Dalga geçmekte serbestsiniz. Ama ciddi olduğuma inanabilirsiniz.”

Trilborn her ne kadar belli etmemeye çalışsa da Cate’in parmaklarının altındaki kolu öfkeden kasılmıştı. Nazik bir yanıt vermesi Cate’in hayrına olacaktı. “Kral’ın bu işte bir amacı var, çoğu şeyde olduğu gibi. Bu amacı elinden almaya niyetim yok.”

“Söylemememe izin verirseniz, sanırım denemeye pek niyetli gibi değilsiniz. Yeni Orman’da İskoç’la aranızda bir şeyler geçti, geçmedi mi? Tekrar denemek için can atacak kadar sizi tatmin etti mi?”

“Terbiyesizlik ediyorsunuz bayım!” Cate bir anda elini Trilborn’un kolundan çekti.

“Haksız mıyım?”

“O gece hiçbir şey olmadı, hiçbir şey!”

“Dunbar da aynı şeyi söylüyor ve yarı düzine adamı yumrukla, fiskeleriyle ve kılıcının düz tarafıyla buna zorla inandırdı. Yine de Kral sizin itibarlı adınıza leke gelmemesi için hızlı davranıyor.”

“Bir gereklilikten çok bir devlet meselesi olduğuna sizi temin edebilirim.” Ross’un onun onurunu fiziksel güç kullanarak savunmak zorunda kalması rahatsız ediciydi. Şu ana kadar böyle bir şeyin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ross kesinlikle ona bunu söylememiştii.

“Nasıl yani?”

Trilborn bir dizi diğer odaya açılan penceresiz kısa koridorun kapısını tutarken sessiz kaldı. Ancak önüne geçtikten sonra arkasına bakarak yanıt verdi. “Sanırım Henry bu ittifaklı, sınırlardaki gerginliği azaltmak için istiyor.”

“Bana daha çok alevlendirmek istiyor gibi geldi. Sonuç-

ta benim ailem ve Dunbar'ın ailesi arasındaki kan davasını biliyor."

"Henry'nin böyle bir kan davasını aklına getirdiğini bile sanmam." Trilborn bir an duraksadı ama devam etti. "Bunu düşünecek kadar önemli bir mesele mi? Aranız düzelemez mi?"

"Eyledim, öyle olmayacağını bilmeniz gerek."

"Nasıl başladı? Bu kadar uzun süre bu düşmanlığın sürmesini gerektiren ne gibi dehşet verici bir olay yaşandı?"

Omuz silkmeden önce belirsizlik Trilborn'un yüzünde dolandı. "Doğrusu ben pek bilmiyorum. Dunbar'ların başımıza açtığı felaketlerin hikâyelerini dinleyerek büyüdüm ve yatağımdan kaçırılıp bir gömlek gibi ipte sallandırıldığımı veya tencerenin içine atılan küçük bir tavuk gibi parçalara ayrıldığımın kâbuslarını gördüm."

"Eminim çocuklara böyle şeyler yapmanışlardır!" Cate neredeyse onun için, daha doğrusu bu gibi korkutucu bir mirası üstlenen çocuk için üzülecekti.

"Kim bilebilir ki?" dedi Trilborn endişeli bir yüzle. "Yaptıkları yeter."

"Ve duyduklarıma göre sizin ailenizin de yaptıkları az değilmiş."

"Yine de çeşitlenmedik."

"Nasıl denk olacaksınız, tüm Dunbar'lar ölünce mi?"

"Ya onları yenerek ya da şereflerini sarsarak, derdi babam ve büyükbabam." Trilborn küçümser bir biçimde güldü. "Diğer olup biten her şeyden bu kadar haberdarken bir düzine ajan ve paralı muhbirler ülkenin nabzını elinde tutarken. Henry'nun bu konuyu görmezden gelmesi çok garıp." Saray mensubu olan Trilborn başını iki yana salladı.

“Sanırım daha derin bir oyun oynuyor. Keşke ne olduğunu bilseydim.”

“Size ne olduğunu söyleyebileceğimi düşüntüyorsanız yanıyorsunuz.” Bu bir açıdan doğrudu ama Cate yine de Wincherster’da bulunduğu sürede konunun iç yüzüyle ilgili biraz bilgi sahibi olmuştu. Yine de müstakbel nişanlısının bu konuda büyük bir rol sahibi olduğunu düşünmek kibirlilik demektir.

“Onun piyonu olmak için anlamınıza gerek yok.”

Piyonlar diğer değerli taşları korumak için kurban edilirdi. Cate bunu düşününce içinde bir boşluk hissetti.

“Peki, I Henry’le konuşmayacak mısınız?” dedi Trilborn, tekrar dikkatini üstüne çekmek isteyerek.

“Beni asla dinlemez. Size kaç kez söylemem lazım?”

“Hiçbir işe girişmeyenler hiçbir sonuç elde edemezler.” dedi Trilborn.

“Hatırladığım kadarıyla bu savaş alanına özgü bir ilke. Burada benim hayatımı tartışıyoruz.”

“Dikkatli olmazsanız hayatınızı İskoçya’da geçireceksiniz. Bence size İngiliz bir koca daha çok yakışır. Sizi herhangi bir İskoç ahmağın edeceğinden çok daha fazla tatmin edebileceğime eminim.”

“Ben artık sözlüyüm. Aksine bir durum olmadığı sürece bu konuyu bir kenara kaldırabilir miyiz?”

“Tüm erkekler arasında Dunbar’la sözlüsünüz,” dedi Trilborn, Cate’in ricasını görmezden gelerek. “Tanrım galiba sizin istediğiniz de bu!”

“Tek istediğim sür, yalnız bırakılmak.”

Cate eteklerini toplayıp onun yanından uzaklaşmaya hazırdı. Elbisesinin kuyruğu arkasında salınırken öfkeli bir çıkış yapacaktı.

Fakat Trilborn sert parmaklarıyla kolundan yakaladığı gibi onu en yakın duvara yapıştırdı. Cate kafasını duvara öyle sert vurdu ki bir an gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Daha hareket edemeden Trilborn ona yaklaştı, bedenini bedenine bastırıp onu duvarla kendi bedeni arasında öyle bir sıkıştırdı ki, adam göğsünden bacaklarına kadar tüm vücuduna sürtünürken Cate nefes alamadı. Trilborn bir anda onun bileklerini yakaladı, onları aniden kaldırıp duvara yaslarlarken Cate'in bilekleri kütürdedi. Trilborn, Cate'in ellerini başının iki yanına yaslayıp dudaklarını öpmeye çalıştı.

Cate başını döndürüp kafasını diğer tarafa ataraj Trilborn'un dudaklarından sakınmak için başını eğdi. "Bırak beni!" dedi tiksintiden titreyerek.

"İstedığının bu olduğuna emin misin?" dedi Trilborn sesindeki müthiş bir tatminle. "Emin misin?"

Aralarında sadece ince bir kumaş ve karnı olduğu için Cate, Trilborn'un ona doğru bastırdığı sert çıkıntıyı hissedebiliyordu. Ağırlığın yönünü değiştirerek dizini kaldırma-ya çalıştı. Trilborn kendini öyle bir döndürdü ki bir anda dizini öne itti ve bacağına Cate'in bacaklarının arasına doğru sokarak diziyile onu okşamaya başladı. Cate'in bileklerini tek eliyle yakalayarak göğüslerini sıkmaya, onu heyecanlandırmaya çalışıp elbisesinin altından göğüs uçlarını çimdikle-meye başlamıştı.

Cate nefret ve tiksintiyle tutuşuyordu. Bu deneyim o kadar iğrençti ki bir anda kafasını öne atıp dişlerini Trilborn'un boynuna geçirdi.

Trilborn küfrederek geri sıçradı. Bir anlığına da olsa Cate nefes alabildi ve özgürlüğe yaklaştı.

Trilborn elini boğazına götürdü daha sonra çekerek par-

maklarına yayılan kana baktı. Yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönüşürken ellerini yumruk yaptı. Kolunu geri çekerek o kadar şiddetli vurdu ki Cate uzağa fırladı, eteklerine takıldı. Dirseği ve kalçası yere sarsıcı bir acıyla çarptığında gözleri yaşardı.

Arkasından Trilborn'un gırtlığından bir çığlık yükseldi. Cate onun hemen üstüne atlayacağından korktu. Kendini yerden dizlerinin üzerine kaldırdı.

Cate yüzüne düşmüş dantel başlığının şeffaf parıltısının içinden koridorun ortasına kadar yayılmış halıda iki kişinin yuvarlandığını gördü. Küfürler, inlemeler ve tenin tene çarptığında çıkarttığı seslerle vahşi bir dövüşe girmiş iki beden Ross ve Tilborn'a aitti.

Bir anda bir kılıç parladı. Trilborn ayağa kalktı ve elinde kırmızı lekeli bir bıçakla sendeledi. Bir anda arkasına döndü; Cate'e delirmiş, çılgın bir suratla baktı. Şapkası çıkmıştı, saman rengi saçları yüzüne dökülüyordu, burnundan kan damlıyordu ve boynunda mor-kırmızı bir leke vardı.

Ross bir anda yumruğunun içinde sıkı sıkıya tuttuğu İskoç kamasıyla ayağa fırladı. Solgun ve terlemiş Trilborn geriledi. Bir anda arkasını dönüp koşmaya başladı. Kapıdan geçtikten sonra adımları duyulmaz oldu.

Ross ona doğru yaklaşınca Cate dantel başlığını yüzünden başının arkasına doğru itti. Dudakları beyazlamıştı ve ayakta sağlam duramıyordu. Cate, Ross'un elini karnının yan tarafına bastırıldığını gördü. Yine de Ross boştaki elini ona uzattı, elini tuttuğunda da Cate'i ayağa kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu Ross, Cate'in her kalp atışında sızlayan elmacık kemiğine bakarak.

"Beni boş ver. Sen iyi misin asıl?"

Ross parmaklarının arasından sızan kana bakmak için başını eğmedi, Cate'in sorusuna cevap da vermedi. Onun elini bırakarak parmaklarını boynunun narin kıvrımlarında gezdirdi. "Şansım varken onu öldürmeliydim," dedi.

"Neredeyse seni öldürecekti."

"Benim hatam. Salak gibi davrandım. Düşünmüyordum. Karanlık bir sokakta üstüme haydutları salmasını bekliyordum ama saray duvarları içinde bıçak çekeceği hiç aklıma gelmemişti."

Dunbar'ın bugüne kadar gösterdiği İskoç dayanıklılığı bu tehdit altında daha da belirginleşmişti. Tahminen Cate'e göstermek istediğinden çok daha ciddi bir biçimde yaralanmıştı. "Sürekli yanımda olduğun için minnettarım. Ama yaran için bir şey yapmamız lazım. Hizmetlin onu sarabilir mi? Onu çağırmalı mıyım?"

"Benim hizmetlim yok," dedi Ross ağzında çarpık bir gülümsemeyle. "Trilborn gibi kundaktaki bir bebekmişçesine giydirilmeye veya diğer herhangi bir işimi gerçekleştirmek için yardıma ihtiyacım olacak bir erkek değilim. Ben sargılayabilirim."

"Tabii, burayla odan arasında ilerlerken Henry'nin ipek halılarına kan damlatmadığın sürece yapabilirsin."

"Henry'nin halıları benim derdim değil," dedi Ross kelimelerin üstüne bastıra bastıra. "Senin umurundaysa o zaman sen bir şeyler yap."

Ross, Cate'in av sırasında bir geyiğin öldürülmesine bakmadığı göz önüne alınırsa kanayan bir yarayı iyileştirmeye de midesinin dayanmayacağını düşünüyordu. Cate kesinlikle reddedecek ve onu kendi başına bırakacaktı. Cate, Ross'un böyle düşündüğünü onun yüzünde görebiliyordu. Ross'a onu ne kadar az tanıdığını gösterecekti.

“Yaparım ama burada değil.” Cate onun koluna dokunup önlerinde uzanan koridoru işaret etti. “Odamda temizlemek ve sarmak için bezler olacak. Çok uzak değil.”

Ross geri çekildi. “Bunu yapamam ve nedenini de çok iyi biliyorsun.”

“Bakir olduğum için mi? Trilborn’un abartarak belirttiği gibi buna senin dışında kimse inanmıyor.”

“O herif tam bir budala. Diğerleri de bunu kabul ediyorsa, onların bileceği iş.”

“Veya en kötüsünü düşünüyorlar, çünkü en kötüsü genellikle doğru çıkar,” dedi Cate ifadesiz bir ses tonuyla düzelterek. “Bundan bir çıkarım olmayacaksa hakkımdaki kötü söylentileri çekmenin anlamı ne? Haydi, bu taraftan!”

Ross bir adım attı ve durdu. Sabırsız hareketlerle saçlarını geriye atınca kaşlarını çatdığı ortaya çıktı. “Sırf öfkelendiğin için bu söylentileri doğrulamak gibi bir niyetin yok değil mi?”

“Başımın üstündeki haleyi kaybettim diye günahlar içinde yuvarlanacağımı mı düşünüyorsun? Bundan çok daha gururluyum. Ayrıca Gwynne, hizmetlim orada olacak.”

“Ama odanda görüleceksem, tüm kutsal melekler o halenin parlaklığını geri getirmeye yetmeyebilir.”

“Hayır, ama Trilborn’un bıçağının açtığı yara kötüleşebilir ve Üç Güzel’in lanetinin varlığı yeniden kanıtlamış olur. Bunun olmayacağından emin olacağım.”

Ross’un gözlerinde kederli bir muziplik belirdi. “Sence lanet yüzünden bu düşmanlık canına mı malolacak? Belki de sivri dişleriyle onun üstüne atıldığı için kan zehirlenmesinden ölen Trilborn olacak.”

“Tek yapabildiğim oydu.” Cate’in sesi sertti ve Ross’u

odasına sürüklerken yüzündeki kızarıklığı saklamak için elinden geleni yapıyordu.

“Ve sonunda onu çıldırttığı için de çok doğru bir hareketti. Belki de sana sahip olmaya çalıştığı için bu lanetin kurbanı o olacak.”

“Umarım. Yine de yaralanan sen oldun.”

“Ben seninle evlenmemeye yemin ettim, neden kurban olayım ki?”

“Bu konuyla dalga geçme.”

“Tamam, ama mantıksız olduğunun sen de farkındasın.”

Cate endişeyle başını salladı. “İstesek de istemesek de neredeyse nişanlandık. Kan kaybından ölmeden önce şimdi benimle gel.”

Ross bu teklifi reddetmesi gerektiğini biliyordu. Elinden geldiği kadar eğilerek selam verip Leydi Catherine konuşmaya devam ederken oradan uzaklaşmalıydı. Karnındaki yara can sıkıcıydı ama derin değildi. Kesinlikle daha önce başına gelmeyen bir şey değildi. Eski bir gömlekten kopmuş birkaç parça iyi Kuzey İskoçya yününden birkaç dikişle her şey yoluna girerdi.

Fakat Ross bunu yapmadı. Yeni doğmuş bir domuz yavrusu gibi zayıf bir biçimde Leydi Catherine’in peşinden gitti. Cate’in kalçalarının merak uyandırıcı hareketlerini takip ederek onun arkasından odasına girdi. Birden durunca Cate’in elbisesinin eteğine basmamak için kenara çekilip bir sonraki adımını bekledi.

Cate’in odası sadeydi; sadece ayakucunda bir sandık bulunan cibinlikli bir yatak, üzerinde bir kâse ve ibrik bulunan

bir masa, bir tabure ve hasırotu yerinde bir halı vardı. Oda üç bacaklı bir sehpanın üzerindeki parıldayan mangalın ısısı sayesinde koridordan daha sıcaktı. Parfüm, baharat ve sıcak, tanımlanamayacak kadar kadınsı kokan çarşafların kokusu adeta Ross'a çarptı.

Ross'un tepkisi ani ve tamamen önceden anlaşılabilirdi. Eteğinin önüne asılı, İskoçların Fransız müttefiklerinin malum nedenlerle cache-sexe diye adlandırdıkları, kasıklarını kapatan çanta bazen çok işe yarıyordu. Ross, Henry'nin sarayındaki diğer adamların da arada bir giydikleri eteklikler yerine bunlardan bir tane edinmelerinin çok daha akıllıca olacağını düşünüyordu.

"Ah, unuttum," dedi Leydi Catherine kafası karışmış gibi. "Gwynne bu sabah çarşafları yıkıyordu. Tabureye otursan ben de gidip çamaşıraneye..."

"Hayır, bu kadar zahmet ve zamana değmez. Sonuçta senin de odadan çıkmadan önce kendine çeki düzen vermen gerekecek."

Cate başındaki dantel başlığı düzeltmek için çabaladı. Örtü yerinden oynamıştı. "Kötü mü görünüyorum? Şey ben düşünememiştim..."

"Düşünme bile, ben öyle demek istemedim. Ben odama gideyim."

"Tabii ki hayır. Ben de yarana Gwynne kadar iyi müdahale edebilirim. Tabii sana hizmet etmemde bir sakınca görmüyorsan."

Cate ve kız kardeşleriyle kaleye yürüyüş sırasında yanlarında olan yaşça daha büyük hizmetli pratik ve mantıklı bir kadındı ve pek çok hüneri vardı. Hizmetlinin onun yarasını sarmasındaki tek fayda Ross'un elleriyle kadına dokunma isteği olmayacağıydı.

“Böyle bir görevi ıta etmemen lazımı,” dedi Ross, makul olmak için son bir çabayla.

Leydi Catherine’in tabureyi gösterirken Ross’a attığı bakışın içinde bir ölçek pişmanlık ve iki ölçek sabırsızlık vardı. “Buna ihtiyacın olmayabilir ama bunu için bir şey yapamayız. Oturursan ikimiz için de daha kolay olur.”

Ross bunun arkasındaki mantığı anlamıyordu. Önlerinde onları bekleyen zorluk belliydi ama yine de bu kadınsılığa derinden derinde çekiliyordu. Tabureye oturdu.

Cate aceleyle hareket ederek mangaldaki kömürleri karıştırdı ve altında bulunana kovadan birkaç kömür daha attı. Yüksek tavadan süzülen hafif sise ince bir duman tabakası daha katıldı ve Cate ufak leğeni aldı. “Su getirmem lazım. Ben yokken gömleğini çıkartmak isteyebilirsin.”

“Leydim...”

“Şimdi ne var? Utangaç olduğuna inanmamı bekleme.”

Ross kısık sesle ve nefes almadan güldü. “Hayır ama gömleği çıkartmak için kemerimle kürk torbamı çıkartmam da gerekecek.

“Yap öyleyse.”

“Kemerimi çıkartırsam İskoç örtüsünü tutacak bir şey kalmayacak ve size söylememeliyim ki biz İskoçlar, İngiliz erkeklerin mahrem bölgelerini örtmek için giydiği iç çamaşırlarından giymeyiz.

Cate kapıya olan yolun yarısını yarılamış elinde leğenle dururken ağzını bir şeyler söylemek için açtı. Bir anda tüm boynunu alevler sarınca kapadı. “O zaman sen de kendini o İskoç örtüsüyle ört. Samir’in onun altında şu anda olduğundan daha çıplak olmazsın.”

Gülmek acı veriyordu ama Ross engelleyemedi. Cate’in

şaşkın halini görmek isterdi. Ki görmüştü de ama çok uzun bir süre için değil. Cate süt kuzusu İngiliz leydilerinden değildi. Tüm soğuk sarışın renklerine rağmen içinde bir ateş yanıyordu. Bunu ona öğretilen biçimde bastırıyor olabilirdi ama arada sırada o ateş ortaya çıkıp Ross'un onun ateşinde kavrulmayı istemesine neden oluyordu. Ve Ross onlara verilmiş bu kısa süre içinde de çıplak ve utanmaz bir halde kavrulacaktı.

Tek eliyle uzanıp gömleğinin yakasından başlayarak dantel iplikleri çözmeye başladı. Leydi Catherine'in gözleri uzun bir süre Ross'un parmaklarının hareketlerini izledi. Ancak Ross'un göğsünü bezemiş koyu renkli kıvrıkcık kıllar meydana çıktıkça Cate keskin bir nefes aldı ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Döndüğünde Ross'un tüm üst bedeni çıplaktı ama geri kalanı örülmüş yün bir örtüyle edepli bir şekilde kaplanmıştı. Cate kapının tam eşiğinde durdu, elindeki leğenden biraz su taşarak elbisesinin eteklerinden süzüldü. Bir kelebeğin kanatlarının dokunuşu gibi Cate'in bakışlarını omuzlarında hissedenden Ross'un tüyleri diken diken oldu. Bariz bir refleksle elinde buruşturup tuttuğu gömleğini yarasına o kadar sıkıca bastırdı ki yaraya daha çok zarar verdiğinden korktu.

Cate bakışlarını başka yana kaçırarak bir anda Ross'un yanında bitti. Adeta çok meşgul bir hizmetli gibi acele hareketlerle ufak sehpayı çekti, leğeni üzerine yerleştirdi ve yatağın ayakucunda duran bezlerden bir şerit aldı. Birkaç ani hareketle bezi parçalara ayırdı. Yüz ifadesi sabit bir biçimde yanma geldi.

Ross, Cate'in yanağındaki çürüğe baktı. Daha da morlaşmıştı. Göğsünü ölümcül bir öfke kapladı. Trilborn'un sade-

ce burnunu değil tüm yüzünü parçalama, yumruklarını geirine isteği o kadar yoğundu ki Ross'un resmen canı yandı.

Leydi Catherine nasıl göründüğünün farkında değildi. Bakışları Ross'un göğsü ve omuzlarına odaklanmıştı. Cate'in gözlerinin mavi derinliklerindeki dalgınlık Ross'un o kadar hoşuna gitmişti ki yuvarlak göğüs uçlarının kabarmaya başladığını hissetti. Cate'in dikkatini onun erkeksi bedeni yerine üst kolunda dört günlük kılıç yarası ve daha önceki dvşlerden kalan pek çok morluk ve çürüklere verdiğini ancak bir süre sonra anlayabildi.

Cate bakışlarını Ross'un yüzüne kaldırdı. "şmşsn. Pelerinimi zerine rteyim mi?"

"şmedim." Kelimeler Ross'un ağzından gürleme gibi çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" Cate karşı çıkmadan bakışlarını çevirdi. "Neyse, yararı elimden geldiğince çabuk saracağım. Ne kadar kötü olduğuna bakayım."

Ross'un kesiğine bastırđı tomar haline gelmiş gömleğini Cate yaradan yavaşça sıyırarak çekti. Kesik açıktı, kan akıyordu ama daha önce olduğu gibi kanamıyordu. Ross pek çoğunun göstereceği tiksinti ifadesinin belirmesini bekleyerek Cate'in yüzüne baktı. Oysa Cate'in yüzünde tek gördüğü sakın bir incelemeydi.

"Kenarlarını birleştirmemiz lazım, aksi takdirde iyileşmesi çok uzun sürer," dedi Cate sessizce.

"Yap o zaman."

"Gywenne daha iyi yapacaktır."

"Bana iğnelerle aranın iyi olmadığını söyleme. Tığ ile ne işler becerebildiğini orada görüyorum." Ross başıyla odadaki tek pencerenin altındaki koltukta duran sepeti ve için-

den dışarı taşmış rengârenk çiçek işlemeli nakış parçalarını işaret etti.

“Aynı şey değil.” Cate’in sözleri kısa ve özdü.

“Hayır, karnıma papatya işlemleri yapılmasına gerek duymadığım için daha kolay olmalı.”

Cate’in ağzının kenarı kıvrıldı. Ardından arkasını dönüp, yatağın ayakucundaki kutuya benzer sandığa doğru ilerlerken başını çevirip konuştu. “Sen bilirsin.”

Ross yaradan akan sızıntıyı silmekle meşgul olduğu için Cate’in sandıktan ne aldığını görmedi. Cate onun önüne geldiğinde getirdiği suyun içine beyaz bir pudra döktüğünü, bez parçasını suyun içinde döndürüp yarasına bastırıldığını fark etti.

Bir anda adeta binlerce karınca onu ısıırıyormuş gibi hissedince Ross sandalyeden ayağa fırlayıp, “Tanrım!” diye bağırdı. Bir anda alt kısmına örttüğü ekose örtüsü kaymaya başladı ama anında yakaladı ve bedeninin önünde tuttu. “Bu da ne?”

“Tuz. Sadece tuzlu suyla yıkıyorum. Gywenne işe yaradığına yemin ediyor.”

“Tabii saklanacak bir parça domuz eti olsaydım eminim işe yaradı!” dedi Ross, tekrar sandalyeye çökerek.

“Varillerde etlerin çürüyüp kokuşmasını engelleyen şey yaranın da kokuşmasını engelleyecektir. Sabit duramaz mısın?”

Cate bunun işe yarayacağına yemin ettiği için Ross taş gibi sabit oturdu. Fakat yan tarafında hissettiği büzülmeye ve atma hissinden aklını uzaklaştırması gerekiyordu. Cate’in giydiği koyu gül rengi tuniğin altından görülen kıvrımlarını fark etmişti. Korsesinin merkezinde ve diz seviyesinde

kenarlarında tünik, bedeni kaplayan açık pembe elbisenin üzerindeki işlemenin üzüm bağı gibi oyumalarını ortaya çıkartacak, kenarları bağılı açıklıklara sahipti. Dantel örtüsünü tutan ufak başlık da aynı renk ve aynı işlemlere sahipti.

Ross, Trilborn'a karşı gelirken Cate'in birkaç saç tutamının altın ipliklere karıştığını fark etti. Cate'in saçlarını geriye atıp, buklelerini yarı kapatan dantelin altından omuzlarına dökülen örgüsüne dokunma isteğiyle Ross'un parmak uçları sızladı. Cate'in korsesinin ince kumaşı tüm bedeninin kıvrımlarını ortaya çıkartıyor, göğüslerinin narin kabartısının hatlarını belli ediyordu. Onu kaplayan ipekle tahminen aynı renk olan hafif kabartının, etrafındaki çiçek deseninin altındaki göğüs ucu olduğunu tahmin edebiliyordu.

Trilborn'un elleri oraya dokunmuştu. Ross bir anda Cate'in göğüslerine iki eliyle dokunup Trilborn'un bıraktığı hissi silmek, minik böğürtlenler gibi olan o ufak tepeciklerin tadına bakmak, hafifçe sıkmak ve emmek isteğiyle yanıp tutuştu. Cate'in unutulmasına yardımcı olmak için can atıyordu.

Belki de Cate'in aklından düşmanının hatıralarını silmek için derinden duyduğu bu ihtiyaç, aralarındaki kan davasının bir sonucuydu. Belki de bunun altında başka bir şey yatmıyordu. Kollarında çıplak yataarken Cate'in hafif sıcaklığı ve kadınsı kokusunu deneyimlemek gibi daha ileri gitmekle ilgili isteği de tahminen bu yüzdendi.

Başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, herhangi bir şey.

"Trilborn sana daha önce zorluk çıkartmış mıydı? Seni köşelerde sıkıştırıp asılmayı bir alışkanlık haline mi getirdi?"

"Hayır, alakası yok. Döndüğümüzden beri ondan kaçmayı başarmıştım," dedi Cate ve ardından Trilborn'un ona

nasıl yanaştığını birkaç kelimeyle anlattı. Konuşurkeni bir yandan Ross'un yarasının etrafını temizledi ve dikiş kutusunun durduğu yere gidip siyah iplikli bir iğne getirdi.

"Demek ki kesinlikle isteyerek yaptı."

Cate kuru bir bezle onun yarasını silerken dediklerini düşünür gibi duruyordu. Bezi masaya bıraktıktan sonra yanında diz çöküp iğneyi aldı. "Sanırım öyle."

"Karşı koymak için bir neden bulamasaydın demek ki sana zorla sahip olmaya çalışacaktı. Gerçi kesinlikle daha iyi bir yer seçebilirdi, tabii o anı yakalamak istemediyse." Cate kesiğin kenarını yakalayıp ona haber vermeden bir anda iğneyi batırınca Ross'un nefesi dudaklarının arasından tıslayarak çıktı.

"Farklı bir yer seçmemesi iyi oldu, aksi takdirde bizi bulamayabilirdin."

Sözleri sıradan bir edayla söylemiş olsa da Ross'un vücudu bir an sarsıldı. "Bu olayda şans falan yoktu," dedi. "Marguerite'i gördüm, o da bana Kraliçe'nin seni çağırdığını söyledi. Trilborn'un seni kıştırdığını gördüğümde ben de seni görmeye geliyordum, her şeyin iyi olduğundan emin olmak istemiştım. Yanına gelmeden önce Trilborn'un amaçlarını öğrenmek istiyordum. Neredeyse çok geç kalıyordum." İğneyi tekrar derisinden geçirirken Ross derin bir nefes aldı ama Cate'in ne cevap vereceğini çok merak ettiği için canını yakan acıya dikkatini veremedi.

"Pek değil," dedi Cate.

"Canını yaktı." Ross daha önce yaptığı gibi uzanıp elinin tersiyle Cate'in yüzüne dokundu, içinden gelen isteğe dayanamamıştı. Cate'in teni adeta yemi açmış elma yaprakları gibiydi. Zarar gördüğünü bilmek Ross'un canını tatlı edemeyeceği bir biçimde yakıyordu.

“Senin canını yaktığı kadar değil,” dedi Cate dikkatini yaptığı işe vermiş bir biçimde. “Ve de Yeni Orman’da aramızda neler olup bittiğiyle ilgili zırvalayan her adamla dövüşmeye devam edersen canının yanacağı kadar da değil.”

Cate’in ifadesi ciddi, sesi haşındı. Her ne kadar bir şey söylemese de derisinden iğne geçirirken onun canının yanmasını engellemekten bahsetmesi hayret vericiydi. “Onları görmezden gelmemi tercih mi ederdin?” diye sordu Ross onun yerine.

“Söylediklerini ciddiye almak bizim garip nişanımızı destekliyor. İleride bunu inkâr etmek daha zor olacak.”

“Ama bu söylentileri görmezden gelmek de ne senin ne de benim adımı hiçe saydığım anlamına gelir.”

“Atım kaçtı diye ölümüne susaman çok saçma geliyor.”

“Amacım bu değildi.” Cate konuşmak için tekrar ağzını açtığında Ross elini kaldırdı. “Tamam, kabul ediyorum, bu bir ikilem ama sen benim yerimde olsan ne yapardın? Evlenmek üzere olan bir adam rolü oynamam lazım, aksi takdirde bir korkak gibi görünürüm. Yedi-sekiz kereden sonra onlara laflarını yedirdim. Artık daha az kişinin bana bu şekilde yaklaşmaya cesaret edeceğini düşünüyorum.”

Cate’in gözleri açıldı, bakışlarını Ross’a çevirirken gözlerinin mavisi daha da karardı. “Trilborn yarım düzine kadar demişti.”

“O geride kalmış,” dedi Ross kısaca. Nereye giderse git-sin Ross’un adını kötülemek eski düşmanın hem hobisi hem de zevkiydi.

Konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu çok fazla.”

“Senden yararlandığımı söyleseler bile mi? Buna dayanamam.”

“Bu nedenle kavgaya girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Pek çok kadın sırf onları bu suçtan aklayacağı için bu sebebe inanırdı. Ross’un Leydi Catherine’in daha farklı olacağını bilmesi gerekirdi. “Savaşçın olmaktan memnunum,” dedi göğsünün derinlerinden gelen bir sesle, “başka bir şeyin olamadığıma göre.”

Bakışları konuşmadan önce çok uzun, bitmek bilmeyen bir süre Cate’le buluştu, gözleri koyu mavi iki ikiz kuyu gibiydi. “O zaman bir savaşçıya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet, düşünüyorum,” dedi Ross başını eğerek.

Cate hafifçe başını iki yana salladı, iç çekerek dikkatini tekrar işine verdi. “Belki de haklısındır.”

İşi çabuk bitirdi ve son dikişin ucunu ufak bir düğümle bağladı. Ross bitirdiğine çok şaşırmıştı çünkü Cate eğilip düğümün üzerindeki ipi dişleriyle kopartarak iğneyi çıkartırken hiçbir şey hissetmemişti. Belki de Cate’in dantel örtülü başının kucığına bu kadar yakın olması ve çıplak baldırlarına değen göğüsleri yüzünden hissetmemişti. Evet, üstelik Cate neredeyse çıplaktı; Ross’un yapması gereken tek şey, ekose örtüsünü üstünden atıp Cate’i onunla birlikte yere çekmekti.

Ross’un bedenindeki büyüyen acı o kadar güçlüydü ki neredeyse gözleri yaşardı. Nefesini kesti, mantığını yok etti, geriye tek kalan içgüdüleri ve amansız ihtiyacıydı. Cate ona uzanmadan kıpırdıyamadığı için durumunun farkına varmadan ayağa kalkıp yarasını sarmaya başlarken Ross kaskatı kesilmiş biçimde oturdu.

Cate konsantre olurken dudaklarını öyle sıkı bastırmıştı

ki neredeyse görünmüyorlardı. Ross daha önce de fark etmişti ama şimdi Cate'in dudaklarını açılmaya ikna etmek, onları özgür bırakmak ve ağzını, yumuşak, tam ve nemli bir biçimde tamamen ona açana kadar öpmek ve okşamak istiyordu. Cate'in yüzünü iki elinin arasına alıp o morarmış noktalarını öpücüklere boğmak istiyordu. Dantel başlığını çıkartıp saçlarını serbest bırakmak, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek sırtını ve omuzlarını kaplayana kadar dağıtmak istiyordu. O metrelerce boğucu kumaşı Cate'in üzerinden çıkartmak, kopçalarını ve bağlarını çözmek ve çıplak ve tenini kollarında gevşeyene kadar ortaya çıkmak istiyordu.

Cate tüm bu duyguların farkında olmadan bezden bir tomar yapıp Ross'un yan tarafına bastırdı, üzerinden bir parça daha geçirip kollarını arkasından dolayarak bez parçasını tekrar bedeninin önüne getirdi. Çok yakındı, o kadar yakındı ki lavanta ve gülden yapılmış parfümü, saçlarının sıcak kokusu Ross'un burnuna doluyordu. Cate kollarını hafifçe bastırarak Ross'un belinin etrafından dolandırarak bezi tekrar sarıp ufak bir düğüm yaptı.

Bu kadar hareketsiz durması Cate'in bir şeylerin farkına varmasını sağlamış olmalıydı. Başını kaldırıp baktı, Ross'un gözlerindeki ateşi gördü, yüzündeki katı ifadeyi inceledi.

Uzun bir süre hiç kıpırdamadı. Sessizlikte aniden mazgaldaki kömürden düşen küller delici bir fısıltı gibiydi. Gözleri yavaş yavaş bir yaz yağmuru öncesi kararan gökyüzü gibi karardı. Ross'un üzerindeki elleri hafiften titredi.

Sonunda Cate dudaklarını açtı ve Ross kayboldu. Artık kayıptı ve bunun sonsuza dek süreceğinden korkuyordu.

Cate çok yakındı, İskoç'a çok yakındı. Ross'un göz kapaklarından fırlayan kalın ve siyah kirpikleri tek tek, koyu mavi irisin arkasında göz bebeklerini çevreleyen hafif gri serpintileri görebiliyordu. Kaşlarından birini ikiye yaran keşiğin ve teninin altında yakında çıkmaya başlayacak sakallarını görebiliyordu. Ağzının sert kıvrımları bilhassa çekiciydi; neredeyse dudaklarının sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebiliyordu. Ross'a ait olan, belki de İskoç yapımı bir sabundan gelen bitkisel koku etrafını sarıyordu. Bir anda nasıl olduğunu anlamasa da, baskı altında tutmaya çalıştığı gücü ve onun için ödediği bedeli içgüdüleriyle hissedebiliyordu.

Cate geri adım atmalı, basmakalıp bir şeyler gevelemeden uzaklaşmalıydı. İkisi için de en doğru hareket bu olurdu.

Ancak yapamadı. Adeta kasları emirlerine uymuyordu. Marguerite'in oldukça tehlikeli ama mantıklı açıklamasını yaparken ki hatırası dışında zihni bomboştu: *"Yumuşak yapıların ve sıcak merkezlerini keşfetmesini istemiyor musun?"*

Burası bir bahçe değildi ve böyle bir fırsat bir daha asla

gelmeyebilirdi. Cate, Marguerite'e de söylediği gibi böyle bir zamanın geleceğinin hayalini kurmuştı. Ah, evet, bunu kesinlikle hayal etmişti!

Üstüne üstlük, Ross Dunbar'ın, Marguerite'le paylaştığı kızlar odasında duran çıplak erkekliğinin çok fazla farkındaydı. Çok iriydi, bedenine şekil veren kasları çok erkeksi-ydi, teni mangaldan gelen sıcak bronz parmaklığa bürün-müştü. Kulaklarının girintileri, boynunun eğimi, saçının çıktığı yerler, hepsi hayranlık vericiydi. Göğsündeki hafif tüy gibi kıllar Cate'in parmaklarını aralarında gezdirmek iste-mesine sebep oluyordu; ipeksi bir sürtünmeyle avuç içle-rini dolaştırıp yavaşça aşağıya doğru, örtüsünün altındakini gösterircesine daralan göğüs çizgisini parmaklarıyla takip etmek istiyordu.

Kıpırdamadı, gözlerini Ross'un dudaklarından ayırmadı. Göğsü kaburgalarına çarparak atıyor, korsesinin altında tit-riyordu. Bandajı düz, sıkı bir düğüm yaparken elleri de tit-riyordu. Belki birazcık da olsa öne eğilmiş ve iç geçirmişti. Ancak yüzü daha yakına gelene ve Ross'un dudakları onun dudaklarına dokunana kadar gözlerini kapamadı.

Ross o kadar sıcaktı ki adeta ısı yayıyordu. Yaydığı ısı Cate'in etrafını sararak onu sarstı. Soğuk dudaklarına kar-şın ağzı çok sıcaktı, içindeki sıcaklığının onun sıcaklığıyla birleşmesi için Cate'i kışkırtıyordu. Dudakları karıncalan-dı, tüm bedenini sarsan, vücudunun alt kısımına yerleşen titreşimleri tetikledi. Avuçlarını üstlerine koyunca, tenine değen omuzları ve kollarının verdiği his adeta sıcak mermer üzerindeki kadife gibiydi. Cate, Ross'un elini onun beline dolayıp bedenine kendine çektiğinde yaydığı sert, sahipleni-ci güçü hissetti. Ross'un boştaki kalan elinin onun elbisesinin

üstünde gezindiğini ve parmaklarıyla göğüslerini kavramadan önce belinde bir süre duraksadığını hissetti.

Cate'in ağzından yarı inleme, yarı itiraz, yarı teslim oluşa benzer hafif bir ses çıktı. Dokunuşları Trilborn'un önceki dokunuşlarından ne kadar da farklıydı. Ross'un elleri onu özenle kucaklıyor, dokunuşları, teni onunla buluşmak için can atarken Cate'in içini titretiyordu. Ross'un çıplak omuzlarını avucunun içine aldı, ardından parmaklarını saçlarında dolaştırdı. İpeksi saçlarını parmaklarına sarıyor, Ross'un varlığını giderek acı verici bir biçimde hissediyordu. Ross'un ağzı en tatlı en sarhoş edici şarapların tadındaydı. Dilinin içinde bir yangın çıkartan Ross'un hareketleri, kendi göğüslerine dayanmış sert ve yapılı göğsü, kalbinin atışları Cate'in aklını başından alıyordu. Hem merak hem de heyecanla bacaklarının arasındaki sıkı vücudu Trilborn'un sert, cezalandırıcı hareketlerinden çok farklıydı.

Cate yanıyordu, o kadar ilkel bir tutkuyla yanıyordu ki Ross'a dokunmak adeta bir zorunluluktuk. Ross'un onun göğüs ucunun üzerinden başparmağıyla hafifçe geçmesi, acımasız sınıksız sarılışı hayal edebileceğinden daha tahrik ediciydi. Ross'a yakın olma, çıplak teninde onu hissetme arzusu o kadar yoğundu ki Cate inledi.

"Ah, kadını," diye fısıldadı Ross, dudaklarının arasından, hassaslaşmış tenlerini okşayan sıcak bir nefesle. Ve Cate bu fısıltının altındaki soruya dikkat kesildiği için kapı açıldığında meydana gelen cereyanı veya bir anda duraksamadan önce keçe terliklerin eşikte çıkarttıkları hisırtıyı duymadı bile.

"Tanrım bizi korusun!"

Gywenne! Bu Gywenne'di.

Cate'in nefesi kesildi, bir anda kendine gelince neredeyse başı döndü. Kendini Ross'un kollarından kurtarıp bir adım geri attı, yine gevşemiş olan dantel başlığını düzeltti.

"İşte... İşte buradasın Gwynne," dedi hızla. "Beyefendi yaralanmıştı ve yardına ihtiyacı vardı."

"Evet leydim, görüyorum." dedi hizmetçi kadın, geniş kalçalarına ellerini koyarak. "Sanırım siz de ona yardım ediyordunuz."

Cate tek kaşını kaldırdı, tekrar yetkiyi eline almaya çalıştı. "Yardım etmek için burada değildin. Şimdi... Şimdi, gördüğün gibi gömleği yırtık ve kanlı olduğu için yeni bir gömleğe ihtiyacı var ve buradan çıplak çıkamaz. Gidip ona giyecek bir şeyler getirebilir misin?"

"Peki, gömleklerini nerede bulabilirim?"

Cate bir an duraksayınca Ross atıldı, "Benim odamda." "Eşyalarımı karıştırıp ihtiyacım olanı getirmen için sana izin veriyorum."

Ross bir leydinin odasında yarı çıplak bulunduğu için üzgünse veya kollarında Cate'le yakalanmaktan utandıysa bile bu yüzünden belli olmuyordu. Belki de böyle şeylere alışıkta veya bir hizmetçi kadının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Cate kendinden bu kadar emin olamıyordu. Gywenne anneleri evlendiği günden beri annelerinin hizmetçisi olmuştu ve Cate ile kardeşleri de doğduğundan beri onların bakıcısıydı. Pek çok hastalıklarını ve üzüntülerini görmüştü, ikisi de ölmeden önce üvey babaları ve üvey ağabeylerinin hışımına karşı onları korumuş, sevinçlerini ve hüznlerini paylaşmıştı.

"Lütfen Gywenne," dedi Cate endişeli bir ricayla. "Sonra anlatırım ama şimdi değil."

Kadın onun gözlerinde bir şeyler aradı, solgun bakışlarında hayal kırıklığının yanında anlayış da vardı. Bir süre sonra başıyla selam verip, "Tamam, hemen getiriyorum." dedi.

Bu bir uyarıydı. adeta Cate'in bir uyarıya ihtiyaç varmış gibi. Oysa yoktu. Son derece rahatsız edici adlandırılmayacak tehlikelerle dolu o an geçmişti. Gwynne arkasından kapıyı kapattığında Cate, Ross'un gömleğini bıraktığı yere gitti. Eline aldı, bakmak için silkeledi; omuzlarının genişliğini ve koyu renkli lekeyi inceledi.

"Suya konulursa leke çıkabilir," dedi sert ama ifadesiz olmayan bir sesle. "Eğer çıkarsa ben veya Gwynne senin için yırtığı onarabiliriz."

"Boş ver," dedi Ross. "Bazı şeyler onarılamaz."

Cate bir an ona bakıp bakışlarını kaçırdı, sesinde kelimelerin anlattığından daha fazlası yatıyordu. "Yine de emin olana kadar denemelisin."

"Her zaman değil. Bazen hasar bellidir."

Cate dudaklarını sıktı, gömleği katlamakla meşgul olmaya çalıştı ve leğende kalan kırmızımtırak suya sertçe bastırdı. "Peki, sonra?"

"Sonra elinden geleni yaparsın. Onsuz yapacağına yemin eder ya da yeniden başlarsın."

Kalbinin hızla atmaya başladığını fark etti, bedeninin altı kısmındaki tokluğu, zihninin ağırlığını. Burada çok önemli bir şeye karar veriliyordu ve ne olduğundan veya sonuçlarının ne olacağından emin değildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çok cılızdı.

"Peki, bizim için hangisi olacak?"

"Biliyorsun Cate! Başından beri biliyordun."

Bildiğinden korkuyordu. Hem de çok.

Ross'un yarası iltihap kapmıştı. Cate'in tuzlu suyla iyileştirme çabalarına rağmen onu kesen Trilborn'un bıçağı pis olduğu için bu çok da şaşırtıcı değildi. Odasında kaldı, yatakta dönüp durdu, ateşten titredi, çoğu zaman uyudu ve neredeyse hiçbir şey yemedi. İkinci gün Cate'in hizmetçisi odasına ekmek, tavuk suyu ve bir sürahi su getirdi. Ross'u büyük salonda bulunmadığı için azarladı, bir şeyler yiyip içmesi için de zorladı. Terden sıırıslıkm olmuş çarşaflarını değiştirdi ve daha rahat etmesini sağladı. Üçüncü ve dördüncü gün de geldi. Bazen geceleri de geliyordu ki o zamanlarda inanılmaz derecede Cate'e benziyordu. Uzun açık renk saçları onu adeta buz kesmiş bir gölden gelen suyla ıslatmış süngerle temizlerken binlerce parmak ucu gibi Ross'un tenine değiyordu. Elleri nazikti ama Ross'un sargısını değiştirirken, karışık saçlarını ayırırken ve yüzüne ıslak bez koyarken teninin bir çakıl taşı gibi hissetmesine neden oluyordu.

Beşinci günde Ross huzursuzdu, asabiydi ve her akşam ateşi çıktığı için bütün anlamsız sesler onun sinirlerini bozuyordu. Yandaki odadaki iki budala miğferdeki bir delik yüzünden kavgaya tutuştuklarında yatağından kalktı, ikisini kafa kafaya çarpıttı ve adeta tüm gücünü harcadığı için pelte gibi kendi odasına geri döndü. Döndükten birkaç dakika sonra tere boğulmuştu ama sakinleştiği için akşam duşasına kadar uyudu.

Altıncı gecenin ortasında ekose örtüsünü örtmek, ata binmek ve kendi yarattığı hapishaneden kurtulmak için müthiş bir istek duydu. Atına binip düşmanlarından biriyle hem zekâıyla hem de bütün gücüyle savaşmak istiyordu.

buna ihtiyacı vardı. Bu akın mevsiminin son bir-iki gününde gece açık havada olmak istiyordu. İster Dunbar sığırlarını çalınmaktan korumak, ister komşularının sığırlarını çalmak olsun, hareket etmek istiyordu. Yakında geceler kısılacaktı, atlar için yemler azalacak ve sığırlar güdülmek için gittikçe güçsüzleşecekti. Bahara kadar yağma akınları sona erecekti.

Sadece iç yağından yapılmış mumun eriyen gövdesinden yayılan ışıktaki orada öylece yatarken, onlara zarar verenlere karşı arkadaşları ve ailesinin erkek üyeleriyle birlikte tekrar ata binip binemeyeceğinden emin değildi. St. Michael Yortusu'ndan beri geçen haftalar boyunca yaptıkları gibi onsuz gideceklerdi. Ross ise, İngiltere'de tüm tanıdıklarını onu unutana kadar burada tıklıp kalacaktı.

Melankolik ruh halinin bir kısmı kesinlikle gençliğindeki arkadaşlarını ve çok emin olduğu kan bağlarını kaybetmekten kaynaklanıyordu, diğer kısmı ise yatakta yatmanın verdiği tecrit ve zayıflıktan. Ancak mutsuzluğuna bir de Leydi Catherine Milton ile onun arasındaki uçsuz bucaksız körfezin varlığının farkında olmak da eklenmişti.

Cate'e onlar için bir gelecek olmadığını açıkça söylemişti. Bu yüzden onun kapıda belirmemesine üzülmek bariz ahmaklıktı. Tamam, hizmetlisini göndermesi de ilgilendiğinin bir belirtisiydi ama onu teselli etmeye veya sıkıntısını gidermeye gelmemiştir.

Tabii ki Cate onun yanında kalamazdı. Ross derhal onu odasından gönderirdi. Yine de Cate en azından bunu deneyebilirdi.

Ross mantıksız davranıyordu ve bunun farkındaydı. İkisi de aralarında hiçbir şey olamayacağını farkındaydı ve bunu iki kere kabul etmişlerdi. Cate'in onun odasını yakınlı-

rında görünmesinin ikisi için de felaket sonuçları olurdu. Bu haber bir serçenin büyük salondaki bayrakların arasında kaybolmasından daha büyük bir şiddetle tüm saraya yayılırdı. Daha horozlar ötmeden evlendirilirlerdi.

Bundan daha kötüsü sadece gecenin karanlığında Ross'un gizlice onun odasına girmesi olabilirdi. Bu durumda da demir kelepçelere vurulurdu.

Yine de her ne kadar ateşten yansa da Ross bunu düşünmüştü. Cate onu nazik gülüşler ve yumuşak saran kollarla mı karşılardı, yoksa tüm sarayda yankılanacak çığlıklar mı atardı? Ross'un bu sorunun cevabını bulmasını engelleyen tek şey. Cate'in kardeşiyle aynı odayı paylaşmasıydı. Genç Marguerite muhafızları anında çağırırdı. Tabii önceden kafasına demirden bir maşa geçirmezse... Ayrıca Marguerite yanında uyurken Cate'i yatağından çıkartmaya ikna etmek de saçma bir düşünce değil miydi?

Ross'un bir kadına ihtiyacı vardı. Bu artık bir zorunluluktuktu, çok uzun süredir hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Onlara şehveti tatıracağına inandıkları bir barbar gözüyle bakan saraydaki kadınların dil dökmelerini hor görüyor ve barlarda, sokak aralarında bedenlerini satan fahişelerden de uzak duruyordu. En son cinsel deneyimini hatırlamaya çalıştı; sıcak demir parlaticısı, süpürge otu ve Solway'in rüzgârları gibi kokan demircinin kızı Sadie'ydi. O gün eğreltiotları arasında birbirlerinin üstüne atlamışlardı; o andan başka hiçbir şeyi düşünmeden sarılan, koklaşan, birbirine çarpan iki beden haline dönüşmüşlerdi. Bittiğinde Sadie eteklerini sallayarak gitmiş, dönüp ona tatmin olmuş bir gülücük fırlatmıştı.

Gündüz daldığı hayallerde ve gece yarısı gördüğü rüya-

larda ise eteklerini sallayarak giden ve ona gülümseyen Cate'ti. Ross'u orada, çimenin üzerinde anadan doğma bırakmıştı. Ross onun yanında kalmasını ve kollarında uyumayı istiyordu. Cate'in öpücükleri geceleri karabasan gibi üstüne çöküyor, onu öyle bir narinlik, öyle bir tatlılıkla sarmalıyordu ki Ross uykusundan inleyerek ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak uyanıyordu.

Sekizinci belki de dokuzuncu günün gecesinde, odasına bir haberci geldi. Kapı vurulunca Ross yuvarlanarak yatağından kalktı, karyolanın direğini tutup aklı başına gelene kadar küfürler savurdu. Dışarıdaki adam uzun ve yapılı, adeta paslı bir zırh rengi saçlara ve yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemeye sahip kuzeni Liam'dı. Omzuna o kadar sağlam vurdu ki Ross'un bu zayıf haldeyken neredeyse yere yıkılıyordu; ardından onu kolundan tutup yatağa oturttu.

"Üstüne sanki bir kedi kusmuş gibi görünüyorsun," dedi her zamanki patavatsızlığıyla. "Sana neler yaptılar?"

Tüm olanları anlatmak biraz zaman aldı. Sonunda Liam dik kafasını salladı. "Her açıdan kötü bir iş. Genç Trilborn Tanrı'nın cennetindeki en sakın yaratıklardan biri değildir ama tüm bunu örtecek kadar da sinsidir. Sence seni öldürmeyi mi planlıyordu?"

"Evet ama Leydi Catherine'le karşısına çıkacağımı bilemezdi," dedi Ross. "Fırsatı varken verebileceği en büyük zararı vermeyi denedi, kamamla onu engellemeseydim daha da kötüsünü yapardı."

"Senden korktuğu için."

"Veya leydiye sahip olmak istediği için."

"Veya sadece bir Dunbar'a zarar vermek istedi."

"Veya sadece kadının peşinde değil, aynı zamanda çevresinin ve gelirlerinin de peşinde."

Liam bilge bir ifade takındı. “Ve senin Cate’i ona bırakmak gibi bir düşüncen yok.”

“Bunu söylemedim.”

“Evet, söylemedin ama yüzünden apaçık belli. Ama böyle olmaz. Asla olmaz.”

Ross bunu zaten bilmesine rağmen bu kadar açık söyleince yine içinde kızgınlık kıpırdanmaya başladı. “Sanırım bana bunu söylemeye gelmedin.”

“Kral Henry’nin mesajını alınca toprak beyi küplere bindi. Deli gibi etrafta koşuşturdu, İngiliz bir kadınla evlenmen durumunda seni kırbaçlayacağına dair tehditler savurdu. Sonuçta ona Dunbar soyadını verirken seni evlatlıktan reddedeceğini söyledi. Henry’nin misafiri olarak onunla istediğin kadar evlilik dışı çocuk sahibi olabileceğini ancak asla kilisenin kapısından içeri giremeyeceğini söyledi.”

Ross tiksintiyle homurdandı. “Evlatlıktan reddedecek demek?”

“Onunla evlenirsen kendine İngiliz diyebilirsin. Hatta toprak beyi tekrar Dunbar topraklarında görünürsen seni öldüreceğini söyledi.”

Yaşlı keçi kesinlikle yüksekte atıyordu veya gerçekten de vasiyetinin yerine getirilmesini istiyordu. “Henry’ye bu red cevabını mı getirdin?”

Liam gülerek dizlerine vurdu. “Elbette getirmedi. Kral’a söyleyecekleri habercilerle gitti. Tabii ki tek dediği, Jamie bunun iyi bir çöleşme olduğunu söylediği için üzerine biraz daha düşünmesi gerektiği idi.”

“Kral James rıza gösterdi mi?”

“O ve İngiltere’nin Henry’si arasındaki anlaşmanın içeriğinin yerine getirilmesine yardımcı olacak her şeye izin veriyor.”

“O zaman bizim yaşlı şeytan bu işe kendi başıma bulaşmamı engellemesine rağmen kapıları açık tutuyor?”

“Öyle bir şey,” dedi Liam.

“Henry’den hiçbir şey işitmemiş olmam garip.”

“Hâlâ bu işin peşindeyse duymaman normal değil mi? Veya leydinin denemesine izin vermek istiyorsa? Gerçi onu alçak bir İskoç’a vermek istediklerine göre nasıl bir kadın olduğunu da merak ediyorum doğrusu.”

“Bir büyücü veya öyle bir şey.”

Liam geri çekildi, gözleri büyüdü. “Deme!”

“Şaka yapıyorum,” dedi Ross kuzeninin kafasına hafifçe vurarak. “Henry derin bir oyun peşinde sanırım, tahminen de muhtemel bir ayaklanmayı engellemek istiyor.”

“Şu herkesin konuştuğu Prens’in hâlâ hayatta olma ihtimali nedeniyle mi? Kral James’in yurdu olan York’taki karışıklığın yanında sınırın diğer tarafında da bu söylentileri duyduk. Tam da ihtiyacımız olan şey, beyaz gül ve kırmızı gül arasında bir çatışma ve kargalara yem olmak üzere kazıklara dizilmiş kafalar!”

“İskoçların kafaları olmadığı sürece sorun yok.”

“Evet.”

“O zaman Kral James’in bu işe karışmaya niyeti yok gibi?”

“Evet, kulağıma öyle bir şey çalınmadı. Zaten Kral James’in kendi başına bir ayaklanma çıkartmakla uğraşacağını da sanmam.”

Liam, Ross’un yanında Dunbar klanında evlenenler, doğanlar, hastalananlar, ölenler ve öldürülenlerle ilgili haberleri verecek kadar durdu. Toprak beyinin iyi davranacağına dair verdiği söz yüzünden boş boş oturduğu için sıkıldığını-

dan bahsetti. Yine de Johnstones'da neredeyse yarı düzüne Dunbar'ın sisli bir gecede kuzu derilerini giyip iyi bir ziyafet çekecek kadar sığır çalmasını da gülererek anlattı.

Kuzeni uzun yolculuğunun ardından yiyecek ve içecek bulmaya gidince Ross odasının dört duvarına bakarak duyduklarını kafasında tarttı.

Babasının tepki vereceğini biliyordu, o yüzden hiç şaşır-mamıştı. Henry'ye karşı açık seçik, kaba saba bir ret yanıtı vermeden önce oğlu için önemli tüm konuları gözden geçirmek istemişti. Ross'un kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ve bakabilirdi de. Peki, neden ilk içgüdüğü Dunbar beyine karşı gelmekti? Ne gibi bir delilik babasının emir ve tehditlerine karşı gelip kendi istediğini yapması için onu dürtüyordu?

Kendi istediği şey...

Ross küfrederek yataktan kalktı. Küvette duran soğuk suyu yüzüne çarptı ve hastalığın pençesinde yataarken derisi ve saçlarına sinen ter kokusunu yıkadı. Siyah iplikle dikilmiş kesğin etrafındaki bezde hâlâ kırmızı bir çizgi olduğunu görünce yeni bir bez aradı. Dizlerine kadar uzanan gömleğini üstüne geçirip dizlerine kadar katlanan ekose İskoç eteğini giydi, kemerini taktı ve üstüne de deri yeleğini geçirdi. Birkaç dakika sonra odanın kapısını çarparak çıkıp büyük salona doğru ilerledi.

Çatırdayan ateşin kokusu ve parlaklığının yanında yeşilliğin taze kokusu da onu bir anda sardı. Ocaktaki büyük Noel kütüğüne baktığında Noel arifesinde olduklarını fark etti; demek ki o yataktayken bayram sezonu gelmişti bile. Pişmiş etler, sıcak ekmek ve bira aromasının olağandışı kokuları birbirine karışmıştı.

Bir anda başı dönüyor gibi hissetti, hatta neredeyse hasta gibiydi ama sonra masanın altında köpeklerin elinden kemiği kapacak kadar aç olduğu için böyle hissettiğini fark etti. En yakını tahta sıranın ucuna oturarak kendine bir yer edindi ve yanında sıcak ve kıtır kıtır yemek öbekleriyle dolu bir tepsiyle geçen çocuğu gömleğinden yakaladı.

Ancak masalar toplandıktan ve sehpalar duvara dayandıktan sonra Leydi Marguerite Ross'a katıldı. Ross arkasından Cate'e baktı ama onun Kraliçe'nin asil parmaklarını daldırıp temizlemesi için baharatlı su bulunan bir kabı tutup Kraliçe'yi beklediğini fark etti. Marguerite, ablası yanında olmadan boşlukta gibiydi; hatta Ross'un yanında durmasının diğer herhangi birinin yanında olmasından farklı değilmiş gibi bir havası vardı.

Fakat Ross kanmadı. Leydinin aklında kesin bir şeyler vardı ama Ross bunları duymaya hazır olup olmadığından emin değildi.

Marguerite, salonun merkezinde bulunan çifte sütunlardan birine dayanmış Ross'un yanına gelince durdu, "Demek aramıza tekrar katılmaya karar verdiniz," dedi. "Size son dileğiniz için bir rahip mi yoksa kaçmanıza karşın muhafızlara haber vermemiz mi gerektiğini bilemedik."

"İkisini de yapmadınız."

"Gwynne hasta olduğunuz haberini verince ikisi için de henüz çok erken olduğunu düşündük. Dün akşam kafasına bir çizme atmışsınız."

"Beni yıkamak istedi."

"Demek ki ihtiyacınız vardı."

Cate'in kardeşinin zeki bir yüzü ve her türlü sırtı saklayacak kadar koyu, büyük kahverengi gözleri vardı. İnce,

sarı-kahve saçları Cate'in sarı tutamlarından bir ton daha koyuydu ve Cate kadar uzun değildi. Biraz narin, biraz da gizemli bir havası vardı, hele de bu akşam altın, gümüş ve çeşitli renkli mücevherlerden yapılmış minik güneş ve aylar dikilmiş lavanta mavisi tuniğinin altına giydiği mavi kadife Noel elbisesi bu havasını daha da bir arttırıyordu. Bir de buna kendine hâkimliği ve Ross'un dediklerinden hiç etkilenecek gibi bir eda eklenince Ross, Marguerite'in bu ruh halini ortadan kaldırma isteğine karşı koymadı.

"Başka bir dişinin beni yıkamasını tercih ederdim," dedi Ross en koyu İskoç aksanıyla. "Ne yazık ki başka biri yoktu."

"Kardeşimden bahsediyorsunuz."

"Eğer isterse."

"Eminim bu isteğine hâkim olması zor olmuştur ama Meryem Ana'nın yardımıyla kendini dizginledi," dedi Cate'in kardeşi uysal bir sesle.

Cate'in onunla olmak isteyeceğine dair bu öneriyi düşünce Ross'un boynundaki tüyler diken diken oldu. Tabii bu kardeşinin bakışlarını görmeden önceydi. Gözlerinden Ross'un içinden geçenleri okuyabildiği belliydi. "Seni küçük cadı!"

Marguerite'in bir anda beti benzi attı. "Lütfen böyle demeyin."

Ross onun bu kadar sinirlenmesine şaşırarak yatıştırmak için elini uzattı.

"Asla bunu söylemeyin, sadece şaka bile olsa," dedi Marguerite ısrarla. "Konu bu gibi şeylere gelince bazılarının şaka anlayışı yok oluyor."

Tabii ki haklıydı. Sonuçta onu bu kadar sarstığı için üzülüyordu. "Özrümü kabul etmenizi diliyorum."

“Doğrusu Trilborn’un beni öyle gördüğüne eminim, hatta Cate’i de. Batıl inançlara sahip biri; aksi takdirde kardeşime çoktan sahip olurdu. Onunla evlenmeye zorlanırsa, kardeşimden kurtulmak için büyücülük çok iyi bir yöntem olacaktır.”

“Ve bir yandan da onun mal varlıklarına sahip olacak.”

Marguerite ona uzun bir süre baktı ve hafifçe kaşlarını çattı. Ross bir anda sinandığını fark etti. Ortada başka bir şey dönüyordu, hiç hoşlanmadığı tuhaf bir entrika.

“Peki ya siz?” diye sordu Marguerite sonunda. “Size bir veya iki vâris verdikten sonra Cate’i sevip sahiplenmeye devam eder miydiniz yoksa onu başınızdan mı atardınız?”

Ross’un bir anda içinden öyle bir öfke yükseldi ki sesi gürleyerek çıktı. “Bu nasıl bir soru böyle?”

Kız kıpırdanmadı bile, demek ki cesaret ikisine de aile yadigârıydı. “Basit bir yanıt isteyen basit bir soru.”

“Eğer Leydi Catherine ile evlenirsem, onu asla bırakmam.”

“Peki ya gün batımında bir gül bahçesinde onunla karşılaşsaydınız?”

Bu kız Ross’un düşündüğü şeyi soruyor olamazdı. Peki ya soruyorsa? “Biz... Dikenlere birlikte göğüs gererdik.”

“Demek ki denesenz ona âşık olabilirsiniz?”

Ross bir kahkaha patlattı. “Bu ne işe yarar ki? O leydi unvanına sahip bir İngiliz ben ise sıradan bir sınır yağmacısıyım.”

“Çok da sıradan değilsiniz.” Marguerite onu bir an izledi, dantel başlığının bir köşesini ağzına götürüp çiğnedi, daha sonra bırakarak ekledi. “Babanız bir toprak beyi ve o ölünce de onun yerine geçip bir toprak beyi olacaksınız. Tabii eğer sağ kalabilerseniz.”

“Eğer?”

“İçlikeli bir noktadasınız. Gerçi ölme şansınız varken ölmemeniz de enteresan.”

“Ölmem mi gerekiyordu?” diye sordu Ross, açık bir şüpheyle.

“Sizden önce bizi gelini yapmak isteyen çoğu kişi öldü.”

“Şu saçma lanetten bahsediyorsunuz.” Ross onun bir an bıçak yarısından ve Trilborn’un ondan kurtulmak istemesinden bahsettiğini düşünmüştü.

“Şey ben düşündüm de... Neyse.” Marguirite derin bir iç çekti. “Çok kötü!” Adeta artık umurunda değişmiş gibi arkasını dönüp uzaklaştı.

Cate’in kardeşinin uzaklaşmasını izleyen Ross bir an gerçekten de mezara erkenden gideceğini düşündü. Bu çok çabuk verilmiş bir karardı. Ölüme bu kadar kolay boyun eğmeyecekti.

Boynunun arkasından bir ürperti hissedince tam zamanında, yaralı tarafına gelecek dirsekten kaçacak biçimde döndü. Bu dürtmenin geliş açısı kesinlikle nefesini kesecekti ve bir an tüm duyularını saracaktı.

Gereğinden çok daha fazla yakında duran ve bir anda duraksayan Trilborn, “Dunbar!” dedi. “Seni burada görmek büyük bir sürpriz. Bir sonraki karşılaşmamızda çarşaflara sarılı olacağınızı düşünüyorduk.”

Cate, Ross'un varlığını büyük salondan içeri girer girmez fark etmişti. Ross, teninin solmuş bronzluğu altında yorgun ve soluk görünse de onun dışında kimse çevresine bu şekilde bir hakimiyet kurma yeteneğine sahip değildi. Henry'yle anlaşma sağlandığı için etrafta birkaç tane daha ekose etek giyen İskoç olsa da kimsede Ross'un doğuştan zarif ve yakışıklı yüz hatları yoktu.

Cate'in göğüs kafesindeki kalbi hızını ikiye katlayarak atmaya başladı. Ross'u büyük salonun uzaklarında bir yerde kaybolana kadar bakışlarıyla takip etti. Bir anda tatil sabahı iki kat daha parlak hale gelmişti.

Salonun pencereleri ve kapılarına, sıcak havaya kokularını yayan kalın ökseotu dalları ve diğer daima yeşil kalan bitki dallarıyla iç içe geçmiş kırmızı yemişlerle bezeli defne, çobanpüskülü ve sarmaşıklar asılmıştı. Kraliyet masasının durduğu kaidenin ön tarafı ise başka çelenklerle bezenmişti ve duvara yaslanan arkadaki kraliyet koltuğunun kolunu çevreliyorlardı. Kraliyet masasının tamamı elma ve karanfil-

lerle dolu güzel koku yayan keselerle donatılmıştı, aralarına da renk katması için beyaz kurdeleler takılmıştı. Bunların arkasında ise Henry ve kraliçesi, sağ taraflarında hizmetkârları ve sol tarafında leydiler olmak üzere şaraplarını yudumluyor ve eğlendirilmeyi bekliyorlardı.

Kraliçe tarafından davet edilen diğer leydilerle birlikte Cate de yeşilliklerin asılması ve güzel koku salan keselerin yapımında yer almıştı. Süslemeler o andan Meryem Ana Yortusu'na kadar altı hafta boyunca asılı kalacaktı. Yemek o kadar uzun sürdü ki Cate gecenin sonuna kadar dayanıp dayanamayacağından emin edildi.

Sonunda peynirler ve kuruyemişler ortadan kaldırıldı ve daha alçak masalar toplanarak duvara yaslandı. Gezgin bir grubun gerçekleştireceği pandomim gösterisi başlamak üzereydi. Ardından da dans başlayacaktı. Önce ilahiler çalınacak, ardından arp, ut ve laterna eşliğinde dansa geçilecekti. Sonra da Noel'in gece yarısına kadar, kışın tam ortasının en karanlık saatlerinde gelen kurtuluşu simgeleyen diğer eğlenceler gerçekleşecekti.

Pandomim asla Cate'in en sevdiği şeylerden biri olmamıştı; birkaç ay önce Westminster'da Henry'nin en büyük eğlencelerinden olan *Danse Macabre*'de dehşet verici bir olay gerçekleştikten sonra yasaklandığında da hiç üzülmemişti. Maskaraların bu akşam saraya alınması hayret vericiydi. Noel sezonu sırasında onların varlığı galiba aşılamayacak bir gelenektir veya Kral eski kötü hatıraların yerini yeni hatıraların almasını istemişti. Beyaz pudralı yüzleri olan gösterişli kostümlü adanılar ortaya çıkınca Cate arkasını dönerek Ross'un uzun boylu endamını aramaya başlamıştı.

İşte oradaydı, tek omzunu girişe en yakın sütuna daya-

mişti. Marguerite şimdi o taraftan geldiğine göre demek ki Ross'la konuşmuştu. Marguirite'in omuzları adeta yenilgiye uğramış gibi düşmüştü. Bunu gören Cate, Ross ile aralarında ne konuştuklarını merak edip endişelendi. Onunla yalnız kaldığında kardeşine soracaktı.

Görüş açısının kenarında bir anda beliren hareketlenme Cate'in başını çevirmesine neden oldu. Ross'un etrafını üç adam çevrelemişti. Birinin onun yan tarafını koluyla dürttüğünü ve Ross'un hafiften geri adım attığını görünce Cate o tarafa doğru bir adım attı. Tüm bedenini hiddet sardı ve Ross'un yarasını dürtten adamın çift yakalı ceketini görünce bakışlarını kısarak adama odakladı. Her ne kadar arkası dönük duruyor olsa da, bu adamı her yerde tanırdı.

Bunun arkasındaki amacı ne olabilirdi ki? Tabii Ross'ı hiç de sağlıklı olmadığı sırada dışarıda bir düelloya davet etmek hariç. Büyük ihtimalle Trilborn'un yanında arkadaşlarının olmasının nedeni de buydu.

Cate harekete geçmek için bir karar vermedi. Bir an bir leydi gibi dururken, bir an sonra Ross'ı çevreleyen üçlüye doğru hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Kan kırmızısı bir hiddet ve sarı örgülerinin kenarında duran dantel başlığıyla aralarına daldı. Onlara aşağılayıcı bir bakış atarken gülümsemesi soğuktu.

Cate, Ross'un elinin kamasında olduğunu gördü. Kamasını çekmemesi gerekiyordu, çünkü bu telafi edilemez bir hareket olurdu.

"Ross, sözünüzden ne kadar da geri kaldınız." dedi Cate koluna girmek için sesini ve bakışlarını yumuşatarak. "Hatırlarsanız bana Winchester'dan kalan bir dans borcumuz var."

“Ah, evet. Ve?”

Ross’un gök mavisi gözlerinde muziplik belirdi. Cate’in ne yaptığının farkındaydı ve bunu biraz da olsa komik buluyordu. Yine de Cate onun bu yüzden vazgeçeceğini düşünmüyordu. “Siz bana gelmeyince, sözünü tutmanızı istediğimi için ben size gelmek zorunda kaldım. Maskaralıklardan sonra ilahî dansı başlayacak, böylece hem sıçrayarak dans edip hem de şarkı söyleyebiliriz.”

“Ama Leydi Catherine!” diye çıktı Trilborn bir anda.

“Evet lordum?”

Koridorda yaşanan olaylardan sonra Kont’u ilk görüşüydü. Demek ki geçen hafta Trilborn kendi yaralarını kendi iyileştirmişti. Burnunun rengi Ross’un yumruğu nedeniyle hâlâ farklı bir renkteydi ve hafif çarpıktı. Ayrıca Cate’in onu ısırduğu yerin görülmemesi için uzun yakalı bir gömlek giymişti.

Gözlerine sıçrayan öfkesi nedeniyle Trilborn bir an durdu; başını hafifçe eğerek selam verdi. “Özür dilerim ama ben sizi dans kaldırmayı düşünüyordum.”

“Üzgünüm ama reddetmem gerekecek,” dedi Cate.

“Aramızdaki yanlış anlaşılma yüzünden mi? Aceleci davrandım, itiraf ediyorum, duygularım çok güçlüydü. Sizden özür dilemek için bir fırsat kolluyordum.”

Cate bu öneriye hak ettiği karşılığı, hiçbir şey söyleyerek verdi. Trilborn’a arkasını dönüp bakışlarını Ross’un yüzüne çevirdi. “Gidelim mi bayım?”

“Sıçrayacağız öyle mi?” İskoç, Cate’e gülümseyerek elini koluna geçirdi ve Cate bir anda onun kolundaki kasları gerekirse harekete geçmek için sıkıldığını fark etti.

“Hem de bu sezon epey mutlu bir biçimde.” Cate’in kal-

bi kaburgalarına çarpacak kadar sert atıyordu ve yanağına sıçrayan sıcaklık etrafına yayılıyordu. En büyük korkusu, Trilborn'un ona veya Ross'a el sürmesiydi. Ne olursa olsun İskoç'un bir şeytan gibi dövüşeceğini biliyordu ama Cate onun böyle bir kavgadan sağ çıkamayacağından korkuyordu.

"Leydiyle konuşuyordum Dunbar!"

"Onun isteklerinin önceliği var Trilborn. Hele de Graydon'ın benzersiz Üç Güzeli'nden biri olduğu düşünülürse."

"Tanrı'ya yemin ederim ki, beni böyle çiğneyip geçmenize izin vermeyeceğim!"

"Yanında arkadaşların var," dedi Ross, Cate'i onların arasından geçirirken omzunun üzerinden arkasına bakıp, "belki onlardan biri sana dansta eşlik eder."

Trilborn'un yüzündeki hiddet görülmeye değermişti. Cate başı dik, etraflarına toplanan kalabalığın arasından ne sağa ne sola bakarak, kraliyet masasının önünde açılmış boş alanın kenarına kadar Ross Dunbar'ın yanında yürüdü.

Maskaralık gösterilerin bitmesini beklerken, Ross Cate'in kulağına eğilerek derin ve kısık bir sesle, "Ben sizi kurtardım, siz de beni," dedi. "Şimdi eşitlendik."

"Sanmıyorum söy! Benim sizi bir kere kurtarmamama karşı siz beni iki kere kurtardınız." Cate'in yüzüne gözlerinden en tatlı nektarlar gibi tatlı bir gülümseme yayılmıştı ve bakışları epey sıkıntılı görünen beyaz fare kostümünü giymiş aktörün pandomim gösterisini bitirmesini bekliyordu.

"Ben daha farklı saydım. Sadece karnımı dikmekle kalmadınız, aynı zamanda ateşin beni darmadağın etmeye hazırlandığı gece de yardımına koşunuz."

"En azından yaralarınızı iyileştirmeliydim. Ama değen

için haksızlık ediyorsunuz. Sizi tedavi eden ben değil Gwyne'di."

Ross'un gülümsemesi buruktu. "Şimdi tekrar sizi görene kadar bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm."

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum."

"Sayıklarken aklımı yitirmiş olabilirim ama kokular ve dokunuşlar yalan söylemez. Ayrıca o büyük mor gözün bin bir değişik rengini gözden kaçırarak kadar da kendimden geçmemiştim."

"Alı!" Cate, Trilborn'un vurduğu yerden yukarıya doğru tırmanarak gözlerine gökkuşağının renklerini yansıtan yanağını tutup yüzünü kapadı. Trilborn'la karşılaşmasından sonraki birkaç gün İspanyol leydilerinin kullandığı türde yüz boyalarını kullanmıştı ve ancak bugün onları kullanmayı bırakmıştı.

"Gerçi şimdi belli olmuyor," dedi Ross canının sıkılmasını engellemek için. "Ayrıca hiçbir zaman gençle yaşlıyı, sıradanla güzeli karıştıracak kadar aklımı yitirmedim."

"Çok ayıp sör!" Cate derisinin altından sıcaklık yükselmeye başladığını fark etti. "Sizi adeta beşikteki bir bebek gibi yıkayan ve giydiren bir kadın hakkında nasıl böyle bahsedebilirsiniz?"

"Ağır konuştum leydim. O anın heyecanına kaptırıp konuşulan şeyler için bir adam suçlanmamalı. Ama aramızın eşit olmasını istemiyorsanız, o zaman sizin tarafınızdan kurtarılmaya hiçbir itirazım olmaz."

Cate kafasını kaldırıp Ross'a baktı. Gözlerinde bir şeyler arıyordu. "Bazı erkeklerin olur."

"Evet ve bazıları da tıraş olurken kendi boğazlarını keserler ama bu onların daha bilge olduğu anlamına gelmez. Örneğin Trilborn'u ele alalım."

“Onu siz ele alabilirsiniz, benim kendisiyle en ufak bir ilişim bile yok.” Yanıtı konu değiştiği için sert ve netti. Sadece ikisi arasında olanları konuşmayı yeğlerdi.

İskoç onun bu ters tutumunu umursamadı. “Sonuçta sizi eşi yapmak istiyor ve bu süreçte nefretinizi kazanmak da umurunda değil.”

“Bunu daha önce söylemiştiniz ve ben de size...”

“Evet, lanetinizin sizi koruyacağını düşünüyorsunuz ama şimdiye kadar olan iki saldırıdan sizi koruyamadı.”

“En azından o saldırıları durdurmak için sizi gönderdi, haksız mıyım?”

“Böyle inanmak işinize geliyorsa tabii inanabilirsiniz ama Trilborn’un yatağını ısıtmak gibi bir niyetiniz olmadığı için etrafta üçüncü bir talip aramanız daha mantıklı olabilir.

“Nasıl yani? Başımдан uzaklaştıracakım üçüncü bir koca adayından mı bahsediyorsunuz? Hem de hali hazırda iki tane varken? Bari bir düzine kadar daha seçeyim.”

“İşte bu da doğru bir düşünce,” dedi Ross dostane bir biçimde onaylayarak. “Sonuçta çoğunluk güven verir.”

“Onun yerine manastıra giderim daha iyi!”

Ross, Cate’i ciddiye almadığını gösteren bir bakış attı. “Öyle demek istemediğine eminim.”

“En azından sessiz olur ve mücadelelerden uzak dururum,” dedi Cate, başını geriye atarak. “Eminim kendisi de yarı rahibe olan Henry’nin annesi bunu halledebilir.”

“Belki ama Kral’ın buyruğuna karşı gelebilir mi ki?”

“Hayattaki amacım ve mesleğimin bu olduğuna dair onu ikna edersem olabilir.”

“Evet, belki o zaman olur,” dedi Ross, Cate’in elini tutarak başlamakta olan dansa doğru ilerleyerek. “Ama yine de bu bir trajedi olur.”

Cate ilahî dansı için müziğin başladığını ve dansçıların pistin etrafında yerlerini aldıklarını fark etmemişti. Dansçılar teker teker şarkının mısralarını söylüyorlardı ve Cate tekrarlaması gereken mısraya da çok az dikkat edebilmişti. “Neden bir trajedi olurdu ki?” dedi. “Pek çok kadın hayatlarını Tanrı’ya hizmet etmeye adanıyor.”

“Tabii, duaları kabul olmayanlar adar.” Ross eğilerek selam verdi ama gülümsemesi küstahçaydı ve kelime oyunuyla yaptığı iğneleme içinde hiçbir özür barındırmıyordu.

“Yanılıyorsunuz. Ben ve kardeşlerim eğitimimiz için rahibelerin yanına yerleştirildik ve otlar ve sebzeleri ayıklayıp, arılar ve kuzularla bir arada çok güzel zamanlar geçirdik. Pek çok kadın evliliğin getireceği acılardan kaçır.”

“Ve tabii memnunsalar bir sorun yok. Ama acı çekmelerine neden olmayacak bir erkek bulmaları daha iyi olmaz mıydı?”

“Güzel laflar ama bazılarının seçim şansı olmadığını bilmemiz lazım.”

Cate sert çıkışıysa bile elinde değildi. Kardeşleriyle, hayatları boyunca, zorla, eğer nişanlılığa giren erkekler ölmesek çok daha farklı bir trajediyle sonuçlanacak birçok nişan yaşamıştı.

Ellerini birbirlerinin beline koymuş dönerken Ross, Cate’in meydan okuyan yüzünü inceledi. “Doğru düşünmeden konuştum. Ama konu dağılmasına rağmen başladığımız konuyla ilgili gerçeği itiraf edene kadar...”

“Hşşş!” dedi Cate, etrafına hızlıca bakınarak. “Ve hazırlan. Şarkı söylemek için neredeyse bizim sıramız geldi.”

Bir anda, her biri bir öncekinden daha gösterişli satıcıların yeni yıl için hediye paketlerinden seçilmiş dokuz ürünle

ilgili mısralara sıra geldi. Cate sıralarını hatırlama yükünün ona nasip olacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Ross'un bariton sesi de doğru tonla ve tınıyla ilerliyor, dairenin etrafında zarafetle hareket ederken, dönerken, eğilirken, elini tutup Cate'in gövdesinde tur atarken ve sırada ilerlerken, adeta on adet gümüş çan gücüyle müziğe eşlik ediyordu.

Cate, Ross'tan uzak kalmaktan nefret ediyordu. İç içe geçmiş çiftlerin arasından sıyrılırken gözleri hep onu takip ediyordu. Erkekler, Ross'un etrafında endişeli adımlar atıyordu veya en azından öyle görünüyorlardı. Kadınlar ise çoktan sıra kendilerine geldiğinde ona sırtışmaya hazır. Gerçi Ross'un bunların hiçbirini fark etmediğini düşündü. Ross, sert bir yüz ifadesiyle ve daha çok sol tarafını kullanarak sıra tekrar Cate'e gelene kadar diğer damlarla sırasıyla dans etti.

"Yara canınızı yakıyor mu?" diye sordu Cate birlikte sürüklenip tekrar karşılıklı eğilerek selam verirken. "Oturmak ister misiniz?"

"Oturup da daireyi bozmak mı? Asla düşünemem bile."

Ross'un nefes alıp verışı Cate'inkine kıyasla daha az gerindi. Ve gülümsemesi de tekrar dans etmeye başladıklarında daha kolay çıkmıştı. İçinde bulunduğu durum dikkate alınırsa Cate'in beklediğinden daha iyi bir durumdaydı. Bir-iki gün daha geçtikten sonra kimse neredeyse öleceğini tahmin edemezdi.

"Oradaydın, itiraf et."

Bu talep, birbirlerinin etrafında dönerken, Ross, Cate'in arkasında kaldığı sırada geldi ve ardından Ross tekrar öne ilerledi. Bu acımasızca bir istektir. Ve istediğini elde edene kadar da vazgeçmeyecekti.

“Pekâlâ!” diye çıkıştı Cate yanlarındaki çiftlere hızla bir bakış atarak. “Oradaydım. Yani?”

“Peki, neden inkâr ettin? Seni yatağımın yanında hayal etmiş olmam hoşuna mı gitti?”

“Orada olmamam gerekiyordu,” dedi Ross, gergin bir fısıltıyla. Cate’in yakınına doğru gelip dans sırasında bir adım geri attı. “Biri öğrenirse...”

“Çok büyük bir risk.”

“İnan farkındayım.” Cate saçını kapatan bir köylü başörtüsüyle, Gwynne’in izinli olduğu gün sarayın koridorlarında nasıl görünmemeye çalışarak dolandığını hatırlayınca Ross’a öfke dolu bir bakış fırlattı. Hatta bir keresinde tanıdıklarına yakalanmamak için koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolanırken bir erzak odasına sığınmak zorunda kalmıştı.

“Neden bu riski aldın?”

“Sen de benim için kendini tehlikeye attın ve karşılığında daha da çok acı çektin.”

“Ama bu benim geleceğimi etkileyebilecek bir şey değildi.”

Cate’in bakışları iğneleyiciydi. “Bence öldürülmeyi göze almak geleceğin açısından oldukça önemliydi!”

“Belki de hayatta kalmamın amacı seni Trilborn’dan korumaktır,” dedi Ross muzip bir gülümsemeyle.

“Henry’nin etrafında her biri Kral’la eşit olduğunu düşünen kavgaya hazır asillerle dolu. İster hançer, ister kılıçla olsun kendisinin özellikle karar vermediği hiçbir kavgaya izin vermez.”

“Amacın bu değil. En azından böyle bir durumda bırakılmazsam.”

Ne demek istiyordu? Anladığı şeyi söylüyor olamazdı

değil mi? “Peki o zaman senin amacın ne?” diye sordu Cate ihtiyatla.

“Henry’nin kabul edeceği ve seni kötüye kullanmayacak bir koca tüm bu ikilemi çözer. Hele bir de gelinini Trilborn’un ellerinden kurtarmanın vereceği zevk düşünülürse her şey yoluna oturur.”

“Kabul etmeyeceğine söz vermiştin.” dedi Cate, neredeyse şarkı söyler gibi. “Ateşini düşürmemin karşılığında bana gösterdiğin karşılık buysa, bu kadar zahmet ettiğime üzuldüm.”

“Şimdi böyle mi oldu?”

Hayır, Cate’in söyledikleri doğru değildi. Ross yatakta sere serpe yararken neredeyse mükemmele yakın bir erkeklik örneğiydi. Kaslı göğsünün, kollarının ve uzun, sıkı bacaklarının üzerinden soğuk ıslak bir bez geçirirken Cate almaması gerektiğini bildiği kadar zevk almıştı. Gwynne’in arkası dönükken üstündeki çarşafları kaldırıp baktıysa bunu kim bilebilirdi ki? Tabii Ross hariç. Bu açık sözleri belki de Cate’in neredeyse kalbini durduran ve Cate’e Tanrı’nın Ross’a oldukça bonkör davrandığını gösteren o samimi andan haberdar olduğu içindi.

“Bu senin ne gibi bir tehlike arz ettiğini öğrenmemden önceydi,” dedi Ross.

“Evet ve eski düşmanını öfkelendirmek için beni nasıl kullanabileceğini...”

“Onunla evlenmeyi tercih mi edersin? Reddedersen sonuç bu olabilir. Sarayın duvarlarından kaçsa bile, Henry’nin babanın mirasını bir manastıra bağışlayacağını pek sanmıyorum.”

Dehşet bir anda boğazını düğümledi ve yavaş yavaş o ka-

dar sıkı ki neredeyse acısını hissedebiliyordu. “Böyle değil, biliyorsun.”

“O zaman ölebileceğimi düşünüyorsun? Azrail önünde sonunda hepimiz için gelecek. Hâlâ zamanımız varken elimizden geleni yapmalıyız.”

“İyi de Trilborn’la aranızdaki bu düşmanlığın senin ölümüne sebep olacağını görmüyor musun? İntikam ve ihanet her zaman olduğu gibi orada seni bekliyor. Bu lanetin gücünü bastırsan bile tüm benliğini sarabilirler.”

“Bu her şekilde olabilir zaten. Olacakların en azından bir işe yaramasını sağlayabilirim.”

“Yapamazsın!”

“Hayır?”

Koyu gözlerinde anlaşılamaz şimşekler çakarken sorusunu ona bakarak sormuştu. O da buna rağmen bakışlarına karşılık vermişti. “Hayır... Olamaz. Asla.”

“Peki, sizin istediğiniz gibi olsun leydim,” dedi Ross, gözlerine kadar yükselmeyen bir gülümsemeyle.

“Bana değişmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum,” diye belirtti Cate.

Ross başını iki yana salladı. “Haydi, şimdi dans etme zamanı.”

Noel kutlamalarının süreceği on iki gün boyunca yanması için neredeyse bir adam boyu kadar geniş gövdeli Noel ağacının odunu salonu inanılmaz sıcak yapıyordu. Cate ve kardeşi gece yarısı ayını için pelerinlerini ve eldivenlerini giyerken Ross dışarı çıktı. Greenwich Sarayı, Thames Nehri’ne ve uzakta nehrin büyük bir kıvrımına kurulmuş tersa-

neye bakıyordu. Gündüz güzel bir manzaraydı ama gecenin karanlığında sadece fenerlerden gelen ışıklar görülüyordu. Nehrin saraya en yakın kısmı sessizdi ve neredeyse üstünde hiç kimse yoktu.

Ross nehir kenarında son bulan, taş duvarın yanından yaprakları dökülmüş atkestanelerinden oluşan koruluğun içinde kıvrılarak aşağı doğru ilerleyen eskimiş patikaya doğru yol aldı. Suyun hafif şırıltısı onu nehrin kenarına çekti. Gecenin karanlığında neredeyse seçilemeyen iki siyah kuğu yanına yaklaştı; gözleri saraydan gelen loş ışıkta iki ufacık nokta gibiydi. Ross yere çöküp elini onlara uzattı ama elinde onları besleyecek bir şey olmadığını fark edince kuğular yanından uzaklaştılar. Ross gülerek dizlerinin üzerinde çökmüş biçimde durmaya devam etti.

Hava biraz ısınmış olsa da hâlâ serin ve nemliydi. Akan sudan yüzüne vuran hafif esinti o kadar hoştu ki etraftaki çamur kokusu, çürüyen bitkiler, insan ve hayvan pisliklerinin farkına bile varmamıştı. Hemen nehrin kenarında büyüyen kurumuş bir sazlığı koparttı, kaba saba da olsa bir flüt yaptı ve erkeklerin İskoç eteklerini salınarak, kılıçları sırtında savaşa doğru ilerlemelerini sağlayacak biçimde içinden hava üfledi.

En son iki saat kadar önce yemek yemişti ama yine de acıkmıştı. Tekrar sağlığına kavuşana kadar da böyle olacağı kesindi. Yarın Henry'nini karşıladığı büyük ziyafete katılacaktı. Ross'un Yeni Orman'da öldürdüğü yaban domuzunun da ziyafette yerini alacağı kesindi. Ross'un emirleri üzerine domuzun ormandan götürülmüş ve Winchester'dan gelen arabalarla nakledildikten sonra şimdi sarayın derinliklerinde bir yerde tuza yatırıldığına emindi. Ona dişlerini geçirtmek için sabırsızlanıyordu.

Hayvanın dişlerini saklamıştı. G nt n birinde babası yağmacı ganimeti toplamaya gidince, evinin salonunu s sleyecekti.

Bu akşam dans etmek, şarkı söylemek ve Cate'in çaba ve ateşin ışığından yayılan kızarmış yüzüne bakmak içinse düşünmesine bile gerek yoktu, hepsi hafızasında canlıydı. Cate'in yüzü uzun seneler boyunca Ross'un zihninin bir köşesinde hatıra olarak, belki de sonsuza kadar kalacaktı.

Tanrı için, kız çok güzel, cesur ve gerçekti; binde bir bu-lunabilecek bir kadındı.

Fakat Cate onun olmayacaktı, bu mümkün değildi. Ross kendine bunu sık sık hatırlatırsa, belki bir gün bu gerçeği kabul edebilirdi.

Tabii Ross, Cate'in içinde bulunduğu sıkıntı için diğer herkesin hissedebileceği şekilde endişeleniyordu sadece. Cate'in ormanda kaybolması ve Ross'un bir anda onu ko-rumak zorunda kalması kendi suçu değildi. Her ne kadar Cate'in Dunbar'a verilebileceğinin farkına vardığı için eski düşmanın istekleri daha da artsa da, Trilborn'un onun et-rafında dolanması Henry'nin sorunuydu. Trilborn, Cate'in peşinden daha önce hiç koşmamış olsa bile Ross onun bu durumda bir anda kızı arzulayacağından emindi. Adamın mizacı buydu.

Nehrin karanlık yüzeyinde bir g mleme ve gıcirtı sesi geldi. Ardından da azarlayıcı sözcükler duyuldu. Ross başını kaldırıp gözlerini kısıarak yanardöner ışıkla göz gezdirdi.

Ross'un sazlıkların arasında   meldiğı yerden biraz uzakta nehirde bir kayık ilerliyordu. Kayık araya doğru d -nene kadar nehrin akış yönünü takip etti. Bu kadar sessiz olmasaydı, Ross, Henry'nin tedbirli sarayı yerine kafayı  e-

kebilecekleri daha serbest bir ortamdan dönen soylular olduklarını düşünerek umursamayabilirdi. Ancak küreklerin sesi boğuktu ve içindekiler kendilerini pelerinlerin altına gizlemiş, yüzlerini gölgede bırakan geniş şapkalar takmışlardı.

Ross, öfkeli bir sığır sürüsünün peşindeyken olduğu gibi yavaşça yere yattı. Kayık sarayın taş iskelesine yanaştı. İki adam karaya çıkarak dış duvarın kenarından hızla yürümeye başladılar. Mutfak atıklarının atıldığı ve yemek kalıntılarının nehre döküldüğü eski kapının orada durdular. Kapı bir anda açıldı ve iki ziyaretçi içeri girip gözden kayboldu.

Kapı tekrar kapanmaya başlayınca takıldı. Kapıdaki adam sert bir biçimde kapıyı kapamak için ileri adım attı. İçeriden gelen ışığı, siyah tuniğini çevreleyen gümüş şeritleri ve siyah pelerininin tutan gümüş zincirleri gördü. Adamın hareketleri ve kapıyı kapatmadan önce dönüp etrafı kolaçan etmesi Ross'un tüylerini diken diken etmişti.

Aziz Peter adına, bu Trilborn'du!

Trilborn yeni gelenleri içeri almıştı ama Ross, onun ne işler çevirdiğinden emin olamıyordu. Ama her ne ise iyi bir şey olmadığı kesindi.

Ross bir anda ayağa fırladı, diğer ziyaretçiler, çıkan misafirler veya muhafızlar olup olmadığını kolaçan ederek İskoç örtüsünün üzerindeki çamuru silkeledi. Üstündeki yüksek duvarda bir muhafız belirdi ama sorun yaratmayacak kadar uzaktaydı. Ross açık havada ihtiyacını gideriyormuş gibi ıslık çalarak adamların içeri girdiği kapıya ilerlemeye başladı.

Ross yaklaştıkça iki muhafızın olduğunu fark etti. Birkaç dakika önce nerede olduklarını bileneiyordu ama şimdi kesinlikle nöbetteydiler. İçeri girmek zor değildi ama Hen-

ry'nin sarayında İskoç eteği giyen az kişiden biri olmanın da birden fazla avantajı vardı. Veya adamlar saraya ait olmayan birinin bu kadar pis kokan bir girişi kullanmasına bir anlam veremiyordu.

Ross geçit ve taş duvarlarla kapı arasındaki çamurla kirlenmiş aralığı aştı. İçeri girince kara girişte bir anda durdu. Ertesi gün verilecek ziyafet için Henry'nin mutfak çalışanlarının uzaktan gelen tabak çanak sesleri dışında hiçbir şey görmedi ve duymadı; ardından da hızla diğer yöne ilerledi.

Daha birkaç adım atmıştı ki Kral'ın şapelinde çanların çalındığını duydu. Kilisede gece yarısı ibadet saatiydi. Noel sezonunun ilk büyük ayiniydi. Sarayda, tüm kutlamaların en kutsal olanı için gözleri kapalı, dizleri üzerinde çökmek üzere şapele doğru yol almayacak tek bir kişi bile yoktu. Eğer yaptığı buysa, Trilborn gizli kapaklı iş çevirmek için doğru zamanı seçmişti.

Ross bir an ilerlediği koridor hızla şapele doğru yol alan hizmetlilerle dolu olduğu için adamları kaybettiğini düşündü. Hizmetlilerin arasına katılarak birbiri içine açılan pek çok halka açık odadan geçti. Bu odalarda da silahlı muhafızlar, şairler, Henry'nin saray çalışanları, lordlar ve leydileri birikmişti; pelerinleri omuzlarının üzerinden dalgalanmakta, rahibelerin örtüleri de havada süzülmekteydi. Aralarından geçmek için kaçamak yollar bulurken, bir yandan yaralı tarafını korumaya, bir yandan da boyunun verdiği avantajla insanları gözlemlemeye çalıştı. Bekleme odalarından birinde adamları gördü. Tahtadan yerleri her bir adımda titreyen ve gıcırdayan, serbest geçiş sağlamak için açık kapıdan gelen cereyanla sallanan duvar halılarının olduğu bir odaydı. Trilborn'u da sayarsak üç kişi olan adamlar sürüden ayrılarak

bir dizi küçük odaya açılıyor gibi duran bağlantılı bir odaya geçmişti. Ross gözünü gümüş kayıştan ayırmadan aceleyle kalabalığı çapraz bir açıdan yarararak onları takip etti. Üçlü odanın diğer ucundaki bir kapıdan kaybolana dek de aradaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı.

Ross daha ulaşmadan, pelerinli biri ağır kapı kapanmadan önce içeri daldı. Yüzü başlığı nedeniyle görünmüyordu ama en son moda boynuzlu saç stilini kapatmak istercesine geniş olması altındakinin bir kadın olduğunu gösteriyordu. Kenardaki sehpalardan birinden sığ bir kap içerisinde yanan üç mum ve fenerden gelen ışık adamın giydiği kadife pelerinin altındaki dantel işlemelerini ortaya çıkartmıştı. Bu dul kraliçe, 4. Edward'ın karısı ve aynı isimli Henry'nin kraliçesinin annesi olan dul kraliçe Elizabeth Woodville'di.

Elizabeth Woodville, damarlarında çok az asil kan bulunan ve bu kanı da yanlış taraftan, annesinin tarafından aldığı için ona bir gaspçı gözüyle baktığı damadını hor görüyordu. Aslında gerçekler de bu yöndeydi. 4. Edward ve 3. Richard, 3. Edward'ın en büyük oğlunun soyundan gelmekteydi, oysa Henry'nin soyu üçüncü oğul, Gaunt'lu John ve onun metresi Katherine Swynford'a dayanmaktaydı. Gaunt'lu John evlenebildiği anda kadınla evlenmişti ama çocukları resmi bir emirle meşru ilan edilmişti. Fakat bu durum York'luların umurunda değildi. Henry'nin tahta çıkmasını sağlayan Güllerin Savaşı adı verilen ölümcül savaş sırasında tahta aday olan diğer tüm Lancaster'lılar zaten ortadan kaldırılmıştı.

Ross dul kraliçenin kendisi de asil bir kandan gelmediği için Henry'yle empati kurabileceğini düşünüyordu. Ayrıca 4. Edward'la evliliği de kardeşi Richard tarafından geçersiz

ilan edilmiş ve çocukları da gayri meşru hale gelmişti. Görünüşe göre Edward, Elizabeth Woodville'le evlenmeden önce diğer bir leydi ile bağlayıcı bir evlilik belgesi, bir nişan sözleşmesi imzalamıştı.

Şüpheciler dul kraliçenin York'un tarafını tutmasının nedeninin bağılıktan çok aç gözlülük olduğunu düşünüyordu. Edward kralken, Elizabeth Woodville, bir önceki evliliğinden olan oğulları, ağabeyleri ve pek çok diğer akrabası çok büyük mülklere ve zengin unvanlara sahip olmuşlardı. Kardeşinin ölümü üzerine Richard bunların çoğuna el koymuştu. York yanlısı bir rejimin geri dönmesi tüm bunların tekrar kazanılması anlamına geliyordu.

Trilborn'un kraliyet ailesinden gelen leydiyle her ne işi varsa bunun 7. Henry'nin lehine olmadığı açıktı. Hatta bir ihanet bile söz konusu olabilirdi.

"Ross? Ayine gitmiyor musun?"

Ross dikkatini tamamen kapalı kapıya yönelttiği için Leydi Catherine'in ona doğru yaklaştığını görmemişti bile. Onun sesini duyup da dönünce kaşlarını çatışı tahminen dehşet vericiydi. Cate, kardeşi ve arkalarından gelen hizmetçileri sanki taştan bir duvara çarpmış gibi bir anda donup kaldılar.

"Evet, size bir-iki dakika içinde katılacağım," dedi Ross sesi alçak bir gürleme gibi çıkarak.

"Gecikerseniz ayakta kalırsın," diyerek onu bilgilendirdi Marguerite.

"O zaman suç benim olur," dedi Ross, kısa keserek.

Cate dikkatle onu süzdü, bakışları kararlıydı. "Daha yaktan yeni kalktınız. Ve yüzünüz kızarmış. Neden..."

"Şimdi olmaz." Ross bir anda hızla tek elini kaldırdı. "Sonra."

Bu Cate'in hoşuna gitmemiştir. Gözleri Ross'un hedefindeki kapalı kapıya kaydı. Marguerite tam bir şey söyleyecekken Cate elini kaldırarak onu durdurdu. "Evet," dedi uzaklaşmaya başlarken, "Sonra."

Dedikleri bir sözden çok bir tehdit içeriyordu. Ross, ağzının kenarında buruk bir gülümseme belirmesine izin verdikten sonra işine döndü.

Dunbar Klanı'nın bir sonraki beyi için karanlık köşelerde gizlenmek veya kapıları dinlemek çok da doğru bir hareket değildi. Yine de bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Bir amaçla hareket ederek, ilgilendiği odaya erişim sağlayan daha büyük odaya geçti. Yapacağı çok ciddi bir iş varmış gibi görünerek kapıyı açtı ve içeri girdi.

Burada ışık yaratacak hiçbir fener yoktu, hatta bir mum bile. Ross burasının Kral'ın huzuruna çağrılan, Henry'nin özel konseyine belirli şeyler anlatacak veya çeşitli bildirgeler iletecek kişilerin beklediği bir salon olduğunu anladı. Gözleri karanlığa alıştıktan sonra tek bir pencerenin altındaki bankı, yazı masasını, bir sandalye ve tabure olduğunu gördü. Fakat esas ilginç olan diğer tarafta, yarısı perdelerle kapatılmış, altından hafif bir gümüşümsü bir ışık gelen diğer oldukça dar kapıydı.

Henry'nin Suriye hahılarından birinin üzerinde sessiz adımlarla ilerleyerek kapıya vardı. Omuzlarını arkasındaki duvara yaslayıp kafasını da arkaya yasladı.

Sırtını dayadığında duvarın sertliği iyi gelmişti, çünkü niyeyse kendini bir anda çok yorgun hissetmişti. Yine de amacı diğer odadan gelip kapıdan geçen homurtulardan bir anlam çıkartmaktı. Daha iyi duymak için gözlerini kapadı.

"Margaret... Burgundy... Havadis..."

“...York yanlıları...”

“...baharın sonunda, en erken...”

“...genç kral...kukla...”

“...binlerce...Almanlar, çok iyi silahlandılar...”

“...için ödeme...”

Net duyamamak onu çıldırtıyordu. Ross konuşmanın konusunu sadece tahmin edebiliyordu ve nereye doğru gidebileceğini de... Yine de Trilborn ve dul kraliçenin 7. Henry’i tahtan indirmek isteyenlerin tarafını tuttuğu gerçeği açıktı.

Ross acımasız biçimde zevk alarak İngiliz kralı ile ortak düşmanları olduğunu fark etti. Neredeyse bu yüzden içinde hükümdara yardım etme isteği doğuyordu.

Yine de planlarını uygulamaya koymak için Henry’nin en sevdiği sarayı seçip içeri sızmak büyük bir cüretti. Her ne kadar tüm saray ahalisi ayinde olsa bile, yine de cesaretleri inanılmazdı. Bu Trilborn’un seçimi miydi, yoksa dul kraliçenin becerikli hain planının bir parçası mıydı? Entrika çevirmekte üstüne yoktu, en azından söylentiler bu yöndeydi.

Trilborn neredeyse tamamen York yanlısı kesimle aynı kaderi paylaşmaya karar vermişti. Aynı zamanda Margaret, Burgundy düşesi olan Elizabeth Woodville’in kızı ve baharın sonlarında veya yazın başında İngiltere’de bir yerde konuşlanacak paralı askerlerle birlikte Henry’yi tahtından indirmek için düzenlenen komplonun bir parçasıydı. Amaçları tahta çocuk bir kral çıkarmaktı. Çocuk rüştünü ispatlayana kadar Elizabeth Woodville’in kendi hakkıyla kraliçe olmaksızın daha az gösterişli ve yetki sahibi bir durumda olsa da geçici olarak tahtta kalmayı beklediği kesindi. Çocuğu tutanlar da en ağgözlü rüyalarında bile göremeyecekleri kadar büyük bir mükâfata sahip olacaktı.

Kadın gerçekten çocuğun şahsında kendi çocuğunu tahta çıkaracağını mı ümit ediyordu? Yoksa bu söylentilerde bahsedilen çocuğun önünde sonunda tahtan indirilecek olması beklentisiyle, en müstehzi iktidarı ele geçirme denemelerinden biri miydi? Veya Henry her ne kadar doğumdan gelen hakkı olmasa bile silah gücüyle sonucu belirleyen kişi mi olacaktı? Tanrı savaş alanında kimin kral olup kimin olmayacağına karar vermiş miydi ki? Kazanan, Tanrı'dan gelen bir hakla mı hüküm sürecekti?

Ross buruk bir alaycılıkla İngiltere'nin tahtına kimin oturacağını kendisinin ilgilendirmediğini söyledi. Yabancı ordularla savaşırken Henry'nin ölmesi, Ross'un İngiliz topraklarındaki esaretinin sona ereceği anlamına geliyordu. İskoçya'ya gidebilir, babasının mülkiyetinde, gece yarısı sığır baskınlarında kuzenleri ve dayılarıyla birlikte yerini alabilirdi.

Bu da lanetli Güzel, Graydon'lı Leydi Catherine Milton'la olan sözde nişanlılığının sona ermesi demekti. Şarkı söylemek, dans etmek, tartışmalar veya kısa gülüşmeler ve de tatlı, planlanmamış ufak öpücükler olmayacaktı.

Peki ama bu öğrendiği ufak tefek bilgilerle ne yapması gerekiyordu? Bu üzerine çok ciddi düşünülmesi gereken bir durumdu. "Önemli sonuçlara yol açacak bir anı," diye düşündü Ross. Belki de ayine gidip kendine yol gösterecek bir şeyin karşısına çıkıp çıkmayacağına bakınlıydı.

“Kral seni çağırıyor Cate. Bunun anlamı ne olabilir?”

Cate, Gwynne’le saray ve Kral’ın şapeli arasındaki üstü kapalı avluda dolaşarak, yağmurun kemerlerden süzülüşünü dinleyip yağmurla gelen temiz nemli havayı içine çekerken bu haberi ona getiren Marguerite’di. Kardeşinin gözleri kocaman açılmış ve karanlık bürümüşü, dantel başlığı ise kaymıştı. Arkasında, Henry her neredeyse Cate’e de oraya kadar eşlik etmek için duran ve görevlerinden hiç de mutlu görünmeyen iki muhafız vardı.

Asil majestelerinin Cate’i üzerinde en eski elbisesi varken ve örgülerini hiçbir stile ait olmayan, üzerine bir çiçek ilıştırılmış filenin içine topladığı zamanda huzuruna çağırması da tam yerinde olmuştu. Şimdi üstünü değiştirmesi imkânsızdı; Henry bekletilmeyi sevmezdi. Nemli hava yüzünden yerinden çıkmış birkaç saç tutamını da topuzuna ilıştırdikten sonra Kral’ın huzuruna en son çıktığı zaman olanları ve sonuçlarını düşünmeyi reddetti.

Marguerite yanına yaklaşarak Cate’in koluna girdi. “Sen-

ce nişanlanmanla mı ilgili? Ya bir sözleşme imzalaman konusunda ısrar ederse?"

"Ross'a bağılıyım. Bir de babasına tabii." İmzasını attığı anda resmen nişanlı ve yasal olarak İskoç'un eşi olacaktı. Böyle bir durum onu lanet yüzünden daha büyük bir tehlikeye altına sokacaktı. "Belki de Henry'nin istediği hiç de bununla alakalı değildir."

"Başka neyle ilgili olabilir ki? Yanlış hiçbir şey yapmadın."

"Yapmadım," dedi becerebildiği kadar kendinden emin bir biçimde.

Gece yarısı sarayın labirente benzeyen koridorlarında dolanıp ardından da Ross'un odasından gizli gizli kendi odasına koşturması aklına gelince Cate'in tüyleri ürperdi. Noel'den bu yana çok fazla gün geçmişti ve bu süre içerisinde de buna benzer hiçbir şey olmamıştı; hatta Gwynne dikişlerini çıkartırken orada bile değildi. yine de yaptığı ahmaklığın haberi krala geç ulaşmış olabilirdi.

Marguerite kolunu sıktı. "Heyecanlı değilsin, değil mi? Henry sert görünüyor ama onun gibi sorumlulukları olan her erkek böyle davranır."

"Düşünmen ve beni almaya gelmen çok tatlı ama merak etme," dedi Cate, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Bana bir şey olmaz."

Güzel sözler söylemişti ama Henry'nin odasına giden yolun yarısına geldiklerinde söylediklerini geri alabilmeyi diledi. Yanlarından geçtikleri odalar ve kapılar asla bitmeyecek gibi görünüyordu; yanında kraliyet muhafızlarıyla o kadar çok kişinin yanından geçmek zorunda kalmıştı ki saraydaki herkesin onun nereye gittiğini anlamasından korktu.

Arkasından gelen çizmelerin çıkarttığı düzenli adım sesleri kulaklarında öyle yüksek yankılanıyordu ki kendini bayılacak gibi hissetti. Dışarıdaki gri ışığı gösteren, yağmur vuran kemerli bölmeli pencerelerle dolu uzun koridora geldiğinde rahatladı.

Henry üstüne parşömen serilmiş büyük bir masanın ucunda oturuyordu. Masanın üzerinde uzun, yerden yükselen şamdanlar vardı ve yanında özel bir haberci bekliyordu. İçeri girdiğinde dışarıda yağan yağmura bakan bir adam arkasını döndü. Ross gergin bir ifadeyle, karanlık ve çözülemeyecek bakışlarla onu inceliyordu. Bacaklarını geniş bir biçimde açıp ellerini arkasında kavuşturdu.

Cate'in bakışları İskoç'la buluşunca göğsü sıkıştı. Uzun bir süre hiçbir şey düşünemedi, sonra da kraliyetin huzurunda olduğu için reverans yapması gerektiğini zar zor hatırladı.

Henry, her ne kadar başı işine gömülse de umursamaz bir el hareketiyle ayağa kalkmasını işaret etti. Uzun bir süre sadece dışarıdan gelen yağmurun gürültüsü ve Henry'nin tüylü kaleminden çıkan sesler işitildi.

Sonunda kalemini bıraktı, bitirdiği sayfayı okudu, sonra zımparalayıp kalan tozları da eleğe döktü. Parşömeni dikkatle katlayıp deri bir kılıfa yerleştirdi. Yanında duran haberciye verip adamı huzurundan gönderdi. Ancak kapı kapandıktan sonra Henry dikkatini Cate'e verdi.

"İyi günler Leydi Catherine. Umarım iyisinizdir."

"Umarım siz de Majesteleri," diye mırıldandı Cate.

"Evet, evet." Kral acelesi varmış gibi bir tavır takındı. "Dunbar"la nişanlanma işiniz bu kadar uzun sürdüğü için özür dileriz, elbette sonucunun nasıl olacağı sizi ilgilendiriyor.

“Evet, sör.” Cate’in sesi ifadesizdi.

Henry’nin göz kapakları Cate’in cevabındaki ironi yüzünden titredi ama bunu görmezden geldi. “Bugün İrlanda Kanalı’nın ötesinden haber geldi. Peder Symonds adında bir rahip Dublin’de bir toplantı yapıp genç bir çocuğun Warwick’ın kontu olduğunu iddia ediyor.”

“Warwick!” diye tekrarladı Cate, kaşlarını çatarak. “Kaybolan prenslerden biri değil.” Warwick Kontu, Clarence Dükü George’un oğlu ve 4. Edward’ın kardeşiydi. Edward’ın hükümdarlığının en vahşi dönemlerinden birinde George ihanet nedeniyle Kule’de tutsak tutulmuştu ve Yunan şarabı varilinin içinde boğulmuştu. O zaman yaşanan dehşetler ve diğer amcası 3. Richard’dan sonra genç Warwick’ın hapse atılması akli dengesini yitirmesine sebep olarak onu tahta çıkmaya uygun olmayan bir aday haline dönüştürmüştü.

“Kısa zamanda ortaya çıkartacağımız bariz bir yalan,” dedi Henry önemsemez bir tavırla. “Warwick uzun bir süre kulede tek başına kaldı. Onu halkın önüne çıkartırsak önceki senelerden, önceki görüşmelerden tanıyanlar bulmakta hiç zorlanmayız. Hayır, bu kesinlikle daha derin bir ihancetin simgesi.”

Cate, Ross’a baktı ama o Henry’ye bakıyordu. Kral’ın bu en son haberi onlarla neden paylaştığını biliyorsa bile bu yüzünden kesinlikle okunmuyordu.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Cate.

“York yanlılarının bu kadar çabuk pes edecekleri düşünmek çok da gerçekçi olmazdı,” dedi Henry yüzünde düşünceli bir ifadeyle. “Çok uzun zamandır her şeyi kendi emellerine alet etmeye alıştılar. Liderleri de kendi çıkarlarına olacak konular için kapalı kapılar ardında görüşmek için sık

sık buluşuyorlar. Bizi bir yabancı gibi görüyor, neredeyse İngiliz olmayan bir yabancı.”

Henry bir an durdu, uzaklara baktı. Tahminen yanında istula gücüyle İngiliz topraklarına adını atmadan önce sürgünde geçirdiği on beş seneyi düşünüyordu. Yakında bir odadan, her ne kadar çocuk toplum önüne sık çıkartılmasa da Henry’nin üç aylık bir oğlu olduğunu hatırlatan bir bebek ağlaması sesi işitildi. Cate, Edward’ın ortadan kaybolan çocuklarına neler olduğunu ve tahtı için savaşırken yenilirse neler olabileceğini hiç aklına getirip getirmediğini merak etti.

Ayrıca bu York yanlısı genç vârisin yerine geçen; güçlü olmalarına rağmen daha fazla güç isteyen adamların hırslarının tutsağındaki genç çocuğu da düşündü. Eğer 4. Edward’ın veya kardeşi George’un oğluysa 11 ila 15 yaş arasında olmalıydı. Şu anda neler olduğunun acaba farkında mıydı? Her ne kadar farkında olmasa da vatan hainliği yaptığının ve bunun için öldürülebileceğinin bilincinde miydi?

Bebek ağlamayı kesti. Ross masanın arkasındaki sandalyesinden kalkarak Henry’nin durduğu pencereye ilerledi. Elini pencerenin pervazına koyarak, dışarıdaki kasvetli görüntüye; koyunların ezdiği çimlere, yapraksız ağaçlara ve yağmurla ıslanmış çitlerle baktı. “Güvenebileceğimiz mütefiklere ihtiyacımız var,” dedi neredeyse kendi kendine konuşarak.

Cate, Kral’ın kendini yalnız hissettiğini gösteren edası yüzünden onu teselli etmek isteyerek, “Sizi destekleyecek niceleri var,” dedi.

“Lancaster yanlıları; evet! Sadece bir şeyler elde etmek için onların etrafında toplananlar veya eski düşmanlarının

hüküm sürmeyeceğinden emin olınak isteyenler... Ayrıca, Edward ve Richard'ın peşimizde olduğu Brittany'de geçirdiğimiz yılları paylaşan veya Richmond Dükü olduğumuz çocukluk günlerini veya Richmond ve Derby'nin düşesine sadık olanlar da var."

Son bahsettiği kişi tahta çıkmasından çok büyük önemi olan kendi annesiydi. Genellikle Kral'ın tüm konseylerine ve görüşmelerine katılırdı ama bugün nedense orada değildi. Cate onun Thames Nehri'nin kenarındaki malikânede kaldığını ve bugünlerde oranın yenilenmesiyle uğraştığını biliyordu.

"Ama yetmez," dedi Henry bir süre durduktan sonra. "Kardeşinin kocası, Braesford sınır saldırılarında en çok güvendiğimiz barondur ancak özellikle İskoçya'dan gelen istilacılarla başı dertte olduğu için yapabilecekleri sınırlı."

Kral'ın bu cümlelerle neye hazırlık yaptığını Cate hemen fark etti. Kral'ın ona daha fazlasını açıklamak istediğini fark etti ama açıklayacakları yine de bir şey fark ettirmeyecekti. "Eğer Majesteleri benim için bir rol..."

"Evet. Sen ve Dunbar arasındaki ittifak, bölgede ihtiyacımız olan istikrarı sağlayacaktır. Evliliğin hemen gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyoruz. Karşılık olarak da söz verdiğim gibi kardeşinizin eşine verilen Braesford Malikânesi'nin topraklarından daha az olmayan bir malikâne, kale ve etraftaki köyleri vereceğim."

Cate tekrar Ross'a baktı. O ise kaşlarını çatmış Kral'a bakıyordu, dudakları sınıksı kapalıydı. Cate midesinden yükselen safrayı yuttu, bir yandan da olduğu yerde yalpalamamak için sırtını dikleştirdi. "Ama henüz toprak beyinin iznini almadı..."

“Dunbar rüştünü çoktan ispatladı, bu yüzden de kendi seçimlerini kendi yapabilir. Klan liderinin iznini almak bir lütuf olacaksa bile çok da gerekli değil.” Kral İskoç’a döndü. “Ne diyorsun Dunbar?”

Ross söylenenlerden etkilenmemiş gibi duruyordu ama konuşmaya başlayınca aksam nehrin üstünde biriken sis kadar ağırdı. “Bir İngiliz kadınla evlenmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Üç sene önce kraliyetin en büyük kızını evlendirmek gibi bir niyetimiz de yoktu ama bazen böyle ihtiyaçlar ortaya çıkar,” dedi Henry haşin bir sesle.

“Ben reddetsem Leydi Catherine için nasıl bir koca aday düşünüyorsunuz?”

“Bu seni ilgilendirmiyor.”

“Peki, ama ya ilgilendiriyorsa?”

Cate iki adam arasındaki atışmayı izledi; göğsünde hissettiği baskıya rağmen nefes almaya çalıştı. Ross ne yapıyordu? Neden Arabistan’ın tüm mücevherlerini bile verseler onunla evlenmeyeceğini beyan etmiyordu?

Kral’ın yüzüne temkinli bir ifade oturdu. “Evlenmek için asillerden biri başvuruda bulundu. İsteğini yerine getirirsek bize sadık kalacaktır.”

“Tabii hem onu, hem de ona miras kalacak topraklar ve bana sunduğunuz kuzeydeki toprakları da o kişiye vereceksiniz?”

“Aynen öyle.”

“Kurnazca bir ış,” dedi Ross. Bakışları Kral’ın gözlerine odaklanmıştı.

Henry çarpık bir gülümseme takındı. “Biz de öyle düşünüyoruz.”

Cate, Kral'ın çok samimi bir konuşmaya izin verdiğini düşündü. Bunun sebebi tahminen yalnız olmaları ve hem de Ross'un onun etrafındaki dalkavuklardan ve yalakalardan farklı, dürüst mizacıydı. Ayrıca Kral artık konuyu açık açık anlatabildiği için de rahatlamış da olabilirdi. Henry, Ross ve Trilborn'un düşman olduğunu bildiği için istediği sonucu elde etmek için yangına körükle gidiyordu.

Cate bir anda korkudan titreyerek bunun Kral'ın tehdidini sürdürmeyeceği anlamına gelmediğini fark etti. Söylenenler söylenmişti ve geri alınmayacaktı.

Fakat iki adam arasında başka bir konu daha vardı sanki. Henry daha büyük bir oyun mu oynuyordu? Trilborn'un sadakatiyle ilgili bir şüphesi olduğu için Cate'i onunla evlendirerek kontrolü altına alabilmeyi mi ümit ediyordu? Veya tahminen, Trilborn ve Ross arasındaki kavgayı ateşlendirip Ross'un muhtemelen bir hain olan adamın işini görmesini sağlamak mı istiyordu?

O zaman Kral, Ross'un yaralandığının ve iki adam arasındaki dövüşün sonucunun belirsiz olduğunun farkında değildi. Belki de biliyor, ama umursamıyordu.

"Genç Trilborn böyle asaletle büyütülmüş bir kadın için uygun bir aday değil," dedi Ross bakışlarıyla onaylanmadığını belli ederek. "Kendisi oldukça ısrarlı ve bariz şekilde kur yapmaktan zevk alıyor."

"Leydi Catherine'in onun eşi olmaması için çok iyi bir neden o zaman."

"Haklısınız ancak..."

"Eminim bu lanetli ilgili söylentilere kulak asıyorsunuz," dedi Henry, oldukça sabırsızca.

"Hayır, ama kabul edersem babamın beni iki katı lanet

leyeceğine eminim. Ne bir klanım, ne bir ülkem olacak ve asla bir İngiliz olmak gibi bir hevesim de yok.”

Henry, Ross’a doğrudan bakmak için döndü; gözleri buz gibiydi. “Diğer seçeneğin Beyaz Kule’ye yerleşmekse ne diyeceksin peki?”

Ross gözlerini kısarken başını yana eğdi. “Orası çok güzel bir mesken; kralların ve kraliçelerin taç giymediği beklemediği bir yer.”

“Bazen de hiç ayrılmadıkları bir yer!”

Kral’ın sert bir uyarıya bürünmüş sözleri adeta havada asılı kaldı. Pencerenin arkasında yağmur giderek sağanağa dönüştü. Rastgele oluşan cereyandan bir mum eriyip aktı, fitili ortaya çıktı. Uzaktan gelen sesler adeta yaklaşıyormuş gibi giderek arttı ama sonradan uzaklaştı.

Beyaz Kule, Londra Kalesi diye bilinen kalenin bir parçasıydı. Ortadan kaybolan prensler de bir zamanlar orada kalmışlardı. Ayrıca bazılarının söylediğine göre 6. Henry olarak bilinen yaşlı ve deli adam da yeğenleri 4. Edward ve 3. Richard tarafından orada öldürülmüştü. Yakınında Cate’in kardeşinin kocası, Braesford’un bir süre çocuk öldürmekten tutsak tutulduğu Çan Kulesi vardı. Gerçekten de Kral evlenmeyi reddettiği için Ross’u oraya kapatır mıydı?

Evet, tabii ki kapatırdı. Diğerlerine istediklerini yaptırmak için kraliyetten aldığı gücü kullanmaya çekiniyorsa kral olmanın anlamı neydi ki?

Ross’un da bundan çok az şüphesi var gibiydi. Henry’ye bakarken alnında bir damar atıyordu ve dudağını, kenarları beyazlaşacak kadar sıkımişti. Hançerinin olması gereken tarafa elini götürdü ama normalde hançerin durduğu kılıf boştu.

“Evet?” diye Henry haşin ve kararlı bir biçimde sordu.

Ross, ağır ağır, koyu mavi gözleriyle Cate'e bakmak için kafasını çevirip, “O zaman evlilik ilanlarını asıp düğün etlelerini hazırlamaya niye başlamıyoruz? Buradan Solway'e kadar en mutlu damat ben olacağım.”

Ross'un içinden geçirdiği küfürler koridorun taş zemininde çizmelerinin çıkarttığı ses gibi kafasının içinde güm-bürdüyordu. Hangi tehdidin onu daha çok öfkелendirdiğini bilmiyordu. Kendisi dışında başkasının isteğine boyun eğmeyeli seneler olmuştu. Yaşlı toprak beyi, kendi babası bile asla boyun eğmediği için Ross'u bir yere hapsedmekle tehdit etmemişti.

Ross, Henry'ye neredeyse elinden geleni ardına koymamasını söylemek üzereydi. Yanındaki leydi olmasaydı Ross kesinlikle hapis seçeneğini seçer ve İngiltere kralına beddua ederdi. Bunu söylediğinde Henry'nin uzun çehresinin alacağı ifadeyi görmek ona zevk verirdi.

Tabii, öyle olurdu.

Ama bu imkânsızdı.

Leydi Catherine'le evlenmeyi reddetseydi kadını Trilborn'a vereceklerdi. Şeytan'ın oğlu daha nişan sözleşmesinin mürekkebi kurumadan Cate'i yatağa atardı. Onu çınl-çıplak soyar ve acımasızca girer, gururunun her zedelenişinin acısını, onun baştan çıkartmayı reddettiği her seferde erkekliğine yapılan hakareti, Ross onu Cate'in üzerinden çektikten sonra hasar gören her bir parçasının acısını Cate'ten çıkartırdı. Bu düşünce o kadar tiksindiriciydi ki Ross buna asla izin veremez ve bu gerçeikle yaşayamazdı.

“Neden?”

Cate’in kısık sesle ve çok da haklı olarak sorduğu o soru Ross’un içinde yeni bir öfkenin uyanmasına neden oldu. Bu işin peşini bırakmayacağını bilmesi gerekiyordu; bir açıklama isteyeceği kesindi. Saray mensuplarının köşede ayakta sohbetler ettiği, leydilerin en güzel kıyafetlerini sergileyerek ortalarda dolandıkları antreler ve salonlardan, Kral’ın dairelerinin bulunduğu alandan çıktıktan sonra yanlarındaki muhafız gözden kaybolmuştu. Cate’in şu anda içinden geçtiği sarayın bu bölümünde pek fazla kişi yoktu. Yakında büyük salona ulaşacaklardı ve aralarında özel bir konuşma yapma şansları ellerinden gidecekti.

“Ne?” diye sordu Ross. “Kocan olmak yerine hapse girmeyi mi tercih etmeliydim? Kaledeki hayaletlerle vakit geçirmekten zevk alacağımı mı düşündün?”

“Bana söz verdiğini açıklayabilirdin.”

“Sen de sözümü tuttuğum için beni affederdin.”

Cate’in gözlerinde adeta şimşekler çıktı. “Evlenmeyi istemediğini bilmeme rağmen bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Bir kurtuluş yolu olarak rahibe olmayı veya çarşıya girmeyi teklif ettiğini duymadım?”

“Söyleseydim bile Henry bunu duyacak bir ruh halinde değildi. Esas konu dışında bir şey konuşacak vakti yoktu.”

Ross kendi fikrini adeta bir mazeret gibi beyan etti. “İnan hapis emrini imzalayacak kadar zamanı vardı.”

“O zaman ölümü tercih ediyorsun?” dedi Cate bir anda patlayarak. “Hele de şimdi nişan belgelerini de imzaladığınıza göre bunun olacağını bilmene rağmen!”

“Yine mi bu konu?” Ross, Henry izlerken çeşitli parşömen kâğıtlara imzalarını atmalarını hatırlamayı ne kadar is-

temiyorsa, Cate'in bu kehanet muhabbetini de bir kere daha duymaya dayanamayacaktı. Kral, hiçbir şeyi şansa bırakmadan her şeyi önceden hazırlamış ve önlerine sunmuştu. Bu gerçeği düşünmek bile Ross'u dayanabileceğinden daha fazla sinirlendiriyordu.

"Sen bunu kabul etmiyorsun diye lanetin bir yere gideceği falan yok!" dedi Cate ateş püsküren bir bakışla.

"Eğer önleyemiyorsam, sonuçlarına katlanmam lazım."

"Yani?"

"Yani, senin şu sözde lanetin istediğini yapabilir; aklım başka işlerde. Babam beni klandan, kalbinden ve topraklarımızdan sürmeye yemin etti ve bunu da yapacaktır.

"Ama bu senin evliliği kabul etmeni durdurmadı."

"Hayır, durdurmadı."

"Bu da senin için oç almanın tüm bu diğer şeylerden daha önemli olduğunu gösteriyor."

"Evet, Trilborn'un seni avucuna aldığını görmektense diğer şeyleri kaybetmeyi tercih ederim."

"Ne yerim, ne yediririm diyorsun demek! Tabii ortada yedirilecek bir şey varsa! Bir düşmanlığın sonucu olarak birinin eşi olacağımı bilmek harika bir iltifat!"

"Nasıl istiyorsan!" dedi Ross basitçe.

"Başka ne olabilir ki? Lütfen söyle?"

Ross bir anda durdu. Cate'in koluna uzanarak kendine doğru çevirdi. "Trilborn'un eş olarak istediği kadını onun burnunun dibinden çekip almak," dedi, sesinde bariz bir arzusunun kabalığı hâkimken. "Ve seni yatağıma götürmek bana zevklerin en büyüğünü verecek."

Cate'in gözleri açıldı, Ross'a bakarken göz bebekleri giderek koyulaştı. Tatlı kirazlar gibi dudakları ayrıldı. Göğ-

sünü kaldıran hızlı nefes alıp verişleri sıcak kıvrımlarını Ross'un bedenine doğru bastırıyordu ve kalçalarının birleştiği yer tüylerini diken diken eden bir yumuşaklıkla deli gibi yanan noktalarına değiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Cate.

"Evet," dedi Ross bedeni adeta dövülmüş çelik gibi sertleşirken. Bakışları ise Cate'in dudaklarındaydı.

Gözlerine soran bakışlarla bakarken vahşi güllerin rengi yüzüne yayıldı.

"Yapamazsın."

"Yapabilirim. Yapacağım."

Ross kendi dudaklarını ona dayadığında Cate'inkiler de en az göründükleri kadar tathydılar. Ross, Cate'in ağzının tamamının tadına baktı, sıcaklığına ve ıslaklığına adeta yırtıcı bir güçle daldı. Ayaklarını sabitleyip, Cate'i kavradığı yeri değiştirerek elini yavaşça göğüslerinin oluşturduğu yumuşak tepeciğe doğru kaydırmak için kolunun altından tuttu. Cate'in göğüs uçları ufak bir kışkırtma tomurcuğu gibi Ross'un avuçlarının içinde dikleşti. Elini yavaşça üzerinde gezdirdi ve dünyadaki tüm ihtiyaçlarını karşılayan Cate'in hafif inlemesini içine çekti. Belki de gerçekten karşılıyordu çünkü Ross aklını oynatmışçasına bir açlıkla Cate'i daha derinden öpmeye başladı. Dilini onun diline dolayarak, ipeksi yüzeyinde gezindi, hafif bir ara vererek daha sonra daha da derinlere daldı ve şu anda ihtiyacı olan şeyin kendini soktuğu gülünç durum nedeniyle geri çekildi. Nefesi göğsünde yanıyordu. Beyni kafatasının içinde bir kazan gibi kaynıyordu. Öyle zonklayan bir acı içindeydi ki neredeyse ensesi gömleğini kavuruyor, kırmızı-sıcak kömürler tabanlarını yakıyordu.

Cate titredi, boğazında düğümlü kalan bir nefes aldı. Çıkardığı ses içini titretti ve zorla da olsa mantığına kadar ulaştı.

Ross bir anda, kaslarını büken bir isteksizlikle onu bıraktı. Geri bir adım attı ve arkasını o kadar hızlı döndü ki İskoç örtüsü dizlerinin etrafına dönerek omuzlarında salladı. Daha sonra uzun adımlarla ilerlemeye başlayıp Cate'i arkasında, orada dikilirken bıraktı.

Ya bunu yapacak ya da aynen Trilborn'un aynı yerde yapmaya çalıştığı gibi ona hiç de nazik olmayan bir biçimde cereyanlı koridorda sahip olacaktı. Ve Ross hangisinin kendisini daha çok şaşırttığından emin değildi; ona karşı duyduğu bu çaresiz ihtiyaç mı, yoksa buna karşı koyacak gücü kendinde bulması mı?

Cate eski bir düşmana nispet yapmak veya mirasın kaybının karşılığı olarak mı yatağa atılacaktı?

Her ne kadar İskoç'un ondan hızlı adımlarla uzaklaşmasını izlerken ayak parmakları terliklerinin içinde istem dışı bükülse bile, bu iki seçenek de Cate'in hoşuna gitmemişti. Yakında Ross, bu unvanın getirdiği tüm hak ve ayrıcalıklarla birlikte onun kocası olacaktı. Ona istediğini yapabiliirdi ve hiç kimse Ross'a karşı çıkamazdı. Ve Ross tüm kaybettikleri yüzünden ondan nefret etmeye başlarsa neler yapmazdı ki?

Cate ne bunları, ne de o içten gelen, fiziksel eylemin nasıl hissettireceğini veya ona nasıl katlanacağını düşünmek istemiyordu. Üvey babası tarafından annesine gösterilen düşmanlığa birinci elden tanık olmuştu. Kendisinin de kapalı kapılar ardında aynı vahşi muameleye, küfürlere, aşağılama-

lara, darbelere ve de daha kötü şeylere maruz kalabileceği ihtimali onu dehşete düşürüyordu. Buna katlanmaktansa lanetin gerçekleşmesi daha iyiydi.

Yine de Ross Dunbar'ı bu kadar kötü niyetli bir koca olarak gözünde canlandıramıyordu. Hatta onunla ilgili görüşü tamamen bunun zıttıydı.

Cate, Ross'la ilgili kesinlikle böyle düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama nasıl düşünemezdi ki? Bir kadının hayatında daha önemli bir şey yoktu. Ross'un öpücüklerinin getirdiği geleceğe dair daha büyük zevk imaları çocukluk korkularının anılarından daha canlıysa, daha zayıf anlarında içinden Ross'un lanete karşı bağışıklığı olmasını diliyorsa, bu neyi gösteriyordu?

Ukala, basiretsiz, kalın kafalı adam! Babasıyla arasının açılmasının sebebi olmak istemiyordu. Ne de Ross'un özgürlüğünü elinden alıp onu İngiltere'ye bağlı kılmayı da istemiyordu. Mümkünse onun hayatını kurtarmak dışında bir şey istemiyordu.

Dantel başlığının hâlâ yerinde durup durmadığına bakmak için dokunurken elleri titredi; eliyle elbisesini düzeltti. Kendini çok dengesiz, adeta hiç beklenmedik bir fırtınadan sağ salım çıkmış ama fırtınanın dindiğinden emin değilmiş gibi hissediyordu. Nefes alıp verişinin normale dönmesini sağlayacak düzenli adımlar atarak Ross'un gözden kaybolduğu yöne ilerlemeye başladı.

Cate arkasından birinin yaklaştığını duyduğunda büyük salonun kapısı görüş mesafesindeydi. Başını çevirip bakınca korktuğunun başına geldiğini anladı. Bir anda tüm panjurlar kapanmış gibi savunmaya geçti.

"İyi günler Leydi Catherine," dedi Trilborn, ifadesiz bir

ses tonuyla ve sanki aralarında tatsız hiçbir şey yaşanmamışçasına.

Cate ona delici bir bakış fırlattı ama yanıt vermedi.

“Sanırım Kral’ın yanından geliyorsunuz,” dedi Trilborn. “Çağrıldığınızı duydum, arkadaşlarımlayken siz ve Dunbar’ın geçtiğini gördüm. Sizin için her şey rahat gitmiş olmalı.”

Cate onun köşelerde saklanıp tekrar onun peşine düşmeyi planladığından emindi. Ross’la arasında olanları görmüş müydü ki? Gördüyse de umurunda değildi. Hatta Cate onun gördüğünü umuyordu, belki cesareti kırılırdı.

“Kral Henry’den aldığınız haberler pek de hoşunuza gitmemiş gibi görünüyorsunuz,” diye devam etti Trilborn.

“Öyle mi?” Salona açılan ağır kapı hemen önünde duruyordu. Cate gözleriyle aradaki mesafeyi kontrol edip adımlarını hızlandırdı.

“Sizi üzenin ne olduğunu tahmin edeyim mi? Acımasız Henry giderek gözlerde küçülen bekârlığınızın sona ermesi gerektiğine karar verdi. Size rahibin önüne çıkmanızı emretti?”

Giderek gözlerde küçülen bekârlığı, aynen! “Doğruyu bilmek istiyorsanız, evet. Ross’la evleneceğiz.”

“Hayal kırıklığım sonsuz.”

“Tersine sevinmeniz lazım,” dedi Cate, bir anda sertçe. “Lanetten kurtuldunuz.”

Cate’in önünde büyük salonun kapısı açıldı ve içeriden iki beyefendi çıktı. Cate’i görünce önde giden adam başıyla selam verdi. Cate birkaç adım attı ve diğer tarafa geçti, bir anlığına Trilborn’la tek başına konuşmaktan kurtulduğunu sandı.

Ancak Trilborn söylenerek onun arkasından fırladı ve kapı kapanmadan önce içeri girdi. Cate, yankı yapan geniş salonda Ross'u aramak için dururken arkasına bile bakmadı. Orada değildi. Cahil adam doğrudan salondan geçip saraydan çıkmış olmalıydı. Kardeşi de ortalarda görünmüyordu.

"Ross demek? Ona ilk adıyla mı hitap ediyorsun?" diye sordu Trilborn, yanına vardığında kaşlarını çatarak.

"Sonuçta evleneceğiz."

"Veya evlenmeyeceksiniz!" dedi Trilborn tehditkâr bir sesle.

İşte o zaman Cate onun gözlerinin içine baktı ve o anda şakaklarında bir baş ağrısı belirdi, kalbinin her bir atışıyla ağrı da atıyordu. Trilborn'un ne demek istediğini sorgulamaktan korkuyordu ama bundan kaçınmaktan da korkuyordu. "Ne diyorsun?"

"Eğer Üç Güzel'in laneti, Ross'un ölmesine karar ver-diye, bu ayarlanabilir."

Bir anda denize dökülen nehir buzulları gibi Cate'in sırtından aşağıya soğuk bir ürperti indi. "Yapma!"

"Özgür olmak istediğiniz izlenimine kapılmıştım."

"Evet, ama..."

"Korkmayın. Sizin istediğiniz gibi olacak."

Trilborn eğilip selam verirken yumruğunu kalçasına koydu ve daha sonra kısa pelerinini adeta bir kanat gibi omzunun üzerinden atarak yürüdü gitti. Uzun adımlar atarak, başı dik etrafına baktı. Onu harekete geçiren kibir miydi yoksa onu görmezden gelecekleri tespit etmek için miydi?

Sizin istediğiniz gibi olacak...

Ne demekti bu? Ne istiyordu? Cate istekleri yerine gelecek olsaydı ne isterdi?

Cate her şeyden çok sevilmenin ve arzulananın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Eğer bu onun elinden alınacaksa en azından gecenin karanlığında bir adamla bir kadın arasında geçen, sarayın daha cüretkâr hanımefendilerinin o duyguların kabardığını hissettirip saçlarını savurarak dolaşmalarını sağlayan ve hizmetkârların iç çektiği şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Çok mu fazla şey istiyordu?

En azından Ross ona bunu verebilirdi. Açık açık söylediği gibi Cate'i yatağa atmaya hazırды. İmzaladıkları nişanlılık kâğıtları evliliklerini yasal kılıyordu. Dokuz ay sonra çocuğunu doğurmasına kimsenin lafı olmazdı ve bebek onun varisi olurdu. Rahip onlara evlilik yeminlerini söyletmeden önce lanet Ross'u öldürürse, en azından vâriissiz ölmemiş olacaktı.

Düğünün gerçekleşmesi için üç hafta gerekliydi. Bu ilanların okunması, haberin yakınlar ve uzaklara yayılması böylece yaşlı toprak beyi veya diğer kişilere evliliklerine karşı çıkacak zaman tanınması için gerekliydi. Düğün ziyafeti hazırlanmalı, çeyizi havalandırılmalı, hazır olmalı ve Kral'ın verdiği topraklara yerleşmek için kuzeye edilecek seyahat için hazırlıkların tamamlanması gerekliydi. Bu üç hafta içinde Trilborn ve lanetin Ross'u canından etme ihtimali vardı.

Gerçekten de ne istiyordu?

Cate'in kararını vermesi için üç haftası vardı.

10

Kral, 1 Ocak'tan önce Greenwich'ten Shene Sarayı'na geçti. Bu yer değişiminin bir nedeni Kral'ın halkın diğer bir bölümüne de adalet dağıtması içindi ama aynı zamanda sarayda ağırlanan yüzlerce saray ahalisinin ve onların hizmetlileri ve hayvanların arkasının toplanması için zaman tanımaktı.

Henry, yeni yılda yeni bir başlangıç için hane halkına yeni kıyafetler hediye etti. Fakat maalesef Cate, Kraliçe'nin nedimelerinden olmadığı için bu cömertlikten faydalanamadı. Bunun yerine yaklaşan evliliğinin şerefine farklı bir kumaş ve tasarımda güzel bir elbise verildi kendisine ve Ross'a da benzer bir kıyafet hediye edileceğini öğrendi.

Bu hediye bir sürpriz değildi. Henry, Cate ve kardeşlerinin vasisi konumundaydı ve kız kardeşine de Braesford'la evliliğinden önce benzer bir hediye verilmişti. Yine de verilen kostümün ihtişamı Cate'i şaşırtmıştı. Kış sezonuna yakışan yeşil tonlarda canlı ipek kadifeden, altındaki iç gömleğinin altın işlemeli krem rengi ipek kollarını açıkta bırakan

kesik kolları olan bir elbiseydi. Boynunun etrafında ve yine işlemeli jüponu gösterecek biçimde arkasında salınan ortadan ayık eteğin kenarlarında da altın işlemler vardı. Elbiseye eşlik eden kuşak ufak zümrüt boncuklardan oluşan altın ipliklerle örülmüştü ve kuşağın neredeyse yere değen iplerinin uçlarında da daha büyük değerli taşlar sallanıyordu. Kışın soğuşundan korumak için bir de beyaz kadifeden yapılmış güzel bir pelerin verilmişti. Başlığı erminden yapılmıştı ve saçını kapamak için bir de kapüşon vardı.

Cate elbiseye çok sevinmişti ama seçim kendisinin ol- saydı yeşilin daha bir maviye kaçan tonunu seçerdi. Ancak tabii ki böyle bir seçenek yoktu. Yeşil ve beyaz Henry tarafından Tudor hükümdarlığının renkleri olarak seçilmişti ve Henry'nin bonkörlüğünün bir göstergesiydi. Menminun olmalıydı.

Gywnne'in kadifeyi fırçalaması, kürkü kabartması ve ipekteki kırışıklıkları çekiştirmesini izlerken Cate kalbinde büyük bir üzüntü hissetti. Bir önceki gece, bu düğün için verilen elbisenin kendisine sunulması düğünü daha da gerçek kılmıştı. Günler teker teker geçiyordu. Yakında tükeneceklerdi.

Son üç gecedir uyuyamıyordu. Ruhunun bir yanıyla bekliyor, karanlığa bakıyor, Ross'un ölüm haberini getireceğinden korktuğu diğer bir hizmetli kadının veya nöbetçi askerlerin ayak seslerini dinliyordu. Her günün şafağı için rahatlatıyordu. Ross'u büyük salonda diğer adamlarla biftmek ve ckmek yiyip bira içerken gördüğünde içi rahatlıyordu.

Duygusallıktan çok onlardan beklenen bu olduğu için birbirilerine yeni yıl hediyesi vermişlerdi. Cate, Ross'a en yumuşak geyik derisinden, İskoçya'nın simgesi olan deve-

dikeni çiçeğini işlediği bir çift eldiven dilmıştı. Ross da ona kurutulmuş ve baharatlı Suriye gülleri dolu gümüş bir koku kese hediye etmişti.

Son günler içinde ilk defa medeni bir biçimde birbirleriyle konuşmuşlardı. Zorunlu evliliklerin üzerlerinde yarattığı baskı ve belgeler imzalandıktan sonra aralarında geçen konuşma ikisinin de birbirinin yanında rahatsız olmasına neden olmuştu.

Ross'un Cate'i yatağa atmaya hakkı olduğunu ilan ettiği anda yüzünde beliren ifade Cate'in aklından çıkmıyordu. Ross'un gözlerinin derinliklerinden gelen onu sahiplenme vaadini hafızasından silemiyordu. Cate ne zaman bunu aklına getirirse, içinden bir ürperti geçip, doğrudan karnının alt kısımlarına iniyordu.

Henry'nin fermanının onunla fiziksel olarak yakınlaşmak için bir izin olarak göreceğinden korkmuştu. Bir yandan da görmeyeceğinden.

Son günlerde kafası o kadar karışık ki korku ve özlem, hayal kırıklığı ve beklenti içinde yuvarlanıyor, neler olduğunu anlamıyordu. O kadar kötü bir arkadaş olmuştu ki Marguerite bile büyük salonda başka kimi bulsa onlarla konuşuyordu. Yalnız kalınca, Cate dantel işi kucağında öylece dururken boşluğa veya büyük pencerelerden dışarıdan geçen atlılara bakarak içlerinden İskoç eteği giyen olup olmadığını kolaçan ediyordu.

Kendisine daha gururlu olması gerektiğini söylüyordu. Bir çift geniş omuzun arkasından iç geçiren bir hizmetçi değildi. O, bağımsız düşünceleri ve iyice düşünülmüş kararları olan, Leydi Catherine Milton'dı. Yapması gereken İskoç'u hâlâ vakti varken sınıra doğru kaçmaya ikna etmekte.

Ancak bunu yapamadığı için aynen tehditlerinde belirttiği gibi Kral'ın annesine kendisini manastıra kabul etmeleri için ricada bulunmalıydı.

Cate hangisinin daha iyi bir adım olacağına bir türlü karar veremiyordu. Sonuçta ikisinin de sonucu son derece kati olacaktı.

Braesford Malikânesi'nden bir haberci geldiği sırada Shene'e yerleştirilmişlerdi. Haberci beraberinde kar fırtınaları nedeniyle oldukça gecikmiş bir dizi hediye ve Cate'e ablası Isabel'den bir mektup getirmişti.

Her ne kadar hediyeler Cate'i çok mutlu etse de, bir sonraki saray ziyaretlerine kadar Braesford ve Isabel'i görme fikrinden vazgeçmişti; mektup Cate için daha önemliydi. Mektubu okumak için yalnız kalmayı bekledi, mühürü kırdı ve dikkatle açtı.

Isabel'in mutluluğu her kelimesine yansımıştı. İçinde kocaman bir bebek büyüttüğünü yazıyordu, o yüzden de erkek olduğundan şüpheleniyordu. Isabelle öyle olması için dua ediyordu, her ne kadar iki türüsünün de umurunda olmadığına dair onu ikna etmeye çalışsa da Breasford'un erkek bir çocuk istediğinden emindi. Henry'nin bebeği, Küçük Madeleine de dış çıkartıyordu ama onun dışında gayet iyiydi. Isabel, malikânenin hanımı gibiydi; zaman zaman toprak sahiplerinin, köylüler ve silahlı askerlerin adeta bir koyunun kuzularına baktığı gibi ihtiyaçlarına koşuyordu. Tamamen mutlu olabilmesi için tek ihtiyacı olan kız kardeşlerinin yanında olmasıydı. Ve işte şimdi konuyu Marguerite'den aldığı mektuba getirmişti. En küçük kardeşlerinin söylediğine göre, Cate için bir evlilik ayarlanmıştı. Isabel bunu öğrendiğinde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar

mutlu olmuştı ama tabii ancak ortanca kız kardeşinin de istediği de buyusa.

Cate haberlerin o kadar kuzeye nasıl bu kadar çabuk yayıldığını düşününce kaşlarını çatı. Bir dakika sonra Isabel'in Henry'nin ilk defa bir nişan konusunu açtığı zamandan bahsettiğini anladı; Kral'ın en son emirlerini bilmesi inikânsızdı. Cate mektubu tekrar okumaya başladı.

Marguerite tahminen Düşes aracılığıyla başpiskoposa başvurup rahibelik yemini edebileceğini düşünüyor. Sen bu konuda tam olarak ne düşünüyorsun emin değilim ama kesin karar vermeden önce iyice düşünmeni tavsiye ediyorum. Canımı Cate'im, dualar ve hayır işleriyle dolu bir hayat sana yetmeyebilir. Böyle bir iş için fazla canlısın ve omuzlarında taşıyabileceğinden daha büyük bir yük oluşturabilir. Ayrıca yapmak zorunda kalacağın fedakârlığı da anlamını istiyorum. Bir koca ve eşi arasındaki yakınlığın ne kadar değerli olduğunu, cibinliğin arkasında yalnız kaldığınız anların ne kadar güçlü olabileceğini anlatacak kelimeler bulamıyorum. O anlar adeta büyüülü, hayatın esas anlamı ki şu anda içinde bulunduğum en muhteşem durum olan, bir çocuğun varoluşunun da sebebi. Ayrıca yardımcısı, hayat arkadaşı ve âşığı olarak seni hayatı pahasına koruyacak bir adamın yanında durabilmek de başka hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak bir nimet. Sana yalvarıyorum canımı Cate'im, lütfen kendini bunlardan mahrum bırakma. Bırakacaksan bile, bunun için mükemmel bir sebebin olsun.

*Her zaman ve sonsuza kadar seni sevecek olan ablan,
Isabel*

Cate çok uzun bir süre elinde bir parşömen kâğıdıyla ateşe bakakaldı. Düşünceleri ve içgüdülere adeta alevler gibi

oradan oraya atlayıp dans ediyor, bir parlıyor bir sönüyor ardından tekrar parlıyordu. Çatırdadılar, çıtladılar ve dönerek dumana dönüştüler ama merkezde ölmeyen, parlayan bir kırmızı ateş vardı.

Başkalarının onun hayatıyla ilgili kararlar vermesinden çok yorulmuştu.

Bu konuda bir şey yapması gerekiyordu.

Evet, bir şey yapması gerekiyordu ama ne?

Manastır hayatı pek cazip gelmiyordu. Doğrusu, içinde bu ilahi göreve doğru bir çağrı hissetmiyordu. Yine de, Kral'ın isteklerine boyun eğmezse sarayda kalmaya devam edemezdi.

Cate, Isabel ve Braesford'un yanına gidebilirdi ama hem onları kendini savunmak zorunda bırakmakla haksızlık ederdi, hem de onun yüzünden Henry'yle aralarının açılması da oldukça kaba bir hareket olurdu.

Babasının mirasından ona kalacak mülklerden herhangi birine yerleşmesi de imkânsızdı. Kendi başına, babasının, erkek kardeşinin veya kocasının koruması altında olmayan bir kadın ablukaya alınırdı. Ya kaçırılır ya da aynen kaçınmak istediği gibi bir evliliğe zorlanırdı. Ya da itaat edene kadar Henry'nin muhafızları tarafından mahkûm tutulurdu.

Cate, Ross'un lanet yüzünden ölmesine izin veremezdi. Bunu riske almasına bile dayanamazdı.

Tüm bunları düşününce, manastır en iyi çözüm gibi görünüyordu.

Eğer İsa'nın gelini olmak için özgürlüğünden, mirasından ve tüm tensel zevklerden vazgeçmesi gerekiyorsa, o zaman yapacak bir şey yoktu ama yine de en azından Isabel'in de tarif ettiği gibi bir adamla o yakınlığın en azından tadına

hakmak istiyordu. Elbette Tanrı ona bunu yaparsa bir gazez duymayacaktı.

Öğleden sonra geçip de akşam saatlerine gelindiğinde Cate sonunda ayağa kalkarak odasından çıkıp salona girdi. Koşuşturmakta olan hizmetçi kadınlardan birini durdurarak Gwynne'i çağırmasını istedi. Hizmetçisi geldiğinde, ona odasında banyo yapmak için su ve yine odasında yiyeceği, şarap, et turtası ve meyvelerden oluşan hafif bir akşam yemeği hazırlamasını söyledi. Kendini içeriye kapattıktan sonra da başındaki dantel örtüyü çıkarttı.

Gece yarısı hazırlığını bitirdiğinde odasından çıktı. Yine Gwynne'in gri sıradan pelerinini ve yerlerde fısıldayan hizmetçi terliklerini giyip geniş, yüksek tavanlı odaların içinden adeta bir hayalet gibi geçti. İçi hafif de olsa titriyordu ve titrememeleri için dişlerini sıktı. En çok arzuladığı şeyi yapıyordu ama adeta girintilere yerleştirilmiş kandillerin yarattığı gölgelerin içine bir girip bir çıkan diğer bir kadını uzaktan izliyor gibiydi. Devriyede olan saray muhafızlarının geçmesine izin vermek için bir an durdu, arkalarından da sessizce süzüldü.

Ross'un odasına vardığında nabızı sanki kulaklarında atıyordu, kalbi ise göğüs kafesinde çırpınıyordu. Kapıyı tırnaklarıyla hafifçe tırmaladı ama dokunamadı bile. Yanıt beklemek, oyalanmak, görölme ihtimalini arttıracaktı. Ne olursa olsun reddedilecek bir ruh halinde değildi. Elini kapı koluna koyarak kapıyı açtı.

Yerde hızla atılan adımların çok kısık, adeta fısıldayan hışırtıları tek uyarıydı. Bir anda uzun, siyah bir gölge birdenbire üstüne çullandı. Kapıya doğru öyle büyük bir hızla itildi ki bir an heyecandan nefes alamadı. Nefesini hâlâ geri

kazanamamışken sert ve dimdik bir şey boğazına bastırdı. Güneşte ısınmış zırh gibi sıkı ve sıcak bir beden ona omuzlarından bileklerine kadar yaslanmıştı.

Bir anlığına, sadece buz kesilmiş bir sessizlik oldu.

Kışkırtıcı, yaratıcı ve İskoçça kulak tırmalayan bir küfür Cate'in şakaklarına doğru savruldu. Boynuna dolanan kol onu bırakınca Cate ciğerlerine tekrar hava dolarken öksürdü, neredeyse ıslık gibi çıkan bir nefes aldı.

"Gecenin bir yarısı gizlice bir erkeğin odasına gelmenin ne kadar mantıksız olduğunun farkında mısın?" diye sordu Ross, kulağının dibinde.

"Düşündüm ki..." dedi Cate ama boğazında biriken kuruluğu gidermek için yutkundu. "Uyuyor olacağını düşündüm."

"Öyleydim de... Ta ki senin kedi yavrusu gibi kapıyı tırmaladığını duyana kadar. Seni uyarınam gerek tatlı Cate, eğer bu sefer de ateşler içindeki alnını iyileştirmek için geldiyse, şu anda ihtiyacım olan bu değil."

"Peki, ihtiyacın olan ne?"

Cate kendisini sarsan ürpertinin adeta onun vücudundan da akıp geçtiğini hissetti. Belki de soğuktan titriyordu. Oda soğuk ve nemliydi, ateş yanmıyordu ve hâlâ onu kendisine bastırmış dururken sessiz, neredeyse çırılçıplaktı.

"Senin vermeye hazır olduğun bir şey değil," dedi Ross bir süre sonra.

"Bunu nasıl söylersin... Buraya neden geldiğimi bilmeden..."

"Eğer bu bir oyunsal..."

"Hayır! Sadece diğer kadınların izni olan şeyi istivorum."

"Peki, o neymiş?"

“Sevilmek.”

“Sevilmek.” Bu tek sözcük Ross’un adeta boğazından zorla çıkmıştı.

“Düğüne çok az kaldı. Ve sen demiştin ki...” Cate bir an dudaklarını ıslatmak için durdu. “Sen yapabileceğini, yapacağını söylemiştin.”

“Ve şimdi olması gerekiyor, sonuçta burada olduğuna göre? Şimdi, düğünden önce?”

Cate’in genzinden geriye gözyaşları akıyordu ve tekrar konuşmaya başlamadan önce yutkundu. “Öyle görünüyor, aksi takdirde hiç olmayabilir. Eğer yapmayacaksan...”

“Yapacağım!” dedi Ross bedenini ona doğru bastırarak ve Cate eteklerinin arasında onun sert, uzun uzvunu hissetti. “Ama fikrini değiştirirsen bir köşeye atamayacağın bir şey yaptığımızın farkındasın değil mi? Bir kere yaptık mı, yapmış olacağız.”

“Bunun farkındayım,” dedi Cate. “Hazır vaktim varken yap.”

Cate’in ağzından kelimeler döküldüğü gibi Ross onun dudaklarına yapıştı. Ağzı sıcak ve sorgulayıcıydı; adeta yeni bir şarabın tadına bakarmış gibi hafifçe açıldı, Cate’in tadına varıyor ve kendi tadını ona veriyordu. Cate’in pelerininin başlığını geri itti, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek onu daha derinden öpebilmek için başını hafifçe eğdi.

Cate’in dudaklarının yüzeyi titredi, yoğun bir haz alarak Ross’un tatlı kokusunu içine çekti. Ross onun ağzının içinde tekrar tekrar dolandı, ona sahip oldu, yanaklarının ince kenarlarının üzerinde süzüldü, dilini Cate’in dişlerinin üzerinde gezdirerek diline dokundu ve geri çekildi. Cate tam ona karşılık verecekken Ross kalçalarının pozisyonu-

nı değiştirerek bacağını onu bacaklarının arasına soktu ve Cate'i kendine daha da çekebilmek için elini pelerinin içine daldırdı.

İskoç'ın bu ateşli, baştan ıkmaş erkeksi kokusu Cate'in etrafını sardı. Ross'un göğsünü kaplayan kıvrırcık tüyler ellerinin altında yumuşaktılar ve dokunuşuyla irperiyorlardı. Avuç ilerini göğsüne bastırıp parmaklarını açarak Ross'un tüylerinin verdiği zevki tattı. Cate'in göğüsleri şişmiş, elbisenin kumaşını zorluyorlardı ve o anda içinden bir inleme yükseldi.

Ross dudaklarını geri çekti, hafiften boynunu eğerek alnını Cate'e yasladı. "Beni durdur Cate," dedi hem yakarır hem tehdit eder gibi. "Beni şimdi durdurmazsan çok geç olacak."

"Kapını açtığım anda zaten çok geç olmuştu bile."

"Evet," dedi Ross boğuk bir sesle kabul ederek. "Evet!"

Hafifçe eğilerek tek kolunu Cate'in dizlerinin altına diğerini de beline doladı. Onu göğsüne doğru kaldırırken karanlık Cate'in gözlerini bürüdü ve başını döndürdü. Etkisi o kadar baş dndrcyd ki Ross'un onu yatağın kenarına oturtup pelerinini çözmeye başladığını anlaması biraz zaman aldı.

Ross'un hareketleri karanlıkta bile kararlıydı. Bir erkeğin pelerini bir kadın pelerinine çok benziyordu tabii ki ama Cate onun bu işi bu kadar kolaylıkla yapabildiğini fark edince daha önce kaç tane kadını soyduğunu düşündü. Pelerinle birlikte Gywnne'den ödünç aldığı elbisesi boldu ve kuşağı yoktu. Ross, elini Cate'in eteğinin altına sokarak yukarı itti. Kumaşı o kadar çok itti ki n kolları grtnmez olmuştu. Avuçlarını ve parmaklarını Cate'in dizleri üzerinde ged-

di, ardından da kalçalarına doğru ilerledi. Başparmağı ince kıvrıcık tüylerin birbirine dolandığı o birleşme noktasına geldi. Narin kıvrımlarını ayırarak aralarıyla oynadı.

Bu his o kadar ürpertici ve o kadar muhteşemdi ki ona doğru savrulup kollarına yapıştı. Elleri hâlâ Cate'in elbisesinin altındaydı. Onu dikleştirdi, kalçalarını okşadı, adeta paragöz birinin altınları avuçladığı gibi yuvarlak bedenini kavradı. Ve bir anda Cate'in elbisesiyle iç etekliğini yukarı kaldırarak başından çıkarttı. Cate daha nefes alamadan veya soğuktan nefesi kesilmeden Ross onu tekrar yatağa yatırdı ve arkasından üzerine doğru yanan teninin onun soğuk bedenine, taş gibi kaslarını onun yumuşaklığına, ısınmış sertliğini de onun yumuşak kıvrımları ve nemli oyuklarına doğru bastırdı. Ross kuş tüyü yorgana uzanarak üstlerine çekti. Daha sonra tüyden yorganın üzerinde yerini değiştirip Cate'i altına çekti. Boynuna sokulup, omuzlarının altına giren saçlarını canını yakmasın diye çıkartırken, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hayır, pek değil." Ross'un bedeninden yayılan ısı onu sarmışken ve yarı tüy yorganın yumuşaklığına ve sıkı vücuduna, göğsündeki hafif sert kıllarına, çok tatlı bir biçimde bastıran kalçaları ve bacaklarının içine gömülmüşken Cate nasıl üşüyebilirdi ki?

"Titriyorsun. Ama korkma. Seni ısıtacağım."

Evet, Ross yatakta aşağıya kayarak, başını örtünün altına sokup boynundan başlayıp da köprücük kemiklerine, ardından göğsünün çıkıntılarına doğru sıcak nemli öpücükleri kondururken Cate bunu zaten biliyordu. Ross aralarını ısıtarak, Cate'in göğüs uçlarından birinin etrafında dolandı, sonra aşağılara indi, ardından da diğerini öpmeye koyuldu.

Göğüs uçlarına diliyle hafif fiskeler vurdu, ileri geri giderek neredeyse acı verecek kadar sertleştiklerinde ise ancak bir tanesi ağzına alarak emdi.

Cate keskin bir çığlıkla Ross'un altında sırtını бүktü, ona daha yakın olmak için topuklarını yatağa iyice bastırdı. Ross'u içinde istiyordu; onun o boş acısını doldurmasını istiyordu.

Fakat Ross'un işi daha bitmemişti, hatta yeni başlamıştı.

Ross kirli sakalları hafif sürtünerek Cate'in karnından aşağı ilerleyerek tahrik etmeye başlamadan önce kadınlığını ağzıyla yumuşattı. Kokusunu içine çekti, sıcak nefesini üfledi. Diliyle hafifçe yalayarak, Cate'in bacaklarının keşiştiği noktadaki ince tüylere odaklandı. Ardından, okşamaları, tat alması, emmesi ve sonuna kadar tadına varabilmesi için Cate'in bacaklarını iyice açtı.

Ross onun içini ve dışını, en azından şimdilik öğrenirken Cate altında kıvrandı, nefes nefese kaldı. Ross parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, yanan ellerle omuzlarını kavradı ve sırtını keşfetti. Cate'in kendi bedeninden çok farklı olan, adeta içindeki öldürücü güçle onu canlı bir kalkan gibi saran kıvrımlı kaslarıyla Ross'un sert vücut hatları onu sanki avucunun içine almıştı. Ona emirler verip hareketlerini yönlendirirken, Cate'in bedenini doğru yere getirmesini sağlarken baskın ancak yine de yalvarıcıydı adeta çelik üzerindeki ipek gibiydi. Ross'un onun üzerindeki hâkimiyeti Cate'in tüm vücuduna heyecan darbeleri yayan, kesik kesik nefes almasına ve soluksuz kalmasına neden olan arzusunun hideti kadar büyüktü.

Ross tekrar onun üzerine çıkarak Cate'e ağzını sundu. Cate sersem bir halde onun ağzını kabul etti, Ross da dışı-

nin onun dilinin derinliklerine doğru ilerletti. Ross'u daha fazla istiyordu, her şeyini, aklının almadığı ve tanımadığı bir ihtiyaç duyuyordu. Cate'in tüm bedeni yanıyor, içi eriyodu ve merkezi o kadar ısınmıştı ki bu yakan acıyı dindirecek hiçbir şey yoktu.

Fakat Ross yapabiliirdi. Ve yaptı. En şiddetli isteğinin zirvesinde Ross onun nemli sıcaklığına daldı, yavaş yavaş baskı yaparak, arada bir tuttuğu nefesini bırakmasına izin vermek için geri çekilerek, onu kalçalarından yakalayıp kendine, daha derinlerine girmesi için bastırana kadar tekrar tekrar aynı hareketi yaptı. Bekâretinin derinlerdeki iç zarını delip onun içini doldurur, onu tamamlarken Cate hıçkırığa benzer bir ses çıkarttı.

Bunun üzerine Ross daha yavaş bir hızla ilerledi, yavaş sürtünme Cate'in başını bir o yana bir bu yana savurmasına, çığlıklar atmasına, daha fazlasını istemesine ve merak etmesine neden oldu. İlkel güdülerıyla çaba sarf ederken yorgan üstlerinden sıyrıldı. Ve Cate tekrar ona uzandığında, Ross onun dizlerini iyice bastırarak ona her şeyi verdi. O kadar derinine girdi ki kemiğin sertliği Cate'in yumuşak tümseğine dayandı. Ross tekrar kendini ger çekti ve ardından yine Cate'in içine girdi ve buna tekrar tekrar devam etti.

Hızı ve gücü sürekli artan coşkunun darbeleri harikaydı. Hafif seslerle yatağın deriden kayışları üzerinde sallanmasına sebep oldular ve ısınmış bedenlerini havalandırması için yatak çarşafalarını attılar. İçine her bir dalışı Cate'in tüm bedeninden geçen haz dalgaları veriyor, tüm gerginlik ve korkusunu alıyordu. Ona gösterilen vaadi ararken, güdülse şehvetiyle ona ihtiyaç duyarken Cate sert hareketle onu karşıladı; istediğini almak için her şeyini verdi. Ve Ross hiç

yorulmadan, sınırsızca, adeta bir hediye ve zafer gibi terle-
yerek, Cate'e istediğini verdi.

Ardından Cate kirpiklerinin altından gözyaşları süzü-
lürken Ross'a sıkıca sarıldı. Özel bir öpücükle boynunun
derisinin tuzunu tadarken, erkeklığının özü olan kokusunu
içine çekerken sıcak derisine yüzünü bastırdı. Ross'un teni-
ne, kemiklerine ve varlığının temelini hissinin içine çekti.
Bir daha asla tatmayacağını bildiği bu hazzı yaşatan erkeğin
hatırasını aklına kazıdı.

Ve hepsine içinden veda etti.

Ross elde ettiği tatminden yarı şok olmuş bir biçimde,
neredeyse onu içine çeken uyuma içgüdüsünü bastırmaya
çalıştı. Onu uyumaktan alıkoyan şey, aklını karıştıran hayret
duygusuydu. Yanında Cate'in sıcak ve çıplak bedeni yatma-
sa, geçirdiği zamanın çok ateşli bir rüya olduğuna inandırdı.

Cate ona gelmişti.

Tüm umut ve mantığa karşı, aklında, son günlerde
Ross'un da aklından çok nadir çıkan aynı şey için Cate onun
odasına gelmişti. Sevilmek istemişti ve Ross da dünyada
bundan daha fazla istediği herhangi bir şey olmadığı için tu-
tarlı düşünmeden bu isteğini yerine getirmişti.

Bu çok da büyük bir an değildi. Hayır, tabii ki değildi.
Birbirlerine, birbirlerinin kollarına itilmişlerdi. Sevişme
ihtimalleri –bunun gerçekleşeceğini varsaymak– başından
beri ordaydı. Hatta sarayda bazıları ormanda geçirdikleri
karanlık ve soğuk gecede bunun çoktan olduğunu düşünü-
yordu. Bunun şimdi olmasıysa, yakında karı ve koca ola-
cakları için onların hem hakkı hem de görevleri olan bir-

birlerinden zevk almaları çok da önemli bir durum değildi. Şairlerin yazdığı gibi başa çıkılmaz bir tutku, kalbini acıtan bir hayranlık yoktu.

Yine de en kısa sürede evlenmeleri en iyisi olacaktı.

Leydi ona o kadar yakında yatıyordu ki nefes aldığı anda bir anda sığırdı. Köprücük kemiğine dayanmış yanaklarında ıslak bir sıcaklık hissedince Ross endişelendi. Ağlıyor muydu? Genelde yatağına aldığı kadınlar böyle tepki vermezlerdi.

“İyi misin?” diye sorarken uzanıp yorgani üzerlerine çekti ve örttü, geri kalanını da Cate’in sırtının altına sıkıştırdı.

Cate hafifçe başını salladı ama konuşmadı. Kederine, endişelerine ihanet etmeden konuşamayacağına ikna olmuştu. Mümkün olduğu kadar dikkatli bir biçimde, yüzündeki saç tutamlarını çekti. “Seni incitmek istemedim. Bu ilk seferde daha nazik davranmam gerekirdi.”

“Nasıl... Nasıl ilk seferim olduğunu anladın?” diye sordu Cate. Kolları arasında kaskatı kesilirken kelimeler onu adeta boğdu.

“Bazı şeyler var.” Parmaklarıyla saçlarını taramaya devam etti. “Sen... Çok dardın.”

“Bu elimde değil!”

Her ne kadar neredeyse gülecek gibi olsa da, sesi ciddiydi. “Hayır, hiç şikâyet etmiyorum. Sana yemin ederim.”

“Öyle mi?”

“Bir sonraki sefer daha kolay olacak.”

“Bir sonraki sefer olursa.”

Bir anda kalbi hızla çarpıp hareketlerini durdurdu. “Eğer mi?”

“Boş ver. Eminim her şey sorunsuz olacak.”

Yine o kahrolası Üç Güzel'in lanetinden bahsediyordu. Cate onun bir sonraki seferi görecektik kadar yaşamayacağına inanıyordu. Ross, kehanet ve alametlere inanmazdı ama Cate'in bu konuda bu kadar emin olması onun da biraz da olsa kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu.

Cate onun odasına bu yüzden mi gelmişti? Ölmeden önce onunla birlikte olabilmek için, çünkü öleceğinden emin olduğu için... Ross bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı.

Gerçi şikâyet etme hakkı yoktu. Arzusunu şehvetten öte sebeplerden dolayı yerine getirmişti. Cate'i arzuluyordu, Trilborn'dan ona gelecek vahşi bir saldırıyı engellemek istiyordu. Ross onun ilki olduğu için mantık sınırlarını zorlayan bir biçimde mutluydu. Ve her ne kadar düşmanlık süreklili aklının bir köşesinde yer alsada böyle hissetmesinin bununla bir alakası yoktu. Trilborn'un Cate'e zorla sahip olmasını, ona daha fazla acı çektirip yara vermesini düşünmekten nefret ediyordu. Düşmanının yakında gelini olacak kadına sahip olmak Trilborn'a sapıkça bir tatmin verecekti.

Ross bunu Cate'e nasıl açıklayabilirdi ki? Deneyemezdi bile. Ross zayıflığını bir mazeret olarak kullanıyor gibi görünecekti veya daha da kötüsü Cate, Trilborn'u biraz önce onun yaptığı şeyi istemekle suçlayacaktı.

Ross en azından aklını ölümle ilgili düşüncelerden uzaklaştıracak bir yol biliyordu. Biraz bencilceydi ama tersine imkân yoktu zaten, Ross da aziz olduğunu iddia etmiyordu. O kadar tatlı bir biçimde karşılık veriyordu ki, Ross'un bedeni bir anda amacını düşününce bile acı çekmeye başladı. Uzun süredir hayatında olmayan yumuşak ve narin her şey, bugüne kadar tadına baktığı en tatlı haz Cate'ti. Bundan da öte burada, yanında, asil bir biçimde kollarının arasında yatmaktaydı.

“Peki o zaman,” dedi Ross, ağır ağır ona doğru tamamen dönerken. Alev almış sertliğiyle onun ıslak yumuşaklığının tadına bakmak için dizini bacaklarının arasına iyice bastırdı. “Eğer öleceksem...”

“Bunu söyleme!” dedi Cate. Sesi kalındı ve parmakları Ross’un göğsündeki kıllara yapışmıştı.

Ross yüzünü buruşturup Cate’in eline uzandı, yan tarafına yerleştirdi. Şimdi eli de ortadan kalkınca, Cate’in göğüslerini avuçladı, başını göğüs ucuna doğru eğip üfledi ve göğüs uçları onun için dikleşirken gülümsedi. “Eğer öleceksem,” derken avucunda tuttuğu şeftali lezzetindeki tatlı hazineye dudaklarını sürttü, “en çok özleyeceğim hazzı bir kere daha tadabilirim.”

Cate kendi yatağında, Marguerite'le paylaştığı odada uyandı. Bir şeyler yanlıştı. Orada öylece yatıp tavana bakmak doğru gelmiyordu. Uykudaki sarayın içinden geçerek odasına nasıl geri geldiğini hatırlamıyordu.

Evet. Tabii ki bunun nedeni odasına hiç dönmemesiydi.

Bir anda bir ateş bastı; Ross'un yataktan kalkarak lavabo-ya gittiğini ve ıslak bir bezle geri döndüğünü hatırladı. Ross, onu o kadar dikkatlice temizlemişti ki, dokunuşlarının tahrik ediciliği nedeniyle Cate neredeyse inleyecekti ama onun canını yaktığını düşünmemesi için kendini tutmuştu. Daha sonra Ross iç etekliği bulmuş, onu düzelterek Cate'in başından geçirmişti. Cate'in bedeninin herhangi bir bölümünü örtmek istemediği için Ross yavaşça hareket etmişti. Onu baştan aşağı giydirdikten sonra Ross bir anda tekrar Cate'in üstündeki her şeyi çıkartmış ve onu kollarına çekmişti.

Daha sonra da yorgunluktan uyuyakalmış, horozlar uyanana kadar da uyumuşlardı. Ross gri şafakta kendi kıyafetlerini giymiş, Cate'in başından aşağı iç etekliğini ve elbisesini

giydirmiş, aceleyle pelerinini omuzlarına sarmış ve Cate'i kendi odasına taşımıştı. Sonra da Ross onu öpmüş ve Cate'i, ait olduğu yere, Marguerite'in yanındaki yatağa yatırmıştı.

Ait olduğu yer? Artık bu yatak gözüne hiç de öyle görünmüyordu.

Cate yatakta gerindi, normalde gergin olmaması gereken kaslarını gevşetti. Bedeninin pek çok yeri inanılmaz derecede hassaslaşmıştı; içi acımasına rağmen kendini tamamen doyunluğa ulaşmış hissediyordu. Yaptıklarından dolayı utanmalıydı, en azından rahibeler ona bunu söylerdi ama utanmıyordu. Ross'a gittiği için çok memnundu. Artık kadın ve erkek arasında ne geçtiğini biliyordu.

Evet, bunu öğrenmişti ama bunu bir daha tadamayacağı düşüncesi o kadar acı veriyordu ki yan tarafına döndü, dizlerini kendine çekti, yorganı da kafasının üstüne örttü. Biriken gözyaşları burnunu sızlatıyordu ama sıkıca kapattığı gözkapaklarından aşağı akmalarına izin vermedi. Gözyaşlarının akmasına bir anda hamile olabileceğini fark etmek engel olmuştu. Isabel'de de olduğu gibi içinde bir can büyüyor olabiliyordu.

Hayır, Isabel'de olduğu gibi değil! Kardeşi ve Rand Braesford'un aksine ne Cate Ross'u ne de Ross onu seviyordu. Aralarındaki, rahiplerin karşı çıkacağı türden bir şehvetti. Ruh yerine, yanan bedenler ve birbirine dokunan ve birbirinin bedenlerini kavrayan eller, neredeyse hayatın nefesini değiş tokuş ettikleri derin öpücükler ve en saf haliyle hayvanlar gibi bir çiftleşme vardı. Saray hikâyelerinde anlatıldığı gibi bir şövalyenin tapınmasıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Hayır, gerçekten de yoktu. İkisi de birbirine âşık değildi.

“Cate, hâlâ yatakta mısın?”

Marguerite bu soruyu sorarken kapıya çarparak odaya girdi, beraberinde de dışarıdan taze ama serin bir hava getirdi. Bu kadar ham bir enerji karşısında Cate inledi. Yatağının yanına hızlı adımlarla yaklaştı ve bir anda pencereleri açtı. “Sabah neredeyse bitti. Hem de güneşli, çok güzel bir sabahtı. Hemen ayaklanmazsan kaçıracaksın. Zaten favorilerinden birini yolcu etme şerefini kaçırdın bile.”

Cate pek de nazik olmayan hareketlerle hızla kalktı. Örtünün altında çıırılıplaktı ama Marguerite da aynı şekilde uyuduğu için umursamazdı. “Hangi favorimmiş bu acaba?”

“Trilborn, tatlım,” dedi Marguerite, alaycılıkla gülerек. “Sevinmedin mi?”

Uzanıp arkasına bir yastık yerleştirirken Cate iç geçirdi. Bir an da olsa kardeşinin Ross’tan bahsettiğini düşünmüştü ama... Neyse ki o değildi. “O zaman bir süre ortalarda görünmeyeceğini ümit edebilir miyiz?”

“Bence edebiliriz.” Marguerite derhal Henry’nin bir önceki akşam soylu erkeklerle bir süre kapalı kapılar ardında görüştüğü ve sonucunda da Trilborn’un saraydan ayrıldığına dair en son saray dedikoduları verdi.

“Acaba aralarında ne geçti?”

“Lord Trilborn buradan kuzeydeki bataklıklara kadar olan her bir papaz evi ve kaleyi ziyaret edip bir ayaklanma durumunda Henry’nin onlardan ne kadar adam ve silah göndermelerini beklediğini bildirecekmiş. Olay şu tahtta hak iddia eden sahtekârla ilgili. Bazıları bunun saçmalıktan başka bir şey olduğunu söylese de diğerleri yazın yollardan akın akın orduların geleceğini düşünüyor.”

Cate’in omurgasından aşağıya bir titreme hissi süzüldü. “Umarım öyle bir şey olmaz!”

Marguerite, erkeklerin adeta sığırlar gibi biçildiği savaş haberlerinin geldiği, ardından da hainlerin tüyler ürpertici idamlarıyla dolu bir çocukluktan sonra olması gerektiği gibi ciddi görünüyordu. “Sadece duyduklarımı söylüyorum. Ayrıca bu kadarla da bitmiyor.”

“Bitmiyor mu?” Cate adeta bir kuş yuvasına benzeyen saçını serbest bırakmak için eliyle saçını taradı. Saçının nasıl bu kadar karıştığını düşünmemeyi tercih etti.

“Söylenene göre Lord Trilborn gittiği her yerde Henry’nin ordusuna vaat edilen adam ve silahlarla ilgili rapor gönderecekti.”

“Gayretinin kanıtı olarak mı?”

“Veya Henry’nin amacına baş koyduğunu kanıtlamak için! Bu göreve Kral ve müstakbel kocan arasında geçen özel bir görüşme sırasında karar verildiği söyleniyor.”

“Ama o toplantı evliliğimiz ile alakalıydı,” dedi Cate itiraz ederek.

“Öyle miydi?” dedi Marguerite, en gizemli gülümsemelerinden birini takınarak. “Yoksa evlilik Trilborn’un buradan ayrılmasını sağlayan görev için miydi?”

Bu cevabı bulunamayacak bir soruydu. Aslında çok da önemli değildi. Lord Trilborn’un buradan gitmiş olması yeterdi.

Artık burada olinadığına göre aralarındaki düşmanlık nedeniyle Ross’un başına bir şey gelme ihtimali de ortadan kalkmıştı. Ross düşünden önce ölecekse bile bu başka bir sebepten olacaktı.

Ve ölmezse, yaşarsa, o zaman bu ne anlama gelecekti? Cate bunu düşünmeyi reddetti. Bunun ne kadar olanaksız olduğunu düşününce kalbi sıkıştı.

“Bu akşam ne yapacaksın?”

Cate kardeşine bakmak için kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ross’a gidecek misin, gitmeyecek misin?”

“Sen nereden...”

“Uykum hafiftir. Bu sabah geri geldiğini gördüm. Ayrıca, artık bir çocuk değilim, uzun bir süredir insanların nasıl hamile kaldığını biliyorum.”

“Lütfen, daha sessiz ol,” dedi Cate yüzünü buruşturarak,
“

“Sakin bunun için seni suçladığımı düşünme. İstedığinin peşinden gitmen çok cesurcaydı.” Marguirite kaşlarını çatı, dantel başlığının kenarını ağzına doğru kaldırıp köşesini ısırdı. “Ben bu kadar cesur olabilir miydim bilemiyorum.”

“Cesaret mi?”

Marguerite ona esrarlı bir bakış fırlattı. “Sevişme ve sonrasında olanlar yüzünden. Diyelim ki müstakbel kocana delice âşık oldun ama karşılık bulamadın. Ayrıca ya ölürse? Kollarında geçirdiğin geceler sana sadece acı verecek. Çocuğun olsa bile, onu senden alacaklar.”

“Asla!”

“Yemin ettiğin gibi manastıra gidersek tabii ki alacaklar. Öyle olmasa bile, aynı olmaz. Bebeği alıp seni uzaklarda kaleye yollayıp çürüyene kadar koruma altında tutacaklar. İkisinde de senin yanında olurum ama olabilir miyim ki?”

“Sevgili kardeşim, beni gerçekten de çok neşelendirdin. Sensiz ne yapardım bilemiyorum.” Aklında başka şeyler de olmasaydı Cate de yaptığı hareketin barındırdığı gizli tehlikeleri görebilirdi.

Genç kardeşi onu azarladı. “Seni ve Isabel’i görtünce, ka-

rarını verdim. Her ne pahasına olursa olsun, asla evlenmeyeceğim.”

“Bu seçenek senin elinde olmayabilir.”

“Gerekirse evlenmeyi kabul etmeden önce kaçarım. Bana uygun bir adam bulsam da hayat boyu onunla aramızda herhangi bir yemin bulunmadan günah içinde yaşarım.”

“Peki ama ya sana âşık olursa...”

“Bundan nasıl emin olabiliriz ki? Herhangi biri bizi sevdiğini söyleyebilir ama doğru olup olmadığını ancak bekleyip düğünden önce ölüp ölmediğine bakarak anlayabiliriz. Peki, böyle bir adamın hayatını riske atmasına izin verirsek bu bizi nasıl insanlar yapar?”

“Katılıyorum, korkunç,” dedi Cate sesi titreyerek, “yine de elimizden başka ne gelir ki?”

“Bu akşam Ross’a gidip seni kaçırmasını söyleyebilirsin.”

Cate kısa bir kahkaha patlattı. “Ben kendisi için kaçmasını söyledim. Ama gururu nedeniyle reddetti ve yanında beni götürerek olsa bile, bunu yapacağını sanmam.”

“Tabii ki yapar!” diye homurdandı Marguerite. “Büyük İskoç ahmak!” Ablasına baktı. “Beklemek dışında başka ne yapılabilir bilmiyorum. Tabii bir de ondan alabileceğin tüm zevki alman dışında.”

Cate bu mantığa karşı çıkacak bir yol bulamadı. Aslında düşününce belki böyle bir şeyi tavsiye etmek mantıklıydı.

Kral’ın kaprislerini çekmeye niyeti yoktu.

Öğlene doğru Henry bir grup arkadaşını toplayarak atıyla saraydan uzaklaştı. Tamamı erkeklerden oluşan av grubu birkaç gün geri dönmeyecekti. Doğal olarak Ross da onlarla gitmişti.

Cate bunu öğrendiğinde bir anda içinde bir dehşet parla-

dı. Ross sarayın duvarları içinde kaldığı sürece lanetin tehlikelerinden yeterince korunabilirdi. Fakat şimdi bu iş tehlikeye girmişti. Kraliyet avlarında inanılmaz sıklıkla kazalar olurdu. Erkekler yiğitliklerini göstermek veya kraliyet masası için en fazla eti tedarik ederek göze girmek için oklarla ve kılıçlarla birbirleriyle yarıştırdı. Bu rekabet de dikkatsizliğe neden olurdu.

Engabeli topraklar üzerinde dörtmala koşmanın, criyen karlarla yükselen nehirlerin kenarlarında dolanmanın onları yakalamaya çalışanları kovalamaya başlayabilecek sığırlar ve yaban domuzları avlamanın yanında bir de yolundan sapan oklar vardı. Av partilerindeki ölümlerin hepsi kaza sonucu değildi. Fatih William'ın oğlu ve vârisi, William Rufus bu şekilde öldürülmüştü. Hatta tahtı ele geçirmek için küçük kardeşi Henry 1. Beauclere'in bu işin arkasında olduğu söyleniyordu. Bir kral bile böyle bir oyuna kurban giderse etrafında daha az koruma bulunan biri için risk daha büyüktü.

Trilborn'un av partisinde olmaması da Cate'in endişelerini gidermiyordu. Çünkü düğünün gerçekleşmediğinden emin olmak için yakınlarında geziniyor olabilirdi.

Ayrıca Henry'nin amacı neydi? Düğün yemeğinden önce saray kilerinin doldurulması gerekiyordu. İskoç'un da bu ziyafet için domuz ve geyik eti tedarik etmesini bekliyor olabilirdi. Yine de, Cate, Henry'nin onunla Ross arasında ne geçtiğinden haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Ross'un kendi topraklarına olan bağlılığından, bir kadın tarafından baştan çıkartıldığı için vazgeçtiğini gösteren her belirtiyi kaldırmayı tercih edebilirdi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Kral ve muhafızları olmadan saray çok sessizdi. Av ve saray arasında haberciler sürekli ge-

lip gitmekteydi. Türlü yiyecek ve içecek dolu variller her akşam mutfığa yuvarlanıyor, seyahatin başarısını kanıtlıyordu. Av partisinden herhangi bir felaket haberi gelmedi. Ne zaman geri geleceklerine dair bir haber de yoktu. Düğün günü giderek yaklaşırken adeta Henry düğün geçene kadar Ross'u uzak tutmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Düğünden önceki gece, akşam duasından hemen önce karşılama için çalan trompetlerin sesi duyuldu. Sarayda çığlıklar yankılandı. Avdan dönen atlı alayı sarayın kapılarından içeri bağırışlar, içten gelen kutlamalar, sevinç çığlıkları arasında atlarının nallarını takırdatarak girdi.

Eski taş ve tahta yığının içinde savrulan hoş karşılamaların yarattığı fırtınayı duyan Cate bir anda ahırın bahçesine bakan pencereye koştu. Ahırdan yardımcıları çıkıp insanların atlarından inmelerine yardımcı olmalarını izlerken pencereden eğildi. Uzun bir süre giderek yoğunlaşan gün batımında aşağıdaki bu karmaşayı çözemedi.

Sonra onu gördü.

İskoç eteği savrularak, ağır yardımcısına gülümseyip para vererek atının dizginlerini bırakıp aşağı inen Ross oradaydı. Güvendeydi, yaralanmamıştı, atlılar ve köpeklerden oluşan gruptan ayrılırken at üstünde geçirdiği saatlerden diğerlerine kıyasla çok da sağlam görünüyordu.

Aniden, bir anda duruverdi ve saraya baktı. Adeta Cate'in varlığını, onu izlediğini varsayarak gözleriyle pencereleri aradı.

Cate kalbi neredeyse boğazına çıkmış gibi çarparak içeri, pencereden geriye bir adım attı. Ne yapıyordu? Nişanlısını umursamaması gerekiyordu. Bu tuzağa düşmek acıdan başka bir şey kazandırmazdı.

Tabii ki Ross Dunbar onun için çekici bir adam ve yataкта nefis bir âşıktan daha öte bir anlam ifade etmiyordu. Ölmesi veya yaşaması Cate'in yanında birkaç saat geçirdiği diğer herhangi bir erkekten daha fazla bir önem tanımıyordu. Cate, Ross'u her zaman ilk ilişkiye girdiği erkek olma ödülünü verdiği için hatırlayacaktı ama bu hayattan göçüp gitmesi durumunda yıkılmayacaktı. En azılı acısı onun da Cate ve kardeşlerinin üzerindeki bu lanet nedeniyle ölmekten dolayı hissettiği suçluluk olacaktı.

Evet, işte buydu. Göğsünde sanki boğazına bir şey takılmış gibi hissetmesi bu yüzdendi; suçluluk. Ve elbette bir de şimdiyle düğün saati arasında olabileceklerin korkusu.

Pencerede görünen kadın silueti Ross'un içini alev gibi sardı. Orada duran Cate'di; Ross nasıl adından ve soyundan eminse, bundan da emindi. Son günlerde deliler gibi avlanmıştı; sanki onu istila etmiş yüreğini sızlatan arzular-
dan kaçmak için alageyiklerin peşinden koşmuştu. Adeta bir cadının iksiri onu esir almış gibiydi. Cate'i aklından çıkar-
tamıyordu. Ata binerken onun yanındaydı, atının toynakla-
rının gürültüsü arasında onunla konuşuyordu, ateşin yanın-
da otururken ateşin kalbinde belirliyor ve onu rüyalarında
ziyaret ediyordu.

"Şehvet!" dedi Ross kendi kendine. Onca aydır bedeninin çektiği yoksunluktan sonra yine cinselliği keşfetmenin mutluluğunu yaşıyordu ve daha fazla istiyordu. He ne kadar müstakbel gelinin ballandırılmış tatlılığının tadına baksa da henüz doymamıştı. İhtiyacın pençeleri yataкта geçirilecek birkaç saatten sonra bozguna uğrardı.

Atını sarayın en yakın girişine sürerken avdan üzerine sinen ter, çamur, at ve hayvan kokusunu gidermek için çamaşırhanedeki ortak banyoda yıkanmaya karar verip ardından da midesindeki feryadı bastırmak için yemek yemeye karar verdi. Daha sonra da Leydi Catherine'in bu akşam onun yanında yatarsa mutlu olacağı mesajını ona ilecek bir yol bulacaktı.

Yıkanmak için ayrılmış oda sürekli yanan ateşten dolayı sıcak ve alevlerin üzerindeki su kazanlarından çıkan buharla doluydu. Banyo sıcaktı, şifalı bitki özleriyle bezenmişti ve derindi. Tahta çerçeve üzerine gerilmiş küflü ketenden oluşan örtü küvetin üç tarafına cereyanı engellemek için gerilmiş, dördüncü tarafı ise ateşe karşı açık bırakılmıştı. Ona gönderilen hizmetli kız arsız, hafif tombul ve temizdi. Ross'a gözlerinin altından fırlattığı bakışlar bariz cüretkardı.

Ross hiç de baştan çıkmamıştı. Aklında daha iyi bir av vardı.

Kızı başından savdıktan sonra eline bir avuç dolusu sabun döküp saçını köpürttü ve duruladı. Daha sonra tüm vücudunu keseledi ve keten astarla kaplı tahta küvetin iki yanından kollarını sarkıtarak arkasına yaslandı. Suyun sıcaklığı kaslarındaki ağrıyı dindirdi ve uzun günün ardından içini ısıttı. Gece ilerliyordu, mumlar mumluklarda titriyor, odanın köşelerini karanlıkta bırakıyordu. Göğsü derin bir iç çekerken inip kalkarken gözlerini kapattı.

Leydi Catherine'le akşam yemeği yemeyi ayarlayabilirdi ama bu onun odasına tekrar gelmeyi riske edebileceğini farz etmek olurdu ve kesinliği şüpheliydi. Yemekten sonra onunla yürüyebilir ve onu tekrar odasına gelmek için ayartmaya çalışabilirdi ama bu görülmeleri durumunda Cate'in

tenkitlere maruz kalmasına neden olacak bir plandı. Onunla tekrar aynı odada vakit geçirmesini beklemek yerine sarayda baş başa kalabilecekleri bir köşe arayabilirdi ama aklına gelen her yerde yakalanma riski vardı. Veya onun rahibe odası benzeri odasında belirip Marguerite'in anlayışlı davranıp onlara baş başa kalmaları için ketum davranacağını umut edebilirdi.

Etrafında horlayan kraliyet muhafızlarının sesleri arasında uyumaya çalışırken tüm bu olasılıklarla ilgili muhtemel sorunlar daha önemli göründü. Bu planlardan hiçbiri Ross'a uymuyordu, yine de diğer seçenek ise onu hiç memnun etmiyordu. Tabii ki düğünden bir gece önce cinsel ilişkiye girmemek gayet normal bir şeydi ama Ross bunda bir fayda göremiyordu.

Menteşe gıcirtısına benzer hafif bir ses derin düşüncelerini dağıttı. Sesle birlikte etrafındaki örtünün dalgalanmasını sağlayan ve omuzlarının üzerinde tüylerin ürpermesine neden olan bir esinti geldi. Kimse konuşmuyordu ve hiç ayak sesi yoktu.

Bu temizlenme isteğiyle içeri girmiş başka bir avcı veya havlu taşıyan, kazanlardaki suyu yenilenmek için gelen veya birine özel hizmet için çağırılmış bir hizmetli kadının girişi değildi. Ross hareketsiz yattı, sinsî adımların sebep olduğu kumaşın kumaşa sürtünmesiyle çıkan fısıltı gibi sesleri dinlerken nefesini tuttu. Kadın mı erkek mi emin değildi. Ta ki erkek teri ve biranın keskin kokusu burnuna gelene kadar. Üzerinde, küvetin üstünü örten kanvastan yapılmış çadırın köşesindeki oka benzer lambanın ışığı nedeniyle bir gölge düştü. Silüet daha çok yükseldi, genişledi, havadaki yumruğu arasında kısa ve sivri uçlu bir şey tutan bir adamı şekline

büründü. Davetsiz misafir kolunu daha da yukarı kaldırarak ileri doğru atıldı.

Keten boğuk bir çığlıkla yırtıldı. Ross tepesinde beliren kalın kılılı bileği yakalamak için elini havaya uzattı. Bileği öyle bir güçle bükte ki davetsiz misafirin elindeki bıçak Ross'un birbirinden ayırık duran dizlerinin arasından küvete düştü. Çok büyük bir güçle aniden yükseldi. Üzerinden sabunlu sular akarken sert bir biçimde çatlatarak kolu büküp dizine indirdi.

Adam çığlık attı, aniden çekildi ve desteklerinden yırılmış banyo örtüsünü de birlikte taşıyarak geriye kaçmaya çalıştı. Ross onu daha da arkaya gönderecek bir biçimde itti. Saldırgan yere o kadar sert çakıldı ki, yuvarlandı ve ateşe az kala durdu. Gözleri çıldırmış bir biçimde zorlanarak ayağa kalktı.

Ross onun arkasından atılmak için küvetten kalktı ama ayağı yerdeki sürüklenmiş örtüye takıldı ve her tarafa dökmüş sabunlu suda kaydı. Sendeledi ama yine de adamın yattığı kirli taşa uzanacak kadar ileri atılabildi. Ancak adam homurdanarak kurtuldu.

Dengesini bozulan Ross boylu boyuna taş zemine düştü, kirli köpüklerin arasında sere serpe uzandı, yarı iyileşmiş bıçak yarasına inanılmaz bir ağrı saplandı. Saldırgan açık kapağa doğru fırladı ve içinden geçip gitti. Ross tekrar ayağa kalktı ve arkasından koşarken sert küfürler yağdırdı.

Çıplak, ıslak ve öfkeli bir halde, yan tarafını tutarak çamaşırhanenin girişinde durdu. Sonundaki kapı açıktı. Oraya doğru atıldı, sarayın çamaşırhane avlusuna çıktı. Avlu, tahta yalaklar ve kurumayı bekleyen çarşafarla tam bir labirent gibiydi, gece bu saate boştu ama giderek karanlıklaştığı için tehlikeliydi.

Adamın peşinden gidebilirdi ama onu yakalama şansı yüksek değildi. Adam sarayı biliyor gibiydi ve giyinik olma gibi bir avantajı vardı. Ross her adımda ayrı bir küfür savurarak döndü ve ıslak ayak izlerini takip ederek, tekrar banyo odasına girdi.

Yine kirlenmiş, teninin üstüne çakıl tozları toplanmıştı. Artık ılıklaşmış küvete girip, etrafa sular saçarak temizlendi. Daha derine inince saldırının düşürdüğü bıçağı buldu. Ross bıçağı kavradı, sapını parmaklarıyla sararak sudan çıkartıp ışığa tuttu.

Nefesi bir anda boğazında hırıltıya dönüştü.

Elindeki bıçak zarif bir bıçaktı. Genellikle kadınların kemerlerinden sarkan kılıfa geçirilen türden bir bıçaktı. Öldürücü derecede keskindi. İşlenmiş gümüş bir bıçak ve gümüş işlemeli abanoz ağacından bir sapa sahip bir hançerdi. Graydon'lı Leydi Catherine Milton'ın yemeklerde kullandığı bıçaktı.

Ross'un kalbine adeta tüm hayatı fonksiyonlarını bitiren bir acı saplandı. Düğün çok yaklaşmıştı ve leydiyi özgür kılmak için münasip bir şekilde henüz ölmemişti de. Üç Lanetli Güzelin taliplerinin başına gelen tüm kazalardan ve hastalıklardan kurtulmuştu.

Leydi onun karısı olmayı hiç istemiyordu. Yarın akşam evlenmek istemiyorsa ne yapması gerekiyordu?

Tabii neden işi şansa bıraksın ki?

Cate bu evlilikten kurtulmak istediğini açıkça belirtmişti. Hatta görüntüğe göre bir suikastçının yardımıyla laneti kendisi gerçekleştirmeye karar vermişti.

Fakat işe yaramamıştı ve Cate yakında bunu da fark edecekti. Düğün bu kadar yakinken şimdi ne yapacaktı? İş kendi bitirmeye karar verebilir miydi?

Elleri hançerin sapı ve bıçağı etrafında yavaşça kapandı; kesiğin acısını ve bileğinden akan ılık kanı hissedene kadar da sıktı. Ross'un tanıdığı Cate inatçıydı, kararlıydı ve korkusuzdu ve evet kendi konumundaki bir leydiden beklenecek herhangi bir şeyi uysalca kabul etmeyecekti. Yine de Ross onun bir katil olabileceğini düşünmemişti.

Katil olmasa ne fark ederdi ki? Ross'a sadece evlenmeye dair içtiği yemini hatırlatmak da istemiş olabilirdi. Damat adaylığından çekilirse, lanet iptal edilemez miydi?

Fakat hayır, bu işe yaramazdı. Cate, Ross'un o kadar korkak olmadığını mutlaka biliyordu. Evlilikleri kilise tarafından kutsanmasa bile onun kocası olmasını sağlayacak sözleşmeleri imzalamıştı. Ross'tan kurtulmanın tek yolu onu öldürmekti.

Peki, o zaman, istediği kadar deneyebilirdi. Sadece Ross müstakbel gelinine bu akşam yatağını sunmak gibi bir fırsatı tanıyarak işini kolaylaştırmayacaktı.

Gözlerini kapatıp diğerlerinden çok daha düşmanca bir küfür savurdu.

Büyük Salon'a girince Cate'in kalp atışları hızlandı. Salon insan kaynıyor olsa da gözleri duvara yash sandalyesinde oturan Ross'dan başkasını görmüyordu. Elinde bir şarap kupasıyla sandalyesine yayılmış, yoğun bakışlarla kara kara düşünüyordu. Safran rengi keten gömleği geniş omuzları arasında gerilmişti, sol omzunun üzerinden kareli İskoç örtüsünü atmıştı ama yeni giydiği, maviye boyanmış deri yelek gözlerini adeta kuzey fırtınaları gibi daha da karartıyordu. Saçı sanki kurutmadan önce parmaklarıyla taranmış

gibi yol yoldu, yine de fenerin ışığında sağlık ve temizlikle parlıyordu. Tepeden tırnağa tam bir İskoç asiliydi ve odadaki en yakışıklı adam olduğu su götürmezdi ve de onundu.

Cate bir anda sahiplenici bir gururla donakaldı. Tabii ki bunun sebebi Cate'e yakın bir masada oturan ve gözlerini Ross'un olduğu yere doğru bakıp kırıştıtırıp birbirine fısıldayan iki leydi olabilirdi. Yarın Cate'le evlenecekken Ross'u böyle nasıl süzebilirlerdi?

Cate elbisesinin uzun arka tarafı yerleri süpürerek etrafa göz gezdirdi ve müstakbel damadına doğru ilerledi. Yarı yolu kat etmişken Ross'un başının onun geldiği tarafa çevirdiğini fark etti.

Yüzünde karşılama ifadesi yoktu. Yüz hatları sakindi, bakışları adeta bir yabancıymış gibi onu süzüyordu.

Cate'in boğazı sıkıştı. Gülümsemesini veya en azından aralarındaki yakınlığı teyit edecek ufak bir ifade göstermesini beklemişti. Bunu bulamaması anlam veremediği kadar yıkıcıydı. Yine de duraksamadı, çenesini kaldırıp cesur bir bakışla gözleri onunkiyle buluştu.

Ross ayağa kalktı, eğilerek selam verdi. Çok yüzcyseldi ve samimiyetten uzaktı. Yine de eliyle Cate'i yanına davet etti ve rahat etmesi için yanına bir sandalye çekti.

"İyi günler, leydim," dedi Ross temkinli bir sesle. "Sizi iyi gördüğüme sevindim."

"Tamamen iyi." Her ne kadar göğsü dehşetten sıkışsa ve nefes almasını zorlaştırsa da eteğinin kenarını toplayıp yanına oturdu. Sanki onu çok fazla tanıımıyormuş, tenleri tenlerine değmemiş veya nefesleri ve dilleri birbirine dolaşmamış gibi, çok resmi bir karşılamaydı. Bu şekilde onurunun kırılması en az verdiği acı kadar ağırdı.

Yerine oturdu, odayı görmesini engelleyecek biçimde ona doğru eğildi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Gece yarısından sonrayı beklemeyi düşünmüştüm."

"Neden, beni istediğin zaman çağırabilirdin?"

"Bunu mu bekledin güzel Cate? Davetimi mi bekliyordun?"

Dediklerinden çok gözlerindeki bakıştan dolayı içinde alarm zilleri çalmaya başladı. "Tabii ki, bu gayet normal olurdu."

"Yaptığımız şey yüzünden demek istiyorsun sanırım."

Sesi derindi ve sorular içeriyordu. Gözleriyle yüzünü inceledi, sanki her bir ifadeyi, her bir kelimeyi tartacakmış gibi derin derin gözlerinin içine baktı. Göğüslerinden boynuna doğru ve oradan da yüzüne yayılan ani sıcaklığı hissedebiliyordu ve bunun tek nedeni utanması değildi. Konuşmak için ağızım açtı ama verecek yanıt bulamadı.

"Evet."

"Sana ait olan bir şeyi iade etmemi beklemiyor muydun?"

"Ne demek istediğini anlamadım." Odasında bir şey mi unutmuştu? Unuttuysa bile aklına gelmiyordu.

"Belki de bu." Ross, kürk çantasının içine uzanıp içinden bir şey çıkarttı, dikkatle Cate'in önündeki masaya koydu. Tek bir parmağıyla hançeri döndürdü. Hançer fırl fırl döndü, üzerinde ışık parladı ve bir anda, sivri ucu kalbine dönük bir biçimde durdu.

Bir hançer... Onun hançeri.

"Aa! diye bağırdı Cate bir anda ve belindeki kılıfa uzandı, "Nerede buldun? Her yerde arıyordum."

Ross bir anda onun bileğini yakaladı ve sıktı. "Bunu en son ne zaman görmüştün?"

Bu sert soru karşısında Cate gözlerini kırpı ama yeterince çabuk yanıt verdi. "İki gece önce. Yemek yerken sehpanın altında kaybettiğimi düşünmüştüm, gerçi masaları temizleyen hizmetliler görmemişti. Onu nereden buldun ki?" Ross onun bileğini o kadar sert sıkıyordu ki, parmakları uyuşmaya başlamıştı ama bunu kabul etmeyi reddettiği gibi onun elinden kurtulmaya çalışarak ona bu tatmini yaşatmayacaktı..

"Onu banyomda buldum."

"Senin banyon," diye tekrarladı Cate, anlayamadan.

"Beni sırtımdan bıçaklamaya çalışan suikastçı onu oraya düşürdükten sonra."

Cate bir anda keskin bir nefes aldı. "Ve sen de bunu benim..."

"Evlenmeyeceğinden emin olmak için bir yol. Sen ve kardeşlerini özgür kılan bu ölümler tam da zamanında oluyor. İstenmeyen taliplerin işini bitirmek ailenizin alışkanlıklarından biri olabilir mi?"

Bir şimşek gibi Cate'in beyninde kızgınlık ve alarm çaktı. Son yeminlerini etmeleri hariç kocasıydı. Eğer Ross, Cate'i onu öldürmeye teşebbüs etmekle suçluyorsa, bıçak suçluluğunu kanıtlamak için yeterli olurdu. Her ne kadar kocalarını öldüren bazı eşler kazıkta yakılsa da bunun cezası asılmak olurdu.

Cate kuruyan dudaklarını ıslattı. "Bir suikastçıya kendi hançerimi verecek kadar aptal olduğuma inanıyor olamazsın?"

"Kendi silahı yoksa vermiş olabilirsin. Hem de kendi bıçağını kullanman adil olurdu."

"Onu asla yanınıdan ayırmazdım!"

Ross başını eğdi. “O zaman bına diğer pek çok şeyden daha fazla önem veriyorsun.”

“O bir hediye!” diye fısıldadı Cate, sertleşmiş dudakları arasında.

“Kimden?”

Cate’in parmakları morarmaya başlamıştı. Ross onun parmaklarına baktı ama bileğini bırakmadı.

“Sarayda tanıştığım bir dostumdan.”

“Artık görüşmediğin bir arkadaşın sanırım, aksi takdirde tanışmış olurum. O zaman bırak da tahmin edeyim. Henry’nin âlemlerinin başı olan Fransız mı?”

Cate ona bakakaldı, kibrine şaşırmıştı. “Bunu nasıl biliyorsun?”

“Öncelikle tasarımımdan. İtalyan stili olsa da işçilik Fransız. Ayrıca, siz ve kardeşlerinizle ve hatta York’lu Elizabeth’le çok yakın olduğunuzu duymuştum.”

“Leon, senin ima ettiği şekilde yakın değildi,” diye düzeltti, sesi titriyordu. “Tavırları her zaman saygılıydı.”

“Şehvetin kolları arasındayken bile mi?”

Ross’un karanlık bakışlarına Cate içinde yükselen hiddetle karşılık verdi. “Böyle bir şey yoktu. Bunu biliyorsun. Benim daha önce asla...”

Bir anda Ross onun kolunu bırakıp parmaklarıyla hançerin kılıfını kavradı. Cevap verirken bakışlarını üzerinden çekmedi. “Bakireydin. Bu konuda haklısın. Sana hakkını vereceğim.”

“Ne kadar da nazıksın!” dedi Cate elini ve bileğini ovarken. Parmaklarını tekrar hissetmeye başlayınca binlerce iğne batıyor gibi oldu. “Hançerimi bana geri vermelisin.”

“Yine kaburgalarımı deşmesi için mi? Hiç sanmıyorum.”

Ross tekrar hançeri döndürürken bakışları bıçağın üzerine yansıyan ışıklardaydı. “Peki, o zaman bu Leon senin için ne ifade ediyordu?”

“Düğün olmayacağına göre bunun herhangi bir önemi olduğunu düşünmüyorum.”

Ross kafasını kaldırdı, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri adeta siyahtı. “Kim demiş?”

“Seni öldürmeye çalıştığını düşündüğün bir kadınla evlenecek değilsin herhâlde. Hiç şüphe yok ki bu Trilborn’un amacıydı. Adamı işini becerebilseydi her şey yoluna girecekti. Beceremeseydi de, her şey aynı kalacaktı.”

“Trilborn artık bizimle değil,” dedi Ross, ifadesiz bir sesle.

Cate’in gülümsemesi zayıftı. “Ama gitmiş de değil. Ayrılmadan önce senin öldüğünden emin olacağını söylemişti.”

“Sen de beni bu konuda uyarmayı unuttun demek.”

“Aileleriniz birbirlerini yıllardır tehdit edip durduğu için neden uyarmam lazımdı ki? Gerçi tekrar ava çıkacağını düşünsem söyledim. Avdayken başına bir şey geleceğinden korktum.”

“Tehdidi yüzünden mi?”

“Ve de lanet tabii ki... Trilborn’dan olsun olmasın, sonun aynı olacaktı,” dedi Cate sabırsızca. “Ölecektin.”

Ross konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapadı ve dudaklarını sıktı. “Peki bu Fransız, bana ondan bahset,” dedi elinde bıçağı döndürerek.

“Saraya ilk geldiğimizde ben ve kardeşlerimle arkadaş oldu,” dedi Cate bıkkınlıkla omuz silkerek. “Tahmin edebileceğin gibi daha saraya varmadan atılan nişanlarla ilgili ünümüz saraya varmıştı ve Leon’un tarzı çok farklı, çok asıl

ve çok güçlüydü. Diğerleri de onu takip ediyordu." Cate bir anlığına başını kaldırıp Ross'a baktı. "Tabii ki bu Henry'nin liderliği ve yarattığı modadan sonra sarayda ikinci geliyordu."

"Tabii ki," dedi Ross ifadesiz bir sesle.

"Leon'un bizi kabul etmesi diğerlerinin de kabul etmesi demekti. Ardından bir ihanet meselesi çıktı, bir de Henry ve Kraliçe'ye karşı bir tehdit. İngiltere'yi terk etmek zorunda bırakıldı."

"Onu seviyordun." Kelimeleri sessizce söylemişti ama içinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Cate her ne kadar bunun için tek bir sebep bulabilse de, bir cevap bekliyordu. Kıskanması her ne kadar mümkün olma da Ross kendi mülkünü gelebilecek zararlara karşı korumaya eğilimliydi. Sonuçta karısı onun malıydı.

"Üvey babamdan ve üvey abimden farklıydı, onlar gibi kaba veya gürültülü ya da hemen yumruklarına sarılan bir yapısı yoktu. Aşk, zevk ve baharla ilgili şarkılar söyleyen bir müzisyen ve şairdi. Kaşlarını çatmak, bağırarak veya günün her anında ona itaat edilmek yerine, şakalaşırdı ve gülümserdi."

"Ve sen onu seviyordun," dedi Ross yine anlaşılabilir bir sesle.

"Ben... Belki bir açıdan. Birçok genç kız kalplerini en azından bir-iki kez uygun olmayan adamlara kaptırır. Bir anlamı yoktu."

"Uygun olmayan?"

"12. Louis'nin casusuydu. Henry'nin sürgündeki son haftalarında ona katılması ve Henry tahta çıkmadan önce gizli raporlar göndermesi emredilmişti. Leon'un topağı

veya bir unvanı, hatta bir soyadı varsa bile mektupları ve yazılarından bir centilmenin bilgisine sahip olduğu belli olsa da asla söylemedi.”

“Sana verdiği hançere hâlâ bir hazine gibi bakıyordun.”

Cate bir anda bir ilham gelince, bu yorumunu görmezden geldi. “Böyle düşünüyorsan, onu asla gözümün önünden ayırmayacağımı bilmen gerekir.”

“Ama ayırdın.”

“Ayırmadım! En azından... Bilinçli olarak. Öğlen yemeğinde bendeydi ama bir süre sonra kaybettim.”

“Biri odandan almış olabilir mi?”

“İçinde çalmaya degecek bir şey olmadığı için kapısı her zaman kilitli olmuyor.” Cate hızlıca başını iki yana salladı. “Şapelde diz çökerken veya manastırda yürürken kılıfından düşürmüş olabilirim. Tek bildiğim şu ana kadar kayıp olduğu.”

“Zayıf bir mazeret.”

“Başka ne diyebilirim ki? Sana saldıran adamın onu nasıl ele geçirmiş olabileceğini bilmiyorum. Sadece düşmanın olmadığını biliyorum.”

Ross küçümser gibi bir ses çıkarttı. “O zaman Trilborn’a geri döndük.”

Cate’in bakışlarını Ross’la buluştu; kendini savunmak zorunda kaldığı için sinirliydi ama yine de ona inanmasını istiyordu. “Sence hangisi daha mümkün? Sonuçta sana daha önce de bıçakla saldırdı.”

Ross, mavi gözlerinin derinliklerinde hesaplamalar ve tahminlerin koyu akıntıları gezinirken Cate’i izledi. Sonra hançeri ona doğru itti.

Yavaşça elini uzattı, parmaklarıyla sapını kavradı. Ra-

hatlanmış görünüyordu, kabullenmişti. Fakat bu savunmada olmayacağı anlamına gelmiyordu. Cate, Ross'un onun ne yapacağını beklerken gücünü kontrol altına aldığına hiç şüphesi yoktu. Ross'un en ufak hareketine, Cate hızlı ve acı verici bir biçimde karşılık verebilirdi.

Tabii böyle bir şey düşünmüyordu. Yine de Ross'un onun böyle bir şeye kalkışabileceğini düşünmesi hem çıldırtıcı hem de çok acı vericiydi.

"Bana inanıyor musun?" dedi Cate boğazı gergin bir halde.

"Belki."

"Ve düşün?"

Ross, Cate'in hançeri kemerinden sarkan kılıfına sokmasını izledikten sonra cevap verdi. "Bir erkeğin eşiyle yatak sporu yapmak adına iştahını arttırmak için biraz tehlikeden daha iyisi yoktur."

Düğün Ross'un beklediği gibi zorlu geçmedi. Şapelin kapıları ardında, Cate'in kardeşi, birkaç arkadaşı ve Ross'un avlandığı veya karşılaşma alanında at üstünde mızrakla dövüştüğü birkaç adamın katıldığı basit bir törendi. Kral birkaç saray mensubu ve askeri heyet üyesiyle birlikte kısa bir süre görünüp her şeyin emrettiği gibi gidip gitmediğini kontrol etti. Kral'ın sabırsızlık dolu çatık kaşları ve etraflarındaki pelerinleri ve mantoları uçuşturan, beraberinde kar getiren sert rüzgârlar rahibin vaazı kısa kesmesine sebep oldu.

Cate elleri elbisenin geniş kolları içine halde Ross'un yanında duruyordu. Onu sabit tutmak için Ross elini arkasına uzatıp belini tuttu. Önlerinde duran rahip başının tepesindeki aklıştırmaya başlamış kâküllerini havalandıran ve cübbesinin altından giren rüzgârda titriyordu. Tanrısal ve verimli evlilik hayatıyla ilgili vaazlar da yeminler gibi aceleye getirildi. Yeminlerini tekrarlar tekrarlamaz kutsal rahip onları ve orada bulunan diğer herkesi kutsayarak kendi inziva yerine çekildi.

Düğün ziyafeti onları büyük salonda beklemekteydi. Badem sütünde haşlanmış istiridyeler, kızarmış geyik eti ve domuz etiyle birlikte sunulan, Kral'ın himayesindekilere yakışan muhteşem bir yemektir. Bal ve çeşitli baharatlarla tatlandırılmış kekikler ile kumrular, fırınlanmış buzağı başları, farklı türlerde pişirilmiş koyun eti, lahana yahnisi, baharatlı ekmek, turtalar ve muhallebiler, baharat katılmış sıcak şarap ve yeni mayalanmış birayla birlikte yenilip yutuldu.

Gece ürkütücü bir griliğe bürünüp, sarayın kuleleri etrafında rüzgâr çılgın atıp uluduğu için kimse yemeği bitirmekte acele etmedi. Ozanlar etrafta dolaşp şarkılar söyledi, akrobatlar sıçrayıp parendeler atıldılar ve dansçılar etraflarında döndü. Maskaralık gösterisinden sonra kır saçlı yaşlı bir ozan onlara içinde birçok vahşi sürprizleri olan efsanevi bir hikâye anlattı. Kral Ross ve Cate adına hoş bir biçimde kadeh kaldırdı, ardından da lütfunun bir işareti olarak onlara kendi tabağından çeşitli etler gönderdi. Yeni evlenen çiftlere yapılan müstehcen şakalar ve alaylar etraflarını doldurdu. Kuvvetli rüzgârlar büyük salonun içine beraberlerinde gri bulutları taşıdıkları için alevler titredi ve havada hafif bir dumman belirdi. Hizmetliler sürahilerle etrafta dolaşp kraliyet masasındaki maşrapaları, bardakları ve kadehleri doldurdukça sesler yükseldi ve kabalaştı.

Ross bol iştahla yemeğe yumuldu ama aynısı Cate için söylenemezdi. Cate evlilik şarabının tadına baktı ama ona verdiği ekmek parçasını ufalamak, sunduğu kızarmış domuz etinin ucundan tadına bakmak ve tepsisine koyduğu elmadan bir ısırık almak dışında bir şey yemedi. Gözlerinin altında adeta soluk benzindeki lekeler gibi koyu daireler vardı. Dudaklarında renk yoktu. Kaba esprileri duysa bile farkında değilmiş gibi yapıyordu.

Yine de koyu yeşil kadife elbisesi ve altın işlemelerinin üzerine dökülen ama onlarla yarışamayacak kadar güzel açık saçlarıyla Cate'in güzelliği tarif edilemezdi. Ross'un bakışları onun boynunun kıvrımlarına, boğazının beyaz tenine ve kıyafetinin altından hafifçe belli olan göğüs kıvrımlarına kayıyordu. Cate'in korkularını dindirmek, onu ısıtmak ve kaderin tüm cilvelerine karşı onu koruma ihtiyacıyla, ona, bedeninin altında çıplak ve titrerken sahip olma dürtüsü birbirleriyle savaşıyorlardı. Ross, Cate'in ondan hiçbir şey istemediğini biliyordu, onun öfkesinden dolayı yaşanacaklardan korkuyordu. Ross her ne kadar başkalarını kandırmayı çok iyi bilse de Cate'den uzak durabileceğini sanmıyordu.

Bu evlilik için ikna edilmeye çalışırken ona sunulan hediye Cate'di ve bundan mahrum kalmayacaktı. Onun bir kere tadına bakması büyük bir lütuftu ama yeterli değildi, hem de hiç. Cate'e mum ışığında, savunmasız, silahsız ve hilesiz bir biçimde sahip olmak istiyordu. Leziz bedeninin her bir parçasının tadına bakıp unutamayacağı biçimde zihnine kazımak istiyordu. Cate'in ona yaslanmasını, hareket ederek ona sahip olması için yalvarmasını istiyordu.

Ross, Cate'in onu istemesini istiyordu. Ancak Cate'den böyle bir şey görüp göremeyeceği meçhuldü. Ross, Cate'in ölü bir kocayı canlısına tercih ettiğinden şüphelenirken nasıl emin olabilirdi ki?

Henry adeta başka bir yerde olmak istercesine sıkılmış ve huzursuz görünüyordu. Ross arada sırada Kral'ın soğuk bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yemek başladıktan iki saat sonra Henry'nin yanına çağırılması da sürpriz olmamıştı.

"Ne oldu?" dedi onu durdurmak için elini koluna koyarak Cate. "Herhangi bir fikrin var mı?"

“Hiç bilmiyorum, ama sanırım öğreneceğiz.”

“Evet,” diye fısıldadı Cate, Ross yerine daha çok kendi kendine.

Tedirginlik Cate’in gözlerini gölgelendirdi. Ross, ensesine gergin bir his saplanarak, Cate’in son dakikada hâlâ evliliklerini bitirecek bir şeyin olmasını beklediğini fark etti. Haklı olabilirdi de.

Yine de, Ross’un etrafındakiler için hevesli damat adayı gibi davranması gerekiyordu. Cate’in soğuk ve neredeyse içinden kan çekilmiş parmaklarını kolundan kaldırıp dudaklarına götürdü. “Korkma,” dedi. “Hiçbir şey önümüzdeki düğün gecemizi engelleyemez.”

Cate’in kızgınlıktan yüzünün asil hatlarına renk geldi. “Benim endişelendiğim bu değil!”

“Değil mi?” dedi Ross dudaklarını kıvrarak. “Ama benim endişem bu.”

“Daha önemli şeyler var.”

“Belki öyle ama şu anda onları düşünmüyorum. Eğer sen onları düşünüyorsan bile seni temin ederim ki bu uzun sürmeyecek.”

Yanıt alamayacağından değil tam tersine kesin bir yanıt alacağını bildiği için Ross, Cate’in cevabı beklemedi. Lanetle ilgili kehanetleri dinleyecek bir ruh halinde değildi.

Ross yaklaşırken Henry masadan uzaklaşıp tenteli taht sandalyesini hafifçe çevirdi. Ross Kral’a yaklaştı, sessizce sohbet etmeleri için tek dizinin üzerine çöktü.

Günlerdir Kral’a hiç bu kadar yakın olmamıştı. Onunla avlanmasına, yemek yemesine ve av evlerinde birlikte konaklamalarına rağmen o kadar az konuşmuşlardı ki Ross bunun bilinçli, sessiz bir tehdit olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

“Evet, evlendin ve hikâyeyi anlatacak kadar da yaşadın,” dedi Henry alaycı bir biçimde.

“Aynen öyle kralım. En azından burası doğru.”

Kral’ın göz kapakları ifadesini saklamak için derinlere bakan gözlerine doğru kısıldı. “Düğün hediyemiz olan tüm kıyafetleri giymiyorsun. Hediyeleri beğenmedin mi?”

“Çok beğendim Majesteleri, nasıl beğenmem? Cömertliğiniz için çok teşekkürler. Ama buna rağmen, ben hâlâ İskoç’um ve nakışlı ipek ve kürklü işlemeler bunu ne saklayabilir ne de değiştirebilir.” Ross, Cate’in elbisesiyle eşleşen çift yakalı ceketi gömleğinin üzerine İskoç örtüsünü de kuşanmıştı, ama bu kadardı.

“Sen de senin türünün diğer örnekleri gibi inatçısın değil mi?”

Ross hafifçe başını eğdi. Bariz olana karşı çıkacak hali yoktu.

“Yine de şansın açık, en azından kulağımıza gelen bu. Dün akşam banyoda bıçaklanmaktan kurtuldun.

“Aynen öyle.”

“Her ne kadar şanslı bir gelecek savaşta deneyimden daha iyi bir özellik olsa da sanırım sen de o deneyim de mevcut. Sonuçta saldırıdan kurtuldun. Yani leydiyi kovalayan Üç Güzel’in lanetini ortadan kaldırdın. Buna sevindik.”

“Benden daha çok olamaz Majesteleri.”

Henry’nin yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi ve anında yok oldu. Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini kollarına koydu ve sesini alçalttı. “Size ve Leydi Catherine’e gelecekte de mutluluklar diliyoruz. Bunun gerçekleşmesi için de çeşitli ayarlamalar yaptık.”

“Efendimiz?”

“Evlilik konusu ilk açıldığında konuşulduğu gibi, evliliği kabul ettiğin için Grimes Malikânesi olarak bilinen oldukça geniş bir mülk size tahsis edildi. Gecikmeden bu mülke yerleşmenizi istiyoruz. Sabah buradan ayrılacaksınız.”

Ross bu epeyce zalim emir karşısında kaşlarının çatılmasını engelleyemedi. Yine de, itiraz etmeden önce iyice açık konuşmanın faydalı olduğunu biliyordu. “Tek başıma mı majesteleri?”

“Tabii ki hayır. Leydi Catherine de kardeşi ve hizmetçisi ile birlikte sizinle gelecek ve tabii yanınızda güvenliğinizi sağlamak için pek çok şövalye ve silahlı asker bulunacak. Hızla Braesford’a doğru yol alacaksınız. Orada yeni eniştenize saygılarımızı ileteteceksiniz ve doğudan gelecek bir saldırıya karşı hazır olmamız için mülk içindeki kaleyi yeterince adamlarla donatmasını söyleyecekseniz. Sonra istediğiniz zaman Grimes Malikânesi’ne geçebilirsiniz; orada da eldeki adamları inceleyecek, ihtiyaçlarımıza uygun olup olmadıklarına bakacaksınız.”

“Diğer bir deyişle, üç kadın, bavulları, büyük bir kafil ve ihtiyaçlarını karşılamak için yeterince atla birlikte kar fırtınasının ortasında kuzeye doğru ilerleyeceğim,” diye düşündü Ross. İyi bir İngiliz gibi davranacak, mülklerini inceleyecek ve Henry’nin onlara verdiği bu malikâneden talep edebileceği tüm adamlara ve erzaka erişebilmesini sağlayacaktı.

Ross düşünününden sonraki günleri bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı. Yine de soğuk veya kardan korkusu yoktu. En azından yolculuk kuzeye, sınır tarafında, doğru yönde olacaktı.

“Emrinize amadeyim.”

“Harika!” Henry sonunda gülümsedi. “Sanırım şimdi

Kraliçe'yle birlikte çekilirsek sizin de minnettar olacağınıza eminim."

Kral oradayken kimse masadan kalkamaz veya büyük sallondan çıkamazdı; hevesli bir damat bile! "Büyük bir lütuf olur majesteleri," dedi Ross imalı bir biçimde kabul ederek.

Ross başını eğdi ve bir anda, Henry'nin diğerlerini etkileyeceği için her kelimesini ve hareketini baştan dikkatlice düşünp planlaması gereken seçilmiş bir kral olmadığına sevindi. Ayrıca Ross sadece mülklerin birleştirilmesi için evlenmediğine de seviniyordu; kendine bahşedilen görevler ve siyasi sebeplerden soğuk bir yatağa gireceği bir evlilik istemezdi.

Yoksa aynen böyle mi olacaktı?

Cate, onun odasına geldiğinde epey hevesliydi. Dışarıdan bu kadar soğuk, insanlığın tutkularından bu kadar az etkilenmiş gibi görünürken, öyle istekli olduğunu kimse beklemezdi.

Bazı erkekler arzusuzluk, saflık ve bağlılık anlamına geliyormuş gibi eşlerinin itaatkâr olmasını ve evlilik yatağında hareketsiz kalmasını tercih ederdi. Hatta Ross bir adamın kendisi bacakları arasında kendini eğlendirdiği tüm süre boyunca karısının dua ettiğinden övünerek bahsettiğini bile duymuştu. Ross da bu ahmağın ya tamamen aptal biriyle, korkak bir kadın veya narin bölgeleriyle bu budalayı yönetebileceğini bilen zeki bir leydi olduğunu düşünmüştü.

Cate öyle değildi. Daha önce bir kadının öpücükleri, dokunuşu ve kendini ona sunuşundan hiç bu kadar büyülenmemişti. Bunu görmek neredeyse ölümü göze almaya değerdi. Yine de tekrar böyle olacak mıydı? Aralarında cinayete teşebbüs vakası varken, yine böyle olacak mıydı ki?

Cate onu uykusunda öldürmeyi denese bile umurunda değildi. Cate'i istiyordu; Ross avladıkları geyikler gibi kokan bir sürü adamın arasında uyumaya çalıştığı zorlu gecelerde onun dışında pek bir şey hayal etmemiştir. Hiçbir şey Cate'e bu akşamı sahip olmasını engelleyemeyecekti.

Henry sonunda ayağa kalkıp Kraliçe'ye elini uzattığında hâlâ şarap ve baharatlarla haşlanmış yemişlerle armutlar masada duruyordu. İkisi de iyi geceler dileyip kürsüden inerek ışığa açılan koridora ilerlediler. Etraflarındaki bir heyet onları geçirdi. Kral ile Kraliçe çıkarken ikisi de ayakta idi ama gözden kayboldukları anda Ross, Leydi Catherine'in elini tuttu ve onu salondan uzaklaştırdı. Arkalarından gülüşmeler, kaba şakalar ve cesaretlendirici bağırışlar yükseldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cate fısıldayarak. "Benim gidip yatağa hazır hale getirilmem ve seni beklemem lazım."

Ross ona sert bir bakış attı. "Peki, seni kim hazırlayacaktı?"

"Buradaki tek aile bireyim olduğu için tabii ki Marguerite! Gwynne de herhangi bir şeye ihtiyacımız var mı diye hazır bekleyecekti."

"Kardeşin pek de bu işe gönüllü gibi görünmüyordu. Saatler boyunca tek yaptığı bana çatık kaşlarla bakıp dantel başlığının kenarını çiğnemektir; adeta onun önünde dizlerinin üzerine çökmemi bekler gibi."

"Yanıldığına eminim."

"Bence herhangi bir yardımı dokunamayacağının da farkındaydı. Haklı da!" dedi Ross ve eğilip şimdi eşi olan bu leydinin baş döndürücü -güller ve sıcak kadınsı- kokusunu içine çekti. Tekrar ağzını açtığında kulağına fısıldıyordu. "Yatağıma çınlıplak yatırılacaksan, bunu yapan ben olmak isterim."

Cate onu anlamaya çalışarak kaçak bir bakış attı. “Zamanı gelince sana odaya kadar eşlik edecek arkadaşın veya akrababan yok mu?”

“Birkaç kişi teklif etti. Ama ben kabul etmedim.”

“Etmedin mi?”

“Gereksizdi. Ayrıca istemiyordum.”

Cate’in kirpikleri yüz ifadesini gizliyordu. “Ama şimdi soyunurken bizi görecektir kimse olmayacak; cibinliğin altına girdiğimize kimse tanıklık etmeyecek.”

“Hayır.”

Cate’in göğsü aldığı derin nefesten kabarıp çok sessiz bir iç çekişle indi. “Memnun oldum. Tanrı bize merhamet göstermiş, ona teşekkür etmek için dua etmeliyim.”

Ross aslında bu işi hallettiği için Cate’in ona teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Her ne kadar Cate’in bu çileyi çekmek istemediğini bilse, daha çok kendi memnuniyeti için adım atmıştı. Dügün odasında, yanlarındaki bir grubun onların Adem’le Havva’yla aynı durumda yatakta bir araya geldiğini görmesi oldukça alışıldık olsa da, Ross’un Cate’in bedenini av arkadaşlarıyla paylaşmak gibi bir niyeti yoktu. Çıplaklık çok önemli bir gizem değildi ama onun tatlı sırlarını sadece kendi gözlerinin görmesini istiyordu.

Ayrıca ona bir bıçak çekerse Cate’i aceleyle adaleti yerine getirmek için sürükleyecek bir tanık istemiyordu. Bu da kendine saklamak istediği şeylerden biriydi.

Cate’in de dediği gibi Gywnne paylaşacakları odada bekliyordu. Avdan sonra Ross’a bahşedilen geniş bir odaydı. Henüz ne şöminesinden, ne çift camlı pencerelerinden, ne oymalı yatağından veya ucundaki ağır sandıktan, ne de Türk kırmızısı halı ve onunla uyumlu banklarından yararlanma

fırsatı olmamıştı. Gün ağırırken yola çıkmaları gerekiyorsa buna hiç zamanları olmayacaktı. Kaybedecek zamanları olmadığı için Cate odaya girerken Ross zar zor kapıyı tuttu. Hizmetli kadına sert bir bakış atıp başıyla koridoru işaret etti.

Gywnne başını da eğerek reverans yaptı ama hanımına ufak bir bakış atmadan hareket etmedi. Cate de onun çıkabileceğini belirtecek biçimde başını eğdi. Kadın oyalanmadı ve odadan hızla çıktı. Ross arkasından kapıyı kapatarak Cate'e döndü.

Cate'in sevimli vücudunu baştan aşağı süzüp kalçalarının üzerinden sarkan altın kemerinin oldukça karmaşık bağlarını fark edince biraz acele edebileceğini düşündü. Çıkarması acımasızca zordu. Ne olursa olsun. Altından kalkabilirdi.

Kararlılıkla kapının sürgüsünü çekti, ardından kapıya yaslandı. Kollarını kavuşturup bekledi.

Cate, Ross'u adeta bir serçenin şahini izlediği gibi izlerken, beyaz teninde anlaşılabilecek bir şekilde yutkundu. Şöminedeki alevler dans edip duvarlara gölgeler fırlatırken ve mumların alevleri titrerken uzun zaman geçti. Ross sonra kendi ellerini kemerinin tokasına götürdü ve yavaşça çıkardı. Zincirler ve hançeri de dâhil olmak üzere yanındaki diğer ıvır zıvırlarla birlikte masanın üzerine bıraktı. Cate, sersem ve yaş dolu gözlerle ona baktı.

Ross kollarını indirdi ve ona doğru bir adım attı. "Sorun ne?"

"Ben yapamam..." Cate süklüm püklüm bir haldeydi, konuşamıyordu.

"Ne?" diye sordu Ross, Cate'in onu bu akşamı reddetmeyeceğinden epey emin olarak. Dikkatle bakınca Cate'in

gözlerinde, adeta sudaki ateş gibi öfke parıltıları olduğunu fark etti.

Cate tekrar yutkunup konuşmayı denedi. “Burada olduğumuza bile zor inanabiliyorum, senin burada olduğuna.”

“Yine o lanetten mi bahsediyorsun?” dedi Ross, Cate’in omuzlarını avuçlarına almak için ilerlerken. “Sana bunun bir batıl inançtan fazlası olmadığını söylememiş miydin?”

“Evet ama başka o kadar çok kişi öldü ki.” Gözlerini tekrar kaçırmadan önce bir anlığına Ross’un gözlerine baktı. “Lanetten paçayı kurtardığına göre, beni... Beni önemsemediğinden emin misin?”

“Cate!”

“Sadece bunun laneti kaldırdığı biliniyor. Neden sadece Trilborn’un saldırısı değil, avda karşılaştığım tehlikelerden ve bir suikastçının becerikli ellerinden kurtulduğunu da açıklar.”

Aşk kelimesini kullanmanuştu ama kelime aralarında bir yerde adeta havada asılı duruyordu. Ross ona âşık mıydı? Bu mümkün olabilir miydi?

Diyelim ki onu seviyordu ve Ross bundan da hiçbir şekilde emin değildi. Cate’in bu şaşkınlığı onu öldürme planından kurtulduğu için olabilir miydi? Tüm azizler adına! Ross’un buna inanmaya hiç niyeti yoktu. Yine de, Cate’in ormanda kanunsuzların liderini hançeriyle nasıl kestğini, onu bıçağını kullanmaya iten ölümcül öfkeyi, iradesiyle toplayabileceği o yakıcı azmi görmüştü. Cate bir koca istemiyordu, hiçbir zaman da bir kocası olacağını düşünmemişti. Ross onun fikrini değiştirdiğine nasıl inanabilirdi ki? Ross asırlık kadınsı cazibeye, gülüşe, tada, onun arzularına yumuşak bir biçimde teslim oluşuna mı kanımuştu?

Evet, Ross'un arzuları vardı. Cate'i arzuluyordu ve diğer her şey sadece gölge ve karanlıktan ibaretti. Hiçbiri umurunda değildi. Belki başka bir zaman ve başka bir yerde evet, ama şimdi değil.

"Şansımı ve temkinli yaradılışımı sayesinde kurtuldum," dedi Ross düşünerek, itinayla. "Senin de söylediğin gibi önemli olan burada olmam ve de senin de burada olman. Benimle evlenen karımsın ve seni yatağında istiyorum. Kıyafetlerini çıkar."

Ross'un emri, aynen amaçladığı gibi Cate'in kafası karışık ruh halinden bir anda sıyrılmasına neden oldu. Kolları arasında gerildi, başını kaldırdı. "Öylece mi?"

"Başka nasıl olabilir ki?" diye sordu Ross, sesi boğazında düğümlenerek. "Tabii bunu benim yapmamı istemiyorsan."

"Gwynne'i gönderdiğin için senin yapman gerekecek," dedi kesin bir ses tonuyla.

Ross da yaptı; kemerinden kurtulduğu için Cate hari-kaydı. Onu çırtlıçplak soymak Ross'un en mükemmel hayal-yidi. Hatta hayatında daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Ross, Cate'in omuzlarını serbest bıraktı, açık ellerini yavaşça Cate'in omuzlarından, nefes alıp vermesi hızlandığı için sürekli kalkıp inen göğüslerine indirdi. İkiz tepeciklerin üzerinden geçti, parmaklarıyla hafifçe okşadı. Cate'in üst el-bisesi, nakış işlemeli, altın kancalarla tutturulmuş ipek bir ipe sahip yeşil kadife bir kumaştandı. Ross onun elbisesinin kenarları yavaş yavaş iki yana açılıp sonunda kollarından, altındaki astarıyla birlikte sıyrılana kadar her bir kancayı ol-dukça dikkatlice açarken Cate'in kocaman açılmış gözlerinin içine bakıyordu. Elbisenin ağır geniş kolları yanlara dikiliydi

ama Ross onları da çekiştirerek açtı. Cate'in kollarından aşağıya çekerek kenara fırlattı. Daha sonra etekliğini tutan iki altın tokayı çözdü ve ağır kadifeyi, ayaklarının dibinde adeta bir su birikintisini gibi yatana kadar kalçalarından aşağı sıyırdı. Ve işte Cate, orada, işlemeli iç etekliğinin altında zayıf ve solgun ve Ross'un tüm isteklerine karşı korunaksız bir biçimde duruyordu.

Ross, kumaşın arasından Cate'in belini kavradı; onu kendine çekti ve avuç içiyle önce bel kemliğini, sonra da arkasındaki hafif şişkinliğine kaydırды. Neredeyse ona dokununca inleyerek bedenini Cate'e bastırды. Cate'in yumuşak karnına değenin ne olduğunu fark edince yüzünün kızarmasını izleyerek ağır ve kasıtlı hareketlerle onu dürttü. Keteni elleriyle toplayarak, Cate'in iç etekliğini yavaş yavaş, ta ki elleri çıplak tene değene kadar yukarı kaldırdı ve Cate'in titreyerek soluğunun kesildiğini fark edince içinden hafifçe gülümsedi. Ross istemeyerek de olsa, avcunun içindeki bu enfes tam küreyi bırakarak, ellerini Cate'in saçlarına doladı ve başını geri iterek dudaklarını öptü.

Tanrı aşkına, Cate nasıl bu kadar tatlı, taze ve bu kadar, bu kadar sıcak olabiliyordu ki? Her ne kadar Cate'in dudaklarının kenarları titriyorsa da o da karşılık verdi. Dilini o kadar hassasiyetle kabul edip onun dilinin etrafına doladığında, Ross nerdeyse eriyordu. Onu yatağa itip içini doldurma isteği o kadar yoğundu ki neredeyse acı veriyordu. Ross'un içindeki dürtü giderek çoğaldığından, tek eliyle koltuk altlarına takılana kadar Cate'in iç etekliğini kaldırdığını fark etmedi bile.

Ross etekliği Cate'in başının üzerinden ve kollarından aşağı çekip çıkartmak için öpüşmelerine ara verdi. İç etekli-

gi ayaklarının dibinde yatan elbisesine katılırken Ross onu kendinden biraz uzak tutup adeta bir incelikle işlenmiş omuzlarının, yüksek, kalkık, aşırı büyük olmayan ama çok güzelce biçimlendirilmiş, leziz pembe meme uçlarına sahip göğüslerinin ve ayrıca, kıvrımlı beli ve sanki bir heykel gibi işlenmiş bacaklara dönüşen, onu mermerden tanırsa heykelleriyle yarışacak kadar güzel kılan bedeninin mükemmelliğine baktı.

“Benimsin!” dedi Ross tekrar ona bakmak için bakışlarını kaldırıırken, neredeyse hırlayarak. “Benim eşim! Benim!”

“Rahibin önünde öyle yemin ettim,” dedi Cate, sesi zorla çıkan bir fısıldama halinde. Gözleri zengin bir maviydi “Ama sen de benim kocamsın ve sadece benimsin.”

Sözleri adeta bir dağlayıcıydı ama Ross’un umurunda değildi. Ellerini kemerine götürüp onunla, kürklü torbasının bağlarını çözdü. İskoç örtüsünün düşmesini umursamadı. Ross’tan çok daha çevik bir biçimde çift yakalı ceketinin şeritle işlenmiş kenarlarını açtı ve üzerinden çıkarttı, gömleğini sıyrdı. Ross da üzerinden tamamen çıkartabilsin diye kollarını yukarı kaldırdı.

Arkasını döndüğünde ikisi de alevin ışığında, utanma ve yapmacıktan yoksun halde çırılçıplaklardı. Ve Cate adeta daha önce benzerini görmemiş gibi bir saniye bile gözlerini ayırmadan bakıyordu.

Belki de görmemişti. Kesinlikle görmemişti.

Bu Ross’u daha da alevlendirdi; harekete geçmesini sağladı. Cate’i kollarıyla yakalayıp yatağa götürdü. Onu yatağa yatırıp yanına uzandı. Cate’in tüylerinin diken diken olduğunu görse de üzerini örtmedi, ona doğru dönük, başını avucunun üstüne yaslamış bir biçimde ellerini dizlerinden

beline oradan boynuna ve tekrar aşığı gezdirdi, göğüslerinin ve bacaklarının birleştiğı yerdeki ipeksi kıvrıcık saçların üzerinde kaydırarak, bacaklarının üzerindeki teninin satensi yumuşaklığının zevkini çıkardı. Ve tabii ki bacaklarının arasındakilerin de.

Ross onun belinin alt kısmıyla meşgulken, Cate de elini onun göğsüne koydu; kaplayan tüylerde parmaklarını gezdirerek göğsünün uçlarına dokunup, kısık gözlerle dikleşmelerini izledi. Avcunu Ross'un omzuna dokundurup, daha aşığıdaki pazılarına ve dirseğine doğru gezdirdi. Sonra elini Ross'un kalçalarına indirerek, elinin tersiyle karnının düz, sert yüzeyini, o sertlik onu esir alana kadar tekrar, tekrar okşadı. Ardından Cate yavaşça, parmakları alev almış tenini sıyrana kadar Ross'un çıkık sertliğine doğru kaydıldı. Parmaklarını açarak etrafını sardı.

Ross da Cate'in küçük, tatlı tümseğini elleriyle kaplayarak kıvrımlarının arasına, derine doğru parmağını soktu.

Bir anda Cate'in parmakları açıldı ve sert bir nefes alıp elini ödülünden çekti. Ross daha derine ilerlerken kafasını iki yana salladı. "Al onu," dedi, "istiyorsan!"

Evet, Cate masum olabilirdi ama hayal gücünden yoksun değildi. Ross'un en çok istediğı şeyin parmaklarının arasındada olduğunu ima ettiğini fark etti. Ve bir kelebek gibi hafifçe onu tutmak için uzandı, avuçlarının arasında hapsolürken dikkatlice onu yakaladı.

Daha sert, daha sıkı ve hareket ederek kavranmayı isterken Ross'un gözleri buğulandı ve nefesi boğazında titredti. Fakat Cate onu keşfetmekle meşguldü, gerilmiş damarlarını parmaklarıyla takip ediyor, pürüzsüz ucunda başparmağın dolandırıyordu. Ross aklı başından gitmişçesine Cate'in vu-

muşak kıvrımlarının tepesindeki ipeksi çıkıntıyı o inleyene kadar başparmağıyla okşamaya başladı. Adeta bir böğürtlen tadyormuş gibi Cate'in göğüs uçlarından birini yalamak için eğildi, dişlerinin arasına aldı. Cate elini onun sertliğinde hareket ettirmeye başladığında, Ross da onun göğüs uçlarını emmeye başladı.

Cate ıslaktı ve erimiş gibi sıcaktı. Ross, tepkilerine vurduğu gem yüzünden neredeyse kör olmuştu. Ancak bir an sonra kendini kontrol edemeyecek hale geldi.

Ross, Cate'i yanına geçti, sırt üstü uzandı ve onu üstüne çekti. Böylece Cate, Ross'un uzun bedeninin üzerinde yatıyordu. Cate'in bacakları açıktı ve Ross ona sokulmuştu, çok yakına ama yine de ait olduğu yere değil.

"İsteğinize göre leydim," dedi Cate'in saçma doğru, "istediğiniz zaman."

Cate elini Ross'un dümdüz göğsüne koydu, kendini kolunu kaldırıp Ross'un omzuna koyacak kadar yukarı kaldırdı. Saçları etrafına doladı, ikisini bir araya getiren ince altın teller gibi ikisinin de etrafına dolandı. Cate dudaklarını ıslattı; gözlerindeki bakış meraklı ama kararlıydı yine de belirsizlikle doluydu. "Yani... Şey mi demek istiyorsun..."

"Aynen," diye yanıtlayarak Ross dediğini iyice anlaması için Cate'in sıcak ve açık ıslaklığına doğru kendini biraz daha bastırdı.

Cate bir süre hareketsiz kaldı, belki de Ross'un isteğini tarttı; çünkü açılabilirdi kadar açıldığını hissetti. Daha sonra, Cate bir anda duraksayarak başını eğdi, daha yukarıya çıkarak dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Tatlı bir öpücüktü ama sadece bir öpücüktü, Ross'un ihtiyacı olandan o kadar uzaktı ki neredeyse ağzını parçalaya-

caktı. Ross'un kalbi göğüs kafesinin içinde öyle hızlı atıyordu ki, Cate'in hissetmemesi imkânsızdı. Beyni yanıyormuş gibiydi, ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu.

Cate başını kaldırdı, Ross'un üzerinde nefesini geri kazanmak için kıpırdandı. Ross kollarını ona daha sıkı sardı. "Çok ağırım," dedi Cate, nefessiz kalmış bir biçimde itiraz ederek. "Beni bırak."

"Hayır, asla. Tüy kadar hafıfsın. Biraz merhametin varsa beni içine al. Şimdi beni içine al."

Cate bir anda durgunlaştı ve ardından hafıftan içine girmesini sağlayacak biçimde aşağıya doğru kaydı. "Yani... Böyle mi?"

"Aynen, sadece..." Cate onu öldürüyordu. Bunu özellikle yapıyor olabilir miydi?

"Böyle mi?" diye sordu Cate, daha aşağı doğru kıvrılarak.

"Evet!" dedi Ross nefes vererek ve daha fazlası için de yalvarırdı. Ancak Cate elleriyle Ross'un omuzlarını kavradı, kendini biraz havaya kaldırarak dizleri üzerine kalktı, ağırlığını ayarlayarak, bedenini ait olduğu yere doğru, Ross'un hissettiği delici zevkten titretecek biçimde tamamen aşağı bastırdı.

Çok dardı ama Ross kendini onun içinde daha da derinlere yerleştirirken yavaş yavaş rahatladı. Ross'un daha rahat etmesi için Cate duruşunu ayarladı. Ross'un adeta yankıyla karşılık verdiği, ciğerlerinden derin bir inleme yükseldi.

"Canını yakıyorum," dedi Cate, atın üzerinden kalkarmış gibi kendini yükselterek.

"Hayır. Sakın kıpırdama, durma!" diye emretti ve kalçalarını yakalayıp kendini yukarı doğru bastırırken Cate'i sabit konumda tuttu.

“Neyi durdurmayın? Bir şey yapmıyorum ki! Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Cate’in sesindeki sabırsızlığı sevmişti. Hatta bayılmıştı. “Senin ne hoşuna giderse!”

“Bu?” diye sordu Cate hafifçe öne, ardından da arkaya doğru hareket ederek.

“Tanrını, evet!” diyebilirdi Ross sadece.

Cate, Ross’un sözünü dinledi ve onun üstünde gidip gelirken omuzlarını yakaladı. Ve çabaları Ross’un üstünde adeta binlerce minik kırbaç gibi savruldu. Cate saçını arkaya attı, gözleri kapalı halde başını arkaya eğdi. Göğüsleri çıldırtıcı bir biçimde zıplıyordu ve Cate nefes nefeseydi, pembe-kırmızı dudakları açıktı.

Ross onu ateşli bir mucize gibi ve göğsünde meraklı bir sızıyla izledi. Kalçalarını sıkıca tutarak ona yardım etti, gücünü kaybettiğinde onu öne doğru çekti. Cate’i o kadar sert ve sıkı tutuyordu ki onun bedeninde çürük izi bırakmaktan korktu ama onu bırakamıyordu. Sonunda Cate’in iç kaslarının etrafında kasıldığını, atmaya başladığını fark edince başını kaldırdı. Cate’in altında daha derinlerine girerken göğüs uçlarından birini ağzına alıp emdi.

Cate çığlık attı, bedeni bu sonsuz zevke teslim olurken kaskatı kesildi. Ross onun göğsünü bıraktı, yüzünü iki tepeliğin arasına gömerken kendini daha fazla güçle, daha sert biçimde tekrar ve teke Cate’in içine itti. Sonunda etrafındaki dünya yok oldu. O anda Ross’un gözlerinin arkasındaki kör edici parlaklık mükemmel bir hayatın içindeki küçük ama muhteşem bir ölüm gibiydi.

“Kalkın leydim. Hazırlıklar için çan çaldı ve gitmemiz lazım. Atları bu saatte, hele de bu soğukta ve karda ayakta bekletmek istemezsiniz.”

Cate, Gwynne’in sesini duyunca homurdandı. Çünkü daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu. Önceki gece, pek çoğu harika olan ve aklına gelince yüzünün kızardığı görüntüler ve hisler karmaşasıydı. Sevişmenin bu kadar farklı şekillerde gerçekleşebileceğini asla hayal edemezdi. Bu sevişme biçimleri, pederlerin öngördüğü, en az tensel teması sağlayan tek pozisyondan çok daha farklı ve günahkârlardı. Ross kesinlikle paganlıkla eğitilmiş olmalıydı. Çünkü bu gibi yasakları elinin tersiyle itmişti. Dedğine göre her türlü zevk arayışı iyiydi ve cemaatine aksini söyleyen rahipler sadece onları bu zevklerden mahrum bırakıyordu.

Cate daha önce asla olduğunu bile fark etmediği kaslarını kullanmaktan dolayı yüzünü ekşiterek tek gözünü açtı. “Ne atı?” dedi uyku dolu boğuk bir sesle.

“Seyahatiniz için hazırlanmış olanlar tabii ki! Giyindiğiniz anda yola çıkıyoruz.”

“Yola mı çıkıyoruz?” dedi Cate aklı karışarak.

“Braesford Malikânesi’ne gitmek için! Lord Dunbar size bunu söylemedi mi?”

Cate yavaşça başını iki yana salladı.

“Klasik bir erkek işte, itiraf işini başkasına bırakmış. Sızlanıp inlediğinizi duymak istememiştir.”

Cate tam tersine diye düşündü gözlerini kapatarak. Cate gece boyunca inlemiş ve kim bilir kaç kez Ross’un adını haykırmıştı. Hatırladığı kadarıyla da Ross onu teşvik etmiş, hatta bundan zevk almıştı.

Bir anda doygunluk ve yorgunluk perdesi kalkınca Cate, Gwynne’in dediklerinin ne anlama geldiğini fark etti. “Braesford mı? Braesford’a ve Isabel’e mi gidiyoruz?”

“Ben de onu diyorum. Haydi, kaybedecek vaktimiz yok. Şimdi kalkıp yüzünüzü yıkayın ve bırakın sizi giydireyim. Leydi Marguerite çoktan büyük salonda hazır bekliyor.”

Gün aynen Gwynne’in dediği gibi yolculuk için hiç uygun değildi. Atlı alayı sarayın koruması altından çıkıp, kar taşıyan rüzgâr üzerlerine çarptığı anda Cate, havanın ne kadar kötü olduğunu iyice anladı. Altlarındaki katmanların üstüne saf yüнден, kürklü pelerin ve paltoları olmasına rağmen, kasabayı geçtikten sonra soğuk iliklerine işlemişti.

Cate pelerininin başlığını yüzünün altı kısmına doğru tutup önlerinde onları bekleyen beyaz örtüye gözlerini kısararak bakarken, eşlik eden atlıların giydiği zırhı, hatta zırhın göğüslüğü rüzgârı engellediği ve vücudunun ısınısını içinde tuttuğu için Ross’un giydiği asil zırhı da kışkırdı. Hatta önündeki askere sarılmış Gwynne’in bile kendisinden daha iyi durumda olduğuna emindi. Sonuçta ikinci bir bedeninin ısısı da bu havada işe yarardı. Tabii bir de yüzlerine vuran

kardan korunmak için üzerine giydiği onca şey vardı. Ros-
sie'ye binmiş olan Cate'in ne böyle bir koruması vardı, ne
de Marguerite onunla aynı atı sürmekteydi.

Atları dinlendirmek ve kendilerini ısıtmak için yaktıkları
rı ateşin üzerinde biraları ve şarapları ısıtmak adına sık sık
mola veriyorlardı. Fakat bu molalar da çok konforlu sayıl-
mazdı. Tekrar yola koyulduktan kısa bir süre sonra ısırın
hava onları yeniden buluyordu. Büyük Kuzey Yolu'nun bu
kadar iyi işaretlendirilmesi çok işe yaramıştı. Aksi takdirde,
etraflarında dönen bu beyazlığın içinde yollarını kaybede-
bilirlerdi.

"Kral'ın bir fırtınanın içinde bize yolculuk yapmamızı
emretmesinin altında ne gibi bir amaç olabilir?" Soruyu so-
ran sırtını hem ateşe hem de rüzgâra vermiş olan, homur-
danıp şikâyet eden Marguerite'di. Adeta kazığa bağlanıp
yakılan bir cadı gibi görünmeye başlayana kadar etrafında
duman dans ediyordu ama umrunda değildi.

"Sessiz ol canım," dedi Cate diğer ateşin başındaki asker-
lere hızlı bir bakış atarak

"Neden? İhanetten yakalanabilir miyim ki? Ne fark
eder? Zaten ölüme gönderilmiyor muyuz?"

"Bu bir güvenlik meselesi," dedi Ross.

Cate'e yakın duruyordu. Bilerek veya bilmeden, geniş
omuzlarıyla en kötü rüzgârların ve ateşten yükselen du-
manın Cate'e erişmesini engelliyordu. Kürklü pelerini, so-
nunda ısırın soğuk nedeniyle mecbur kalana kadar giymeyi
reddettiği, Henry'nin düğün hediyelerinden biriydi. Soğuk
nedeniyle, İskoç eteğinin altına bile çorap giymişti.

Bu fazladan kıyafetler Ross'a daha bir İngiliz havası kat-
mıştı ama nedense Cate bunu beğenip beğenmediğinden
emin değildi.

“Majestelerinin güvenliği için. Eminim ki bizim güvenliğimiz için değil,” diye homurdandı Marguerite.

“Tabii ki. Kralların hükümdarlıkları altındakileri korumak birincil öncelikleridir.” Diğer ateşin orada karı critek atlara su vermekle uğraşan askerlere bakarken Ross’un sesinde kinaye vardı. “Yine de seyahatimizden ne kadar az kişinin haberi olursa, emirlerini yerine getirme şansımız da o kadar yükselir.”

Cate başını kaldırıp Ross’a baktı. Konuşmaya başladığında, sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Braesford’a gitme emri mi?”

“Evet.” Kocası mümkün olduğunca kısık bir sesle yanıt vermişti.

“Henry deniz tarafından bir tehdit geleceğinden mi şüphe ediyor?”

“Sanırım öyle. Braesford’un malikânesindeki kalede adam konuşlandırarak, içeriye girmeye çalışacaklara karşı uyarı olarak tepesinde ateşi yakması emredildi.”

En azından yanıt verirken Cate’i azarlamamış veya çenesini tutup bu gibi işleri erkeklere bırakmasını emretmemişti. “Sanırım York yanlıları tarafından gönderilenler ama bu işte...”

“Burgundy’nin dul düşesi Henry’yi hor görüyor, hatta Deccal’in ta kendisi olduğunu düşünüyor. Onun öldüğünü görmek için köpürüyor.”

Bir zamanlar York’un prensesi olan leydiyle ilgili bu gibi haberler sarayda aylardır dolanmaktaydı ama Cate şimdi, bunu söylerken Ross’un koruması altında olduğu için içi çok rahattı. “O zaman tahtta hak iddia eden kişinin tanınmasını sağlamış. Gerçekten de onun yeğeni olduğuna mı inanıyor?”

“Kim bilebilir. Hâlâ Burgundy’de olduğuna göre, bu çanağı uzun bir kaşıkla karıştırıyor. İrlanda’da bu sıfatı taşıyacağı öne sürülen zavallı ufaklık her kim olursa olsun, Henry’yi alaşağı etmek için bir mazeretten öte değil. Gerçek prens olsun veya olmasın, düştüğü anda tahtı elinden kapaklara alet olmaktan başka bir işe yaramayacak.”

“Aynen, Richard’dan seçilen varisi John de la Poole’a olduğu gibi mi?”

Ross başını eğdi. “Henry, Bosworth’ta tacı giydiğinde hak ettiklerini alamadığını düşünen asil birinin şikâyeti.”

“O zaman çarpışma olacak,” diye fısıldadı Cate bir anda fark ederek.

“Evet.”

“Ve senden de Henry’ye yardım etmen bekleniyor.”

Ross hafif eğik İskoç başlığının altında başını eğdi. “Adam ve silah toplamaya başlamam lazım.”

“O zaman bunu yapacaksın?” Cate gözleriyle Ross’un yüzünün keskin çizgilerini süzdü, gözlerindeki anlam veremediği bakışı fark edince içi titredi.

“İskoçya karışmadığı sürece...” Ross’un daha yoğun çıkan aksanı aklının karışık olduğunun bir işaretiydi.

“Peki ya Kral James işe karışırsa?”

“O zaman bakarız.” Ross arkasını dönerek ateşlerin söndürülmesini ve alayın tekrar yola konulmasını emretti.

Öğleden sonra kar yavaşlamaya başlamıştı. Bir süre sonra tamamen durdu. Gökyüzü gri ve ağır olmaya devam etti ve rüzgâr onların geçişiyle savrulan karları havalandırıp adeta peri tozuymuş gibi dağıttı. Etraflarındaki arazi beyaz ve sessizdi; bazen aralarından geçen rüzgârın sallandığı çalılırların çıktığı bembeyaz bir denizdi. Samanlar ve böğürtlen

çahlarından oluşan öbeklerin üzerleri tamamen bembeyaz kaplanmıştı. Ayaklarının sesleri ve Henry'nin resmi sancağının hışırtıları hariç hiçbir şey hareket etmiyordu. İçinden geçtikleri az sayıdaki köy evlerinin hepsi kapalıydı. Tamamen karla örtülü çatılarından çıkan duman ve kapılarında havlayan köpekler tek hayat belirtisiydi.

Grup, kara gömülü bir tabela nedeniyle yolu şaşırıp birkaç fersah geri gitmek zorunda kalmıştı. Harcanan bu fazladan enerji dayanıklılıklarını azaltmış ve sınırları germişti. Biraz uzakta geceyi geçirebilecekleri manastır görünmekteydi. Kışın ilk zamanlarının güneş batışı yaklaştıkça onları yönlendirecek çanların sesini duymayı beklediler.

Geçide yaklaştıklarında hâlâ çanları duymamışlardı. Gri-morumsu ve derin kenarları olan, etrafında adeta mermerde atılan zarların çıkardığı sesler gibi çatırdayan buz kesmiş gövdeli dalsız ağaçların olduğu ufak bir dereydi. Neredeyse tamamen donmuştu ve atların gövdelerine yaklaşacak kadar derin görünen bir karla kaplıydı.

Ross dere kıyısına doğru atını sürdü. Askerlerin yarısı hemen arkasında onu takip etti, Cate ve Marguerite de onların arasındaydı. Gwynne'in de birlikte at bindiği asker dâhil diğer erkekler de arkadan onları takip ediyordu. İniş kaygandı ve Cate, Rosie görünmeyen buzun üzerinde ilerlerken ona özel özen gösterdi.

Karşı kıyıdaki yokuşu çıkmaya başlamıştı ki bir çığlık koptu. Sağdan ve soldan atlı adamlar hücum etti. Etrafta çığlıklar, küfürler yükselirken ve atların çifteleri etraftaki karı havalandırırken her şey bir karmaşa halini aldı.

Ross ve yanındaki askerler Cate ile Marguerite'in etrafında bir koruma kalkanı oluşturmak için atıldı. Kılıçlarını

kınlarından çekerken çıkan ses yankılandı. Etraflarında boğuk çığlıklar ve homurtular duyuldu.

Korkudan gözleri büyümiş olan atlar çığlık atıp gerilediler, canları için yokuşta savaşıırken bazen dostlara bazen de düşmanlara çarptılar. Kılıçlar, çılgin ve kırık çan gibi tınlayan bir ağıtla etraflarında fısıldadı ve metal metale çarparken sesleri yankılandı.

Kar, buz ve sağa sola sallanan kılıçların arasında karanlık bir gölge halinde silahlı bir adam tüm bu arbedenin arasından ileri atıldı. Diğerlerinin arasından Rosie'ye omuz atarak Cate'in dizginini yakalamaya uzandı.

Her ne kadar çekip çıkarttığını hatırlamasa da Cate'in hançeri elindeydi. Rosie'yi eyerinden tutan eldivenli ele hançerini hızla batırınca yeniden özgür kaldı. Atını tekrar Marguerite'le kendisi için oluşturulan koruma çemberinin içine sürdü ve daha sonra tüm dikkatini o çemberin içindeki yerini korumaya verdi. Yine arbedenin içine çekilmeyi veya daha da kötüsü, arbededen çıkartılmaya zorlandığından endişe ederek Ross ve diğer adamların dövüşmesi imkânsızdı.

Başını hızla Ross'u bulmak için çevirdiğinde Ross'un da onun tarafına baktığını fark etti. Kısık göz kapaklarının altından Ross'un gözleri parlıyordu ve ağzı sıkı bir çizgiye dönüşmüştü ama yine de başını eğerek Cate'e selam verdi. Cate'in kalbi çarpmaya başladı ve atını çevirip geri çekerken nefesi kesildi. Yine de damarlarında çılgin bir coşku akıyordu. Kocası olan savaşçının bakışlarına karşılık vererek başını eğdi.

Marguerite'in atının yan tarafında kanlı bir kesik açıldı. Acıyla çıldıran at, ileri atıldı ve şaha kalktı. Cate kardeşinin attan düşeceğinden korktu ama Marguerite atın kontrolünü

ele aldı. Tam o anda, bir adam yaklaşıp onu kendine çekmeye çalıştı. Marguerite bir çılgınlıkla döndü ve elindeki dizginleri adeta bir kırbaç gibi kullanarak adamın yüzüne atıldı. Adam hızla geri çekildi, sonra da Cate'e doğru bakarak atını sürmeye başladı.

Ross savaş atını aralarına soktu. Adam onu tekrar kordonun dışına çıkmaya zorlamıştı.

Tanrı adına, tüm bu olanlar da neydi? Diğer bir kaçırma denemesi olabilir miydi?

Zihni mantıkla yanıp tutuşan Cate daha iyi bir açıklama bulanıyordu. Sıradan bir hırsızlık girişimi olmadığı belliydi çünkü adamlar hem çoktu hem de çok iyi kuşanmışlardı. Ve böyle bir şeye Trilborn haricinde kim cesaret edebilirdi ki?

Evet ama ne amaçla? Sadece İskoç'a inat olsun diye yağmalayıp, gelinini kaçırıp, gururunu geri kazanmak dışında neden olabilirdi ki? Veya amacı Ross'un onun peşinden gelecek olması ve onu öldürmek miydi?

Cate kaçırılmayacaktı. Buna izin vermeyecekti.

Peki ama ya durum böyle değilse? Trilborn'un ilk amacı bu iğrenç pusuda Ross'u vahşice katletmek miydi? Böylece onunla izole bir malikâneye kaçıp, onu reddettiği için pişman olmasını sağlayabilirdi.

Marguerite ve Gywnne bu hikâyeyi anlatacakları için canlı bırakılamazdı, tabii askerlerin de hepsinin ortadan kaldırılması gerekecekti. Ortadaki bu bariz gerçekler aklına geldikçe Cate'in göğsü sıkıştı.

Rosie kişneyerek öne atıldı ve Cate farkında bile olmadığı bir güçle atı tekrar kontrol altına almaya çalıştı. Askerlerden biri yere yığıldı, kanı bembeyaz karın üzerine yayılırken kıpkırmızıydı. Ross, askeri öldüren adamı kılıcıyla yaraladı,

ardında da atı yukarıdaki kıyıya yönelirken adamı vücuduyla iterek, düşmemek için atın boynuna tutunmasına neden oldu.

Saldırganların üçü Ross'un etrafını sardı. Ross adeta bir şeytan gibi dövüşüyordu. Gözleri ona doğru uzanan kılıçlara bakarak kısıldı, kendine karşı kullanılanlardan çok daha uzun ve çok daha ağır olan kendi kılıcını da saldırganlara doğru salladı. Metal metale değince kılıcından acımasız bir ses çıktı; adamların zırhlarına çarptı ve bir kemik kırılması sesiyle adamlardan birinin yan tarafına düştü.

Bir anda, önündeki yol açılmıştı. "Cate!" diye bağıarak atını onu bulmak için döndürdü. "Bana doğru! Bana doğru!"

Cate hemen onun yanına gitti. Tek bir emredici bakışla kardeşini ve Gywnne'i taşıyan adamı yanına topladı. Sonra ileri atılarak, önlerindeki açık, yokuş yukarı yoldan hızla ilerlemeye başladılar.

Yola ulaşınca atlarını dürterek koşturmaya başladılar. Yanlarındaki diğer askerler de kurtulmak için savaştılar ve arkalarından takip ettiler. Peşlerindeki adeta karanlık, gümbür gümbür gelen bir gölge gibiydi.

Gün etraflarında sona ererken dörtmala koşan süvari alayı önlerindeki açık alana doğru ilerledi. Lavanta ve mor gölgeler kara bulaşarak oyuklarda koyu griye döndü.

Ve ardından o ses geldi; uzun süredir duymayı bekledikleri ses. Önlerinde bir yerde, bir sonraki tepenin kenarında bir yerden Çulpan çanların melodili ve son derece misafirperver ahenkli sesleri duyuldu.

İlk görüldüğü anda onları takip edenler peşlerini bıraktı ama Ross hızını azaltmayıp Cate'i ve diğerlerini ileriye doğ-

ru koşturmaya devam etti. Ta ki onları karşılamak için anında açılan büyük tahta kapıya varana kadar rüzgârın oluşturduğu kar birikintilerini göğüslediler.

Manastırın saçaklarından güvercinler havalanarak koyulaşan gökyüzüne doğru girerken atlarıyla içeri ilerlediler ve kaldırım taşlarıyla döşenmiş avluda durdular. Bu eski yapının bir kenarını kaplayan büyük odanın kepenklerinin arasından hafif bir ışık sızıyordu. Burada tuğla yoktu; şapelin pencerelerinde dekoratif camlar da yoktu. Alçak yapılarıdaki Normandiya tarzı kemerler buranın Fatih William zamanlarından beri yolcuları koruduğunu gösteriyordu. Arkalarından kapanarak düşmanlarını dışarıda bırakan kapı, bir insan bedeni kadar kalındı, demirle çevrilmiş ve demir dikmelerle desteklenmişti.

Güvendeydiler.

Cate, Ross'a bakmak için atını çevirdi. Yüzünde kandan çizgiler vardı; pelerinine kan bulaşmıştı ve eldivenli bileği dirseğine kadar kıpkırmızıydı. Daha da kötüsü, sadece bir çorabın koruduğu dizi pıhtılaşmış kanla kaplıydı.

"Yaralanmışsın!" diye haykırdı. "Nerede? Aşağı in ve bırak da..."

"Hayır, tatlı karıcığım. Bu kan diğer adamların kanı. Peki ya sen?" Atını Cate'in yakınına doğru sürdü ve eldivenini çıkartıp eğilerek Cate'in çenesini eline aldı, başparmağını yanağındaki kaşınan noktaya sürdü. "Senin bir yerin mi ke-sildi"

Cate başını iki yana salladı; Ross'un dokunuşu ve yüzünün sert çizgilerindeki endişeli bakış nedeniyle ister istemez içi ısınmıştı. "Senin de dediğin gibi, diğerlerinin kanı."

Ross, Marguerite'e dönüp baktı. Kız her ne kadar atının

yelelerine tutunmuş ve ağzı açık bir biçimde derin nefes alsa da başını iki yana salladı. Gywnne arkasına bindiği askere yaslanmış ağlıyordu ama onun da sadece bacaklarından birinde ufak bir çizik vardı ve pelerinin arkasında orta boylu bir yırtık mevcuttu.

Yanlarındaki diğer kişilerin bazıları onlar kadar şanslı değildi. Askerlerden biri miğferine gelen darbedeyle sarsılmıştı ve iki askerin de bacakları ve kollarında anında iyileştirilmesi gereken kesikler vardı. Bunun olacağı belliydi çünkü kapıdaki adam aların zilleri çalıyordu. Avlunun kenarındaki odadan dışarıya inançlarına göre basit kahverengi elbiseler giymiş adamlar yığıldı. Yaralıların çevresini sarıp atlarından inmelerine yardımcı oldular. Hızla adamları içeri taşıdılar.

Ross savaş atından aşağıya atlayıp Cate'in yardımına geldi. Cate bir yandan titrerken Ross'un kollarına yapıştı. Korkudan titremiyorum, diye düşündü Cate, yabancı, soğuk vahşi saldırıdan kurtulduğuna rahatlamıştı.

Ross ayaklarını yere daha sağlam basarak onu tutmaya devam ederken pelerini ikisinin de etrafında uçuşuyordu. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Evet, ama... Keşke elimde bir kılıç olsaydı. Ben o kadar... Yaptıklarının bedelini ödetmek hepsini için delik deşik etmek, öldürmek istedim."

Bir anda Ross gülmeye başladı. "Bir kılıcın olsaydı aynen öyle yapacağına eminim. Bu sadece savaşın çılgınlığı, güzeelim. Geçecek."

"Sana yardım edebilseydim geçerci." Cate, Ross'un sessiz İskoç aksanıyla söylediği enteresan sevgi sözcüklerini seviyordu.

"Arkamda kalarak ettin de zaten."

Cate yüzünü buruşturdu. “Çok da cesurca bir gösteri değil.”

“Ama sana minnettar olduğum güvenini bana gösterdiğin için akıllıca bir hamle.” Ross başını çevirerek yaralıların taşındığı yöne baktı. “Ve şimdi...”

“Ve şimdi, gidip adamlarına bakman lazım,” dedi Cate omuzlarını dikleştirerek. “Git. Marguerite ve benim de Gwynne’e bakmamız lazım.”

“Sonra görüşürüz o zaman,” dedi Ross bir anda döndü ve gözden kayboldu.

Cate, Ross’un ne demek istediğini anlamasa da onu, revir olduğunu düşündüğü yere gidip gözden kaybolana kadar izledi.

Gwynne’in kesiği derin değildi ama uzun ve acı vericiydi. Cate yarayı sararken Marguerite de hizmetçiye yeni şaraptan birkaç bardak verdi. Daha sonra onu hem alkolden hem de yorgunluktan, Marguerite’in onunla paylaşacağı, içinde iki taştan yatak olan ufak odada horlarken bıraktılar.

Cate ve Ross’a tahsis edilen oda da ne daha büyük, ne de daha gösterişliydi. Taş yatak sadece içi saman dolu ince bir şilteyle biraz yumuşatılmıştı ve üstlerine örtmeleri için de bir tane yün battaniye vardı. Odada pencere, şömine, ocak, hatta mangal bile yoktu. Taş zeminin soğukluğunu kırmak için yere serilmiş biberiye kokulu sazlar dışında bir şey yoktu. Mum yağı kaplı bir mum odanın oldukça kıt sayıdaki eşyasını tamamlayan bir dua sandalyesi, tahta lavabonun altındaki ince masa ve üç bacaklı sandalyeyi aydınlatıyordu. Kısaca, manastırdaki dini görevliler onları çok da uzun kalmaya teşvik etmiyordu.

Kadın oldukları için Cate ve Marguerite’in ortak salona girmesi yasak olduğundan akşam yemeklerini ufak odada

yediler. Yemek de kalacakları yerlerden daha şatafatlı değildi; sulandırılmış şarap, soğuk ekmek ve ılık bir et suyuna bulanmış birkaç parça etten oluşuyordu. O kadar yaşlı bir keşiş tarafından getirilmişti ki adamı tüm cinsel dürtülerine çoktan geride bırakmıştı ama yine de oldukça nazik ve hoş bir gülümsemesi vardı.

Kambur keşiş odadan taştan yeri kaplayan tozu da cübbesiyle kaldırarak çıktıktan sonra Marguerite, “Peki?” diye sordu.

“Peki ne?” Cate, kemiklerine kadar işlemiş soğuktan ısınmak içinde et suyu olan kâseyi elinde tutup diğer eliyle de et suyuna eklemek banıyordu.

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Evli bir kadın olmak nasıl bir şey?”

“Sanırım yeterince iyi.”

“İyi görünüyorsun ama sana gün doğumunda Gwynne’i gönderdiğimde neredeyse hiç hareket etmedin.”

“Nasıl görünmem gerekiyordu ki?”

“Sevgi dolu bir eş ile düzgün biçimde sevişmiş gibi.”

“Gerçekten mi Marguerite?” dedi Cate, onun gözlerinin içine bakmaktan sakınarak. “Sonuçta ilk seferimiz değildi.”

Marguerite meraklı bir edayla onu izliyordu. “Peki de aranızda ne geçti? Nasıl...”

“Unut bunu!” diyerek araya girdi Cate aniden. “Zaten bilmen gerekenden daha fazlasını biliyorsun.”

“Evet ama İskoç lanetle ilgili tek bir kelime bile etmedi mi? Hâlâ aramızda olduğuna göre seni sonsuz kadar seveceğine yemin etmedi mi?”

“Ross bu gibi lanetlere inanmıyor.” Cate sert yatağın bir köşesine yumularak Marguerite’in sandalyeye geçmesine izin verdi. Neden kocasının lanete inanmaması onu hâlâ ha-

zırda olduğundan daha da soğuk hissetmesine sebep olmuştu, emin değildi.

Marguerite tek kaşını kaldırdı. “Tanrı aşkına, bunun ne alakası var? Yapma Cate! Ondan önce gelen tüm taliplerini ortadan kaldıran bu lanetten nasıl kurtulduğunu biliyordur. Farkındaysan, ölmek için de pek çok fırsatı oldu. Hatta bugün bile ölebilirdi.”

“Lütfen bunu dile getirme bile!” diye yakardı Cate, irkilerek.

Kardeşi arkasına yaslanıp ona bakmayı sürdürdü. Düz ketenden yapılma başörtüsünün kenarını kaldırıp çiğnedi. Bir süre sonra başlığını indirdi. “O zaman öyle.”

Kardeşinin delici bakışlarında gördüğü bir şey Cate’in huzuru bozdu. Tekrar dikkatini et suyuna verdi.

“Yani *ona* âşıkısın.”

“Saçmalama.” Olamazdı. Cate çok makul ama bir o kadar da endişeliydi. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

“Lanetin kalkması için bir erkeği sevmemiz gerekmesi de enteresan olmaz mıydı? Yani bizim aşkımız da onların aşkı kadar işe yarasaydı?”

“Eminim böyle düşünmek işine gelecektir,” dedi Cate. “Tek yapman gereken Henry’nin sana bayıldığın birini koca olarak seçmesi.”

Marguerite omuz silkti. “Ah, Henry. Daha önce de dediğim gibi, onun evlenmemle ilgili emirlerine boyun eğmeyeceğim.”

“Bundan nasıl kaçınacağımı bilmek isterim,” dedi Cate, sadece kardeşler arasında olan can sıkıntılığıyla. “Ama gerçekten de Ross’un neden hayatta olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki bir İskoç olarak doğduğu içindir.”

“İngiliz olmak yerine mi? Yabancı olmak Brüy’den ge-

len talibini ölümden kurtaramamıştı ama!” Marguerite bir an başlığının kenarını tekrar dişleri arasına koydu, bakışları sertti. “Belki Isabel’e sorabiliriz. En büyüğümüz olduğu için bilebilir.”

“Sanırım,” dedi Cate ama ondan birkaç ay daha uzun süredir evli olmasının en büyük kardeşlerine ne gibi ilave bir deneyim kazandırdığını anlayamadı.

“Ayrıca lanetin evlendikten sonra da devam edip etmediğini sorabiliriz.”

“Marguerite!” Düşüncesi bile Cate’in adeta kalbi gırtlığına atlamış da, boğazına takılıp nefes almasını engelliyormuş gibi bir his veriyordu.

“Dikkate değer.” Marguerite kendi et suyu kâsesine uzandı.

Cate bunu dikkat almak istemiyordu. Fakat gönülsüzlüğün altında en azından kısmen bile olsa kardeşinin haklı olup olmadığına dair bir merak vardı. Belki de Cate kocası olan bu İskoç’a biraz da olsa bağlıydı.

Ancak bu aşk değildi ki. Olabilir miydi?

“Hayır, tabii ki olamaz!” diye düşündü Cate, pelerininin altında kolunu beline dolarken. Aşk sadece Ross’un yakışıklı yüzü, erkeksi vücuduna hayran olmaktan, kılıcıyla sergilediği hünerleri ağzı açık izlemekten çok daha fazlası olmalıydı. Cate’in onun kollarındayken aldığı zevkle aşkın alakası yoktu. Aşk, seneler boyunca yan yana yaşamaktan oluşan sıcak bir sevgi, birlikte çocuk yapmanın neşesini paylaşmak ve birini kaybedince yaşanan hüznü paylaşmaktı. Bir adamın korumasına duyulan saygı ve minnettarlıktı. Birlikte bir hayat inşa etmektir.

Hayır, Ross’a âşık değildi. Cate, onu öldürebileceğini düşünen bir adama nasıl âşık olabilirdi ki?

Marguerite, Gywenne'e bakmaya ve bu gecelik yanındaki yatağa yatmaya gitti. Cate pelerinine sarıldı ve tel tel olmuş yün battaniyeyi de omuzlarına örtüp yatağın iki duvar arasında kalan köşesine sırtını dayadı. Ross odaya gelene kadar da orada durdu.

Mum kötü kokular yaymaya başlayıp son damlasına kadar erimiş ve alevi titremeye başlamıştı. Kocası içeri girip arkasından kapıyı kapattığında sadece gölgesi belli oluyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu Ross. "Çoktan yatıp uyumuş olacağını düşünmüştüm."

"Yatıyorum ama..." Cate başını iki yana salladı.

Ross etrafa bakıp büyük salonda yanında taşıyamayacağı için önceden odaya gönderdiği kılıcını aradı. Yakınında olduğundan emin olunca pelerinini ve yeleğini çıkarttı ve İskoç eteğini tutan kemeri gevşetmeye başladı. "Bugünkü ölümler mi canını sıktı?"

"Şey... Sanırım..."

"Dişlerin takırdıyor. Üşüyorsun."

Cate bu sesi kontrol altına almaya çalıştı ama başarılı olmadı. "Kim üşümez ki?"

Ross İskoç örtüsünü yatağa fırlattı, kumaş Cate'in ayaklarının altına düştü. Her ne kadar battaniye üstünü örtse de, eteğin altındaki bedenin ısını hissedebiliyordu.

"Ormandaki ilk akşamda da üşüyordun," dedi Ross, sesinde bir alayla. Tek parmağıyla, gömleğini çorabına bağlayan noktaları çözdü.

Cate'in bakışları hiddetlenmişti. "Kar yağıyordu."

"O zaman da dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum." Ross gömleğini çekip başının üstünden çıkartmadan önce başını salladı.

"Ateş yakmıştın." Ross'un göğsü ve kolunun üst kısımla-

rını çevreleyen kaslarının sert kıvrımları mum ateşinde belirlince Cate ne dediğini şaşırdı.

“Yapmak istediğim bu değildi.” Ross çizmelerini ve hiç giymeye alışık olmadığı çorabını çıkartmak için karşıdaki sandalyeye oturdu ama bakışları yaptığı işten çok Cate’deydi.

“Değil miydi?” Ross sert ve çıplak bir biçimde Cate’e doğru yaklaşmak için ayağa kalkarken Cate’in sesi nefesi kesilmiş bir beklenti halinde gelmişti.

“Hayır!” diye yanıtladı Ross. İnce, dar yatağın üzerinde diz çökerek acımasız bir çekicilikle Cate’in etrafına sardığı battaniyeyi açmaya başladı.

“Sen ne yapmayı tercih ederdin ki?” Cate de tüm Azizlerin affetmesini dileyerek ona yardımcı oldu. Sonunda pelerinini çıkardı ve Ross’un onun korsesini çözmesine izin verdi.

“Senin yanında yatmak, seni ısıtmak ve tutmak isterdim.”

“Keşke yapsaydın,” dedi Cate, kendinden çok da emin olmayan bir sesle.

“Senin tarafından ısıtılmak.” Ross, onun elbisesiyle iç etekliğini yukarı itti ve daha sonra onları çıkartabilmek için Cate’i de karşısına oturacak biçimde kaldırdı.

Elleri soğuktu, burnu ve alnı ve örtülü olmayan diğer her yeri gibi. Cate titreyerek kollarını ona doladı, gövdesinden ve gövdesinin altından yayılan mükemmel sıcaklık ve güç nedeniyle tüyleri diken diken olarak kendi bedenini onun kine yaslayıp Ross’u kendine çekti. “Şimdi yanımda yat,” diye fısıldadı Cate, onun boynuna doğru, “ve birbirimizi ısıtalım.”

Tanrı aşkına, bu keşiş yatağı çok sertti! Hem teni hem de dolayısıyla ruhu küçük düşürmek için yapılmış olmalıydı. Ross sessizce küfretti, daha önce çıplak taşlık alanda bile daha rahat uyuduğundan emindi. Aslında kalkıp ahırdaki askerlere katılacaktı ama Cate daha yeni uykuya dalmıştı. Hoşuna giden bir döşek bulmuş gibiydi, çünkü Cate bu zavallı yataktan çok Ross'un üzerinde yatıyordu.

Ross için sorun değildi. Cate'in ağırlığı ve yumuşak kıvrımları Ross'un değişik bir biçimde hoşuna gidiyordu. Garipti, hele de Cate'in onun katili olma ihtimali varken.

Bu akşamki olay başıboş dolaşan haydutların rastgele bir saldırısı falan değildi. Adamlar disiplinliydi, çok iyi kuşatılmışlardı ve zincirli zırhlar taşıyorlardı. Tuzaklarını iyi seçmişler ve uygun zaman için beklemişlerdi. Ross ilk doğacak oğlunun hayatı üzerine bu saldırının arkasındakinin Trilborn olduğuna dair bahse girebilirdi. Ross'un tek sorusu Cate'in bundan haberi olup olmadığıydı.

Her ne kadar kibirli bir düşünce olsa da Ross, Cate'in

onun yerine Trilborn'u seçeceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de bir kadının aklından geçenleri kim bilebilirdi ki? Belki de Cate bir İngiliz'i daha kolay anlayacağını ve yöneteceğini düşünüyordu.

Tüm şüphelerine rağmen Ross, Cate'e, onunla birlikte olmaya gelmekten kendini alıkoyamamıştı. Adeta büyülenmişti. Acaba bu lanet gerçekten de var olabilir miydi? Öldürmese bile adamları birer soytarıya mı dönüştürüyordu?

Cate'e düğün gecelerinden hemen bir gece sonra yola çıkacaklarını söylememişti. Bu bir ihmal değil, aksine önceden planlanmış bir şeydi. O yüzden Cate nasıl mesaj gönderebilirdi ki? Sonuçta gönderebileceği zamanda Ross onu doğrudan yatak odasına götürmemiş miydi? Sevişmelerinden sonra Cate'in yataktan sıvışmış olabilme ihtimali çok küçüktü. Ross onun bedenini o kadar oyalamıştı ki, Cate bunu yapamayacak kadar yorgundu. Bu aslında bir plandan çok, Ross'un çaresiz arzusu nedeniyleydi ama sonuçları aynı olmuştu.

Karmaşa sırasında Ross'un nerede olduğunu görmek için Cate'in gösterdiği çaba, yaralandığına dair karısı olduğu için duyduğu endişe, yeterince gerçek görünmüştü. Şimdi ona duyduğu ihtiyaç da çok aşırıydı, geniş yürekliliği dikkatini çekmişti, neredeyse mahcup ediciydi. Cate'in onu istediği dışında Ross ne düşünebilirdi ki? Kandırılıyor olabilirdi, bir kadının üçkâğıdı aklını karıştırıyor olabilirdi. Böyleyse de hile işe yaramıştı. Ross bir önceki geceye kıyasla şimdi Cate hakkında çok daha fazla mazeret bulabilirdi.

Pek çok adam buna cesaret edemezdi. Bu gibi bir bıvı karşısında kendi hayatları ve ölümsüz ruhları için korkacaklarından, Cate'i anında reddederlerdi. Hangi adam bir

an gülümseyip kendini sunan ve hemen ardından onu öldürmeyi deneyebilecek bir kadını eş olarak isterdi ki? Ross istiyordu.

Önündeki tüm iltarlara ve mantığa aykırı olarak, başkasını değil, bu kadını arzuluyordu. Yine de en son izin vereceği şey onun Ross'un bu duygularından haberdar olmasıydı. Bu Ross'un göze alamayacağı bir zayıflıktı.

Ross, ona duyduğu güven eksikliğini Cate'in fark ettiğini biliyordu. Cate, Ross'a karşı daha temkinli, daha kapalıydı. Ross'a bedenini sunuyor, okşamalarından zevk alıyor ve sonucunda ona zevk veriyordu ama başka hiçbir şeye izin vermiyordu. Bu irade gücü, Ross'u öfkeliendiriyordu. Tüm bu şüpheleri nedeniyle, evlenmeleri emredilmeden önce gözlerinin mavi cenneti içinde birkaç kere, bir an görünüp ardından kaybolan o kabullenmeyi tekrar görmek istiyordu.

Cate, onun düşüncelerinin huzursuzluğunu sezmiş gibi uykusunda mırıldandı, Ross'a daha da sokuldu ve dizlerinden birini baldırlarının üzerine itti. Ross etrafını battaniye, İskoç örtüsü ve Cate'in peleriniyle daha iyi sarmak için uzandı. Derin bir iç çekerek gözlerini kapadı. Burada, Cate kollarımdayken güvendeydi ve uyku adeta bir cellâdın baltası gibi bir anda bastırdı.

"Daha az askerle devam etmek güvenli mi?"

Cate soruyu yatakta uzanmış kesik bacağına dikkat ederek onun saçını ören Gywnne'i izleyen kocasına sormuştu. Ross'un bu manzarada neyi büyüleyici bulduğunu anlayamıyordu ama yine de sırtını taş duvara yaslanmış, tek bileğini kıvrık dizine koymuş, gözlerini ayırmadan onları izli-

yordu. Elbette Ross'un onları izlemek dışında daha önemli işleri olması lazımdı. Örneğin arkada bırakacakları yaralı adamları gezmek ve her şeyin oradan ayrılımları için hazır olup olmadığını kontrol etmek gibi. Tabii bunu hâlâ karanlıkken ufak odalarından dışarı çıkıp, kısa bir süre önce geri dönene kadar da yapmış olabilirdi.

"Gitmemiz lazım," diye yanıtladı Ross. "Yoksa burada kapana sıkışma riskimiz olur."

"Ya bize saldıranlar dışarıda, yolun ilerisinde bir yerlerde bekliyorsa?"

"Bir an önce gitmemizin nedeni de o zaten. Trilborn etrafına daha fazla adam toplamasın diye."

"Bunun arkasında onun olduğundan eminsin yani?" Bir an Cate, Ross'un bulunduğu yöne bakma riskini göze aldı ama Ross'un kararlı duruşu ona hiçbir şeyi açık etmedi. Bir adamın onu nasıl bu kadar nazik ve yumuşakça tutup, ona böyle büyümlü dokunup, sonra aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranabildiğine akıl sır erdiremiyordu.

"Başka kim olabilir ki?"

Ross'un bu kısa cevabı öyle bir küçümseme içeriyordu ki Cate'in kaşları çatıldı. "Ben nasıl bilebilirim? O senin düşmanın."

"Aynen öyle."

"Başınızı eğer misiniz leydim?" dedi Gywnne. Örgüyü bitirmiş, başlığı geçirmek için ayağa kalkmıştı.

Cate, hizmetli kadının sadece bakışlarını yere dönük tuttuğu için konuşmalarını dinlemediğini düşünme hatasını yapmadı. Kare ketenin iliştiirildiği yere düz bir başlık takıp, örgülerinin altında bağlamasına izin verirken Gwynee'e alaylı bir bakış fırlattı.

"En azından son saldırıdan sağ kurtulduk," dedi Cate. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Evet, tabii. Herhangi bir soruna karşı dikkatli gözlemler yapıldığı ve Henry'nin yanınıza normalde beklenenden daha fazla sayıda adam verdiği anlamına geliyor."

"İkisine de katılıyorum. Yine de sence lanetin işi olamaz mı?"

Ross küçümseyici bir ses çıkardı. "Hayır ama senin şu lanetinle ilgili bir sorum var."

Gwynne ona işi doldurulmuş bir kadın ceketi giydirip kollarının altını düğümlerken, Cate sabit durarak, "Evet?" diye sordu.

"Acaba *senin* duyguların için de bir hüküm olamaz mı? Kocan olarak seçilen adama âşık olman lanetin etkisini terse çeviremez mi?"

Marguerite daha önce ona bahsettiği andan itibaren Cate'i huzursuz kılanla aynı soruydu bu. Cate'in aklına böyle bir şey gelmemişti, çünkü kardeşleriyle nişandan önce müs-takbel eş adaylarından hiçbiriyle tanışmamıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cate, başını hafifçe iki yana sallayarak.

"Karar verdiğinde bana da söylersin," dedi Ross, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken.

Böyle önemli bir konuşmanın ortasında çekip giden, sinir bozucu bir adam! Cate'in ilk dürtüsü devam etmek için arkasından atılmaktı.

Ancak hayır, onu yalnız bırakacaktı. Ross sadece kendini korumayı düşünüyorsa Cate bunu bilmek istemiyordu. Ve Ross, Cate'in ona âşık olup olmadığını araştırmak istiyorsa da sorunun kendisi için özel önem taşıdığını göstermeye ni-

yeti yoktu. Zaten, Cate bunu tabii ki önemsemiyordu. Ross Dunbar'ın, yatağında Cate'in olmasından zevk aldığı ama yatak dışında onu umursamadığı bu kadar barizken nasıl önemli olabilirdi ki?

Ross'un onu sevmediği belliydi.

Peki ama o zaman neden hâlâ yaşıyordu? Neden?

Şafaktan önce yola koyuldular, Güneş ışıkları kar beyazı dünyayı, pembelerle ve kırmızı burunlarla, lavanta ve altına boyamadan önce epey yol aldılar. Her bir dikenli çalı öbeği ve ağaç dalları adeta elmas ateşiyle parılıyordu. Hava sanki buzlu bir yaşam iksiriydi. Cennete doğru yükselen güneş onlara avare bir sıcaklıkla dokunuyordu.

Peşindeki tehdit ve Ross'un uyarılarıyla iyi ilerlediler. Uzun gün boyunca Ross, önlerindeki kırları incelemek için atıldı ve daha sonra alaylıları yandan düzene sokmak için dörtlüye geri geldi. Daha az dinlendiler ve hiç ateş yakmadılar. Endişeli, tetikte ve önlerinde bitmek bilmeyen sarsıcı yolculuğun yorgunluğu içerisinde sessizce ilerlediler. Gece-nin sonunda her ne kadar manastırın baş rahibesi, kadınlar ve erkeklerin ayrı binalarda, onun gözetimi altında uyumasını emretse de bir manastıra rastladıklarında duydukları sevinçten kelimeler kıyafetsiz kalıyordu.

Gece boyunca yağmur yağdı ve sabah yollarına devam ederken de sağanak devam etti. Ruh halleri de en az hava kadar karamsardı. Ross özellikle sinirli görünüyordu; emirleri çok sertti. Gywnne'e kalırsa bunun sadece çok az bir kısmının nedeni önlerindeki ıslak yolculuk ve izledikleri kördüğüm gibi yol olduğunu düşünüyordu. Geri kalanı tek başına yatmak zorunda bırakıldığı için olabilir demişti Gywnne. Cate, ona inanabilmeyi diledi.

Yolculuğun üçüncü gününde Trilborn'dan veya diğer bir tehlikeden eser yoktu. Yolda tek rastladıkları kişiler mallarıyla birlikte seyahat eden yün tüccarları konvoyu, koruma bulmak için yola dökülmüş hacılar, aldırıışsız bir biçimde boyanmış bir arabayla seyahat eden şarkıcı topluluğu ve turnuvaya katılmak zorunda bir dizi şövalyeyle birlikte ilerleyen İskoç bir haberciydi.

Sonuncusu Ross'un tanıdığı bir İskoç kıyafeti giymiş olmalıydı, çünkü Ross derhal onu sorguya çekmek için yanına çağırmişti. Daha yakından bakınca Cate adamın giydiği yünlü eteğin Ross'un mavi, gri ve kırmızıdan oluşan ekose eteğiyle aynı renklere sahip olduğunu fark etmişti. İkisi bir kenara çekilip hızla İskoçça konuşmaya başladılar. Adam, Ross'a yanında taşıdığı deri bir kese verdi. Ve neredeyse ansızın Ross kayın ağaçları korularının altına sığınarak durmaları ve ateş yakmalarını emretti.

Yemek hazırlanırken Ross hemşerisiyle, kadınlardan ve askerlerden biraz uzakta durarak sohbet etmeye devam etti. Her ne kadar Cate ve Marguerite bu şans eseri karşılaşmanın hangi hayra alamet olduğunu biraz merak etse de Cate onları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bu karşılaşmanın önemli olduğu, kocasının yüzündeki asık çizgilerden belliydi.

Yeni tanıştıkları İskoç, ateşte kendini ısıttı ve ekmeikle biftekten oluşan yemeklerini paylaştı, adamların elden ele dolaştırdığı şarap tulumundan içti. Yemek bittiğinde Ross'la akrabalık göstergesi olarak bilekleri üstünden iki elle tutarak birbirlerine selam verdiler. Elçi atını hazırladı ve İskoçya'ya gitmek için ayrılmak üzere, alayına katıldı.

Ross kendi başına yürüyerek haberci çantasını açtı ve

içinden deriyle sarılmış bir tomar çıkarttı. Kâğıtları açtı ve içeriklerini okurken kıpırdamadan durdu. Yağmur ve sis taşıyan nemli hava dizlerinin etrafında biten eteklerini havalandırdı, saçlarını karıştırdı ve belinin altındaki yün kesesini sallandırdı. Ross bunların hiçbirini fark etmemiş gibi duruyordu. Bir süre sonra mesajı tekrar çantaya sokuşturdu, arkasını döndü ve alaylılara atlarına binmelerini emretti.

Cate onun emrine uymak için hiçbir adım atmadı. Tam tersine, Ross'un haberci çantasının sapından tutup dikildiği yöne gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Cate endişeyle.

"Bir şey olmadı."

"Biri mi öldü? Konu babanla mı ilgili?"

"Hayır, onda bir sorun yok."

"Peki ya ailenin geri kalanı."

"Benim için artık yoklar."

Ross'un yüzüne sert bir ifade yerleştirip gizlemeye çalıştığı acıyı görünce Cate'in kalbine sancı girdi. "Evlatlıktan reddedildin. Resmileşti."

"Kovuldum, reddedildim. Artık ne Dunbar klanına dâhilim ne de Dunbar topraklarında isteniyorum. Siz, leydim, artık dostu veya akrabası olmayan, hor görmemesi gereken İngiliz kralının ona verecekleri dışında hayattan hiçbir beklentisi olmayan bir adamla evlisiniz."

Cate alt dudağını ısırırdı, konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Beklenmedik bir şey değil."

"Hayır. Ama esas beklemediğim şey Henry'nin tutsak tutulduğum günlerin geride kaldığını ve artık eve dönmekte özgür olduğumu bildirmesi oldu."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

Ross karanlık mavi bakışlarını ona çevirdi. “Babamın artık kendisi için ölü olduğumu, hatta nikâh ilanları okunduğu andan beri onun için ölü olduğumu belirterek Henry’nin isterse beni gebertip işi bitirebileceğini beyan ettiği için değil.”

Cate şefkat ve merhamet göstergesi olarak parmaklarını koluna koyarak, “Sen de daha azını beklemiyordun,” dedi.

“Bu notu almakla aynı şey değil.” Ross başını iki yana salladı. “Onun için ölmüşüm. Belki de senin bu lanet gerçeğten de vardır.”

Cate, Ross’un bunu itiraf etmesini duymaktan hiç de tatmin olmamıştı. Kaybı ve acısı vardı. Ve bunun çoğu Cate yüzündendi. Onun yüzünden pek çokları Ross’a sırtını dönmüştü. Ross köpekler topuğundan yakalamak üzere olan güçlü ve asil bir geyik gibi yenilgiye çok yaklaşmıştı. Cate buna dayanamıyordu.

“Senin bir ailen var,” dedi Cate boğazı daralmasına rağmen. “Ben, kardeşlerim ve Braesford’u evi yapmış herkes var. Toprağın da var ve kendine bir ev, klan oluşturabilirsin.”

Ross’un hızla silinen gülümsemesi Cate’in onu rahatlatmaya çalıştığı için memnun olduğunu göstermekten başka bir şey içermiyordu. “Aynı şey değil.”

“Üzgünüm.” Cate’in sözleri rüzgârda bir fısıltıya, kalbinden gelen bir feryada dönüştü.

“Ben de öyle,” dedi. “Ben de öyle.”

Kısa sürede yolculuğun sonuna vardılar. Bir tepeye çıktıktan sonra yüksek mevkiide siperlerle donatılmış kulesi ve üzerindeki asil niavi-beyaz flaması ile yüksek taş duvarlarının altında eteğe sürülmüş bir leke gibi köyüyle birlikte yatan Braesford Malikânesi’ni gördüler.

Kapının açılmasını talep etmeye gerek yoktu. Tepede-
yken görülmüşlerdi, o yüzden de ulaştıklarında, içeride
malikânenin duvarlarının ardında yattan kırmızı tuğlaları
hafiften gösterecek biçimde kapı açıktı. Alaylıları trompet-
lerden oluşan bir koro karşıladı; çaldıkları şarkılar tepelere
kadar yankılandı. Kulenin dibinden köpekler dışarı yığıldı
ve ardından da Braesford ve Isabel belirdi. Baron, mutlu bir
biçimde başparmağını emen küçük Madeleine'i kucağında
taşıyordu, Isabel ile beraber onları evlerine buyur etmek
için öne çıktılar.

Sonra kız kardeşlerin buluşmasının neden olduğu gül-
lüşmeler ve gözyaşları dolu bir karmaşa yaşandı, çığlıklar
yükseldi. Bebek Madeleine'in kızıl-sarı bukleleri sevildi; o
kadar hızlı konuşuyorlardı ki cümleleri birbirine giriyor-
du, aylar yerine yıllardır ayrı kalmış gibi sarılmışlardı. Cate
ve Marguerite, Isabel'in elbisesinin karın kısmındaki hafif
şişkinlikle özellikle ilgilendiler. Cate'den biraz daha kısa ve
Marguerite'ten biraz daha sarışın olan Isabel'e annelik ya-
kışmıştı. Uzun boylu ve epey kendinden emin duran, saç-
ları güneş ışığında bir kuzgunun kanatları gibi parıldayan
saçlarıyla Rand, baba olmakla ilgili dalga geçince gülümsedi.
Bakışları uzun süreliğine Isabel'den ayrılmıyordu ve karısı-
na odaklanınca gri gözleri gümüşümsü bir sevgiyle parıldı-
yordu.

Cate bir Isabel'e, bir de Rand'e bakıp kendi kendine, ka-
derin onları sınavıp sınamadığını düşündü. Yine de kader
sonunda birlikte olmalarına izin vermişti. Aynısını yine ya-
pamaz mıydı?

Bu sırasında Ross ayrı durdu, bakışlarıyla etrafı gözlem-
ledi. Ta ki Cate ona dönüp onu öne çekene kadar. "Size ko-

canı takdim etmeme izin verin!” diye lafa girince içinde bir anda yükselen gurur Cate’i de şaşırtmıştı.

Braesford Baronu Rand kontrolü ele alıp askerleri konaklayacakları alana doğru yönlendirmeye ve Gywnne’ne de leydilerin bavullarını yerleştirmesine yardım etmesi için askerler görevlendirmeye başladı. Sonra çamaşırcı kadınların ve mutfak hizmetçilerinin, demir ustalarının, tamircilerin ve askerlerin bu kavuşmanın keyfini sürdükleri avludan onları uzaklaştırdı. Farkında olmadan verdiği emirle, kulenin dönerek yükselen merdivenlerine, oradan da geniş ve konforlu büyük salona sürükledi.

He ne kadar günün ana yemeğine çok kalmadığı için pek başka bir şey sunulmasa da önlerine derhal şarap ve bira getirildi. Bu ufak boşluk, banyoların hazırlanması ve yemekten önce yolculuğun kirini üstlerinden atmalarına yarayacaktı. Susuzluklarını bastırırken, Braesford’un; safır gözlü sarışın bir beyefendi olan ve Boticelli’nin melekleri gibi bir yüze sahip genç kavalyesi David vaktini Marguerite’i izlemekle geçiriyordu. O sırada Ross ve Braesford da İskoç sınırlarındaki durumu tartıştılar. Cate ve Isabel de, Marguerite’in arada sırada David’e kahverengi gözleriyle attığı bakışlardan fırsat bulduğunda katıldığı, en son skandallar ve dedikodularla ilgili muhabbete başladılar. Vakti gelince kardeşlere yatacakları odalar gösterildi.

Ross, Cate’in işi bittiğinde banyo yapacağını söyleyerek büyük salonda Braesford’la kaldı. Doğrusu ondan bir süreliğine de olsa uzak kalkmaktan Cate de epey memnundu. Tüm yol boyunca birbirleriyle yan yana olmuşlardı ve bu da şu andaki koşullar altında yeterince büyük bir zorluktu. Ross tüm yol boyunca pençeleri acıyan bir ayı gibiydi. Özel-

likle de seyahatlerinin son döneminde onu hiçbir şey mutlu edememişti; ne yolun durumu, ne güneşin açısı ne içinden geçtikleri soylulara ait bölgelerdeki adamların soruları ya da gereksinimler için duraksama ihtiyaçları. Birçok kez Cate, Ross'a çıkışmamak için kendini zor tutmuştu. Bunu yapmaktan onu tek alıkoyan şey, onun omuzlarındaki yükün ağırlığının farkında olmasıydı.

Sadece sinirini yatıştırmak için Ross'un otoritesini hiçe saymak büyük bir aptallık olurdu ve Cate bunun kendisine çok şeye mal olacağından emindi. Cate bitkin ruh halinden kurtulmak için biraz kendi başına kalması gerekiyordu.

Braesford'a, Trilborn'la ilgili başka hiçbir ize rastlamadan gelmişlerdi. Bunun verdiği rahatlık hissi inanılmazdı; Cate adeta boynu ve omuzlarındaki kulunçların eridiğini hissediyordu. Gözlerini kapatıp keten örtülü küvete sırtını yasladı. O kadar yorgundu ki neredeyse orada uyuyakalabilirdi. Su soğumaya başlamasa ve karnı açlıktan zil çalmasa kalırdı da. Ayrıca kısa bir süre sonra Gywnne geri gelecekti, hem de sonunda bir değişiklik olarak temiz kıyafetler getirecekti. Onu yıkamak da isterdi ama Cate şu anda Ross dışında birinin vücuduna dokunduğunu düşünemiyordu bile. Bu iş için Ross'un gelmeyeceği de neredeyse kesin olduğundan, bezi ve İspanyol sabun kalıbını alıp kendi kendini yıkamaya başladı.

Ross, ev sahibine Trilborn'la ilgili yaşadıkları olayı anlatıp kendi takdirine bırakmayı borçluydu. Gerçi İngiliz'in Braesford Malikânesi'ne saldırmak gibi saçma bir hareket yapacağını düşünmüyordu; Trilborn daha zayıf, daha az ko-

rumalı hedefler seçiyordu. Yine de Cate'i kaçırmaya denemesinden sonra Braesford'un hanımefendisinin de yeterince koruma olmadan dışarı çıkmaması gerekiyordu. Leydi Isabel'in renkleri ve boyutları Cate'e o kadar benziyordu ki, insan rahatlıkla ikisini karıştırabilirdi. Ayrıca bunun da ötesinde, Leydi Isabel de değerli bir tutsak olurdu. Böyle bir durumda, özellikle Isabel'in bir bebek beklediği de düşünülürse, Cate'in kalenin sınırları dışına çıkıp onun yerine kendisini sunmasını engellemek için Ross ve Braesford'ın ikisinin de çabalaması gerekirdi.

Taze saman serili taş zeminin üzerinde yüksek, boyalı ve eğik tavanlı büyük salonda ateş yakılmıştı. Duvarlarda mitlere ait hayvanları tasvir eden halılar, yüzyıllar öncesinden kalan flamalar, kılıçlar ve miğferler asılıydı. Platformun üzerinde kalın bir masa kuruluyordu ve yanına tahta sıralar diziliyordu. Baron tüm bu hazırlıklara dikkat etmeden, yanında yatan köpeğinin ipeksi tüyleriyle oynarken, ayağını ateşe doğru uzatmış, oturmaktaydı. Misafirlerine baktığında gözlerinde keskin bir ışıltı belirse de hiçbir harekete geçmedi.

Ross kısa bir süreyi ev sahibinin varlıklarını överek ve Henry'nin hediyesi Grimes Malikânesi'yle ilgili neler bildiğini soruşturdu. Braesford, malikâneyi aslında iyi tanıyordu. Kendi toprakları da Henry'yi tahta yerleştiren Bosworth savaşından sonra kendine kral tarafından verilmişti, o yüzden Ross'un aklında ne gibi sorular olduğunu biliyordu. Acele etmeden yeni mal varlığının ve sınırlarının detaylarını açıkladı, pek çok konuda ona tavsiyeler verebileceğini söyledi.

Bir süre sonra aralarına sessizlik çöktü. Ross masrafasından içti ve şömine rafının altında dans eden turuncu alev-

lere gözlerini dikerek cinde maşrapasını çevirerek oturdu. "Samırımı, Leydi Catherine'le nasıl evlenebildiğimi merak ediyorsundur?" dedi sonunda.

Braesford tek kaşını kaldırdı. "Isabel'in kardeşinin muhafızı olduğumu düşünüyorsan, aklından bu fikri derhal atabilirsin."

"Hayır, olmayabilirsin. Henry'nin vasiyeti altında olduğumu biliyorum. Ama bu işi nasıl başardığımı merak ediyor olabilirsin."

"Leydim ve kardeşleri rahibeler tarafından eğitildi. Hepsi İngilizce, Fransızca ve Latince biliyor ve benim yazabileceğimden de çok daha güzel yazı yazabiliyor. Cate, Greenwich ve Shenc'de olan bitenden bizi yeterince haberdar etti."

Ev sahibinin sesindeki ifadesiz ton Ross'un boynundan aşağı bir ürperti gönderdi. "Hepsinden mi?"

"Bundan şüpheliyim ama yeteri kadarını." Braesford gülmüseddi. "Evlilik emrinin anı olduğunu biliyoruz. Ama asıl bilmediğimiz sizi bu kadar kısa bir süre sonra neyin buraya getirdiği?"

Ross'un kaşları çatıldı. "Bizi ağırlamaya müsait değilseniz, sadece söylemeniz yeter."

"Sakin ol kardeşim, İskoç alınganlığına gerek yok. Başımızın üstünde yeriniz var; sonuçta Isabel, Cate ve Marguerite'i çok özlemişti. Neden bu durumda Londra'ya gitmesi gerektiğine dair mazeret bulmaktan bıkmıştım."

Kardeş! Ross, şimdi aralarında evlilik bağı olduğu için aslında bir nevi kardeş olduklarını düşündü. Çok da hoşuna gitmeyen bir düşünce değildi. Kendisinden bir-iki yaş büyük bir kardeş olma şansına sahip olsaydı, Braesford gibi bir ağabeye sahip olmak hoşuna giderdi. Aralarında bu ko-

nışmadan cesaret bularak, yolculuklarında başlarına gelen maceraları anlattı.

“O zaman ayaklanma ile ilgili söylentilerin altında yatan bir şeyler var,” dedi Braesford. Sözlerini bitirdiğinde ise kaşları çatılmıştı.

“Evet, Henry’nin casuslarından gelen haberlere göre öyle. Kayıp prens olan çocuğun bir sahtekâr olduğunu kanıtlamak için Warwick’in genç dükünü halkın karşına çıkartmayı planlıyor. Tabii bu ne işe yaracaksa!”

“Halkın huzuruna çıkartılan çocuk gerçek bir Plantagenet veya bir sahtekâr olsa bile, yine de istilayla karşılaşabilir.”

“İşte bu yüzden kulenizdeki işaret ışığına bir adam koyma ve komşularına da aynısını yapmasını haber vermeni sana iletmek için gönderildim.”

“Tabii ki ben de bu isteğe uymayı düşünüyorum, gerçi bunun bir istek olduğundan da pek emin değilim,” dedi Braesford biraz alaycı bir ses tonuyla.

Ross sessizce katılarak başını eğdi.

“Sizin evliliğiniz de öyleydi. Peki ama şimdi ne düşünüyorsunuz?”

“Gerekenler yapılmalı.”

“Kule hiç cazip gelmiyor o zaman? Anlıyorum.”

Ross ona ciddi bir bakış attı. “Siz bu duruma göğüs gerebildiniz. Öyle duymuştum.”

“Tabii ki! Ama Isabel’i karım olarak istemediğimden değil. Hayatta ne o zaman, ne de şimdi bundan daha çok istediğim bir şey olmadı.”

Bir kadın için böyle bir zayıflık hissettiğini söylemek için güçlü bir erkek olmak lazımdı. Braesford’un sesindeki memnuniyet barizdi.

“Ona daha önceden de âşıktın...” Ross bir anda duraksadı. “Hayır, sormamalıyım. Bu beni ilgilendirmez.”

Cate’in eniştesi güldü. “Öyleydim. Hâlâ da öyleyim. Ama aklından şu lanetin geçtiğine eminim. Sen de lanetten sağ çıkmayı başardın, o yüzden endişe etmene gerek yok.”

“Endişeli değilim,” diye yanıtladı Ross ama daha sonra omuzları dikleştirdi. “Evet, ama sen ne düşünüyorsun? Bu gerçek bir tehlike mi?”

“Isabel ve kardeşleri öyle olduğunu düşünüyor.”

“Ama benim sorduğum bu değildi, haksız mıyım?”

Braesford sandalyesine biraz daha yayılarak bacak bacak üstüne attı. “Bir erkeğin zihni ona oyunlar oynayabilir. Bazı şeyleri aşırı düşünmek de öyle. Böyle şeyler görmedin mi hiç?”

“Evet, sanırım.” Bir suikastçının bıçağıyla banyoda öldürüleceğinden bir an emin olduğu aklına gelince Ross bir an gücendi. “Ama bir kehaneti gerçekleşmesi için zorlayabilirsiniz.”

Braesford ona keskin bir bakış attı. “Yani?”

“Uygun olmayan bir damat adayı ortadan kaldırılabilir.” dedi Ross dik kafalı ve kendinden emin bir biçimde.

“Sence Cate, ölmeni mi istiyor?”

Bu kadar açık bir biçimde söylenince, çok da mümkün gelmiyordu. Yine Ross, Cate’in hançerinin banyodaki yansımısını düşündü. Sonra da birkaç açık cümleyle durumu anlattı.

“Peki, ama ya Trilborn?”

“Her ne kadar Shene Sarayı’ndan gönderilse de işin içinde olma ihtimali olabileceğini ben de biliyorum.”

“En azından biraz mantıklı düşünebiliyormuşsun,” dedi Braesford hırıltılı bir sesle.

Ross geri çekilmeyi reddetti. "Kral'ın evlenmemize karar verdiği andan itibaren, ölmemi bekleyen bir kadınla evliyim. Ölürsen kimse şaşırmayacaktı. Lanete yardım elini uzatmaktan daha kolay ne olabilir ki?"

"Yine de hayattasın. Evlisin."

"Şans ve uyanıklık sayesinde."

"Sence Cate başkasını mı tercih ederdi? Bu yüzden mi seni öldürtmek istiyordu?"

Ross bir an, Leon'u, eğlencelerin Fransız efendisini düşündü. Yanıt vermek için birbirine kenetlediği dişlerini açmakta zorlandı. "Emin değilim."

"Trilborn olamaz. Mal varlığı daha çok batıda olsa da onu eskiden beri tanırım." Braesford, Ross'a sorgulayan bir bakış attı. "Onu sana tercih etmek için tam bir budala olması gerek. Ve inan Cate bir budala değil."

"Tanrı aşkına, tabii ki değil! Trilborn'u adam yerine koymuyor ve bunun için de geçerli nedeni var." Ross, manastırdaki gece Trilborn'un eline düşmediği için Cate'in, tüm bedenini titreten bir biçimde rahatladığını gözleriyle gördüğü için bundan emindi.

"Ama Trilborn yine de onu istiyor."

"Evet, tam da o nedenden dolayı hoşuna gider," diye öfkeyle yanıtladı Ross. "Gerçi âşık olduğunu iddia ediyor."

"Öyle mi?"

"Asıl aşkı Graydon mirası olmasın sakın? Tabii karın, üçte birine sahip olduğu için zaten mirastan haberdar olduğunu düşünüyorum."

Braesford düşünmeye devam ederken Ross'un dediklerinin üzerinde durmadı. "O zaman tüm bu mirasa sahip olmak için Trilborn'un seni öldürmesi ve ardından da Ca-

te'i kaçırmaması lazım. Ancak o zaman Kral evlenmelerine ve Trilborn'un Cate'in mirasını almasına izin verir. Tabii bunun gerçekleşme ihtimalini arttırmak için ona tecavüz de edecektir."

Ross'un elleri bir yumruk halini aldı. O kadar sıkıyordu ki, boğumları acıdı. Bu gibi zorlama evlilikler epeyce yaygındı. "Aynen söylediğiniz gibi."

"Bazı erkekler için, para hırsı ve yağma gibi hırslar böyle bir şey için yeterlidir. Peki, senden ne haber? Cate'e karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Yeminlerinizi etmeden önce de hiçbir şey hissetmiyor muydun?"

Ross ona sert bir bakış fırlattı.

Braesford'un göğsünden kısık sesli bir gülme yükseldi. "Anladım. Benim işim değil."

Üzerlerine bir sessizlik çökmüştü ama aslında bu basit bir sessizlik değildi. Siperlerin döven, ısıklık çalan rüzgârı, ayaklarının dibindeki ateşten çıkan hafif çıtırtıları, yemeklerin hazırladığı mutfak ve kilerden gelen alçak sesli homurtuları ve arkalarında bir yerde hendek kazıcıların önüne konulan sehpaaların toklama sesini taşıyan gizli bir hava taşıyordu.

İki adam, Braesford kımıldanıp hafif kaygılı konuşana kadar alevlere baktı. "Bana kalırsa iki seçeneğin var."

"Peki, nedir onlar?" Ross sormadan edememişti ama aslında yanıtı endişeliydi.

"Leydini burada Braesford'ta bırakıp, yanında sorunlu olduğun biri olmadan, gidip yeni mülklerini alabilir veya seni ölü mü, diri mi görmek istediğini anlamaya çalışabilirsin."

Ross bunu düşündü. Cate'in karısı olmasından kurtulmak, onu burada kardeşleriyle birlikte bırakıp, bir daha ona

asla sarılamamak, onu asla kollarına ve yatağına alamamayı çok yoğun bir biçimde odaklanarak düşündü. Bir nefes süresince bunu düşündü.

“İzninle, orada ne bulacağımı bilmediğim için gidip Grimes Malikânesi’ni denetlerken Cate’i burada bırakacağım.” Sonuçta mülkler, böceklerle uygun bir harabeye dönmüş olabilirdi. Onun gelişini bekleyen silahlı adamlar tarafından kuşatılmış olabilirdi. Bırakın Leydi Catherine’i, hiçbir soy-luya yaşacak bir yatak bile bulunmayabilirdi.

“Ve sonra?”, diye sordu Braesford sessizce.

“Sonra, Cate’i yanımdan ayırmayacağım. Her adımından haberdar olmam daha iyi olacaktır.”

Braesford’un gözlerinde gümüşü bir parlaklıkla muziplik parıldadı. “Anlıyorum.”

Ross da onun anladığını fark etti, hem de çok iyi anlıyordu. Sonuçta Üç Güzel arasında en büyüğüyle evliydi.

Ross gitmiş, Cate'i Braesford'da bırakmıştı. Bunun Cate için bir önemi olmaması gerekiyordu, ama önemliydi.

Cate, Ross'un gidişinin sebeplerini gayet iyi biliyordu. Kocasını bir akşam önce sebepleri haşin ancak yine de yeterince açıkça onun önüne sermişti. Grimes Malikânesi'ne vardığında orada ne bulacağından emin olmadığını söylemişti. Henry'nin hangi malikâneyi ona hediye ettiğini öğrendiyse, Trilborn pusu kurmuş olabilirdi. Henry'nin mülkiyeti devretme hakkını kabul etmemiş, vatandaşlıktan sürülmüş, York yanlısı sahipleri hâlâ orada olabilirdi. Boşken köylüler oraya sığınmış ve hayvanları için ahır yapmış olabilir veya inşaat taşı olarak kullanmak için yarısı yıkılmış olabilirdi. Kaleye su tedarik eden kuyunun suyu hastalıklı veya zehirlenmiş olabilirdi. Kilerde ise yiyecek bir şey olmadığı veya buzdolabında kırılmamış hiçbir raf kalmadığı ise neredeyse kesindi.

Böyle devam etmişti. Olası muhtemel felaketler teranesi. Kocasına kalırsa, Cate güvende ve rahat olacağı Braesford'da kalarak çok daha iyi ederdi.

Ross konuşurken ona bakmamıştı, hatta onun yeni evini göremeyeceği için üzgün olduğunu bile söylememişti. Yerin onun için güvenli ve yakışır olduğuna karar verene kadar Cate'in sabırla beklemesi gerekiyordu.

Cate'in şu anda ise en son hissettiği şey ise sabırdı.

Cate güçlüklerin üstesinden gelmekten aciz, şımartılmış bir kız değildi. Bir eve çekidüzen vermeyi; mutfağın yerlerinin ovalanmasını, gerekli tüm erzakın tedarikini ve avluda nahoş herhangi bir şey bulunmamasını nasıl sağlayacağını rahibelerden öğrenmişti. Önce Graydon, sonra da Henry'nin sarayında başkasına tabi olarak kısıtlanarak yaşadığı senelerden sonra, kendi krallığında her şeyin istediği gibi olmasını emretmeye can atıyordu. Bunun engellenmesi, içinde çok acı bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Kocasının bariz bir biçimde onu yanında istemediğini bilmeseydi, onunla gitmek için ısrar edebilirdi. Ross da en az Cate'in ondan kaçmaya istekli olduğu kadar Cate'ten kurtulmak istiyordu. Yine de Cate'in ihtiyacı anlıktı; günler veya haftalar boyunca sürmemişti.

Isabel ile kalenin siperlerinin arkasından, Ross ve muhafızlarının giderek küçülmelerini izlerken, sessizce "Erkekler!" dedi Cate.

"Kesinlikle!" diye yanıtladı büyük kardeşi. "Yapabilse Rand beni bebeğimiz doğana kadar yatağa bağlar."

Braesford biraz Ross'la birlikte at sürdükten sonra, bir koyun sürüsüyle yaşanan sorunu çözmek amacıyla yönünü değiştirerek ilerledi. Ayrıca tek başına, uzakta görünen denizin masmavi çizgisinin kenarında, kendisi gibi kalelere sahip komşularını ziyaret de gidecekti. Isabel ona katılmak istemiş ama caydırılmıştı. Cate'le beraber, erkekler Trilborn'un

yakınlarda olmadığından emin olana kadar kalenin duvarları içerisinde kalacaktı. Braesford'un en son istediği şey karısı ve doğmamış çocuklarının bir çatışma veya güvenli bir yere varmak için hızlı bir kaçışın ortasında kalmasıydı.

"En azından umursuyor," dedi Cate iç çekerek.

"Peki ya Ross, umursamıyor mu?" dedi Isabel ve kaşlarını çatıp kardeşine döndü.

"Evliliğimiz zoraki olduğuna göre nasıl umursayabilir ki?"

"Ama o zaman..."

"Biliyorum, biliyorum. O zaman lanetten nasıl kaçtı? Keşke bilseydim."

Cate'in kardeşinin yüzündeki ifade kaybolmuştu. "Bir erkeğin neler hissettiği ile neyi gösterdiği tamamen farklı olabilir."

Bu mümkün müydü? Cate böyle bir şeyin olacağına inanmak istiyordu. Ross'un ona dokunuşları, ona gösterdiği şefkatli ilgi, salt tutkudan daha fazlasını barındırıyor gibi geliyordu. Bir önceki gece ve bu sabah oldukça şehvetliydi; kanını daha önce hiç hatırlamadığı bir biçimde kaynatmıştı. Adeta bedenlerinin birleşmesinin anısının onda uzun süre, belki de sonsuza kadar kalmasını istiyordu.

"Cate, tatlım, kızarıyorsun. Lütfen bana nedenini söyle."

"Bir şey yok," dedi Cate başını yüzünü serinletmesi için rüzgâra doğru kaldırarak. Kardeşinin daha fazla soru sormasını engellemek için konuşmaya devam etti. "İçten girelim mi? Soğuk almaman lazım."

"Lütfen, bir de sen benim için endişelenmeye başlama. Doğum yapıp, ertesi gün tarlada tahılları savutan köylü bir kadın kadar sağlıklıyım."

Cate kardeşinin hakkını vermemeliydi; gerçekten de sağlıklı görünüyordu. “Bebegin ne zaman doğacağına dair bir fikrin var mı?”

“Bence mayısta.” Isabel alaycı alaycı yüzünü buruşturdu. “Sanırım Rand’le ilk seviştiğimizde hamile kaldım.”

Cate derhal bakışlarını ona çevirdi. “Genelde böyle mi oluyor?”

“Hem gelin, hem damat gençse ve zevk alırsa, der eskiler. Damat yaşlıysa şans daha düşük. Neden? Sence, sen? Hayır, henüz bundan emin olabileceğin kadar uzun zaman olmadı?”

Cate sessizce başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye iç geçirdi Isabel. “Keşke düğününde olabilseydim.”

Kardeşinin sesindeki pişmanlığı fark eden Cate ona bir adım yaklaşıp sarıldı. Üçünün en büyüğü olduğu için Isabel, Marguerite’le ona karşı kendini hep sorumlu hissetmiş, onları korumaya çalışmıştı. Aralarındaki özel bağı yaratan da oydu.

Yakında çocuk doğuracaktı. Bu bir kadın için tehlikeli bir zamandı. Cate her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu. Her şeyin yolunda gitmeyeceğini düşünmeye dayanamazdı.

Isabel’in yerinde o olsaydı korkar mıydı? Ross’un çocuğunu bu dünyaya getirmekten endişe eder miydi? Henüz emin değildi ama çocuk sahibi olma düşüncesi içini ısıtıyordu. Bir bebek, babasının siyah saçları ve derin mavi gözlerine sahip bir bebek... Uzun boylu, yapılı ve cesur büyüyecek bir bebek...

Evet, Cate ona olacakları düşünüp korkarken, Ross kolunda kalkarıyla, kılıcı yanında sallanırken savaşa gidecekti.

Aynen şu anda Ross'un, Henry'nin ödüllü Grimes Malikânesi'ne vardığında ne bulacağından endişelendiği gibi.

Ve neden bunu düşünmeye başladığıyla ilgili de hiçbir fikri yoktu. Ross'un gözden kaybolmasını izlerken bunu hissetmeyi istememişti.

"Sence dönecek mi?" diye sordu Cate endişeli bir sesle.

"Rand? Tabii ki dönecek."

"Ross demek istemiştin. Ve onunla ilgili bir 'tabii ki' yok. Asla dönmek gibi bir fikri olmadan beni burada bırakabilir."

"Öyle bir şey olamaz."

"Hayır, ama bunu nasıl bilebilirim ki?"

Isabel bir süre kardeşinin yüzünü inceledi. "Sanırım esas sormak istediğin seni önemseyip önemsemediğinden nasıl emin olabileceği."

"Veya gelecekte beni önemseyip önemsemeyeceği," diye fısıldadı Cate.

"Onu sevdiğin için mi?"

Cate'in gülümsemesi çarpıktı. "Sanırım öyle, yoksa gittiği için böyle canım yanmazdı."

Isabel kolunu Cate'in beline dolayıp kardeşini kendine çekti. "Onu buna teşvik etmek için bildiğim tek bir yol var, o da kendini sevmek. Erkekler bazen gümüşçülerin yaptığı aynalar gibidir. En iyileri bile soğuk ve serttir ama iyi parlattırsan onlara gösterilen şeyi yansıtırlar."

"Peki ya en kötüler?"

"En kötülerine karşı önlem almalısın, çünkü bir kadının gözyaşlarına değmezler."

En iyi veya en kötü... Ross hangisiydi? Cate bildiğini düşünüyordu ama nasıl emin olabilirdi ki?

Braesford Malikanesi'nde zaman akıp gidiyordu. Günler

geçiyordu. Aralarında fark yaratacak hiçbir şey olmaksızın, haftalar geçmiş, iki ay olmuştu. Kış artık veda ediyordu ve tepelerin üzerine bahar gelmeye başlamıştı. Kulenin tepesindeki demir sepetin içinde duran odunları yakmak için hiçbir nedeni olmayan muhafızlar gelip gidiyordu. Duvarların ötesinde devriye gezen muhafızlardan gelen hiçbir haber yoktu. Biraz vakit geçirmek veya yemek yemek için arada sırada oradan geçen komşular uğruyordu. Hiç yabancı bir süvari görülmemişti ve Trilborn da kapıda belirmemişti. Her ne kadar vardığında haber gönderse de, Ross'tan çok haber alınamıyordu. Söylediğine göre herhangi bir zorlukla karşılaşmamıştı ama malikâne çok kötü durumdaydı ve yapılması gereken çok iş vardı.

Londra'dan yeni haberler geldiği gün Cate büyük salonun bir köşesinde iplik eğiriyordu; tek ayağı makinenin çarkındaydı. Haber kuzeye giderken bir geceliğine yanlarına uğrayan Peverel Kontu'ndan gelmişti. Braesford'la adam geldiklerinde derhal, Cate'in varlığını fark etmeyerek konuşmaya başlamışlardı veya Rand onun da duyması gerektiğini düşünmüştü. Cate'i odadan dışarı çıkartmak veya sesini alçaltmak gibi bir teşebbüste de bulunmamıştı.

İsyan artık sadece bir söylenti değildi. Warwick'in genç kontu olan Plantaganet Prensini bulduğunu iddia eden rahip onunla İrlanda'da ortaya çıkmıştı. Çocuk Dublin'de York yanlısı grubun huzuruna sunulmuştu ve nisanın başında onların desteğini kazanmıştı. Bu gruba güçlü Kildare Kontu ve Lancaster krallarından hiç hoşlanmayan kardeşi de dâhildi.

Yakında verilecek bu destek nedeniyle, Devon ve Cornwall'da da isyan çıkışları atılmaya başlanmıştı. Henry

durumu yatıştırmak için gerçek Warwick vârisiyle birlikte Londra'da geçit törenine katılmıştı ama pek de bir şey değişmemişti. Ardından krizle başa çıkmak için bir strateji geliştirmek amacıyla Shene'de kurul toplamıştı. Bu toplantının sonuçlarından biri de, Bosworth'ta ağır ihanetle suçu da dâhil, kraliyete karşı işlenen tüm suçların affedilmesi idi. Buradaki amaç Henry'nin krallığıyla ihtilaf halinde olanları da ona karşı güçlerini birleştirmemeleri için yüreklendirmekti. Daha sonra da Henry karmaşaları yatıştırmak için tüm kırsal alanlarda kapsamlı bir süreç başlatmıştı.

York ve Lancaster arasındaki çekişmeyle, geçen senelerde olduğu gibi, yine ülkede savaş tehdidi boy göstermişti. Bunu düşünmek bile Cate'in midesini ekşitiyordu. Ne gibi bir gurur ve şehvet isteği erkeklerin bu kadar kolay dövüşmesini sağlıyordu? Birbirlerini kesip doğramalarına, savaştan sonra da savaş alanında dolaşp yenilenleri haşere gibi avlayarak adeta bir tarla faresi ziyafeti veriyormuşçasına başarılarını kesmelerine ne neden oluyordu? Bu tehlikeli bir kana susamışlık, diğer erkeklerin korkusundan beslenen çok değişik bir tür hırsı.

Taşları yeniden yerine koyup ahırları temizlemek veya geri dönmesini engelleyen her ne yapıyorsa onu yaparken Ross neler olup bittiğini biliyor muydu? Eğer biliyorsa, bu ne anlama geliyordu? Ve ne yapmak niyetindeydi?

Beyaz veya kırmızı gülü takip edenler arasındaki bu kavgaya, Ross'un kavgası değildi. İngiliz değildi, o yüzden de kimin kral olup olmayacağı onu çok da ilgilendirmiyordu. Yine de Henry kuzey sınırının korunmasında yardımcı olmak için ona topraklar vermişti. Ross'tan da ona emredildiği anda gereken yerde savaşa katılması bekleniyordu.

Peki ya Ross kabul etmezse ne olurdu? Henry kesinlikle ona verdiği tüm nişanları geri alırdı. Bir hain olarak hapse atılabilir, hatta Kral'ın düşüşünü planlamak için İskoçya'yla ittifak yaptığı kanaati getirilirse idam bile edilebilirdi.

3. James bugüne kadar bu konuyla ilgili fazlasıyla sessiz kalmıştı ama daha ne kadar sessiz kalacaktı? İngiltere'nin savunmasındaki en ufak bir zayıflık bile fırsat olarak görülecekti.

Ross, İngiltere için savaşırsa da kendi memleketi için savaşırsa da lanetlenecekti. Elinden ne gelebilirdi ki?

Isabel yanında sıcak şarap, fındık içi, peynir ve acıbadem şekerlemeleri dolu bir tepsi taşıyan erkek hizmetliyle birlikte salondan içeri girince Cate başını kaldırdı. Isabel tüm yelkenlerini açmış bir geminin zarafetiyle hareket ediyordu. Yüz hatları huzur doluydu ve hareketleri çevik ama içtendi. Cate, Ross'la ilk buraya geldiği zamana kıyasla kardeşinin daha iri olduğunu fark etti. Bebek beklenenden önce doğacak olabilir miydi? Veya şansa bakın ki, ikiz doğuracak olabilir miydi? İki de eş derecede mümkündü.

Cate'in kendini bu gibi endişelere kaptırması için bir neden yoktu. Âdet dönemleri gelip geçiyor, hamile olmadığını gösteriyordu.

Isabel'in salona girmesi Cate'in işini durdurup salonu erkeklere bırakması için iyi bir mazeret olmuştu. Cate çıkışını bir kenara koyup ayağa kalktı, elbisesinden krem rengi yünleri silkeledi. İşlerini başka bir yerde bitirmekle ilgili bir şeyler söylemek üzere başını kaldırdığında kardeşi ve kocasının birbirlerine attıkları bakışları fark etti. Bir okşama kadar sıcak ve içten bu bakış Braesford'ın Isabel'e, ona ve misafirlerine çok iyi baktığını için minnettar olduğunu söyleyen bir mesajdı.

Küçük bir şeydi belki ama Cate yine de içinden öfke yükseldiğini hissedebiliyordu. Malikânenin hanımı olarak onun da kocasına bu gibi şeyler yapması gerekiyordu. Köylülerin, misafirlerin ve arkadaşlarının ihtiyaçlarını karşılamak için hizmetlilerine talimat yağdırıyor olmalıydı. Ona verilen yeri yaşanabilir, konforlu ve bir eve benzer kılmak için Ross'un yanında çalışması gerekiyordu. Ve evet, Ross'un gülümsemeleri ve okşamalarını tatmalıydı.

Ancak hayır! Tüm bunlara, hakkı olan ve bir eş olarak ondan yapılması beklenen tüm görevler Cate'in elinden alınmıştı. Hiç evlenmemiş gibi, kardeşi ve kocasının üzerinde bir yükü. Cate günlerini yün eğirmek, nakış işlemek ve Isabel'in çok iri veya yapmak için çok hantal kaldığı işleri yapmakla geçirmişti.

Bu saçmalıktı.

Buna katlanılmamalıydı. Buna artık katlanamıyordu.

Yine de Cate günün geri kalanında ve ertesi gün de sesini çıkartmamaya zorladı kendini. Bu malikâneden gidecekse Braesford'un yardımına ihtiyacı olacaktı ama yanlarında misafirleri varken böyle bir talebi ona iletemezdi.

Peverell gittikten hemen sonra, sabahın erken saatlerinde Cate, eniştesini aramaya koyuldu. Büyük salonda değildi ama kâhyaya göre atını alıp bir yere gitmemişti. Isabel'le paylaştığı ve iş yapmıyorsa Isabel'in nakış işlediği odada olabileceğini düşündü.

İkisi de orada değildi. Cate odanın boş olduğunu düşünerek arkasını döndü. Son anda avluya bakan pencerenin oradaki bir hareket dikkatini çekti. Orada durup aşağıda her ne oluyorsa ona pür dikkat odaklanmış olan, kardeşi Marguerite'di.

Cate kardeşinin neyi bu kadar merakla izlediğini görmek için ona yaklaşıırken, “Braesford’ı gördün mü?” diye sordu.

Marguerite bir an sığırdı ve daha sonra ona eliyle pencereye gelmesini işaret etti. Yanına gelen Cate eğilip camın arasından baktı.

Aşağıdaki avluda iki adam kılıçlar ve kalkanlarla birbirleriyle dövüşüyordu. Birinin Braesford olduğunu fark etti ama diğeri bahar güneşinde gümüşümsü ve altınımsı bir parlaklıkla parlayan saçlara sahip bir genç bir adamdı.

“Ama bu...” diye başladı.

“Evet, David,” dedi Marguerite, sesinde belirgin bir endişeyle Cate’in cümlesini tamamlayarak. Cate tekrar, ölümcül düşmanmış gibi birbirilerine, havada çarpılan ve ses çıkarıp, kenarları birbirinde çarptığında etrafa kıvılcımlar saçan kılıçları ve kalkanlarıyla dövüşen Braesford ve genç yaverini izledi. Adamların ikisi de gömlek ve çoraplarına kadar soyunmuştu ve genelde ceketlerin, tuniklerin veya etrafta savrulan pelerinlerin altında saklanan kasların üzerine kumaş yapışmıştı. Her ani hamle ve her kontrollü geri çekilme sırasında metale çarparak yankılanan veya sol kollarındaki kalkanları gümbürdeten her hamle ilkel bir gücün varlığını ortaya koyuyordu. Savaşçılar müsamaha göstermiyordu ve birbirlerini deşip birbirlerine hırlarken, saldırırken ve kaçarken küfredip karşılarındakinden de merhamet beklemiyorlardı.

Cate’in itiraf etmesi gerekiyordu ki Braesford mükemmel fiziğinin yanında harika bir savaşçıydı. Yine de Rand’ın yaveri olduğu andan bu ana kadar ne kadar büyük ilerleme gösterdiğini kanıtlayan biçimde, David de ona karşılık vermekte çekinmiyordu. O günden beri omuzları genişlemişti,

nemli keten yapışınca kollarındaki kaslar ortaya çıkıyordu. Günün birinde heybetli bir adama dönüşecekti.

Cate, kardeşine bakıp neden hiç kıpırdamadığını düşündü. Marguerite'in bakışları yaverin üzerine kilitlenmişti. Yüzü solgundu, nefes alıp veriş düzenli ve üst dudaklarının üzerinde ince bir çizgi ter parlıyordu.

"Marguerite?" Cate endişeyle onun koluna dokundu.

Kardeşinin koyu kahve gözlerinin içindeki çaresizliği gördü. "Onu öldürecek. Onu öldüreceğini biliyorum."

"Böyle endişelenmemelisin. Eminim Braesford ondan çok daha iyilerini bile..."

"Kendini şövalye ilan etmek için David'i sakatlaması mı gerekiyor?"

Marguerite'in endişesi yaver içindi. Çocuk yaralanmıştı: Cate şimdi fark ediyordu ama o ana kadar kolunda kırmızı bir leke vardı. Kesinlikle ölümcül bir kesik falan değildi ama yine de böyle şeyler de tehlikeli olabiliyordu. Kan zehirlenmesi, çatışma sırasında yaralanan erkeklerin kahramanlıktan sonra birincil ölüm sebebiydi.

"Bu işler böyle," dedi Cate çaresiz bir el kol hareketiyle. "Başka nasıl kılıç kullanmayı öğrenecek ki? Kılıcın kesimine ve saldırısına alışkanlık kazanmalı. Geçitten geçerken Ross'un maruz kaldığı gibi, saldırıya uğradığında düşünecek zaman yoktur."

"Biliyorum ama izlemek çok kötü." Marguerite'in yüzü adeta bir trajedi yaşanıyormuş gibi gerilmişti.

"O zaman gel gidelim." Hareket etmeyip, hatta duyduna dair hiçbir belirti göstermeyince Cate ona şüpheli bir bakış attı. "Onun için bu kadar mı endişeleniyorsun?"

"Kim endişelenmez ki?" Sonunda Marguerite bakışlarını

kaçırđı. “Bu gidişle kimsenin gözüne girip şövalye olamadan hayatını kaybedecek.”

“Bunu mu istiyor? Bir şövalye olmak?”

“Hayatı boyunca bunun hayalini kurmuş. Bunu o kadar ciddiye alıyor ki, neredeyse başka düşündüğü bir şey yok. Bebekken sokağa bırakılmış, kapısına bırakıldıktan sonra manastırda büyütölmüş.”

“Bu çok sık oluyor.”

“Şimdi ise bir servet kazanmak ve Avrupa’daki turnuvalarda kendine isim yapmak istiyor ve hiçbir şey onun buna erişmesini engelleyemez.”

“Kesinlikle takdire değer bir hedef, haksız mıyım?”

“Hayatında sadece bu olacaksa, pek de değil.”

Marguerite’in böyle şeylerin farkına varması garipti. Veya bu haksızlık mıydı? Küçük kardeşi hep sessiz, ruhanı ve kendi dünyasında olmuştu. Isabel, Cate ve geri kalan herkes onu kendi haline bırakmaya alışmıştı. Aklından neler geçtiğini nasıl bilebilirlerdi ki?

Ancak şimdi, Marguirite, Braesford’un genç yaverıyla fazlasıyla ilgileniyor gibiydi. Cate’in de bunu unutmaması gerekiyordu.

Aşağıdaki dövüş, Braesford büyük bir güçle aniden David’in silahını elinden alınca sona erdi. Yaverin kılıcı çarpıp elinden kayıp, Braesford’un çizmelerinin yanına doğru yuvarlanınca Braesford da kılıcı almak için eğildi. Hem kendisinin hem de David’in silahını elinde tutarak, kolunu David’in omzuna attı, onu biraz sarsıp genç adamı güldüren bir şeyler söyledi. İkisi de arkalarını dönüp ahırlara doğru ilerlediler.

“En azından bitti,” dedi Cate ,yüreklendirici bir biçimde.

Marguerite iç çekti. "Evet, şimdilik."

O an için en azından Braesford'la konuşma umutları da suya düşmüştü. David'le yıkanmaları gerekecekti ve banyodan sonra da ana yemek saati gelmiş olacaktı. Genellikle yemekten sonra salonun efendisi, topraklarında her şeyin yolunda olup olmadığını kolaçan etmek için kaleden atıyla denize doğru uzaklaşırdı. Cate onu hava kararmadan önce görürse kendisini şanslı sayacaktı.

Gerçekten de böyle oldu, Cate, Braesford'u ancak bir sonraki sabah yakalayabildi. Salona inen merdivenlerde onu yakaladı.

"Sör Rand!" diye bağırarak ona yetişmek için birkaç basamağı koşar adım indi.

Rand ona bakmak için arkasını döndüğünde yüzünde ihtiyatlı bir ifade olmasına rağmen, nazıkçe eğildi. "Leydi Catherine," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size Ross'un, Kral'dan aldığı mülkü ziyaret edip etmeyeceğinizi sormak istemiştim."

Bu kurnaz öneriyi duyunca Braesford'un gözlerinde hafif bir alay belirdi. "Hayır, leydim, davet edilmeden değil."

"Grimes Malikânesi'ne neler yaptığını hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Çok az. Ya siz?"

"Çok," dedi Cate kısa ve öz bir biçimde. "Malikâneyi incelemek istediğime karar verirsem, bana eşlik etmeniz için sizi ikna edip edemeyeceğimi merak ediyordum."

Braesford gözlerini hafifçe kıstı. "Sanırım siz çoktan kararınızı verdiniz."

"Ya verdimsem?"

"Ne yazık ki size eşlik edemeyeceğim. Şu anda en çok

önem verdiğim şey, Isabel. Bebek doğduğunda burada olmamayı riske atamam. Ayrıca, herhangi bir istila durumunda kraliyeti uyarmak için hazır olmaya yemin ettim. Görev yerimden uzaktayken, Henry'nin düşmanları tarafından tuzığa düşürülmesi gibi bir durumda sanırım başımı kaybederim."

Dediği iki noktada da haklıydı; yine de Cate yenildiğini kabul etmekten nefret ediyordu. "Mesafe o kadar da uzak değil, oyalanmazsak sadece bir günlük yol."

"Ayrıca orada ve dönüş yolunda bir gece. Çok üzgünüm Leydi Catherine ama bunu göze alamam."

Cate, bu ihtiyaç onun veya Isabel'in olsaydı Braesford'un arkasına bakmadan yola çıkmayı göze alacağını biliyordu. "Kısa mesafeyi göz önünde bulundurduğumuzda, birkaç tane muhafız yeterli korumayı sağlar. Muhafızlara böyle bir emir veremez misiniz? Belki de yaveriniz de bana eşlik eder?"

Braesford başını hafifçe yana eğdi; yüzünden düşündükleri okunmuyordu. "David mi?"

"Dün kılıç kullanma becerilerini oldukça geliştirdiğini fark ettim."

"Tanrı vergisi bir yeteneği var. Esas öğrendiği, bunu nasıl kullanması gerektiği."

Cate, Braesford'un onun düşüncesine katıldığını fark edince gülümsedi. "Şüphesiz."

"Yine de tehlike büyük. Her yer York, Lancaster veya kendi çıkarları adına toparlanan çetelerle dolu."

"David'in beni güvenli bir biçimde getirip götürecektir kadar yetkin olduğuna eminim."

Braesford hızlı biçimde Cate'in söylediklerini tartarken

gözlerindeki ifade daha bir sertleşti. "Dönmek gibi bir niyetiniz var, o zaman?" dedi sonunda.

"Orada sürekli kalmam gerekmiyorsa."

Braesford duraksadı ve başını iki yana salladı. "Dunbar'ın size orada ihtiyacı olsaydı, size haber gönderirdi. Ama bu arada güvenliğiniz bana emanet. Eminim eşiniz, kendi izni olmadan sizi ona göndermemden pek hoşlanmayacaktır."

Cate onun yumuşamaya başladığını hissettiği ince sözler karşısında bir anda tüm bedeni kızgınlıkla kavruldu. "Bunun olması için beklerken yaşlanıp saçım beyazlayabilir."

Braesford kadife kaplı omzunu silkti. "Şüphelerimi ve onun isteklerini hiçe saydığınız için bacanağım ve en yakın komşumla aramın bozulmasına izin veremem. Bu Dunbar ile sizin aranızda bir durum."

"Ve Ross da benim burası yerine, orada daha fazla işe yarayacağını itiraf edemeyecek kadar dik kafalı, inatçı bir İskoç! Endişelerinizi anlıyorum ve benimle ilgilendiğiniz için minnettaram, ancak benim için endişelerinizin hayatımı yönetmesine izin veremem."

"Veremez misiniz?" diye sordu Braesford çelik gibi keskin bir sesle.

Cate'in omurgasından aşağıya endişe yayıldı. Kardeşi bu adama nasıl tahammül ediyordu? Rand Braesford, birkaç adım ötede duran taşlar kadar, hatta Cate'in kendi kocası kadar sarsılmaz biriydi. "Gitmem gerek," dedi Cate, çaresizlikle. "Ne kadar uzak durursam... O kadar... Tekrar onu kocam olarak kabul etmek o kadar zorlaşacak."

"Korkmayın leydim," dedi Baron Braesford, yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle. "Dunbar'ın sizi tekrar eşi olarak kabul etmekte hiç zorlanmayacağına eminim."

Braesford, bu gözlemi Cate'e moral vermek için söyle-diye bile amacına ulaşamamıştı. Cate'in ne morali, ne de güveni yerine gelmişti.

Braesford ona eşlik etmeyi veya yaveri David'i gönder-meyi kabul etmediği için, Cate'in başka bir ayarlama yap-ması gerekiyordu. Tek yapması gereken, sorunu çözmeyi aklına koymaktı.

Ancak Cate orada burada biraz soruşturduktan sonra çok sayıda zorluk olduğunu fark etti. Braesford'un emri olma-dan hiçbir silahlı muhafız onunla birlikte gitmeyi göze ala-mıyordu; bunu düşünmek bile yüzlerinin solmasına sebep oluyordu. Ahır işçilerinden hiç kimse, bırakın eyer vurma-yı, Cate için bir at bile seçememişti. Devam eden huzursuz-luk nedeniyle kapılar sadece ihtiyaç halinde açılıyordu ve gece-gündüz muhafızlar kalenin siperlerinde dolanıyordu.

Cate, Braesford ile konuşmasa, hava daha sıcak olduğu için ve toprağın üzerini yeşil bir pus kapladığı için Braes-ford'u, bir anda gezginlerle alışveriş etmeye karar verdiği-ne dair ikna edebilirdi. Bir seyis ve bir-iki tane muhafızla birlikte atıyla kaleden uzaklaşıp, tüm suçu üstlenerek onları kendine eşlik etmek için ikna edebilirdi. Fakat şu anda, eniş-tesini kandırabileceğine dair hiç ümidi yoktu. Hatta Braes-ford'un onun etrafında dönüp göz önünden ayırmamaları için birkaç muhafıza emir verdiğinden de emindi.

Atı tek başına eyerleyebilirdi; ahırdan alıp arka kapıdan çıkabilirdi. Ancak önce ahırdaki işçilerin gözüne görünme-mesi ve ardından da nöbetçilerden paçayı sıyırması gere-kiyordu. Tüm o adamlardan sıyrılmayı becerebilirse bile, adamlar onun ardından ceza alacaktı; bu da Cate'in vicda-nında bir yükü. Ayrıca tek başına yolculuk yapmakla ilgili

bildiklerinin yeterli olup olmadığından da emin değildi. Yolun çoğunu kırıklıklar oluşturunuyordu. Yanında kimse olmadan at süren bir kadın, bir hayat kadının burnundaki sivilce gibi göze batacaktı. Ve tabii kanunsuzların veya onu kendi hakkı gibi göre gezgin bir askerin avı da olabilirdi. En azından yakalanıp fidye için alıkonulacağından emindi.

Cate'in gitmekle aldığı risk küçük değildi, bunu anlıyordu. Yine de şu anda olduğu yerde, hayatıyla ilgili tüm kararları başkaları alırken, hiçbir şey yapmadan daha fazla duramayacaktı.

Kısa bir zaman sonra kesinlikle gidecekti.

Cate neşeli bir vazgeçmişlik maskesi takınmıştı. Cate, Braesford'un onun geri çekilip niyetinden vazgeçtiğini düşünmesinin en iyisi olacağına karar vermişti. Bu arada da hazırlıklarını yapmaya başlamıştı.

İlk adımı ahırların arasında dolaşp Rosie'yi tuttukları yeri, ayrıca eyeri ve diğer donanımların nerede olduğunu bulmaktı. Siperdeki nöbetçilerin vardiyaları ve arka kapının en az hareketli olduğu saatlere de dikkat etmeye başlamıştı. Ayrıca yolculuğu için yiyecek ve içecek alması gerekiyordu. Yanında hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak ağır ilerleyen bir işti.

Cate, Gwynne'den bunları tedarik etmesini isteyebilirdi ama kendi yapmayı tercih etti. Hizmetçisine güvenmediğinden değildi ama yanlışlıkla Gwynne'in Marguerite veya Isabel'e ağzından bir şey kaçırabileceğinden endişe ediyordu. Cate'in kardeşleri ser verip sır vermezdi ama Isabel bu tehlikenin izin verilemeyecek kadar büyük olduğuna ikna olup Braesford'a haber verebilirdi.

Günde birkaç kere Cate siperlere çıkıp Ross'un gittiği yöne bakıyordu. O yüksekliğe ulaştığında kalp atışları hızlanıyor; içini hazırlıklarını boşuna çıkaracak biçimde, belki de onun dönüşünü göreceğine dair bir umut kaplıyordu. Fakat önünde yeşil dalgalar halinde arduaz mavisi dağlara uzanan topraklar boştu.

Cate, Bracsford'la konuşmasından yaklaşık iki hafta sonra, belirlediği günde daha şafak sökmeden yatağından çıkıp karanlıkta giyindi. Yatağın dibinde sakladığı sandıktan, içinde yollukları bulunan bezden çantasını aldı, yavaşça kapıyı açtı ve boş koridora baktı. Salona inen merdivenlerde duvardaki görkemli şöminedeki yanan kömürün yansımalarının yarattığı ışığı gördü. Ne kadar dikkatli dinlerse dinlesin, duyduğu tek ses Gwynne'in, Isabel'e bakan hizmetliyle paylaştığı odadan ve büyük salonda yatan birkaç muhafızdan gelen horlamalardı. Odadan dışarı çıkıp, yokluğunun erken fark edilmeyeceğini umut ederek kapıyı ses çıkarmadan arkasından kapattı.

Kısa koridorda ilerlerken adımları taş zeminde adeta bir fisiltı çıkartıyordu. Bütün duyuları, neredeyse acı verecek kadar açılmıştı; nabızı teninin hemen altında atıyor, kalbi ise boğazını sıkıyordu. Önünde merdivenlerin başı belirdi. Yü-künü sol eline alarak basamaklara ilk adımını atarken elini de tırabzana koydu.

Cate ayağını halının ipliklerine değdirdiği anda bir çığlık yükseldi. Bitkin ve adeta bu dünyadan değildi; bir hayaletin boşlukta yankılanan yakarışı gibiydi.

Cate nefes almayı durdurdu. Vücudundaki tüm kaslar durdu.

Bir inleme daha duyuldu. Ses koridorun sonundaki tu-

valetin oradan geliyor gibiydi. Cate çılgının içinde tanıdık bir tını da yakalanmıştı. Sese dönüp zorla odaklanarak dinledi.

İnleme tekrar yükseldi.

Isabel!

Cate bir anda kendi etrafında dönüp tuvalete doğru koştu. Yarıyı açık kapıyı itererek neredeyse kardeşinin üzerine tökezledi. Isabel yere düşmüştü, tek omzuyla destek için duvara yaslanıyordu. Kafasını yavaşça Cate'e bakmak için kaldırıncı, salondan gelen hafif ışık, yüzünün soluk, terli ve gözlerinin acıyla dolu gösterdi.

Cate, "Ne oldu?" diye sorarak çantasını yere fırlatıp hemen kardeşinin yanında yere diz çöktü. "Düştün mü? Yaralandın mı?"

"Bebek!" dedi Isabel, nefes nefese. "Karnıma ağırlar girdi... Düşündüm ki... Suyum geldi. Bebek geliyor."

Cate o anda kardeşinin içine hafif kırmızı renk karışmış bir su birikintisinin ortasında oturduğunu fark etti. Nefesi onu boğuyormuşçasına boğazında düğümlendi. Isabel'in doğum yapması için çok erkendi, daha en azından bir ay vardı.

"Gywnne! Yanıma gelin!" diye bağırdı Cate dehşet içerisinde. Farkında olmasa da sesi hafiften savaş çılgınlığını andırıyordu. "Braesford! Buraya gelin!"

Sonrası, yanan meşaleler, lanetler, bir aşağı bir yukarı koşuşan hizmetliler ve inlemelerden oluşan bir kâbus gibiydi. Hızla üstünü giyindiği için çok da münasip görünmeyen Braesford tuvalete dalıp Isabel'i kollarına alıp kaldırdı ve onu odanın içindeki platformda yükseltilmiş yataklarına taşıdı. Pamuklu örtülerini kaldırarak Isabel'i yatağa yatırdı;

bir yandan da korkudan kararmış gözleri ve boğuk sesiyle etrafa emirler yağdırdı. Onu yataktan uzağa iten Gywnne olmuştu, sonra da hizmetli kadınlardan birine ateş yakması, diğerine de eski çarşaf getirmesi ve bir diğerine de suyu ateşe koyması ve Cate'e de temiz iç çamaşırı getirmesi emirlerini vermişti.

Isabel'i soydular, yıkadılar ve onu yumuşak aşınmış örtülere sardılar. Gywnne bal, baharat ve sıcak, sulandırılmış şarapla hafif renkli bir içecek hazırlayıp Isabel'e içmesini emretti. Depodan doğum sandalyesi getirilmişti. Beklemeye hazırlardı.

Şafağın sökerek, gün ışığının camlı pencereleri örten kepenklerin ötesinde parıldamaya başlaması yaklaştıkça ağrılar düzenli hale geldi. Öğlene doğru daha da sıklaştılar. Gün ışığı solmaya başladığında hâlâ devam ediyorlardı. Braesford, Gywnne onun odadan içeriye girmesini engellemeye çalışınca küfretti ve kadını itti. Isabel'in yanına gelmesinden yaklaşık yarım saat sonra, Isabel kocasının elini sımsıkı, tırnakları kemiğine getirircesine sıkı tutarken son, yürek sızlatan bir çığlıkla ıkındı. Çocuğu bedeninden dışarı kaydı. Mükemmel, her şeyi düzgün bir erkek çocuktu. Küçük ama güçlüydü; dünyaya gelişine karşı çıkmak ister gibi yükselen sesi kargaların korkup kalede kondukları yerden uçmalarına yetmişti.

Kardeşinin sevincini, Braesford'ın gururu ve doğumu atlatmanın verdiği sıcak rahatlamayı gören Cate yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamadı. Cate'in içinde, hem bir acı, hem de ablasının yaşadığına benzer bir boşluk belirdi. Ross'a böyle tatlı ve kanlı canlı bir oğul sunmanın nasıl olacağını düşünmemek imkânsızdı. Kocasını sevinir mi, yoksa

üzölür müydü? Umurunda olur muydu? Cate'in çocuğu dünyaya getirirken hayatını kaybetmiş olma ihtimalini düşünmekten rahatsız olur muydu?

Isabel kolunda oğlu, başında onu gözleyen kocası Br-
esford ile kısa bir süre sonra uykuya daldığında Cate dışarı
çıktı. Tuvalette eşyalarının olduğu çantasını topladı. Onu
daha önce gizlediği sandığın içine yerleştirip kapağı kapattı.

Şu anda, Isabel'in ona ihtiyacı varken gidemezdi. Gide-
bilseydi bile, kardeşinin onun yolda başına gelebilecekleri
düşünerek endişelenmesine izin vermezdi. Isabel'in hisset-
tiği mutluluk çok değerliydi. York yanlıları Henry'yi savaş-
maya zorladığı anda her şey sona erecekti. Isabel'in kocası
ve yeni oğluyla geçireceği bu zamanı hiçbir şey mahvetme-
meliyd, hiçbir şey.

Anlatamayacağı kadar yorgun olan Cate banyo yaptı ve
avluya karanlık çökerken odasında hafif bir yemek yedi.
Hafif bir bahar yağmuru başlamıştı ve camlara çarpıyordu.
Cate bu sesi dinleyerek yatıp karanlığa bakarak Ross'un yat-
tığı yerde de yağmur yağıp yağmadığını düşündü. Sonunda
yorgunluk onu sardı ve gözlerini kapattı.

Rahatsız edici derecede gerçek duygular hissettiği rüyası
inanılmaz keyif vericiydi. Etrafını rüzgârla ıslanmış bitkisel
bir tazelik kokusu sarmıştı. Cate'in sadece hafızasında ka-
lanlardan çok daha canlı okşamalar göğüslerinin ucundan
bacaklarının arasındaki girintiye kadar zevk dalgaları yaydı.
Çıplak, üstü kıllarla kaplı ten, onun bedenine sürtünürken
Cate uykusunda yuvarlanıp yakınına doğru uzandı. Cate'in
kanı adeta sert bir şarapla sarhoş olmuş gibi damarlarında
hızla akıyordu. Üzerindeki soğuk ve sert zemine rağmen
Cate leziz bir biçimde sıcaktı. Dizini kaldırarak karşısında-

kinin göğsüne koymak çok doğal gelmişti. İçine sert bir ısı girip, nasırlı eller kalçalarını yakaladı, onu kendine doğru çekti. Cate bu sıcaklığı kaplayıp, içinde sıkıştırıp bir anda uyanana kadar inanılmaz bir tatminle duygusuyla inledi.

Ross adeta bir dua gibi tıslayan bir biçimde nefes aldı. Cate ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Ross onu kontrol edilemeyen, iz bırakıp bırakmadığından bile emin olmadığı bir güçle tuttu. Cate'in bedeni onu tutuyordu; içindeki kaslar etrafında o kadar sıkıydı ki Ross'un neredeyse canı yanıyordu, yine de son vazgeçilemeyecek kadar mükemmeldi. "Yapma!" diye fısıldadı Ross, Cate'in hafif gül kokulu saçlarının içine doğru. "Sadece... Yapma."

"Ne yapıyorsun?"

"Şimdi bunu yapmazsak Braesford haklı çıkmış demektir," dedi Ross, "Seni çok uzun süre ihmal etmişim."

Cate onun kollarında hareketsizleşti ama aldığı derin nefesle göğüslerinin ufak, sıkı uçları Ross'un göğsüne doğru yükseldi. "Braesford?"

"Evet. Bana senin için gelmemi, yoksa senin gelmeye çalışacağından korktuğunu söyledi. Kardeşinin kararlılığını bildiği için, senin de muhafızlarının arasından sıvışmayı başarabileceğinden korktuğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Bu kadar şaşırtmaman lazım. Braesford her yere yeti-
semez. Kendi aklını kurcalayan şeyler de var." Ross ne dediğinden bile emin değildi, çünkü dikkati Cate'in kalçalarından sırtına doğru yatıştırıcı daireler çizdiği ellerinin altındaki yumuşak tenindeydi. Cate biraz da olsa rahatladı ve

Ross bir-iki santim de olsa kendini hafifçe geri çekip tekrar içeriye doğru kaydı.

"Sanırım... Daha önemli işler," dedi Cate, sesinde belirlgin bir düğümle.

"Farklı, sadece bu."

"O artık bir baba. Isabel bebeği bugün doğurdu."

"Benim için muhafızlara kapıyı açmalarını emrettikten sonra söyledi."

Ross, kalçalarını iterek, hafif daireler çizdi. Onun en büyük tutkusunun ufak çıkıntısına sürtünürken Cate kollarını kavradı ve gırtlğından derin bir ses çıktı. "Saat geçen yabancı topraklardan geçmişsin."

"Çok hızlıydım, çok çeviktim," dedi Ross, biraz daha derine ilerleyerek. Kendini kısa, hızlı bir biçimde ileri itti. "Çünkü tek başına bana gelmene izin veremezdim. Bana gelir miydin tatlı Cate?"

Ross, Cate'in parmak uçlarının hafif kılı göğsünde gezinmesine izin verdi. Cate sert, düz bir göğüs ucu bulunca başını daldırıp onu emmeye başladı. "Senin malikâneni görüp onu yaşanacak bir yere çevirecektim," dedi Cate, nefesinin sıcaklığı Ross'un göğsüne yayılırken.

Ross'un hayal kırıklığı adeta içine sokulan bir bıçak gibiydi. Yukarı kalkıp Cate'i yüz üstü çevirdi, kalçalarını bacaklarının içine doğru itti, bacaklarını sonuna kadar girebilmek için iki yana ayırdı. "Sadece bu kadar mı?"

Cate nefes alıp başını arkaya attı. Göremeyecek kadar karanlık olduğu için Ross, Cate'in gözlerini sıkı sıkıya kapattığını zannetti. "Başka bir şey de mi olması gerekiyordu?"

"Bu!" dedi Ross ve kanını beyninden, kalbinden uzağı, bedeninin aşağısına, damarlarında çakan bir şimşek gibi

ilerleten bir ritim tutturdu. Başı dönmüştü, her darbeye çıldırıyor, bedenini inanılmaz bir mutluluk sarıyordu. Ross. Cate'in ipeğimsi sıcaklığı ve derinliklerinin verdiği zevki tadarak, Cate'in ona doğru bedenini yükselttiği her hareketini özümseyerek, ona son geçirdiği cehennemden çıkma saatlerle aştığı yolun her noktasında hayal ettiği gibi sahip oldu.

Yeterince derine gidemiyordu, Cate'in bedenine dokunmanın hissi yetmiyordu. Bacakları, karnının düz yüzeyi, göğüslerinin narin ama sert kıvrımlarını yeterince içine çekemiyordu. Ross adeta onu başka hiçbir şekilde değil ama sadece bu şekilde tüketebilirmiş gibi, Cate'in dudaklarına aniden asıldı. Cate onundu ve en ufak bir noktasını bile tanımadan durmayacaktı. Ross, hafif bir kasılmanın ardından Cate'in sıcak sıvısını hissetmesine rağmen, acımasız bir zorlukla ihtiyacının baskısına boyun eğmedi. Çok erkendi, çok çok erkendi. Yetmezdi, asla yetmiyordu. Ve kendi boşalması başlayınca; sınırsız bir haz içinde patlayınca bile hâlâ Cate'e açtı, onu özlüyordu. Braesford'ın mesajı eline geçtikten sonra her saniye hissettiği gibi ona bir daha sahip olmayacağından korkuyordu.

Hayır yetmezdi. O yüzden Cate'in nefes alıp verişlerinin yavaşlamasını, kemikleri gevşemiş bir biçimde Ross'a dayanarak rahatlamasını bekledi. Ve tekrar başladı. Ama bu sefer daha yavaş ve daha dikkatli hareket ediyordu. Cate'in her bir çukurunun tadına bakıyor, göğüslerini emiyor, yalıyor ve Cate'i onun altında kıvrılana, inleyene ve yalvararak onun adını haykırana kadar çıldırtıyordu. İçine girdi, kendini iyice derine iterek, içinde kalbinin atışlarını hissedene kadar durdu; Cate'in narin teninin altındaki kalp atışlarını sayabiliirdi. İçine yine dikkatlice ölçtüğü bir sertlikle girdi ve

bu hareketi yine tekrarlardı. Ross, gözleri kırmızıya dönüp kafa derisi alev alana, her bir kası yanıp dişleri kendini tutmaktan ağrıyana kadar kendini tuttu.

Daha sonra bıraktı ama Cate hâlâ kollarındaydı. Hayır, uykuya dalana kadar Cate'in içindeydi. Orada güneş doğana kadar da kalabilirdi ama ya Ross uykusunda dönmüştü ya da Cate hareket etmiş ve içinden çıkmıştı.

Ross bunu hissederken rüyalarının derinliklerinde inledi.

Üç gün sonra, savaş hazırlıkları için talim başladı.

Ross ona verilen topraklardan Henry'nin istediği gibi adam, at, silah ve erzak getirmişti. Aslında sabırsızlık ve Cate'i atını tehlikenin içine süreceğine dair korkusundan dolayı önce yola çıkmış, adamları da onu takip etmişti. Ross bu acelesi yüzünden adamlarının aralarında müstehcen espriler yaptığını tahmin ediyordu, hatta emindi. Biri yüzüne veya Cate'in önünde bir şey demediği sürece bunları görmezden gelebilirdi.

Sığır çobanları, tarla işçileri, yasak yerde avlanan avcılar, gezgin bir-iki şövalye ve birkaç kanun kaçağını toplamak hiç de kolay olmamıştı. Ross önce her köyde savaşabilecek adam sayısını hesaplamıştı ve sonra kimi kullanıp kimi kullanamayacağına karar vermişti. En azından artık ilk talim için sıraya girdiklerinde olduğu kadar toy değillerdi.

Son üç ayı hızlarını arttırmak, silahlara ve emir dinlemeye biraz alışmalarını sağlamakla geçmişti. En azından savunmayla ilgili hiçbir fikirleri olmadan onları Kral'ın savaş alanında katledilmeye götürmeye niyeti yoktu. Sonuçta

önündeki yıllar içinde onlardan kendi topraklarını da korumalarını isteyeceklerdi. Ayrıca, bir istila veya çatışmadan dönerken yapılan karşılama törenlerinde eve dönmeyenlerin anneleri ve karılarıyla karşılaşmak törenin en sevdiği parçası değildi. Onlardan bir derece de olsa yeni lordları olarak kabul görmek ve bunun yanında getireceği işbirliği de sırtında öfkeli ve somurtkan adamlarla birlikte yola çıkmaktan daha iyi görünmüştü Ross'un gözüne.

İleri ve geriye yürümek; Ross'un birlik komutanının emirlerini izlemek kesinlikle onlar için faydalı olacaktı. Onları daha erken de getirmeliydi, kendi de daha erken gelmeliydi. Gelmediğini düşünmek...

Hayır bunu düşünmeyecekti.

Braedsford'un kalesini, yakın ve uzak köyleri, tarlalarında otlayan hayvanları, çeşitli zanaatkârlarını ve henüz ekilen tarlalarını inceleyince Ross, Cate'in kardeşinin evlendiği adam için yine saygı hissetti. Her şey düzenliydi, insanlar hareketli ve uyumluydu. Göze görünen her kişi ne yapması gerektiğini biliyordu ve şikâyet etmeden de yapıyordu. Kimse, Grimes Malikânesi'ndeki köylüler gibi işten kaytarmaya çalışmıyor, kimse ahmak, işbirliği yapmayan bir tavırla surat asarak oturmuyordu.

Gitmesine yakın durum iyileşmeye başlamıştı. Emeği boşa gitmeden oraya geri dönebilmeyi umuyordu.

Ross bu sefer Cate'i de yanında götürecekti, sonuçları umurunda değildi.

"Kral'ın harekete geçtiğinin haberini aldın mı?"

Ross dalgınlığından uyanıp, Braesford'a doğru ilerledi. Orada atlarını bırakıp talimde hep birlikte adamlarını tetiş ettiler. "Sadece birkaç söylenti."

“İsyân çıkması en muhtemel yer olan doğu ilçelerde, Paskalya perhizi sırasında yüzünü gösterdiği söyleniyor. Paskalya’da Walsingham’a, artık ne gibi bir iyilik lütfedecekse, bir hac yolculuğu yapmıştı.”

“Dini bütün Henry!” dedi Ross alaycı bir gülümsemeyle.

“Tanrı şahit ki Aziz George Bayramı’nda, Coventry’de Papa’nın fermanının okunmasını talep etmişti ve gerçekten de okundu. Onun hükümdarlığına karşı gelen herkes hem zil, hem kitap, hem de mum tarafından lanetlenir.”

“Oldukça kurnaz bir hareketmiş.”

Braesford onaylayarak başını eğdi. “Kilisenin başının yanında olması hiç de kötü olmaz. Tanrı’nın müdahalesine ihtiyaç duyabilir. Burgundy’li Margaret’in Alman paralı askerleri İrlanda’ya varmış. Bazıları beş bin veya daha fazla, bazıları ise sadece iki bin asker vardı diyor.”

“Bunu duyduk,” dedi Ross. “Bu savaş için açık bir işarete benziyor.”

“Almanların prens dedikleri bu çocuk, tacı giyerken herhangi bir müdahale olmasını engellemek için tam zamanında geldi. Kendi resminin kazındığı yeni bir madeni para ile, 6. Edward olduğu söyleniyor.”

“Kendilerinden çok eminler, haksız mıyım?”

“Veya öyle görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Ross bunun altında yatanları düşününce kaşları çatıldı. “Ve Henry tüm bunları önlemek için hiçbir şey yapmadı?”

“Benim duyduğum kadarıyla hayır! Gerçi benim için fark etmez. Henry de kendinden önceki Richard ve bu adanın diğer pek çok kralı gibi, bir istila olana kadar bekleyecek.”

“Ve de gelecek,” dedi Ross büyük bir inançla.

“Evet. Geçmişte o kadar başarılıydılar ki aksi olamaz.”

“Tabii Henry, kuvvetlerini daha önceden çağıracaktır.”

“Çağırarak ve ben de gideceğim,” dedi Braesford, bakışlarından aklında bir şeyleri tartıyor gibiydi. “Esas soru, ya sen?”

Ross ona kendinden emin bir bakış fırlattı. “Şu ana kadar Henry’nin emirlerine uydum.”

“Peki, ama savaşacak mısın?”

Bu çok açık bir soruydu. Ross’un Shene Sarayı’ndan ayrılmadan önce kendine yüz kere sormasının yanında Cate için de yanıtlaması gereken bir soruydu. İngiltere’nin savaşları onu ilgilendirmiyordu. Ne kadar fazla İngiliz birbirini öldürürse, Ross’un hemşerileri için o kadar iyiydi. Henry onu hapse atmakla tehdit etmiş ve ona zoraki bir evlilik yaptırmıştı. Neden bu adama yardım etsindi ki?

Yine de sürekli taht için çalışması ve krallık kokmayan tavırlarıyla Ross, Henry’yi seviyordu. Ross’a Cate ile epeyce adil ve değerli bir mülk vermişti. Bir kral için de epey dürüst hareket etmişti. Bu Ross’un, keyfine göre hüküm veren, asabi yaşlı cimri babasının yaptığından daha fazlaydı. İskoçya ve baba mirası olmadan Ross için geriye ne kalmıştı ki? Bu yeni çocuk-kral 6. Edward ve ona yardımcı olanların, 7. Henry’nin verdiği vaatleri yerine getireceği şüpheliydi. Ross Kral’ın nezaketi sonucunda şu anda sahip olduğu her şeyi kaybedebilirdi.

“Cate için savaşacağım,” dedi.

“İyi dedin,” diye yanıtladı Braesford hafiften gülerek. Arından da bir dostluk anlaşması için elini uzattı.

Bu bir hayır duası gibiydi. Ross eve gelmiş gibiydi.

Ancak Ross, öğleden sonra kılıçları ve kamalarıyla Bra-

esford ile ufak bir dövüş yaparken o kadar da hayırsever değildi. Kesik ve itişmelerle dolu, onlara dövüşmeyi hatırlatmak ve reflekslerinin paslanmasını engellemek için sadece bir pratikti. Ancak silahları körleşmemişti; niyetleri de...

Ross bu oyunun yabancıları değildi. Kuzenleriyle bu gibi bir kılıç oyunu arada sırada eğlenirlerdi ve ayrıca bunu kanıtlayacak yaraları da vardı. İnsana hiçbir zaman gardını düşürmemesini, bedenindeki yaralar kadar iyi hatırlatan bir şey olamazdı. Ross arada sırada Henry'nin toprak muhafızları ve ayrıca her ne kadar rakiplerini oldukça dikkatli seçse de, sarayda da Henry'nin muhafızlarıyla karşılaşmıştı. Yanlış adamla dövüşür ve sonuç ölüme giderse; Ross yanlış adamı öldürürse, bu darağacı demektir.

Braesford tam onun dengiydi, hatta daha iyiydi. Becerileri o kadar ölümcüldü ki Ross'n kalbi, dövüşükleri her an aşırı heyecanla çarpıyordu. Ross çok az düşünerek, sadece içgüdülerıyla ileri atılıp geri çekilerek, saldırıdan kaçınarak dövüşüyordu. Isabel'in kocasının, Ross'un daha önce karşılaşmadığı bazı numaraları da vardı; gerçi kendisinin de babasının yanında kışı geçiren ve misafirperverliği karşılığında onlara eğitim veren İtalyan'dan öğrendiği birkaç numarası vardı. Bu numaraları karşılıklı saygıyla, birbirilerinin etrafında daireler çizerek, saldırarak ve korumaya çekilerek gösterdiler. Kasları yanıyor, gözlerine doğru ter süzülüyor ve saçlarının ucundan akıyordu. Kılıçları, adeta örste kılıç döven iki demircinininki gibi havada tangırdıyordu. Sıyrılıyor ve kayıyorlar, şarkı söyleyip tangırdıyor, gün ışığında parlıyorlardı.

Onlara tezahürat yapmak için bir grup toplanmıştı ve Braesford'un yaveri, David de elleri belinde ve yakışıklı

genç yüzünde bir somurtmayla onları seyreliyordu. Etrafında diğerleri bahisler açıyor ve yürekletdirmek için bağıırıyordu. Braesford'un ve ardından da Ross'un adamları şampiyonlarının yakınına gelince aşağılamalar da havada uçuşmaya başlamıştı.

Buna son veren David'di. Tek bir kelime etmemişti ama bir adım öne atılmış ve başparmağını üzerlerinde yükselen siperlere doğru kaldırmıştı.

Braesford bir anlığına dikkatini onun baktığı yere vermişti ve o anda Ross bacanağının kılıcını, kılıç ve kamayla oluşturduğu çarpının arasında yakalarken aynısını yaptı.

Leydi Isabel, bir yanında kardeşinin yeni doğmuş bebeğini tutarak, yanında Cate ve Marguerite'le birlikte orada duruyordu. Peçeleri bahar sonu rüzgârında dalgalanıyor, etekleri arkalarına doğru uçuşuyordu. Güneş, askerler parıldıyormuş gibi görünene dek solgun altınsı ışıklarını onların üzerine döküyordu. Her ne kadar erkeklerin ifadelerini göremeyecekleri kadar uzakta olsalar da, hareketsizlikleri, başlarının duruşu ve gergin omuzları her şeyi anlatıyordu. Bazılarının aksine leydiler aşağıda her an kan dökülmesine neden olabilecek bu dövüşü eğlenceli bulmuyor, bu erkeklerin zevk aldığı karmaşadan hiç de zevk alıyormuş gibi görünmüyorlardı.

Ross'un boynundan aşağıya güçlü bir ürperti indi. O anda siperlerde duran üç kadının adeta kutsal, fani insanların ötesinde, daha yüce bir konuma sahip gibi göründüklerine yemin edebilirdi. Gerçekten de etraflarında bir lanet olduğunu kabul etmeye hazırды.

Ross dikkati dağıldığı anda bir darbe alacağından korkarak rakibine bakmak için başını döndürdü. Braesford da onun kadar sarsılmış görünüyordu.

Sert bir itme hareketiyle birbirlerinden uzaklaştılar; kışkırlarını indirdiler ve birbirlerine selam verip bir adımı geri gittiler. Birlikte dönerek eşlerini saklayan kaleye doğru ilerlediler.

“Braesford’u öldürseydin!” dedi Cate, akşam yemeğinde. “Isabel’in senin yüzüne tükürceğinden eminim ve tabii mideni de atıştırmalık olarak sunardı.”

Ross, karısına doğru hafifçe başı eğerek baktı, kirpiklerinin arasından onu izledi. “Peki ya sen tatlım, eğer Rand beni ortadan kaldırsaydı ne yapardın?”

“Alkışlardım.”

Bunu Ross istemişti ama yine de yanıt onu beklediğinden daha çok üzümüştü. “Tahmin etmem gerekirdi.”

Cate bir anlığına gözlerini kaçırdı sonra tekrar ona baktı. “Hayır ama gerçekten de Isabel daha yeni doğumdan çıkmışken ikinizin böyle bir şey yapması doğru değildi. Zaten savaş alanına düşme tehlikenezden korkmamız yeterli değil mi? Bir de birbirinizi yok edeceksiniz diye endişelenmemize mi gerekiyor?”

“Yaklaşan savaş nedeniyle yaptık,” dedi Ross kısaca.

“Tanrı, insanı erkeklerin mantığından korusun. David ve Braesford’un birbirleriyle dalaşmasını izlemek yeterince zordu ama en azından biri bu saçmalığa son verecek kadar akıllıydı. Ama senle Braesford, birbirinizi öldürene kadar devam etmeye kararlı gibiydiniz.”

Cate’in yanakları sınırdan kızarmıştı. Gözleri iki mavi duman gibiydi ve göğüsleri öyle bir inip kalkıyordu ki, Ross’un kılıcı kadar sertleşmişti. Ross ağzını açmadan önce bir anlığına gülümsedi. “Madem umurunda değil bu öfken neden?”

“Çok iyi bir soru,” dedi Cate, derhal yanıt vererek. “Buna benzer bir soru da benden gelsin. Beni yanına çağırmamış olmana rağmen neden yatağıma geri girmek için bu kadar heveslisin?”

“Bam telin bu, değil mi?”

“Ben senin karınım; o yüzden de dediğin her yerin hanımıyım. Orayı çekip çevirmek hem benim görevim, hem de ayrıcalığım.”

Ross başını iki yana salladı. “Bu değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Orası bir yıkıntıydı Cate. Duvarlar dökülüyordu; kalenin dış duvarları gübre yığınıydı ve büyük salon yabani hayvanlar için bir sığınaktı. Çürümemiş ve parçalanmamış hiçbir kilim kalmamıştı. Daha da kötüsü, üzerine işenmemiş hiçbir yatak yoktu. Orada yaşamamı isteyemezdim.”

Cate gözlerindeki alev sönerken uzun süre ona baktı. “Sen yaşadın.”

“Şatonun dış avlusunda bir ateş yakıp yanan her şeyi içine atmadan değil. Cate...”

Cate başını iki yana salladı. “O zaman kötü bir pazarlık olmuş.”

“Hayır. Topraklar orada, hem de göz alabildiğince uzanıyor; ayrıca köyler ve insanlar da. Duvarı onardık. evleri tamir ettik, dış avlu ve kale tekrar yerine dikildi. Gerisi de zamanla düzelir.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Cate koyu mavi gözlerini ona döndürüp. “Zevkle.”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi Ross kesin bir tonla.

“Bunu yapacak durumum var ve orası benim de evim olacak.”

Ross öfkeyi göğsünde yanan bir kömür gibi hissediyordu. “Para sandığım ne kadar ağır olursa olsun elimi ona daldırmayacağım.”

“Neden? Hıristiyanlık âlemindeki diğer tüm erkekler bunu yapacaktır.”

“İstersen bana dik kafalı bir İskoç diyebilirsin ama istersem her bir taşı ellerimle kaldırmak zorunda kalayım, bir kırıntı eklemek için bile kimseye borçlu kalmam.”

Cate gözlerini kısarak ona baktı. “Bana borçlu kalmazsın yani?”

“Evet.”

“Gurur harika bir şeydir ama bu sırada tabii benim de hiçbir görevim, işlerin nasıl gittiğinde hiçbir söz hakkım olmayacak. Her şeye sen karar vereceksin, ben de kardeşim ve kocasının merhametine sığınarak burada kalacağım.”

Cate bu şekilde söylediğinde gerçekten de katlanılamayacak gibi duruyordu. Ama başka seçeneği yoktu. “Belki Isabel ve Braesford senin paranı alır ama ben almam. Almayacağım.”

“Yatak arkadaşın, belki de çocuklarının annesi olacağım ama can yoldaşın olamayacağım yani?”

Bir an Ross’un kalbi durdu. “Hamile olabilir misin?” diye sordu, sözcükler ağzından bir anda bir emir gibi çıkmıştı.

Cate başını iki yana salladı; peçesi omuzlarında sallandı. “Hayır ama şu andaki gibi devam edersek...”

“Anlıyorum,” diye araya girdi Ross. İçindeki hafif hayal kırıklığının farkındaydı. Cate’in içinde bir çocuk taşıdığı düşüncesi onu siperlerin üzerinde, kucağında Isabel’in bebeğiyle gördüğünden beri Ross’un aklından gitmemişti.

Çok doğal ve çok doğru görünmüştü. Bir kılıç yarısından bile daha acı bir umutsuzlukla savaş çıkmadan önce onun çocuğuna hamile olmasını dilemişti.

Artık çok geçti.

Ross'un içinden, vahşi, yakıcı, bacaklarının arasında bütünleşen, nabız gibi atan bir baskıyla birlikte ateş yükseldi. Şarabını bitirdi, çarparak masaya koydu. "Belki de etmeliyiz."

"Ne etmeliyiz?"

Gözlerinde sorgular bir ifadeyle Cate'in gözleri Ross'un kilerle buluştu ve hafif, vahşi gül rengi yanaklarında yayılmaya başladı. Yüzündeki bir şey Ross'u ele vermişti ve evet. biliyordu!

"Böyle devam etmeliyiz," dedi Ross, boğazında düğümünden dolayı zorlanarak. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve elini uzattı. Bu azgın halini saklayan İskoç eteğini ve önündeki kürk çantayı giymekten hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Cate'in yüzündeki renk daha da koyulaştı. Herhangi birinin dikkat edip etmediğini görmek için gözlerini salonda dolaştırdı. Sonra yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Elini verdi.

Bir zafer anı gibiydi. Ross o kadar derin bir nefes aldı ki boğazı yandı. Arkasını dönerek Cate'i dikkatlice salondan dışarıya çıkarttı.

Henry'nin orduya çağrısı, güneşin yumuşak ışıklarını tarlaların üzerine düşürdüğü, yeni çimlerin ve eğreltiotlarının narin yeşilinin tepelere bir kadife gibi yayıldığı ve kuşların rüzgârla şarkı söyleyerek, müthiş bir heyecan içinde üşüştüğü olağanüstü güzel bir günde geldi. Haberci sadece mesajını verecek kadar kalmış, ekmek, et ve birayı midesine indirmişti. Ardından da bir sonraki kaleye koşuşturmuştu.

En azından köylü kadınlar bu haberden korkacak kadar mantıklı, diye düşündü Cate çaresizlik içinde. Genç erkekler bunu adeta bir tatil gibi görmüş, liderlerinin buyruğu altında toplaşırken kasıla kasıla yürüyerek böbürlenmişlerdi. Buna zıt bir biçimde, Ross ve Braesford ise sistemli ve gaddarca kabulleniciydiler. Sanki her yerdeydiler; erzakları ve onları taşıyacak arabaları kontrol ediyor, silah dağıtıyor, oraya buraya haberci yolluyor, yeşil rütbelilerle kıdemli askerlerin yer düzenlerini belirliyor ve bunlar gibi binlerce detayla uğraşıyorlardı.

Çok kısa bir sürede yürüyüş hattı hazırды. Anneler oğul-

larına sarıldı, erkekler karılarına veda öpücüğü verdi. Emirler verildi ve Kral'ın topladığı asker kolu hareket etmeye başladı. Köpekler havladı, bir ileri bir geri koşuşturdu. Genç erkekler yürüyen adamların yanında ilerledi. Tüm köylüler yoluna kenarına toplandı, bağırdılar, el salladılar. Bazıları da gözyaşlarını sildi veya dua ederek ellerini kaldırdı. İlk sıra yavaş yavaş yolda uzaklaşmaya başladı; Kenilworth'da, Kraliçe ve annesiyle birlikte bulunan Kral'a ulaşmak için sert adımlarla ilerledi.

Gidiyorlardı ve Ross veda etmemiştir. Cate o giyinirken yatakta yatmaya devam etmiş, İskoç eteğini etrafına dolamasını, kürklü çantasını asmasını ve şapkasını başına geçirip, rahat etmek için biraz aşağı çekmesini izlemişti. Ross'un yapmak üzere olduğu şeyden başka bir şeye dikkatini verebilmek için, Ross'un hiç tamamen İngiliz giyim tarzını benimseyip benimsemeyeceğini düşündü; eğer benimserse bu bir hata olurdu. Arada sırada gözüne takılan, güneşte yannmış dizlerini ve baldırlarının görüntüsü Cate'in hoşuna gidiyordu.

Ayrıca çoraplar ve düğmelerle uğraşmadan aklına estiği anda Ross'un onu yatağa götürebilecek olmasını da seviyordu. Bu Ross döndükten sonraki birkaç güç içerisinde keşfettiği bir ayrıcalıktı.

Cate'i öpmüştü; kılıcını kuşanıp odadan çıkmadan önce dudağına hafifçe dudaklarını değdirmişti. Kapıda durmuş ve Cate'e gergin bir biçimde gülümsemiştir; ardından da gitmişti. Cate savaşa gitmeden önce Ross'u son defa gördüğünü bilmiyordu. Tabii ki ayrılmadan önce bir kez daha yanına geleceğini düşünmüştü.

Acaba Cate'in mi ona gelmesini bekliyordu? Üzerinde

durduğu siperlerin orada Cate yürüten adamların yanında tleri geri giden birkaç tane atlı olduğunu görüyordu ama Ross onlarla değildi. Ayrıca ne Braesford, ne yaveri David vardı etrafta. Her ne kadar kulenin altındaki avluyu doğrudan göremese de kaldırım taşlarının üzerinde huzursuz toynak sesleri duymuştu. Belki de liderler veda etmeleri için bekliyordu.

Bir anda etekleriyle birlikte dönen Cate, taş merdivenlerden, dengesini kaybetmemek için tek eliyle tırabzanı tutarak inip, koridorlarda koştu. Isabel'in odasının kapısı yanından geçerken açıldı. İçeride kardeşinin kocasının kollarında yeni bebekleri ve genç Madeliene ile birlikte durduğunu ve kocasının onu öptüğünü gördü. Cate duraksamadı.

Büyük salonda yavaşladı. Marguerite tahta bir sırada oturuyordu. David ise önünde tek dizinin üzerinde durmaktaydı. Eğilip selam verirken Marguerite'in elini tutup saygılı ve yoğun bir biçimde alnına götürdü. Yüzünde sersemlemiş bir zevk ifadesi olan Marguerite boştaki eliyle iyi kesilmiş sarı saçlarını nazik parmaklarıyla okşadı.

Görülmesi bile çok özel bir veda anıydı. Cate uzaklaşarak, kulenin avluya açılan merdivenlerine doğru koştu. Daha sonra durdu, yanan ciğerlerine havayı çekti.

Ross gölgeler içindeki merdivende belirmişti. Ona doğru geliyordu.

Birkaç adımda Cate'e yaklaştı; yanında temiz hava ve deri, sıcak yün, fında ve at kokusunu da beraberinde getirmişti. Koyu mavi gözleri yanıyordu ve yüzü kararlılıkla sertti. Elleriyle Cate'in omuzlarını yakalarken bakışları dudaklarındaydı.

"Cate!" dedi Ross, sert bir sesle. "Zorunda olmasam gitmezdim."

“Biliyorum,” diye fısıldadı Cate.

Ross adeta yüzünün ayrıntılarını inceliyormuş gibi Cate’e baktı. Elleriyle kollarını okşadı. Daha sonra dudakları gerildi. Bir anda eğilerek Cate’i kucığına aldı. Adımlarını uzun ve hızlı ayarlayarak onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Odalarından içeri girdi, kapıyı kapattı ve sonra yatağın bir kenarına Cate’i yatırdı.

“Beni affet tatlım ama ben...”

“Evet!” dedi Cate nefessiz bir telaşla ve elini Ross’un kemerine attı.

Ross onun ellerini tuttu, hareketsizleştirdi ve sonra Cate’in eteğinin kenarlarını kaldırıp kucığına koydu. Onu yatağa bastırarak bacaklarını açtı ve İskoç eteğini kaldırdı.

Cate’le orada hızlı ve sert bir biçimde, adeta yüzünde bir acı ifadesiyle sevişti. Cate de onunla, tekrar tekrar özünü ulaşmak istermiş gibi vücudunu ona doğru bastırırken bacaklarını Ross’un beline doladı. Azgın bir birleşmeydi: hem hayvansı hem de kutsal bir çiftleşme. Hayatın özüydü, kadere ve ölüme bir başkaldırıydı. Tüm bunlar arasında, Cate içindeki kaymayı; arzunun doruğunda kendi bedenini Ross’a verdiğini hissederek bir anda ona âşık olduğunu anladı! Ross’a haftalardır âşıktı ve asla geri dönmese bile Ross’u sonsuza kadar sevecekti.

“Ross,” diye fısıldadı Cate.

“Cate’im,” dedi Ross, nefesi saçlarını ısıtarak.

Ve bitmişti. Ross bir adım geri attı. İskoç eteğini düzeltti, son sert ve derin bir öptüçük için Cate’i kendine çekti, daha sonra kapıya döndü.

“Dikkatli ol!” diye bağırdı Cate arkasından ama boğazını tıkayan gözyaşları içinde sözcükler boğuldu.

Ross yanıt vermedi. Belki de duymamıştı.

Bir nefeste gitmişti.

Cate, bu acı veren kayıp duygusuyla birlikte lanetin şimdi gerçekleşeceğini, şu anda, buna dayanabilecek en zor anında gerçekleşeceğini düşündü. Henry'nin kendi tahtını korurken yapacağı savaşlar Ross'ı ondan alacaktı. Bundan mantıklı ne olabilirdi ki? Ne olabilirdi?

Günler geçti, bahar yaza döndü; kar küreme ve ekin ekme, sürü gütme, kırpma, iplik eğirme ve örgü örme dönemleri geldi geçti, yıl değişti. Rüzgârın estiği çimenlerin arasında çiçekler açtı, kuşlar yuva yaptı ve meyveler olgunlaştı. Her şey olması gerektiği gibiydi ama bir yandan da değildi.

Braesford'un karısı olarak kaleyi yönetmek Isabel'e kalmıştı ama erken doğumdan sonra gücünü tekrar toplaması zaman almıştı. Pek çok sorumluluk Cate'in omuzlarındaydı. Braesford'un yaptığı gibi o da kıyıyı incelemek, işçilerin tarlada işlerinin başında olup olmadığını kontrol etmek ve köylülerin şikâyetlerini dinlemek için her gün atıyla açılıyordu. Tabii tek fark, Cate'in asla yalnız olmaması, arkasında muhafız görevinde bırakılan kadronun bir bölümü oluşturan dörtlü veya daha fazla muhafızla birlikte bu görevi gerçekleştirmesiydi.

Bir gün yine devriyeden gelirken muhafızları önüne fırladı. Kır saçlı, tek gözlü birkaç savaş gazisi adam atıyla yaklaşırken eliyle güneyi gösterdi.

"Atlılar, leydim," dedi boğuk bir sesle. "Orada ve hızlı geliyorlar."

Gerçekten de öyleydi. Atlı bir tabur, toz bulutunun içinde onlara yaklaşıyordu. Zırhlarında, miğferlerinde ve mızraklarının ucunda güneş ışığı parlıyordu. Müttefik de düşman da olabiliyorlardı.

Braesford Malikânesi tepenin üzerinde, bir güvenlik kalesi gibi yükseliyordu. Ancak kapılar köylülerin içeri girip çıkmasına izin vermek için açıktı. Cate bir malikâneye, bir de yaklaşan tabura bakarken bir anda kalbi sertçe atıp onu nefessiz bırakarak ciğerlerine çarptı.

“Sürün!” diye bağırdı ve atını topukladı, Rosie’nin başını eve doğru döndürmek için atın üzerine doğru eğildi.

Toynakların patırtısı rüzgârla beraber sağır ediciydi, çok hızlılardı. Önlerine çıkan koyunlar etrafa kaçıştı. Toprak havaya kalktı. Önlerinde nöbetçi muhafızlar siperin üzerinde toplanmış, arkalarındaki bir şeyi işaret ediyordu. Kaleye yaklaştıkça Cate zırh kuşanmak ve silah almak için insanların kapıya koşuşturduğunu gördü. Kadınlar çocuklarının arkasından koşarak onlara bir zarar gelmemesi için sarmalıyor, köpekler zıplayıp heyecan içinde havlıyor ve domuzlar kendilerine sığınacak bir yer aramak için inliyordu.

Sonra Cate ve muhafızı, kale kapısının altından ve asma köprüden geçerek avluda durdular. Ağır bariyer arkalarından kapandı, kapının altı gümbürdedi ve asma köprüünün dişleri yerlerine oturdu. Onları karşılayan uğultu ve bağırışlar yavaşladı, Braesford’un duvarlarının içine bir an sessizlik çöktü.

Toynak sesleri yaklaştı. Onlar da yavaşça durdu. Biri bağırmaya başladı.

“Selam kale! Lord Trilborn girmek için izninizi istiyor. Leydi Catherine ve kardeşleri, Graydon’ın Üç Güzeli ile konuşmak istiyor!”

Trilborn!

Cate bu adı duyduğuna inanamadı. Trilborn, Braesford ve Ross yokken buradaydı.

“Ne istiyor?”

Bunu soran, Cate biniş alanında atından inerken, kalenin kapısından çıkmış olan Isabel’di. Kardeşinin yüz ifadesi adeta tiksinti doluydu. Trilborn’u hiçbir zaman sevmemişti ve Cate’den nasıl onu zorla evlenmeye zorladığını duyunca da artık hiç sevmiyordu.

“Hiçbir fikrim yok!” diye yanıtladı Cate. “Kral’ın kuvvetleriyle birlikte olmalı.”

Isabel’in yüzündeki renk iyice gitti. Konuşurken sesi gergindi. “Sence bir haber mi getirdi?”

Uygun bir sortuydu. Braesford ve Grimes Malikânesi’nin erkekleri gittikten sonra pek çok şey gerçekleşmiş olabilirdi: Yolda bir kaza, başıboş York kuvvetlerinin saldırısı, bir meydan savaşı... Bunu ancak biri onlara haber ulaştırırsa öğrenebilirlerdi.

“Selam kale!”

Bu ikinci çağrıda Cate olduğu yerden dönerek kalenin asma cephesinin üzerine çıkan açık taş merdivene doğru koştu. Isabel’in arkasında olduğunu fark ettiğinde, ayağı ilk basamaktaydı. Geri çekilerek, sadece Braesford’un hanımını olduğu için değil, aynı zamanda Isabel’in başının dönüp dönmediğinden emin olmak için ona yol verdi. Tepeye ulaşmadan, Marguerite kulenin girişinden koşarak geldi ve yanlarında bitti. Üçü birlikte yolu izledi, silahlı ve hazır muhafızları geçip ve asma köprünün ötesinde duran atların üzerinde durdu.

Onlar bir şey diyemeden önce Trilborn onları gördü. Mığferini çıkartıp zırlılı pelerinini boynunda toplanacak biçimde arkaya itti, atın üzerinden onlara selam verdi. “Leydi Catherine, Leydi Isabel, Leydi Marguerite, hepinize iyi

günler diliyorum!” diye bağırdı. “Misafirliğinize muhtaç olan yorgun gezginlere kapınızı açacağınıza dua ediyoruz.”

Tam da Braesford Malikânesi’nin hanımı gibi Isabel onlara soğuk bir kibirli bir bakış attı. “Ne istiyorsunuz, söy?”

“Neden, eski arkadaşları ziyaret edip duymak istediğiniz haberleri sizlere iletmek dışında hiçbir şey leydim.”

“Ne haberi?” diye sordu Cate. “Bir çatışma mı oldu?”

“Hayır, Leydi Catherine ama yakında olacak.”

“Kocamdan haber var mı?” dedi Isabel gergin bir biçimde.

“Hayır leydim. Olması mı gerekiyordu?”

Isabel gözleri fal taşı açılmış bir biçimde Cate’e öndü. Artık Braesford’ın Trilborn’a ihtiyacı olmayabilirdi ama asla yazılı bir mesaj göndermeden onu kuzeye göndermezdi. Tabii, ancak aynı ordudaysalar.

“Bu bir tuzak!” dedi Marguerite, sesi bir kâhininki kadar kendinden emindi.

Bu mümkündü.

“Kafamız karıştı Lordum,” dedi Cate aşağı bakarken taş duvarın üzerinde yumruklarını sıkarak. “Neden Kral’ın kuvvetleriyle birlikte değilsiniz?”

“Henry’nin emri üzerine, onun standartlarında daha fazla adam toplamak için uzaklara seyahat ediyorum. Bu çok yorucu bir iş Leydi Catherine.”

Bu doğru olabilirdi. Sonuçta Shene’deyken de Henry onu böyle bir işe göndermişti. Ama doğru muydu?

“Onu içeri almayın,” diye fısıldadı Marguerite, Isabel’e.

“En azından yanında adamlarıyla gelmesin,” dedi Cate sadece kardeşlerinin duyabileceği kadar kısık bir sesle.

“Güzel leydiler, yalvarıyorum!”

Isabel yakaran adama geri döndü. "Lord Trilborn, kardeşlerim ve ben getirdiğiniz haberleri duymak istiyoruz. Adamlarınızı dışarıda bırakmak kaydıyla sizi bizimle yemek yemeğe davet ediyoruz."

"Biraz acıyın Leydi Isabel!" dedi Trilborn yukarıya onlara doğru bakarken kaşlarını çatarak. "Uzun süredir yoldalar ve duvarlarınızın içinde bulabilecekleri konfora hasretler."

"Ve biz de onları alıkoyamayacak kadar az adamlayız ama siz ne yapacaksınız?" dedi Cate hüzünlü bir tonla. "Size sunabileceğimiz en iyi şeyler kötü bira, et ve ekmek. Ülke karmaşa içerisinde ve biz üç yalnız kadınız. Duvarlarımız içinde bize katılmak istiyorsanız, kadınsı korkularımızı da kabul etmeniz gerekiyor."

Trilborn'un bu işi sevmediği açıktı. Yine de sonunda kabul etti. Adamlarını yakın bir kovukta kamp yapmaya gönderdi; savaş atının üzerinde içeri girdi ve kendini kadınların misafirperverliğine bıraktı.

Cate önlerindeki öğün için dikkatle giyindi; şu anda sahip olduğu en gösterişli şey olduğu için yeşil kadifeden yapılma düğün elbisesini giydi. Gwynne'in yanaklarını renklendirmesine ve dudaklarını böğürtlen kırmızısına boyamasına izin verdi. Korsesinin boyun kısmında göğüsleri arasında daha derin bir oluk oluşturacak biçimde belinden eğilerek çok daha sıkı bağladı.

Bu hazırlıkları adeta savaş zırhı kuşanmak gibi düşünüyordu. Trilborn'un Braesford'da olmasının bir amacı vardı ve bu amacın ne olduğunu anlayana kadar da onunla sözlü düelloya girecekti.

Olay sadece bu kadardı. Trilborn onun için bir banyo hazırlanması onuruna erişmişti. Aslında ona Isabel'in eşlik

etmesi gerekiyordu ama doğumdan sonraki yorgunluğunu bahane ederek bundan kaçınmıştı. Cate bu görevi üstlenebilirdi ama bunun yerine bir hizmetli göndermişti. Her ne kadar Trilborn'un neden burada olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorsa da o çıplakken onunla aynı yerde kalmayacak kadar zekiydi. Trilborn'u kalenin içine almak yeterince tehlikeliydi.

Kısa bir süre sonra Cate ve kardeşleri, misafirleriyle birlikte yemek masasında oturuyordu. Trilborn'un dilinden cafcacılı iltifatlar dökülüyordu. Üç leydi de, Trilborn adeta tavuk kümesine girmiş yalnız bir horoz gibi etrafta koşuşturup tüylerini düzeltirken, onun iltifatlarından pay almıştı. Solunda Marguerite, sağında Isabel ve karşısında Cate'le, Trilborn çenesini kaldırarak, saçlarından bir tutumla oynadı ve gümüş işlemeli şarap rengi kadife ceketinin altında göğsüne gererek omuzlarını geri attı.

Isabel'in yüzünde gizlediği ifadeyi inceleyen Cate, kardeşinin ağzının kenarlarında oluşan tıksınma belirten kıvrımlarını gördüğünde de, saldırmaya başladığında da şaşırmadı.

"Bayım, sizi buraya getiren nedir? Henry'nin yardımına gönderecek adamımız olmadığını biliyor olmalısınız. Kocam tüm adamlarıyla birlikte Henry'ye katıldı. Cate'in kocası da öyle."

"Ben Leydi Catherine'i görmeye geldim," diye yanıtladı Trilborn hemen. "Sonuçta yolumdan çok da uzakta değildiniz. Aramızda bitmemiş bir iş var."

Isabel kaşlarını çatı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kardeşim evlendi ve sorun bitti."

"Kocası ölürse değil," dedi Trilborn nazik bir ses tonuyla. "Sör!"

"Neyse, ayrıntılara takılıp kalmayalım. Benim hâlâ bir geline ihtiyacımı var ve Graydon'ın güzelleri zevkime uyuyor. Şimdi genç kardeşinizi görünce, ona hitap etmek istiyorum."

Tam da şarabından bir yudum almakta olan Marguerite'in boğazına şarap kaçtı ve öksürmeye başladı. Önleyemeden, ağzından püsküren şarap taneleri mor-kırmızı kadife-nin üzerindeki kan damlaları gibi misafirlerinin ceketine sıçradı.

"Özür dilerim," dedi Marguirite hırıldayarak. Ela-kah-ve gözleri ya Trilborn'un önerisi ya da kıyafetini mahvettiği için -hangisi içindi söylemek zordu- dehşetten kocaman açılmıştı.

Misafirlerinin yüzlerine soğuk bir hoşnutsuzluk yerleşmişti. Kucağına dökülen masa örtüsünü kullanarak hızlı, sert darbelerle şarap lekelerini silmeye çalıştı.

"Marguerite evlenmemeye yemin etti," dedi Cate hızla, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak. "En kutsal yemin."

Marguerite, ağzını peçesinin kenarıyla silip kirletirken, ablasını coşkulu bir biçimde, "Evet, aynen öyle," diyerek destekledi. "Ayrıca son derece kendini bu işe adanmış bir şövalyenin de koruması altındayım."

"Öyle misin?" Isabel küçük kardeşine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bakarken, şaşırması sırası Cate'deydi.

"David benim kalkanım ve siperim olmak için kutsal bir yemin etti!" diye yanıtladı Marguirite, genç yaveri hiç de gerçekçi olmayan bir biçimde şövalyelğe yükselterek. "Bana olan aşkı saf ve gerçek; kendini leydisinin hizmetine adayan şövalyelerin en güzel örneklerinden biri."

"Hızmet," dedi Trilborn sesinde açık seçik bir şeyler ima edip nemli dudaklarını yalayarak. "Buna eminim."

“Öyle olabilirsiniz,” dedi Marguerite, sert bir biçimde çenesini kaldırarak. “Sadece bu gururu ona bahsetmemi talep ederek, beni her şeye karşı korumaya yemin etti.”

Demek ki David'in, kardeşinin önünde tek dizinin üzerinde durduğu hassas sahnenin anlamı bu, diye düşündü Cate. Gerçekten de çok yürekli bir hareket gibi görünüyordu ama aynı zamanda çok genç ve idealistçe bir düşünceydi. Eski Aquitaine'den miras kalan bağlılık inancına göre, bir şövalye sevdiği leydiyle her türlü hizmeti sunabilirdi ancak aralarındaki ilişkinin tensel yerine ruhsal olması gerekiyordu.

“Peki sizde de bu istek var mı?” diye sordu Trilborn.

Marguerite tek kaşını kaldırdı. “Bu benim bileceğim iş. Esas nokta burada size bir gelin olmadığı.”

“Asil bir aptal!” dedi Trilborn, ifadesini saklamak için gözlerini kısarak. “Hem de sadık, buna şüphe yok.” Marguerite'in itirazını hiç umursamadığı belliydi.

“Sadakati hor mu görüyorsunuz?” diye sordu Isabel sandalyesinde biraz daha geriye yaslandı.

“Sadakatin neye ve kime karşı olduğuna göre değişir leydim.”

“Peki ya erkeklere karşı?” Cate hem dikkati Marguerite'in üzerinden çekmek hem de merak ettiği için bu soruyu sormuştu. “Kral'a sadıksınızdır sanırım?”

Trilborn onlardan aşağıdaki masada aceleci bir biçimde, erkeksi şakalarla yemek yiyen, Braesford'da geriye kalan muhafızlara baktı. Sesini ozanın arpının melodilerinin üzerinden duyulmasını engellemek için ayarladı. “Sorduğunuza göre söylemem lazım. Lancaster hükümdarlığına karşı gerçek bir sadakat hissine pek de sahip değilim. Ar-

tık kullanılmayan Graydon Kontu unvanının yanında siz ve sahip olduğunuz mülklerin benim olacağı söylenmişti. Ama Henry son anda daha derin bir oyun için tüm bunları avcumun içinden aldı. Bana yanlış yapan, tahta için çoktan ölmüş bir prens ve metresi arasındaki bir evliliğe dayanarak çok da fazla hak iddia edemeyecek bir zorbaya ne gibi bir bağlılığım olabilir ki?”

“Henry’nin atalarından Gaunt’lu John’dan bahsediyorsanız, o yapabildiği anda sevgilisiyle evlendi ve çocuklarını meşrulaştırdı. Ayrıca evet Henry, tahtı savaş alanında kazandı; ilahi isteğin bir göstergesi.” Cate, Trilborn, kardeşleriyle onu, önemli olaylar arenasından uzakta ve bunları etkilemeyecekleri için, hiç de önemli görmediği için suçunu itiraf ettiğini düşündü. Bu ukalalık Cate’in içinde öyle bir öfke yaratmıştı ki içi yanıp tutuşuyordu.

Trilborn önemsemiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Evet, kendisi de öyle iddia ediyor.”

“Ona karşı birlik olanlara katılmayı düşünürseniz sonunda pişman olabilirsiniz,” dedi Isabel. Sesindeki gıcırtıdan onun da soğuk görünüşün altında benzer bir öfke yatığını gösteriyordu.

“Öyle mi düşünüyorsunuz? Etrafına topladığı ordu beni çok etkileyemedi. York’un beyaz gülü altında taç taşıyan genç kralı, Avrupa’nın en iyi ordularından paralı askerler destekleyecek. Adeta ekinleri biçen tırpan gibi Henry’nin adamlarını biçecek kadar zorlu ve disiplinli bir kuvvet.”

“Ama İrlanda’dalar,” dedi Cate alaycı görünmemeye çalışarak.

“Tam tersine, Furness yakınında batı yakasındaki Piel adasına doğru ilerliyorlar. Ana karaya vardıklarında, başla-

rında 6. Edward ve Lincoln Kontu ile birlikte ilerlemeye başlayacaklar. Ne olduğunu anlamadan da Henry'nin tepesinde bitecekler.”

“Bundan çok eminsiniz?”

Trilborn güldü. “Evet, evet çok eminim.”

“Ama haberi yaymak yerine niyece burda oyalanıyor-sunuz.”

“Bir adam harekete geçmeden önce her tarafına bakmalıdır.”

Marguerite masaya doğru eğilerek, konuşurken dikkatini dağıtmaya çalıştı. “Neredeyse taraf değiştirmek istediğinizi söyleyeceksiniz.”

Adam gülümsemesini Marguerite’e üstünmüş gibi yönlendirdi. “Bu da mümkün.”

“Bu vatan hainliği!”

Cate her ne kadar onun dikkatini dağıttığı için sevinse de genç kardeşinin sesindeki öfkeye şaşırılmıştı. Kendi düşünceleri bile henüz tutarlı değildi. İstila kapılarındaydı ama Henry bunu fark etmiyordu; hangi taraftan geleceğini bilmiyordu.

Trilborn biliyordu ama onun da Kral’ı uyarmaya niyeti yoktu.

“Hakkı olan kral kazanırsa vatan hainliği olmaz,” dedi Trilborn gayet rahatça.

Isabel aradaki farkın sadece tercihe karşı meşruluk olduğunun altını çizerek, kaşlarını çatı. “Doğru kral demek istiyorsunuz,” dedi.

“Öyle mi? Tabii ki yanlış kral ölürse zaten aynı şey olacak. Savaş alanında böyle şeyler olur.”

Cate buna kaşını kaldırdı. “Henry’nin 3. Richard’la avını

hataları yapacağımı sanmıyorum. Bu hak iddia eden kişiye karşı bir anda kişisel bir saldırıda bulunmak gibi biri ihtiyatsızlık yapmayacaktır.”

“Tahminen hayır. Sonuçta aşırı derecede ihtiyatlı. Saldırının ona gelmesi lazım.”

Isabel, Braesförd da Kral’ı korumakla görevlendirileceklerden biri olduğu için onu düşünerek sert bir sesle, “York kuvvetlerinin önce Kral’ı savunan güçlerden oluşan duvarı aşmaları gerek,” dedi.

Trilborn’un gözlerinde kötü niyetli bir ifade belirdi ve kayboldu. “Veya gerekmez.”

Cate’in omurgasından aşağı soğuk ve ürpertici bir his indi. Sanki adeta... Ama hayır, bunu düşünmeyecekti. “Sör, vatan hainliğiyle ilgili konuşmak kolaydır ama bence mümkün olan en kısa sürede tekrar Henry’nin kuvvetlerine katılacaksınız gibime geliyor.”

“Zamanı gelince leydim, zamanı gelince.”

Marguerite ağzını hararetli bir suçlama yapmak üzere açtı ama Cate sessiz ve dikkatli bir biçimde masa örtüsünün altında kardeşinin dizine elini koydu. Marguerite her ne kadar içindeki hiddet yüzünden titrese de, dudaklarını anında kapattı.

Isabel kardeşlerinin arasında olan biteni dikkatle izleyerek, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. “Eminim her şey Tanrı nasıl istiyorsa öyle olacak ve biz kadınların bunun hakkında yapabileceği neredeyse hiçbir şey yok.” Ayağa kalktı, ardından hafiften duraksadı. “Bu arada sanırım kocamın misafirlere ayırdığı nadir bir fiçı şarabı var. Nasıl unuttum ki? Müsaadenizle size uygun biçimde sunulmasını sağlayacağım.”

“Eminim bunu yapacak bir erkek hizmetçiniz vardır,” diye söze giren Trilborn’un kaşları çatılmıştı.

“Müsaade ederseniz söylerim,” dedi Cate bir anda, adeta ona bir sır veriyormuş gibi öne eğilerek. “Kardeşim kısa bir süre önce zorlu bir doğum geçirdi ve hâlâ gücü yerine gelmedi.” Trilborn’un, Isabel’in masayı bebeğe bakmak için terk ettiğini veya lavaboya gitmesi gerektiğini düşünmesini sağlamak istiyordu. Braesford’un leydisinin aklında başka şeyler olduğuna emindi. Trilborn’un başının üstünden Isabel’in ona attığı ciddi bakıştan veya belki de üçü arasında zaman zaman olan sessiz iletişimden olabilirdi ama her ne olursa olsun Cate, büyük kardeşinin önemli bir amacı olduğunu adeta kendininmiş gibi hissetmişti.

Bunun için de duacıydı, çünkü adamın ilgisini başka yöne çekmeleri gerekiyordu. Biri krala gidip istila kuvvetlerinin batı yakasından yaklaştığını ve karanın tamamını ele geçirme niyetinde olduklarını haber vermeliydi. Böyle bir ön bilgi ordunun kuşatılmadan önce ordunun istilacıları alt etmesinin sağlanacaktı. Yine de bu gibi bir mesajı götürmesi için kime güvenilebilirlerdi ki?

Braesford en sadık adamlarını yanında götürmüştü. Birlik komutanı buradaydı ama onun da kale ve etrafını koruması gerekiyordu. Diğerleri ise sadece sıradan askerlerdi. Her ne kadar sadık görünseler de mesajı Kral’a iletecek olan Ross veya Braesford’da ulaşmaya yetecek kurnazlığa ve açığızlülüğe sahip değillerdi.

Bu gibi bir haberciye Trilborn’un müdahale etmesini önlemek için ne yapılmalıydı? Misafirleri zapt edilerek tutsak tutulabilirdi ama ne kadar uzun bir süre onu tutabilirlerdi ki? Ve onu bu şekilde küçük düşürdükleri için ne gibi bir

intikam alabilirdi? Biri kaleden dışarı sızabilirdi ama ön kapının ardından Trilborn'un adamlarının kampı bulunduğu için ne kadar uzağa gidebilirdi?

Zamanı gelince Isabel'in bu durumun icabına baktığı anlaşıldı. Şarabı taşıyan bir erkek hizmetçiyle birlikte döndü. Kendine de şarap koydu ve sürekli tadını överek Trilborn'un fikrini almak için çabaladı. Şarabın tadına bakmasını rica etti. Cate ve Marguerite'e ise şarap koymadı. Marguerite hatırlatmak için kadehini eline alınca kardeşleri hafifçe bir baş hareketi yaptı. Bunu bir ipucu olarak algılayan Cate kadın hizmetçiye çağırdı ve kendisinin ve kardeşinin kadehlerini suyla seyreltilmiş normal şarapla doldurdu.

Sonraki yarım saat Cate'in sinirler çok gergindi. Ne beklediğinden emin olmasa da Isabel'in saray skandalları, yaz ilişkileri ve uzak bir odada tutulurken uygun asalette bir gardolap oluşturma zorluklarından bahsettiği sohbetini dinledi. Kısa bir süre sonra Trilborn'un gözleri, etrafında konuşulanların anlamsızlığı düşünülürse, kaymaya başlamıştı. Sandalyesinde sallanarak tüm ağırlığını vererek masaya yaslandı.

Gözleri kocaman açılan Cate, Isabel'e baktı; Isabel ise avcunda tuttuğu kadehe bakarak hafifçe başını eğerek onayladı. Tüm endişeleri yok olduğu için Cate misafirlerinin kadehini bir kere daha doldurup, şarapla yorgunluğunu atmak için canlanmasını önerdi. Sonunda gözleri kapanıp sandalyesinde başı öne düşünce, sevinçle ayağa fırlamamak için zor tuttu.

Marguerite başı önündeki gümüş tabağa düşmeden önce tabağı misafirlerinin önünden kaldırdı. Isabel sahte bir kahkaha kopardı. "Sanırım Lord Trilborn küfelik oldu."

Masada sızan adama bakan muhafızlar, bir süre sonra önlerindeki peynir ve yemişlere döndüler. Bazıları için bu çok garip bir durum değildi, ayrıca kendi işleri de değildi.

“Sanırım Lord Trilborn’u burada bırakmamızda bir sorun yok,” diyerek ayağa kalktı Isabel ve kararlı bir havayla eteklerini salladı. “Yakında uyanacak ve aşırı müsamaha gösterdiğimiz için bize teşekkür edecek.”

“Bugünkü uzun ve yorgunluk verici yolunun sebep olduğuna eminim,” dedi Cate anlayışlı bir sesle. Marguerite’in de kalkıp Isabel’i takip etmesini beklerken, Cate sabah erken kalkma olasılığına canı sıkkın halde kardeşlerinin ardından gitti.

Merdivenin başına çıkıp odanın kapısını sertçe arkalarından kapatana kadar kardeşlerden hiçbiri konuşmadı.

Kapıyı kapatıp Cate ve Marguerite’e dönünce Isabel, “Gitmen gerek Cate!” dedi. “Ahırlardaki işçiler atını eyerlemeye ve senin atınla uzaklaşmana alışıklar; özellikle hamile bir köylüden bahsedersen. Seninle birlikte at süren muhafız akşam dışarı çıkmanı garipseyecektir ama eminim sorularına doğru düzgün yanıt verebilirsin.”

“Evet,” dedi Cate ama bir anda kalbinin hızla çarpması nedeniyle başı dönse bile hızla durumu anlamıştı. Sonuçta mantıklı olan buydu ama yine de Isabel’in dediği kadar kolay olmayacağını düşünüyordu. “Gizlice hareket ederek arka kapıdan kaçabiliriz.”

“Evet, hem Trilborn’ın kampından sakınman lazım. Hiç kimseyi uyandırmamak gerekiyor.”

Marguerite bir kardeşinden diğerine bakarken kaşlarını çatmıştı. “Yolculuk korkutucu olacak.”

Gerçekten de olacaktı. Ama Cate sonunda tekrar Ross’u göreceğini düşündü. İsteddiği bu değil miydi? Öyle miydi?

“Gywnne sen ve yanında gelecek muhafız için gerekli şeyleri toplamalı,” dedi Isabel hâlâ plan yaparak.

“Benimle gelemmez.”

“Hayır, bu onun için çok zahmetli olur ve biraz da çok bariz her şeyi belli etmiş oluruz. Trilborn sabah veya öğleden sonra uyandığında el altında olmalı. Kardeşin değil ama Gywnne ona köye gittiğinizi söylerse inanır.”

“O zaman benim dönüşümü beklemek için oyalanır,” dedi Cate, başını iki yana sallayıp. “Gittiğimi anladığında da delirir. Seni bu öfkenin odağına bırakamam.”

“Onunla görüşmeyeceğim,” dedi Isabel.

“Orada ben olacağım,” dedi Marguerite, kararlı bir şekilde başını eğerek. “Ve de silahlı muhafızlar. Biraz şansı varsa bu şeytan adam seni köyde aramak için derhal buradan uzaklaşır, onu hemen kapının ardında yakalama fırsatını bize verir.”

Isabel de anladığını gösteren bir şekilde başını eğdi. “Ayrıca, Cate, İngiltere’nin kaderi ellerinde olabilir. Taşıyacağın bilgi olmadan, Henry yenilebilir. Onu destekleyenlerin de bir şilin kadar değeri kalmayacaktır; bizim erkeklerimiz de dahil. Breasford’un bugüne kadar kazandığı her şey, yaratmak için uğraştığı her şey elinden alınacak. Ross da ona verilenleri kaybedecek. Bunu hepimiz için yapıyorsun.”

Çok büyük bir sorumluluktuk.

Ya başarısız olursa?

Başarısız olursa, Ross, Braesford ve Kral’la birlikte ölecekti veya hain olarak York yanlısı galipler tarafından asılacaktı.

Başarısız olmayacağım, diye düşündü Cate çenesini kaldırarak. Bedeninde hâlâ nefes olduğu sürece başaracaktı.

Birkaç dakika daha orada durup detayları planladılar. Fakat zaman mükemmellikten daha önemliydi. Kaybettikleri her dakika sevdikleri için hayat veya ölüm demekti.

“Cate?” dedi Marguerite odaya süzülerek girip eldivenlerini çıkartmaya başlarken.

“Tatlım?”

“David’i gördüğünde...”

Yolculuk için gerekli malzemeleri saymakta olan Cate’in bir anda dikkati dağıldı. Kardeşinin endişeden kararmış gözlerine baktı. “Evet?”

“Ona söyle... Ona söyle...”

“Ne?”

Kardeşi peçesinin kenarını dişleriyle çekiştirip daha sonra bıraktı. “Boş ver.”

Cate’in içinde anlayış yükselerek göğsüne baskı yaptı. “Emin misin?”

Marguerite başını salladı. “Sorun olmayacaktır.”

Cate çok da emin değildi ama bir şey demekten çekindi. Hızla kardeşine sarıldı ve Marguerite odadan koridora doğru kayboldu.

Cate, Isabel’e baktı. Braesford’un en genç oğlu ve en önemli şahsiyetlerinden biri için sütanne kullanmak istemediğinden bebeğini kendi besliyordu. Ufak Madeleine de eteklerinin dibinde tahta bloklarla oynuyordu. Cate eğilerek kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu; Madeleine’in yumuşak, kızıl-sarı buklelerini okşadı ve bebeğin ufak kafasını kaplayan ince siyah saçların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Dökülmeyen yaşlarından dolayı boğazı yanıyordu.

Ross’un çocuğunu göğsünde hiç tutabilecek miydi? Mümkün görünüyordu, çünkü Ross Grimes Malikânesi’ne

döndüğünden beri âdet görmemişti ve başka belirtiler de vardı. Ama şimdi bunu düşünmemeliydi; şimdi yapması gerekene odaklanmalıydı.

Cate zorla gülümseyerek, kardeşinin gözlerine baktı; orada Isabel'in hissettiği tüm endişeyi ve gözlerinden akan yaşlardan dolayı oluşan pırlıtyı gördü.

"Tanrı yolunu açık etsin!" dedi Isabel.

"Ve meleklerini de sizi gözetmek için buraya yollasın!" dedi Cate.

Cate yine gergin bir gülümseme atıp, eteklerini ve pelevinini savurup odadan çıktı. Hızla arkadaki hizmetli merdivenine ilerleyip mutfığa geçti. Oradan da karanlık arka avluya çıktı. Yakında, çok yakında muhafızların eyerlerle onu beklediği arka kapının karşısına çıkacaktı.

"Leydim!" diye öne atıldı bu göreve atanmış olan tek gözlü muhafız. "Bu akıllıca mı?"

Cate'in karanlıktaki kahkahası yumuşak ama hafif kinaye doluydu. "Kesinlikle değil."

"Eğer gitmeyi reddedersek..."

"Eğer reddederseniz, Baron Braesford ve yanında buradan giden diğer pek çok kişi ölecek," dedi Cate ifadesiz bir ses tonuyla.

"Ve sizin İskoç'unuz da."

Böyle bir şeyi ileri sürmek bile büyük cesaretti. Yine de önlerinde birkaç gün onu korumak için hayatını ortaya koyacağından muhafızın böyle bir hakkı vardı. Esasen, Cate'in, kalbinin çarpmasına neden olan, bu gecikme yüzünden sinirlenen ve rüzgâr gibi gitmesi için ısrar eden kendi amansız korkusuydu.

"Evet o da mümkün."

Gece meltemi etraflarında süzülüyor, pelerinlerini havalandırıyordu. Atlardan biri nallarını vurdu ve burnundan dışarı nefes verdi.

Muhafız komutanı başını salladı ve arkasında toplanmış beş adama döndü. “Neden oyalanıyorsunuz?” diye sordu. “Leydi Catherine’i izleyin!”

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Trilborn’un adamlarının uyuduğu kampın etrafından, atlarını sınırlarından mümkün olduğunca uzaktan sürerek dolandılar. Kampı arkada bıraktıktan sonra, yarım ayda boğuk bir biçimde parlayan tozlu bir kurdele gibi önlerinde kıvrılan ana yola ulaştılar. Sonra da eyerlerini takıp güneye giden uzun yolculuklarına başladılar.

Ross çadırın kapağını hızla kaldırıp göğsünde zehirli bir öfke ve gözlerinin arkasında kırmızı bir perdeyle birlikte içeri girdi. İşte oradaydı! Tanrı aşkına, aynen ona söyledikleri gibi!

Cate, karısı, Braesford'la paylaştığı alanın ortasında bir hayalet gibi dikilmekteydi. Solgun ve yürekli bir biçimde ellerini önünde kenetlemişti. Yüzüne toz bulaşmıştı, kıyafetinin kıvrımlarının arasında toz ve kenarlarında çamur vardı ve en az Ross kadar ter ve at kokuyordu. Aldığı risk ve ona ulaşmak için içinden geçtiği tüm tehlikelerden dolayı ona çatmak istiyordu. Tabii bunu Cate'i çadırın yerine yatırp, içine girdikten sonra yapacaktı.

İleriye doğru atılarak elinde taşıdığı miğferi fırlatıp çadırın gerilmiş kanvasına çarpıp sekmesine ve çadırın duvarına doğru yuvarlanmasına neden olurken, "Delirdin mi?" diye sordu Ross. "Tanrı aşkına, seni buraya gelmek için ne ikna etti?"

Ross'un bakışlarını görünce Cate'in mavi gözlerinde bir

endişe belirdi ve belirmeliydi de. Ross kendini hiç bu kadar hasta, öfkeli ve dehşete düşmüş hissetmemişti. Burası ve Braesford arasında Cate'in başına her şey gelebilirdi, her şey! Cate savaşa hazır askerlerin gaddarlığından haberdar değildi; neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda bir hendeğin içinde yatıyor olabilirdi; hem de tecavüze uğramış, boğulmuş, sakatlanmış, kolu, bacağı kesilmiş, tüm harika gurur ve saygınlığı elinden alınmış bir biçimde... Ross sonsuza kadar onu kaybedebilirdi, sonsuza kadar.

Tanırım...

"Geldim, çünkü zorundaydım!" Cate'in dudakları titriyordu, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. "Geldim çünkü..."

Cate titriyordu, yorgunluktan ve gerilmiş sinirlerinden dolayı neredeyse ayakta duran bir ölü gibiydi; Ross sonunda ona uzanabileceği mesafeye geldiğinde bunu fark etti. Cate'i omuzlarından tutup kendine çekti, o da Ross'a çaresiz bir güçle kendini bıraktı. Ross daha sonra Cate'in ürperdiğini ve adeta kıyafetler, bedeni ve kalbinin içine tırmanmak istemesine ona doğru sığındığını hissetti.

"Söyle bana!" dedi Ross. Cate'in saçlarını örten başlığına doğru. Gözleri akmayan sıcak yaşlardan yanıyordu. "Söyle bana."

Cate'in getirdiği haberi ilk başta anlamak mümkün değildi. Trilborn, Braesford Malikânesi'ne gelmişti ve York yanlısı hareketle ilgili bilgi vermişti. Neredeyse sahtekârın haklı olduğunu düşünüyordu. İster İngiliz ister İskoç olsun, sınırdaki kanun dışı dış kana kandı. Onun ihaneti zaten beklenen bir şeydi.

Trilborn, Henry'nin topladığı orduya katılırsa, buntun

altında da bir sebebi olmalıydı. Sadece iki kampta da var olup, kazanan tarafın yanında yer almak için bile olsa... Ama sebebi daha kötü niyetli de olabilirdi. Sözde arkadaşı tarafından savaş sırasında yenilgiye uğratılan bir kral, en az düşman tarafından öldürülmüş bir kral kadar ölü olacaktı.

Ross'un damarlarında hâlâ öfke dolanıyordu ama artık gururluydu da. Cate, onun Cate'i önlerindeki savaşın yönünü değiştirebilecek bir haber getirmişti. Henry'ye çok faydası dokunmuştu; hepsine faydası dokunmuştu.

"Gel," dedi sert, emir veren bir sesle, "Henry'yle konuşman lazım. Ardından dinlenebilirsin."

Cate derin bir nefes aldı; Ross göğüsleri dikleşip kendisine daha da bastırıldığı için onların sertliğini, elastikiyetini zincirli zırhının üzerinden bile hissediyordu. "Evet."

Bir anda dövülen bir demir gibi sertleşti; arzusu yakıcı, ateşli ve ölümcüldü. "Ama önce..."

Cate ona bakmak için geri çekildi. Dudakları rüzgâr ve havadan çatlamıştı ama daha önce hiç bu kadar leziz görünmemişlerdi. Ross onun dudaklarını sert bir biçimde öptü; onlara kendi sıcaklığını yaydı, sanki Cate bir pınarmış ve Ross susuzluktan ölüyormuşçasına kendini ağzının içine doğru itti. Elleriyle Cate'in kıvrımlarını kavradı, üzerinden geçerek ezberledi. Örtüsünü bir kenara itti ve parmaklarını ihtiyacının getirdiği ıstırapla saçlarına doladı. Cate'i altında, etrafında, ona sarılırken nefes nefese bir halde istiyordu. İnce duvarların arkasında etraftan geçen, gülen, yeminler eden ve sayısızca, açık saçık konuşan adamlara rağmen ona daha önce hayatında hiçbir şeye olmadığı kadar çok ihtiyaç duyuyordu.

Ross, Cate'i istiyordu ama ona sahip olamıyordu. Şimdilik.

Zorla Cate'den uzaklaştı. arkasını döndü, vahşi bir biçimde merkezdeki çadır direğine tutunurken bir yandan da içindeki tüm kontrol duygusunu kullanıyordu. Cate onun omzuna dokundu ve Ross ürperdi, dayanamayacağı kadar zor duruyordu. Sonra kendine geldi, ona dönüp peçesini düzeltti ve Cate'i Kral'ı bulmak için çadırdan dışarı çıkarttı.

Bundan sonra olaylar adeta dalışa geçmiş bir şahinin hızıyla gelişti. Henry ve kumandanı, başlarında Bedford Düktü ve yanlarında senelerdir sürgünde olan refakatçisi, John de Vere, Oxford Kontu hep beraber aceleyle toplandılar. Birkaç dakika içinde kamp yerinden çıkmaya karar verildi. Bir saat sonra, Nottingham'a doğru kuvvetli adımlarla ilerliyorlardı.

Öncü kolunun yanındaki Ross geçtikleri her santim yolda küfür etti. Cate arkadaki yük katarıyla birlikte bir yerlerdeydi. Sadece birkaç gün önce, Kral hâlâ Kenilworth'deyken varmış olsaydı, Kral'ın Kraliçesi ve Düşes; annesiyle birlikte orada kalmış olacaktı. Bunun yerine Ross onları Leicester'da bulmuştu. Ross, Cate'i orada bırakamazdı, York yanlılarının kazanması durumunda, kasabanın işgal edileceğini düşündüğünden güvenemezdi. İşte bu yüzden de Cate, çamaşırcılar, hayat kadınları ve sıradan askerlerin eşleriyle birlikte, hareket halindeki bir ordu ve savaşla karşı karşıya kalan erkeklerin ihtiyaçları hakkında bir kadının öğrenmesi gerektiğinden çok daha fazla şey öğrenerek ilerliyordu.

Başka seçenek yoktu.

Cate olması gereken, en azından ihtiyacı olduğunda Ross'un onu koruyabileceği bir yerdeydi.

Cate'i korumak! Bunu dile getirmek için çok da ince bir kelime değil miydi?

Ona dinlenme sözü vermişti ama bunun için hiç zaman olmamıştı. Belki bu akşam.

Acaba yolculuğun üstesinden nasıl geliyordu? Ross, onu görme isteği belli olmasın diye birkaç dakika sonra gidip Cate'in yolculuğun üstesinden nasıl geldiğine bakacaktı. Ondan uzak kalamadığı sonucunun çıkartılmasını istemiyordu. Ross aşağılamaları yüzünden bir düzine insanı öldürmek zorunda kalsaydı, bu Henry'nin yararına olmazdı.

Sadece onun kullanımı için kapalı bir araba bulabileceğini düşündü, en azından onu güneş ve tozdan korurdu. Biraz uyusa, daha sonra gece için durduklarında onunla seviştiği için kendini çok da bencil bir herif gibi hissetmezdi. Gerçi Oxford Kontu'nun belirlediği hıza bakılırsa bir süre daha böyle bir şey olmayacaktı; tabii olursa.

Ross arkasından hızla yaklaşan atların sesini duyduğunda hava kararmak üzereydi. Eyerin üzerinde dönüp bakınca ona yetişip geçen atının Trilborn olduğunu fark etti. İçinde bir kibir yükseldi ve elini İskoç kamasına götürdü. Adamın görünür görülmez tutuklanmamış olması bile onu şaşırtmıştı ama sonuçta karar Kral'ındı. Onu özgür bırakmak için demek ki nedenleri vardı. 7. Henry genelde çok karmaşık oyun oynardı.

"Görüyorum ki Dunbar, tatlı eşiniz de size katılmış," dedi Trilborn tam yanına kadar gelince.

Ross'un içinde ilkel ve çok tehlikeli duygular kıpırdandı. Trilborn'un Cate'ten böyle samimi bir şekilde bahsetmesi bir kenara, onu tanımamasına bile sinirleniyordu. "Evet öyle."

"Henry'nin hareketleriyle ilgili konuşmalarımdan bu kadar etkilenip savaşa katılacağını bilseydim, kesinlikle onun yanında gelirdim."

"Eminim gelirdin," diye homurdandı Ross aşağılayarak.

"Tabii ki yapabildiğim kadar çabuk arkalarından geldim,"

dedi Trilborn atını onunla yan yana yürümek için dizginlerinden çekerek. "Kadınlar harika yaratıklar ama özellikle yerle ve yönlerle ilgili detayları karıştırmakta da üstlerine yok."

"Kral'a bunu mu söylediniz?"

"Zaten bunun farkındaydı. Henry hanımların değerini bilir, ancak sadece mukaddes annesine güvenir."

Henry'nin Cate'in onun için getirdiği haberi dikkate almaması mümkün müydü? Ross bunu düşününce dizginleri daha sıkı tuttu, atı şaha kalktı, Trilborn'dan birkaç adım öteye fırladı ama ardından hemen güçlü siyah savaşı atını tekrar kontrol altına aldı.

"Leydi Catherine şaşılacak derecede kurnaz," dedi Ross. İngiliz'in yanına dönünce.

Trilborn sertçe güldü. "Sanırım tüm ailede de aynı şey var, haksız mıyım? Evlendiğiniz büyüleyici cadıyla başa çıkarken nasıl bu kadar soğukkanlı oluyorsunuz, hayran kalıyorum."

"Cadı mı?" diye sordu Ross hafif bir sesle gözlerini kısıp.

"Ben ona asla böyle bir şey diyemem ama başkaları der," dedi Trilborn omuz silkerek. "Yakmak için gereğinden fazla tatlı. Yine de evlenmek zorunda kalmamak için nişanlılarından kurtulmak isteyen bir leydi, çok da bildiğimiz bir durum değil."

"Dikkatli olun," dedi Ross tehditkâr bir sesle. "Benim karımdan bahsediyorsunuz!"

"Benim olmasındansa sizin olması daha iyidir! Bir kadını yatağıma atarken birkaç çiziği önemsemem ama parçalara doğranmayı tercih etmiyorum. Leydi Catherine'in taşıdığı hançer epey küçük ama kahretsin ki oldukça da sivri."

Trilborn ağır sözlerini söyledikten sonra atını uzun adımlarla yürütmeye başlayıp uzaklaştı. Etraflarından dönüp orta kısımda ilerleyen adamlarının yanına geçti. Ross kafasından düşmanca küfürler sıralanırken adamı izledi.

Trilborn, Cate'in hançeri hakkında ne biliyordu? Ve Cate'in onu öldürmesi için bir suikastçıya para verdiği nereden biliyordu? Sadece o, Cate ve belki kız kardeşleri o saldırıdan haberdardı, en azından Ross öyle biliyordu. Bir de suikastçının kendisi tabii.

Çılgınlıktı, hakkından özellikle de bir kadının gelmesine dayanamayan bir adamın zırvalarıydı. Trilborn, Cate'i düşmanından bir yolla ayıramazsa diğer yolları deneyecekti. Onu budala durumuna düşürdüğü için Cate'i cezalandıramıyorsa, kocasını bunu yapmak için ikna edecekti.

Cate böyle bir alçakla asla muhatap olmazdı. Onun izini sürüp canını yaktığı için Trilborn'dan nefret ediyordu. Trilborn'un bir hain olduğunu biliyordu; sayısız tehlikeleri bu haberi vermek için aşmıştı.

Ross tüm bunları zihninde biliyordu ama kalbi göğsünde çırpınıyordu ve midesi bulanıyordu. Onu istemeyen bir kadınla evlendiklerinde erkeklere böyle oluyordu. Gelin, eski bir lanet tarafından korunuyorsa bunu da göz önünde bulundurmak lazımdı.

Cate üstü kapalı karyolada boylu boyunca, ellerini başının altına almış bir biçimde yatıyordu. Kalay şamdanın içindeki tek bir mumun ışığında gece meltemiyle dalgalanan üzerindeki çadıra bakıyordu. Arada bir içeriye dolan mavi-beyaz ışık hayaletimsi bir parıltı yayıyordu. Bu her

olduğunda Cate'in bedeni kasılıyor ve ardından gelen gök gürültüsünün uzaktan yankılanan homurtusuyla kışları çatılıyordu. Sinirleri gerilmişti ve zihninde bir girdap vardı. Ross neredeydi ve kamp yerinde bir fırtınanın ortasında ne yapıyordu?

Çok yorgun ve sinirliydi. Saat geç olana kadar ilerlemişlerdi. Sonunda durduklarında Cate, onun için tedarik edilmiş arabadan inmiş ve kamp alanının yanındaki nehir kenarında gün boyunca tanıştığı çamaşırcılardan birkaç tanesiyle yürüyüş yapmıştı. Kandil ışığında, akan, bileklerine kadar gelen suyun içinde birkaç çamaşır yıkamış, daha sonra da üzerlerinde yürüyüşten kalan toz ve teri yıkamışlardı. Ancak Cate, o yokken Ross'un çadırına gelebileceğini düşünerek fazla oyalanmamıştı.

Gelmemişti ve Cate onu görmemişti.

Ross'un emrinde olduğunu düşündüğü çadırı da kuran iki adam onu içeriye sokmuş, yemek ve içecek getirmişlerdi. Cate tek başına yemek yemiş, ardından da beklemek için oturmuştu.

Hâlâ da bekliyordu.

Ross'un görev ve sorumlulukları vardı; zamanı kendine ait değildi. Cate'in yapacak hiçbir şeyinin olmaması ve geçen saatlerin omuzlarına bıraktığı yük Ross'un suçu değildi. Cate'in yarın sabah için uyuması gerekiyordu, daha çok yolları vardı. Ancak maalesef öğleden sonra kestirdiği için hiç uykusu yoktu. Çok endişeliydi; olacaklardan korkuyordu. Yakında, çok yakında, Lincoln Kontu'nun liderliğindeki istila kuvvetleriyle karşılaşacaklardı. İki ordu savaşta karşı karşıya gelecekti ve sonuç her iki türlü de olabilirdi.

İrlandalı ve Alman paralı askerleriyle York yanlısı grup

karaya çıkmış mıydı? Sayıları Kral için savaşacaklardan daha mı fazlaydı? Nereye doğru ilerliyorlardı? Çocuk onların yanında 6. Edward gibi mi öne sürülüyordu? İnsanlar onun safına katılmak için koşuşturuyor muydu? İki kuvvet birbiriyle nerede çarpışacaktı?

Bu çarpışma gerçekleştiğinde Ross nerede olacaktı? Ve ölebilir miydi?

Hayır, hayır, Cate bunu düşünmeyi reddediyordu. Ross çok güçlüydü, kılıçla çok becerikli, çok deneyimliydi. Ölemezdi. Ölmemeliydi!

Çadırın kapısı bir anda açılınca, koruyucu kalayına rağmen mum ışığı bir anda parladı. Ross eğilerek içeri girdi ve ardından dikleşti; çadırın kanvas duvarlarına yansıyan gölgesi bir devi andırıyordu. Saçı ıslaktı, rüzgârda dağılmıştı ve zırhlı yeleği ile şapkasını kolunda takıyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Cate omuriliğinden aşağıya kadar, dehşetle ürperdi ve Ross'un bunu görmesini engelledi. Tek dirseğinin üzerinde doğrularak, Cate de en az Ross'un ki kadar karanlık bir biçimde kaşlarını çatı. "Neredeydin?"

"Adamlarımı ziyaret ediyordum," dedi kısaca. Gömleğini sandalyeye doğru fırlattı; soğuk bir sesle yere düşmesini umursamadı. Ardından da kemerine sıkıştırdığı şapkasını fırlattı. Gömleğini bir arada tutan ipi çözdü.

Aralarında bir gerginlik vardı. Cate dilini alt dudağı üzerinde gezdirirken bu gerginliği kıracak bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Yağmur başladı mı?"

"Hayır, henüz değil. Birazdan."

Cate, Ross'un sadece saçını değil, ayrıca geniş omuzları ve üst kollarından geçirip çıkartırken gömleğinin de ıslak

olduğunu fark etti. O zaman Ross da, Cate gibi banyo yapmıştı ve tahminen nedeni aynıydı. Cate onun yaptıklarından gözünü alamıyordu. İçini bir alev kapladı, üst bacaklarının içlerindeki kaslar bir anda kasıldı.

“Bugün gördüm... Sanırım Trilborn'u seninle gördüm.”

“Evet, gördün.” Ross çizmelerini çekip çıkartıp kenara fırlattı.

“Tutuklandı mı?” Cate şimdi daha dik oturuyordu.

“Henry henüz ihanetinden emin olamamış gibi görünüyor.”

“Yani... Herhalde Trilborn onu aksine ikna etti. Sonuçta benim sözüm onun sözüne karşı. Ve Henry ona inanıyor.”

“Veya o veya bu şekilde kanıt görmek istiyor.”

“Ama... Getirdiğim bilgiye dayanarak ilerliyoruz.”

“Diğer kaynaklardan da aynı bilgi gelmiş ve teyit edilmiş olabilir.”

Cate sersemlemiş bir biçimde başını salladı. “Trilborn bir iş peşinde. O adam şeytanın ta kendisi!”

“Komik.” Ross neşesiz bir biçimde gülümsedi. “O da sana aynı şeyi söylüyor. Neredeyse aynı şeyi... Sonuçta cadı da aynı kapıya çıkıyor”.

Ross kürklü çantası asılı olan kemerini gevşetti, İskoç eteğinden çekip fırlattı. Bu hareketi Cate'e ne kadar hazır olduğunu gösteriyordu. Cate önünde duran azgın erkeklığe baktı, sonra başını kaldırdı, Ross'la bakışları birleşti ve sonra yine büyülenmiş bir biçimde başını eğdi. “Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Cate sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkarak.

Ross iki adımda karyolanının yanına gelirken “Bence,” dedi ve Cate'i sert gövdesine çekerek göğüslerinden dizlerine kadar titremesine neden oldu, “sen benim cadımsın.”

Ross hafifçe başını eğilerek Cate'in ağzına sahip oldu, derin derin öptü. Hafif sakalı Cate'in narin cildini sıyırdı. Dilinin sıcak itişleri Cate'e yapacaklarının bir örneği idi. Cate onun dilini kabul etti, kendi dilini onunkine sarmaladı, ellerini Ross'un omuzlarından saçlarına doğru çıkartıp, uzun saçlarını yumruklarına dolarken dilini emdi.

Cate, yumuşak karnına değen Ross'un sert erkekliğini istiyor, ona içgüdüsel olarak zevk vermek için hareket ediyordu. Ross, Cate'in kalçalarını kavrayarak içeri girişini kolaylaştırdı; iki yuvarlağı avuçlarına aldı, sıkıştırdı ve aralarındaki yarığı okşadı.

"Ben bir cadıysam, o zaman uçur beni," dedi Cate, Ross'un dudaklarına karşı. Ani bir refleksle eliyle saçlarını sarmalayıp Ross'un kafasını kendine doğru çekmişti.

Ross'un onu tutuşu sertleşirken, boğazından boğuk bir ses çıktı. "Evet, tatlım, uçacaksın, uçacaksın!"

Tek söz etmeden, Cate'in gömleğini çıkarttı, sonra kar-yolaya girerken Cate'i yakaladı. Üzerine o kadar hızla çöktü ki, yatak gıcırdadı, hâlâ Cate'in karnını karnına yakın tutarak sırt üstü uzandı. Bacaklarını kaldırıp açtı, Cate'in üzerine sert kamışının bacaklarının arasındaki tepeye değerek, sıcak, ıslak yumuşaklığını dürteceği biçimde yerleşti.

Cate'in daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Hafifçe yukarı kalkıp Ross'un üzerine yerleşti, en derinlerine kadar girmesine izin verdi. Sonra vahşi bir çılgınlıkla Ross birleşme noktalarını parmakladı, başparmağıyla Cate'in tümseğindeki ufak çukuntının etrafında daireler çizdi. Cate bu büyümlü uçuş dışında etrafında olan her şeyden koptuğu, hiçbir şeyin dikkatini çekmediği noktaya kadar Ross'un üzerinde gidip geldi. Onun altında itiraz edene kadar Cate, Ross'un üstündeydi,

göğüsleri ağrıyana kadar üstündeydi, kasları alev alana ve zihni özlemle yanana kadar, dünyada hiçbir şey, ikisi ve gece dışında hiçbir şey kalmayana kadar üstünde gidip geldi. Ve fırtına koptuğunda, Cate'in içinde de fırtına koptu, Ross'un üzerinde gergin bir ok gibi gerildi; Ross'ın derinliklerine akarken, Cate de tüm benliğiyle ona aktı. Kemiksiz bir biçimde kalpleri birlikte titreyip, birlikte gümbürderken Ross'un üstüne yığıldı.

Safaktan çok önce yola çıktılar.

Kraliyetle ilgili haberler gelip giderken hızlandılar, arkalarından tazılar veya savaş köpekleri kovalıyormuşçasına atlarını kamçılayarak ilerlediler. Henry'ye asilerin kapındaki casuslarından ve yağmacılarla etraftaki gezinenlere sertçe yöneltilen sorulardan alınarak getirilen bilgiler, kafilenin Cate'in olduğu kısma birkaç saat içinde ulaşıyordu. Lincoln Kontu sadece Piel Adası'na çıkmakla kalmamış aynı zamanda Furness'i geçmiş, aşırı bir destek görmeyi beklediği sözde York destekçilerinin kalesi Yorkshire'a kadar kuvvetlerini ilerletmişti.

Her ne kadar pek çok kişi bu amaç için ona katılsa da umduğu güçte değildi. Henry'nin İngiltere'ye getirdiği barış ve adalet Yorkshire'da da destek görmüştü. Henry'nin otuz yıl süren York'un beyaz gücü ve Lancaster'ın kırmızı gülü arasındaki gerilimi bitirme başarısı pek de kimsenin vazgeçmek istediği bir şey değildi. Çok az kişi gerçek bir Plantagenet olup olmadığı bile bilinmeyen bir sonradan görmüşün başlattığı katliamın yeni bir turunu ateşlemek isterdi. Ayrıca bu kişinin onlara İrlandalı ve Alman askerlerin omuzlarında getirilmesi de çok hoş durmamıştı.

Tam tersine Henry, Nottingham'a halkın alkışları arasın-

da vardı. Beklediğinden çok daha kalabalık bir asker grubuyla karşılanmış; ordusunu Lincoln'ün yönettiği sekiz binlik York taraftarına karşın on beş bine yükseltmişti. Dinlenmek ve erzaklarını yenilemek için orada birkaç gün beklediler. Henry ve kumandanları da Newark'a hareket etmeden önce bir strateji belirlemek için toplantılar yaptılar.

Bu son saldırı, iki kuvvetin karşılaştığı ve Henry'nin yenildiği yönündeki kötü niyetli raporla canlanmıştı. Düşmanlar tarafından daha fazla kişinin Henry'nin boyunduruğu altına girmesini önlemek için çıkartılmıştı ve her yöne gönderilen habercilerle birlikte önlenmesi gerekiyordu.

Tekrar harekete geçen Kral'ın ordusu, Newark'ın sekiz mil dışındaki Radcliffe isimli bir köyde konakladı. İşte orada, gece yarısını bir-iki saat geçmişken isyancı ordusundan haber geldi. East Stoke Köyü'nün yakınındaki Trent Vadisi'nde kamp yapıyorlardı.

Bunun ardından yaşananlar tam bir kaostu. Henry, Lincoln Kontu'nun Newark'ta ordusuna daha fazla adam istemesini ve ayrıca sürpriz bir saldırı düzenlemesini engellemek istiyordu. Görevlileri ve adamları erzak arabaları, yol-luklar, fırıncılar, çamaşırcılar ve diğer her şeyi arkalarında bırakarak hızla harekete geçtiler.

Ross çadır girişinin dışında duran bekçi tarafından gizlice yatağından çağırıldı. Hızla giyindi, zırhını ve silahlarını giyerken Cate'in yardımını kabul etti ve kılıcını bağladı. Bir kolunun altında miğferini tutarak uzun, sert bir öpücük vermek için Cate'i kendine çekti. Sonra başını kaldırıp ona bakarak durdu; Cate'in yüzünü koyu mavi gözleriyle baştan aşağı süzdü. Cate bir an Ross'un bir şeyler söyleyeceğini zannetti. Bunun yerine Ross onu bir kere daha öptü ve gitti.

Arkasından koşmak, seslenmek ve ona söylemek istiyordu... Ama neyi? Söylenecek ne vardı ki?

Aralarındaki şeyi hiçbir şey değıştiremezdi; başlarına gelecekleri de. Onu kuşkular ve korkular içerisinde bırakacaktı; hamile olduğu haberi veya beyanını duymak istemeyebildi. Gözlerini kapattı ve akan gözyaşlarıyla birlikte çok da tutarlı olmayan sözlerle dua etti.

Adamlar hareket etmeye başladığında Cate pelerinine sarındı ve gidişlerini seyretmek için çadırın dışına çıktı. Bazıları adeta bir panayıra gidiyormuş gibi sallanıyor, sırtıyordu. Pek çoğu yarı uykuluydu ve diğerkleri de ümitsiz bir kabulleniş ifadesi takınmıştı. Kuvvetli atıkları adımlar öyle bir toz kaldırdı ki, sırada bir ileri, bir geri dolanan, onlara cesaret veren ve kaçakların cezalandırılacağını söyleyen atlı şövalyeler görünmez oldu. Yine de Cate, Ross'u hemen etrafında dalgalanan İskoç eteğinden tanımıştı. Tamamen görebilmek için yönünü değıştirdi ve giderek küçülüp gözden kaybolana kadar da onu izledi.

Zırhını kaplayan ceketin üzerindeki nişan dışında tanınmayacak haldeki, bir atlı tozun arasından çıka geldi. O kadar hızlı durdu ki atı geri gitti, toynaklarıyla havayı tekmeledi. Burnunu kaplayan metal parça nedeniyle suratı görünmeyen Trilborn ağır ağır, "Leydi Catherine, bana yolun açık olsun diyecek misin?" diye sordu.

"Hayır!" Cate'in sesindeki ifade aşğılama doluydu.

"Haydi, nereye doğru gittiğimle ilgili hiç endişelenmiyormusun?"

"Kesinlikle hayır!"

Trilborn miğferinin içinde yankı yaparak güldü. "Ama endişelenmen gerektiğini bil."

Buz gibi akan dereler gibi, Cate'in omurgasından aşağıya korkunç bir önsezi indi ama yine de yürekli bir biçimde, "Neden etmem gerektiğini anlamıyorum. Benim için bir önemi yok."

Trilborn inatçı atını tekrar dizginlerinden sertçe çekti. "Kral'ı öldürmeye yemin etmişsem bile mi?"

Cate'in kalbi daha hızlı atmaya başlayarak ciğerlerine çarptı. "Cesaret edemezsin. Sen de sıra sana gelince öldürüleceksin."

"Öyle mi dersin? Çatışma sırasında her şey mümkündür."

"Ross senin ne olduğunun farkında. Seni durduracaktır," dedi Cate çenesini kaldırarak.

"Deneyeceğini umuyorum. Zaten baştan beri amacımı anlamana izin vermemin nedeni onu Dunbar'a ileteceğini bilmemdi. İngiltere'yi Henry'den kurtarmaktan daha fazla can attığım tek bir şey var, o da seni dul bırakmak."

Çatışma birkaç saat önce tarlakuşlarının gökleri selamladığı ve neredeyse bakınca gözleri acıtacak kadar yeşil çimenlerin olduğu bir çayırdaki bulutsuz bir yaz sabahında başladı. İstila ordusu, çalılıkları ve bozkırlardaki eğrelti otlarını çiğneyerek yüksekteki ufak bir vadiden aşağıya doğru aktı. Henry'nin öncü koluyla, açık çayırliklar ve ardında yatan yeni ekilmiş tarlalarda karşılaştı.

Çarpıştıkları an çok şiddetliydi; arkasından da kanlı bir arbede çıktı. Öncü kolunun başında Oxford Kontu vardı. Kuvvetleri iki tarafa bölünmüş bir biçimde tutarken, darbeyi ortadan karşıladı. Braesford, bugün bir şövalye gibi giydirilmiş olan David ve diğer adamlarıyla birlikte soldan, Ross ise sağdan saldırdı.

Gürültü sağır ediciydi; kışneyen atlar, birbirine çarpan çelik, kalkanlara inen darbeler ve İrlandalıların kullandığı ıslık çalan okların arasında bağırışlar, küfürler, inlemeler ve feryatlardan oluşan bitmek tükenmek bilmeyen bir karmaşaydı. Güneş yukarıdan ışıklarını gönderiyor; kör edici bir

güçle miğferler ve kılıçların üzerinden sekiyordu. Yarı sağır, parlak ışık ve toza karşı gözlerini kısmış, zırlımın altında sıcaktan patlayacak olan Ross adeta şeytani bir makinenin öfkesiyle savaşıyordu. Uykusunda bile yapabilecek kadar çok tekrarladığı ezberden hareketlerle içgüdülerini dinliyordu. Zaman anlamını yitirmişti. Dakikalar saatlere dönüştü. Ne ilerliyor, ne de geri çekiliyordu; sadece konumunu koruyordu, aksi takdirde ölecekti.

Ross görüş alanının kenarında bir yerlerde Kral'ın bulunduğu farkındaydı. Pek çok sadık kumandan gibi, atını ufak bir tepenin üstüne sürmüş, orada olan biteni seyrederip, haberciler gönderiyordu. Ross görevini biliyordu. İngiliz egemenliğinin koruyucusu olarak bu noktadan fazla uzaklaşmamalıydı.

Merkez, gücünü kaybedip de gerilemeye başlayınca, Henry askerlerini Oxford'u desteklemek için gönderdi. Kral bir anda yalnızdı, resmen hiçbir koruması yoktu.

İşte tam o anda, aynı renkleri taşıyan bir düzine adamla birlikte bir şövalye ana gruptan ayrıldı. Mızrakları hedefe doğru yöneltmiş ve sabit halde, tozlu gürültü patırtı içinde kaybolan bir şeyler bağırarak Henry'nin bulunduğu tepeye doğru atıldı. Ross yanından hızla geçerken şövalyenin nişasına dikkat etti ve bir anda tüyleri diken diken oldu.

Trilborn!

Trilborn hiçbir koruması olmayan Kral'a yaklaştı. Tıpkı Cate'in dediği gibi olmuştu. Henry'yi öldürürse savaş sona erecekti.

Ross baltalı bir Alman paralı askerini öldürdü, atını döndürerek Braesford ve David'e bağırdı. Genç yaver ona doğru atıldı ama Braesford, Lincoln'ün York yanlısı kontu ve

savaşın nedeni olan çocuk-kralını koruyan bir dizi askeri biçmekle meşgul olduğu için duymadı. İri atın sırtına doğru kırmızı lekeli kılıcı hazır bir biçimde eğildiğinde Ross'un miğferinin içinde rüzgâr ısıklık çaldı. Kalbi hızla atıyordu, vahşiydi ve beyni adeta yanıyordu. Göğsünün içinde o eskilerden kalma çığlık alevlenmişti; kan davası sırasında bir İskoç'un savaş çığlığı... Boğazını parçaladı, kulaklarını doldurdu ve zihninde etrafında yüzlerce hemşerisiyle yaptığı akınlardan kalan anılar canlandı.

Önünde Kral'ın miğferini kapattığını ve kılıcına atıldığını gördü. Henry, azılı ve dengeli bir güçle kendini saldırıya karşı korurken kraliyet kılıcını çekti. Genel gözcüsü, geriye kalan tek koruması, göğsüne bir darbe alıp gözden kayboldu. Kral'ın etrafı sarılmıştı. Uzun süre dayanamazdı.

Ross'un geniş yürekli atı, galibiyet için şahlanarak mücadelelerinin arasına daldı. Trilborn'un atı manevra yaparken, diğer şövalelerden biri dengesini kaybetti ve eyerden düştü. İngiliz kontu küfrederek atını serbest bıraktı. Atını çeviren Trilborn, Ross'a doğru koşarken kendi adamlarını çiğnedi.

Ross saldırıya acımasız bir güçle karşılık verdi; darbenin etkisinin kollarının içinden ve tüm omurgası boyunca devam ettiğini hissetti. Gözlerini ateş bürümüş, kuzgun nişanlı atlıının Kral'ın yardımına geldiği tarafa bir bakış attı. Hafif bir umutsuzluğa kapılarak David'i gördü. Çok savaş görmüş geçirmiş kıdemli asker yerine, sadece bir çocuk vardı.

Ross ve Trilborn kılıçlarıyla gürültülü bir mücadeleye girdi. Ross'un gözlerine ter damlıyordu. Dişlerini sıkıdığı için bir ağız kafasının içine doğru yayılıyordu. Kılıç kullandığı kolu yanıyordu ama yine de her darbeye içini vahşi bir enet-

ji kaplıyor ve kurnaz bir biçimde rakibinin hata yapmasını bekliyordu. Bu şeref yoksunu İngilizî öldürmek istiyordu. Klanının Cate'e saldırmaya çalışan, onu arzulamaya cesaret eden, onu tehdit eden ve adını yalancıya çıkartan düşmanını gebertecekti. Sonunda burada öldüğünü görecekti.

Kral'la dövüşen adam David tarafından yenmişti ve eeye-
re sıkışmıştı. Çocuk kendine saldırmayı deneyecek diğerle-
rini karşılamak için ilerledi.

Tam o anda bir çığlık koptu. Lincoln ele geçirilmişti! Ya-
lancı kral yakalanmıştı!

Lincoln Kontu, York yanlısı kumandan ölmüştü. Kral
olduğu söylenen genç 6. Edward yakalanmıştı. Onu hem
güvenliği hem de savaş tutsağı olarak önüne taşıyan Braes-
ford'un elindeydi.

Trilborn küfrederek atını geriye çekti, Ross'un kesici dar-
besini havaya kalkan toynaklarla savuşturdu. Nefret dolu bir
ulumayla serbest kaldı. Etrafindan döndü ve dörtmala koştu;
bir anda kanlı bir bozguna dönüşmüş çatışmanın ortasında
ve yanında savaştı.

Ross, atının üstünden gördüğü kadarıyla çatışma bitmiş-
ti. Önündeki alan ölen veya kumandanları kaçınca kimlik-
leri ortaya çıkan kişilerle doluydu. Henry'nin ordusu sadece
sayı olarak üstün değildi. Aynı zamanda kılıçları veya kal-
kanları olmayan, tek korumaları deri yelekleri olan İrlandalı
taburlara göre çok daha iyi silahlanmış ve kuşanmıştı. Nere-
deyse yarısı kılıçtan geçirildikten sonra asiler darbe almış ve
kaçmaya başlamışlardı; Lancaster kuvvetleri de onları takip
etmişti. Henry istediği an sancağını buraya dikip kendini
galip ilan edebilirdi.

Ama Ross, Trilborn'un arkasından gidemiyordu, en

azından şimdilik. Henry'yi koruyan tek şey kendi kılıcı ve o genç yaverin, David'in kılıcıydı.

Ross, kılıcının ucuyla kraliyet sancağını kaldırmak için eyerinden eğilirken kafasını çevirip düşmanınım koştuğu yöne baktı. Henry'nin yeni sancaktarı sancağı Ross'tan aldı ve ılık yaz rüzgârında dalgalanması için açtı.

Trilborn kaçıyordu. Alandan çıkıyor, hem York hem de Lancaster yanlılarını ekiyor, geldikleri yöne geri gidiyordu. Güneye, Radcliffe'e, Cate'in olduğu yere doğru ilerliyordu.

Savaş bitmişti ve Henry yenilmişti. Hem Ross hem de kral ölmüştü.

Cate, getirdiği haber yüzünden göğsünde kalp atışları durmuş bir biçimde atının üstündeki Trilborn'a baktı. "Hayır!" diye fısıldadı.

"Gel!" dedi Trilborn, çağrısını yaparken miğferinin siperini yukarı kaldırarak. "Buradan gitmen lazım. Kamp yakın zamanda Lincoln'ün ordusuyla dolup taşacak."

"Bu... Bu nasıl oldu?" Cate bunu kabul edemiyordu. Ross çok önemliydi, böyle bir kader için fazla güçlüydü.

"Ne fark eder? Burada kalırsan Lincoln'ün ordusundaki her bir piyade için bacaklarını açman gerekecek. Seni bu kadderden kurtarabilirim. Çok geç olmadan benimle gel."

Üç Güzel'in laneti. Sonunda başarılı olmuştu.

Yoksa olmamış mıydı?

Şüphe midesini kaldıran kıvrımlar halinde tüm bedeninde dolanıyordu. Bu son durumla karşılaşınca aklı bunu kavramak istemedi.

"Sen öldüğünde neredeydin?" diye sordu Cate öğleden

sonra güneşinden kendini korumak için elini gözlerin üzerine koyarak. “Yakınlarda mıydın?”

“Tanrı aşkına! ne önemi var?” diye sordu Trilborn. Yüzü hiddetle kızarmıştı.

“Onu. Kral’ı öldürmeye yemin ettin.”

“Sadece bir şaka... Cate! Leydi Catherine, acele etmemiz lazım. Burada yakalanırsanız sizi kurtaramayabilirim.”

“Braesford? Ve David? Onlar da mı öldü?”

“Bilmiyorum.” Şimdi Trilborn’un yüzü öfkeden kararmıştı. “York yanlısı ordunun peşinden giden bir hayat kadınına dönmek istemiyorsanız şimdi benimle gelin. Bunu benim yatağıma tercih mi edersiniz?”

Ederdi. Onunla arkadaş olan çamaşırcılarla şansını denemeyi yeğlerdi. Trilborn’un altında yatmak, onu içine kabul etmek Cate’in ruhunu iğrendiriyordu.

“Hayır,” dedi Cate boğazını kapatmayı tehdit eden acıyı bastırarak. Geriye doğru giderken etekleri havalandı. “Hayır, sizinle gelemem!”

“Israr ediyorum.” Trilborn iri atını tekmeleyip arkasından gitmeye başladı.

Trilborn onu zorlamayı düşünüyordu. Bunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılan Cate etrafına bakındı. Yakındaki çadırlar boş görünüyordu ama yine de sıranın önünde biraz hareket vardı. Bir yerlerden sesler geliyordu; savaş alanından bir başka savaşçının döndüğünü düşündü. Ona ne olduğuna kimse dikkat etmiyordu.

Bir anda uzaktan gelen sesler anlam kazandı. “Lancaster! Lancaster! Henry galip geldi! Tanrı Henry’yi korusun!”

Bir anda üzerine doğru gelmekte olan attan geriye doğru ilerlemeye başlarken yeni farkına varmış bir biçimde, “Kay-

bettin!” dedi Cate. “Taraf değiştirdin ve şimdi ya kaacakşın ya da bir vatan haini olarak asılacaksın.”

“İrlanda Denizi’ne erişemezlerse beni yakalayamazlar.”

“Bir korkak gibi kaçıyorsun. Tahmin etmem gerekirdi!”

Trilborn havlar gibi güldü. “Ama bazılarının aksine hâlâ hayattayım.”

Yemin ettiği gibi savaşın ortasında Ross’u öldürmüş müydü? Bu olasılığın sızısı Cate’in içini öfkeyle doldurdu. “Seni yakalarlar. Asla kaçamazsın.”

“Olabilir ama önce sana sahip olacağım,” dedi Trilborn ve atını teklemeyip kışkırttı.

Atı ileri atıldı. Cate derhal kaçmaya başladı. Arkasında yere vuran sert toynakların sesini duyuyor, atın ısınmış derisinin kokusunu ve büyük hayvanın nefesinden gelen sıcaklığını başının üzerinde hissediyordu.

Bir anda, uçuşan peçesini ve uzun örölmüş saçını biri tuttu. Havaya kaldırılırken inledi. Arkasına uzanıp Cate’i kendine doğru çekip ısınmış elik zırhına doğru yapıştırtırken Trilborn’un eldivenli bileğini yakaladı.

Trilborn’a karşı savaştı; deli bir kadın gibi büküldü, tırmaladı, tekme attı. Sıkı tutuşundan dolayı kusacak gibiydi ve nereyse yere düşüyordu.

Trilborn onu tekrar yakaladı, küfretti, dizginleri bıraktı. Cate, Trilborn’un yüzüne kaçamak bir bakış attı; yumruk yaptığı eldivenli elini kendine çekerken dudakları hırıltı çıkararak büküldü.

Yumruğu başının yanına indi. Kafatasının içinde bir acı patlaması yaşadı. Atın boynunun üstünden sendeleyerek uzaklaştı, etrafında dönen gri-siyah sisin içine dalıverdi. Birinin onu yakaladığını hissetti, nefes alamayacağı bir biçim-

de birinin onu tutup dik pozisyona getirdiğini anladı. Sonra da merhametli bir karanlık etrafını sardı.

Uyandığında hissettiği acı onu şaşırttı. Sersemlemişti ve savruluyordu. Eskilerden kalan avlanma sezgisiyle hareketsiz durdu.

Altındaki hareketlerden at sırtında olduğunu fark etti. İri atın bir hendek veya alçak bir duvarın üzerinden atladığını ve iki ayağının üzerine düşeceğini anladı. Cate hareketsiz, gözleri kapalı bir biçimde durdu. Başındaki ağrı o kadar amansızdı ki bir an kusacağından korktu.

Yavaş yavaş Trilborn'un önündeki konumunu anladı; buruk ter ve karanfil kokusu buruna geldi. Zırhının kol oyunutusunun kenarı omzuna batıyordu; büyük eyerin köşesi de kalçasına ve iki yana attığı bacaklarının birleştiği noktaya çok yakındı. Gırtlığına bir inleme yükseldi ama yutmayı başardı.

Neredeydiler? Kamptan ne zaman ayrılmışlardı? Gözünü oldukça kısık bir biçimde açtı ama midesinden boğazına doğru safra yükselince derhal kapadı. Trilborn ona ilk yaklaştığında öğlenden hemen sonraydı ve şimdi ağaçların gölgeleri uzamış. Geçtikleri çayırılığın üzerinde uzanmıştı.

Kısa araştırmasında herhangi bir yol görmemişti. Trilborn kırlık arazileri seçmişti. Ne kadar uzağa gelmişlerdi? Nereye gidiyorlardı?

Evet. İrlanda Denizi, demişti. İrlanda'ya kaçmak ve ardından da Henry'nin uzanamayacağı Burgundy ya da başka bir ülkeye geçmek istiyordu.

Cate'in kaçırıldığını kimse görmüş müydü?

Kral'ın adamların savaş alanından kaçanları aramakla meşguldü. Belki birileri Trilborn'un arkasından geliyordu. Hatta belki yaklaşmaktaydı.

Henry yaşıyordu. Galip geldiyse olması gerekiyordu. Henry yaşıyorsa, Ross neden yaşamasındı ki?

Cate'in gözlerinin köşelerini zorlayan yaşlar sonunda ak-maya başladı. Islaklıklarını hissediyordu ama onları silmek için hareket etmedi.

Zihni çok karışlıktı ama bayginken tecavüze uğramadığını biliyordu; pek çok yeri ağrısı da orada bir sızı yoktu. Tril-born'un bu tehdidi o kadar uzun süredir onunla birlikteydi ki bunun yapmamasının tek nedeninin iş üzerindeyken birinin ona yetişmesi olduğunu düşünüyordu. Ya korkusu Ross'un arkalarında bir yerde olduğunu bilmesinden kaynaklanıyorsa?

Ross onların peşine düşerdi. Başka hiçbir neden için olmasa bile karısı olduğu için bunu yapardı. Bu bir gurur meselesiydi ve eski düşmanı ile arasındaki düşmanlıktan da öteydi. Birileri gittiklerini gördüyse Ross basit bir mantık yürüterek Trilborn'un ne yöne gittiğini tahmin edebilirdi. İrlanda hariç nerede güvende olabilirdi ki? Şu anda bile izlerini sürüyor olabilirdi.

Geciktirmek... Evet, onu oyalamalıydı. Fakat kıyıya doğru ilerleyişlerini nasıl engelleyebilirdi ki? Düşünebilseydi bir şeyler bulabileceğine emindi.

Trilborn hareket etti, eyerinde geriye bakmak için döndü. Cate'in başı hareket edince o kadar kötü zonkluyordu ki durduramadan önce ağzından bir inleme çıkmasını engelleyemedi.

"Zamanı geldi de geçiyordu," dedi Trilborn niğferinin tekrar kapadığı siperinin altından gümbürdeyen bir sesle. "Neredeyse seni bırakmaya karar veriyordum."

Konuşmadan önce midasını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Yapabilirdin."

“Öyle bir olasılık yok. En azından sana mümkün olan her şekilde sahip olmadan önce bunu yapamamı.”

Ardından da bunu nasıl yapacağını Cate’e anlatmaya başladı. Cate, Trilborn’un yaptığı kaba tanımların nedeninin, onun çaresizlik ve korkusundan aldığı heyecanın yarattığı şelvetin yanında gözünü korkutmak için olduğunu da düşündü. Aynen ona daha önce saldırdığına benzer bir şekilde hareket ediyordu.

“Bu gibi eylemlerin mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi Cate. başına elini koyup, bakışlarını koruyucu bir biçimde karnına indirmeden önce görüş alanının donuk kenarının bir an önce temizlenip tekrar düzgün görebilmeyi dileyerek. “At sırtında imkânsız.”

“Her zaman at sırtında olmayacağım,” dedi Trilborn bir anda çıkışarak,

Cate’in korkuyla titrememesi Trilborn’u rahatsız ediyordu. Ona korkmak için geçerli bir sebebi olduğunu göstermek için durmasına neden olabilir miydi? Cate’in aksi dilini tutması daha iyi olabilirdi.

Yine de bir molaya ihtiyaçları vardı, değil mi? Tecavüz dışında bir neden bulabilirdi.

Fakat Trilborn bu molayı da o amaç için kullanırsa? Cate buna dayanabilir miydi? Sonunda onu gerçekten arkada bırakır mıydı? Bırakırsa ölür müydü, yoksa yaşayabilir miydi?

Risk çok büyüktü ama başka ne seçenek vardı ki? İngiltere’nin kıyılarından uzaklaştıktan sonra Trilborn, onu metresi yapardı. Anlattığı her aşağılayıcı ve acı dolu şekilde ondan zevk almaya bakardı. Cate onun öfkesinin yıkımına katlanacak ve yumruklarının merhametine kalacaktı. Böyle yaşayacağına ölmek daha iyidi.

Başarırsa ve Ross veya Kral'ın adamları arkalarında bir yerlerdeyse, o zaman ölecek olan Trilborn'du. Bu olasılık Cate'in canını feda etmesine değermi.

Hızla, fikrini değıştirmeden önce elini uzatıp Trilborn'un bileğini tuttu. "Dur, şimdi dur. Ben... Sanırım kusacağım."

"Dayan. Vaktimiz yok."

Cate elini ağzına götürüp parmaklarının arasından konuşmaya başladı. "Sana söz veriyorum. Yapamam. Üzerine kusmamı tercih ediyorsan..."

Trilborn sinirle homurdandı ama yolunu en yakın ağaçların oraya doğru değıştirdi. Gölgelerine erişince atıyla biraz aralarında gezdi. Sonra yere inip Cate'i atın üzerinden çekti.

Cate hiç numara yapmasına gerek kalmadan sendeledi, neredeyse yere düştü. Bacakları süpürge sapı gibiydi ve midesi bulanıyordu. Sırtını dönüp tek elini büyük meşe ağacına koyarak öne eğildi, hızla parmağını boğazına soktu.

Bu çabası neredeyse gereksizdi. Gözlerinden yaşlar akararak şiddetli bir biçimde kusuyor, öğürüyor ve öksürüyordu. Midesi tamamen boşalana kadar tekrar, tekrar öğürdü. Sonunda bitkin düşünce, eliyle ağzını sildi, doğruldu ve gözlerini kapatıp ağacın gövdesine yaslandı.

Bu hareketiyle birlikte bir şey uyluğuna dokundu. Bu hafif ağırlığa o kadar alıştı ki hançeri olduğunu fark etmesi zaman aldı.

Hançeri. Hâlâ kemerine takılıydı ve kılıfı da elbisesinin kıvrımları arasında saklı kalmıştı. Dikkatsizlik, bilgisizlik veya benzer bir samimilik dolayısıyla Trilborn hançerini ondan almanıştı.

"Haydi, hızlı olmamız lazım!" diye emretti. Elini koluna koymak için uzandı.

Cate kolunu üzerinden silkeledi. Hafifçe sallanarak uzaklaşmaya başladı, ormanın derinliklerine doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sence nereye gidiyorum?” diye sordu başını arkaya çevirerek. Aralarına bir sıra çalılık girene kadar yürüdü.

Bu saygısızlığa izin verdi. Cate bir an bir mucize zannetmişti ta ki Trilborn’un da bu fırsatı kullandığını duyduğu sestten anlayana kadar. Eteklerini kaldırıp çömeldi, yapması gerekeni yaparken çalılığın arasından adamı izledi. Aynı zamanda, ufak hançerini hafifçe kılıfından çıkarttı. Uzun kolların içine, bileğinin ucuna yerleştirdi. Bunu yaptıktan sonra da doğruldu ve tekrar açıklığa çıktı.

Koşup kaçma isteği çok fazlaydı. Başka bir zaman olsaydı deneyebilirdi ama şimdi değil. Baş vücutu için çok büyükmüş gibi hissediyordu ama yine de içinde büyüyen sızıyı kaldıracak kadar büyük değildi. Görüşü buğuluydu; uzaktaki nesneler titreşiyor, fantastik şekiller alıyordu. Uzak bir tepedeki bir keçi bir ejderhaya dönüştü, bir tavşan büyük bir kaplumbağaya dönüştü ve bir fidan, at sırtında karanlık bir şekil halini aldı. Gözlerini kırıştırdı; fidan sallandı ve iki kafa çıkarttı. Aşağı bakınca kendinin de iki tane sağ eli olduğunu fark etti. Demek ki çift görüyordu.

Yavaşça adım atarak, atın bulunduğu yere doğru ilerlese bile adımları onu ormanın açık kenarına götürüyordu. Kūfreden Trilborn ona doğru uzun adımlarla yürüdü. Miğferini çıkartmıştı, parmaklarını bileğine dolayarak, atına doğru ilerlerken Cate’i de peşinden sürükledi.

“Bekle, bekle!” dedi Cate nefes nefese, tekrar midesi bulanınca eliyle gözlerini kapattı. “Biraz daha dinlenmemiz gerekiyor mu? Atın ikimizi de taşıyarak sonsuza kadar gidemez.”

“Bu benim sorunum, senin değil.” Cate’i önüne itti. Cate tökezledi, kendine çekip onu düzeltmeseydi neredeyse düşüyordu. Eteklerinin üzerinden onun sıcaklığını, kasıklarındaki tehlikeli sertliği hissedebiliyordu. Trilborn, Cate’in ağzına bakakaldı, kafasını eğdi.

Terli, azgın, buruk karanfilli kokusu Cate’in etrafını sardı. Kuru bir biçimde öğürdü. Gereğinden fazla becerikli bir biçimde inleyerek, öğürmenin tüm bedenini sarsmasına izin verdi.

Trilborn bir adım geri atarken vahşı bir küfür etti. Bir kadın için kullanılabilecek her türlü aşağılamayı ve küfrü söylüyordu. Tekrar kolunu çekerek Cate’i ata doğru itti.

İri atın önüne duran Cate onu esir alana sırtını dönmüş bir biçimde eyerin derilerine tutundu. “Yapamam!” dedi yüzünü üzengiye gömerek. “Devam edemem.”

“Edersin. Edeceksin!”

“Hayır.” Cate başını iki yana sallamaya başladı.

“Ölmeyi mi tercih edersin?” diye sordu Trilborn. Cate tek kelime etmeden, metalin metale sürtünmesini, kılıfından çekilen bir kılıcın sesini duydu.

Hançerini elbisesinin koluna soktu. Nereye vurmalıydı? Boynuna mı? Çok kolay korunabilirdi. Göğsünü kaplayan zırh ve alt koruyucu giysilerinin arasındaki bölgeye mi? En keskin hamleleri bile saptıracak uzun bir zırhlı yelek giyiyordu. Hiç düşünmeden saplamak ise canlı çıkamayacağı bir misillemeyle karşılaşmasına neden olabilirdi.

Bir anda fark etti. Şu anda kolunu tutan eli ve bileği çıplaktı. Tuvaletini yaparken eldivenini çıkartmıştı.

Bir şansı var mıydı?

Olup olmaması bir şey değiştirir miydi?

Asla Trilborn'a teslim olamazdı. Asla kendini vermezdi ve asla Ross Dunbar dışında bir adamın ona sahip olmasına izin vermeyecekti.

Cate kolunu indirdi ve yavaş yavaş yüzünü onu kaçıran adama döndü. Bileğinde küçük, sivri hançeri bacaklarının orada tutuyordu ve bakışlarını, gözlerindeki amacı görmemek için omzunun üzerinde bir noktaya sabitlemişti.

Trilborn kaşlarını çatıp bakıyordu ama onun boyun eğceğini anlayınca yüzü değişti. Gözlerinde tatmin alevleri yanarak, kararlı bir tavırla kılıcını kılıfına geri koydu.

Cate bunları gözünün ucuyla görüyordu ama dikkatini ormanın kenarından uzakta, tarlanın ilerisinde bir şey çekmişti. Daha önce fark ettiği fidan şimdi daha yakındı, daha büyüktü. Eğimli güneş ışığında parlayan, hareket eden bir şeydi. Bir atlıydı. Zırhının etrafında bir haleyle hareket eden at üstünde bir şövalyeydi.

Trilborn görmemeliydi, göremezdi, henüz değil. Cate bir anda gözlerini kapattı ve dudaklarını ıslattı. Tekrar önündeki adama odaklanmak için kafasını kaldırdığında gözlerinde biriken yaşlar bakışlarını buğulandırıyordu.

"Neden?" diye sordu bir anda boğuk bir sesle. "Neden ben, neden şimdi, hem de başka biriyle evliyken?"

"En başından beri benim olman gerekiyordu. Yakışıklıyım ve unvanım var. Ölümü yenerek talep edeceği lanetli bir Graydon Güzeli'ne sahip olmayı kim istemez ki? Hangi erkek böyle bir meydan okumayı reddedebilirdi?"

"Neredeyse herkes diye düşünüyorum."

Trilborn alaycı bir şekilde homurdandı. "Batıl inançlı aptallar! Sen aynı zamanda bir vârisin ve benim de cebim boştu."

“Bunu kabul edebilirim ama beni Ross’a verdiklerinde ilgin büyüdü,” dedi Cate, dudaklarını bükerek.

“Bunun asla olmaması gerekiyordu. Tanrı onu kahretsin! Asla!”

“Hayır, av partisinden arkada kalınca, beni takip etmesi gerekmiyordu değil mi? O zaman aynen şimdi yaptığın gibi sen beni taşıyacaktın.”

“Tüm bunları çözdün demek? Evet, sana her şekilde sahip olan âşık ve tecavüz ettikten sonra evlilik teklif eden centilmeni oynamam gerekiyordu. Ayrıca utanmanın yanında bir de minnettar olman gerekiyordu.”

“Ama senin yerine bu plana Ross düştü ve bu yüzden de ondan nefret ettin.”

“Bir Dunbar, aşâğılık bir sınır korucusu... Haksız mıyım? Nasıl etmezdim? Henry seni bana hediye edecekti, ona değil.”

“Ross’u vahşi bir saldırıyla ortadan kaldırmak istedin; hiddetini bana çevirince benim yardımına gelmesini bekledin.”

“Bir de onu tercih ettiğin için seni kendimin yapmaya hazırdım.”

“Ama Ross’un yarası iyileşti.

“Evet, şeytanın dölü. Aynen katilin silahından ve bugün Kral’a saldırıldığında da kurtulmaya başardığı gibi.”

Kurtulmak...

Cate de zaten böyle olması gerektiğini biliyordu. Yine de bu teyidi duyduktan sonra içinde beliren neşe daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Kalbi mutlulukla dolmuştu ve dört-nala ilerleyen şövalyenin görüntüsü aklına kazınmıştı. Yine de bakışlarını Trilborn’un arkasındaki alana çevirmevecekti. çevirmemeliydi.

“O yaşıyor demek!” diye fısıldadı.

Trilborn kaba bir biçimde güldü. “Bugün becerdikleri yüzünden yüce majestelerinin ona baronluk vereceğinden eminim. Henry’yi öldürmemi engellemeye becerdiği için Dunbar’a birkaç tane daha. Ama seni onun eline bırakmayacağım!”

Cate’i tutsak eden adamın gözleri kızarmış yüzünde yanıyordu. Kın duyduğu şeyleri tekrar hatırlamak onu hidetlendirmişti. Trilborn, Cate’e doğru geliyordu. Kolunu tutmak için uzandı.

Cate’in hançeri elindeydi; abanoz ağacının üzerindeki gümüş işlemeleri avucunun içine değiyordu. Mantıklı düşünmeden atıldı ve Trilborn’un bileğinin içini kesti.

Trilborn adeta uludu. Ona bakarken gözlerinde inanamazlık belirse de bir anda bu öldürücü bir öfkeye dönüştü. Elinden miğferi düştü. Parmaklarının arasında parlak kırmızı dalgalar yayılırken diğer eliyle bileğini tuttu.

Cate daha fazla beklemedi. Aniden kaçarak koşmaya başladı. Baş zonkluyordu, kör edici acı yere çarpan her adımıyla daha da artıyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Dizleri boşalmıştı ve ağaçların koruması altından çıktığı anda bir kâse muhallebinin içinde hareket ediyormuş gibi hissetti.

Arkasında Trilborn eyere atlayıp atma bağırırken bir yandan da küfrediyor ve homurdanıyordu. Muazzam, büyük at bir anda dörtnala fırladı. Toynaklarının her yere değişinde yankılanan bir ses çıkartıyordu. Altlarındaki toprağın hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Çayırın diğer tarafındaki koyu renkli şövalye yönünü Cate’e çevirdi. Hızlı geliyordu ve atın üzerinde eğilmişti. Sırtındaki kılıcı öne doğru çekerken çizdiği yay güneşte

parladı. Kapalı miğferi nedeniyle yüzü görünmüyordu ama yine de zırhının üzerine giydiği cübbesine işlenmiş Henry'nin kırmızı ejderhalı amblemini görülebiliyordu. Atının yarattığı fırtına arkasından gelen sesle birleşip ağır bir kükremeye dönüşmüştü.

Cate arkasına baktı. Trilborn yaklaşıyordu. Dudakları hırlayacak gibi geriye çekilmiş, dişlerini ortaya çıkartmıştı. Kılıcı adeta ağırlığıyla aşağıya çekiliyormuş gibi yumruğundan aşağı sarkıyordu ve parlak çelik üzerinden aşağıya kan süzülüyordu. Daha yakına gelince kılıcını arkaya attı ve yukarı kaldırdı.

Cate kendini yere fırlattı. Çelikler üzerinde ısıklık çaldı ve uçuşan peçesini yırttı. Bu sesin üzerinden, kulaklarındaki uğultuyu kesen zengin ve ölümcül bir tehdit gibi Dunbar Klam'ın savaşı çılgınlığı yükseldi.

İki adamı metal kaplı bir şahmerdan, metal kaplı bir kapıya çarpıyormuş gibi gıcırdayan bir çarpışmayla bir araya geldi. Bunun yarattığı etkiden yer sarsılmıştı neredeyse. Atlar inledi, kendilerine gelmeden önce sendelediler. Cate, arbededen uzağa yuvarlandı. Bir an sonra, bir beden yere düşerken zırhlardan biri de tangırdayıp şakırdadı.

Cate, Ross'un atından inip Trilborn'un yattığı yere gittiğini gördü. Yere düşmüş adamın zırhlı göğsüne ayağını koydu, kılıcının ucunu da açıkta kalmış boynunun girintisine yerleştirdi.

"Geçir kılıcımı!" dedi Trilborn çatlak bir sesle. Yüzü cüretkar bir ifadeye bürünmüştü. "Haydi, öldür beni."

Ross, Cate'in izini sürdüğü delice yolculuğu tek başına yapmamıştı. Braesford da bu yolu onunla birlikte gelmişti ama karışmak için değil, sadece destek olmak için. Atından inmiş şimdi Ross'un yanındaydı. İkisi Trilborn'a bakmaktaydılar.

Trilborn nefes almakta güçlük çekiyordu. Ross yardım etmek için hareket etmedi. Trilborn bir daha nefes alamazsa bile umurunda değildi. Hatta bunu tercih edebilirdi.

Bir anlığına meydan okumasını kabul edip Trilborn'un boğazından içeriye kılıcını sokmayı düşünmüştü; böylece nefes alma ihtimali sonsuza kadar yok olacaktı. Hem de bundan, böyle bir adaletten çok tatmin olacaktı.

Kahramanlık ve gurur hazen can sıkıcı olabiliyordu.

"Trilborn bende..." dedi Braesford. "Sen Cate'e bak."

Ross, Cate'in düştüğü yere gitmekten korkuyordu. Fakat bacanağı her ne kadar endişeli olsa da paniklememiş gibi görünüyordu. Yine de adamın ne hissettiğini bilmek zordu, Braesford'un inanılmaz boyutta umutlu bir yapısı var-

dı. Cate, Ross'un durduramayacağı biçimde kan kaybediyor olabilir; sakat kalmış veya ölü de olabilir. Ross tek elinde kılıcıyla, karısının düştüğü yere doğru ilerlemeye başladı.

Cate, beline kadar uzamış çimlerin arasında oturuyordu. Ross'un yaklaşmasını izledi, saçını peçesinden açarken bakışları büyüdü.

"Öldüğünü söyledi."

Cate'in onu karşılamasında öfkeli bir itham var gibiydi ama gözleri yaşlıydı. Öfkesi Ross'a mı yönelikti? Emin değildi.

"Biraz abartı." Ross daha da yaklaştı. Cate'in sol elmacık kemiğinden alınına doğru bir morluk uzanıyordu. O taraftaki gözünün kanlanmış ve şişmiş olduğunu fark etti. "Senin canını yakmış," dedi, adeta gırtlğından bir çakıl taşı yuvarlanıyormuş gibi.

"Beni İrlanda'ya götürecekti. Onunla gitmeye niyetim yoktu."

"Geride kalıp öldürüldüğümde emin olmayı seçtin."

Cate'in gözlerinden kırıldığı belliydi; bir de yarı kör bir ıstırap vardı. "Ross..."

"Sonra," dedi ve Cate'i ayağı kaldırmak için uzanırken kılıcını, ipinden tutarak bileğinden aşağıya sallanmasına izin verdi. Cate'in neredeyse ayakta duramayacak olduğunu görünce damarlarından öfkeli bir telaş aktı. Zihni küfürlerle doldu. Trilborn ona ne yapmış olabilir ki?

Şansı varken herifi öldürmesi gerekiyordu.

Diğerlerine doğru bir bakış fırlatınca Braesford'un düşmanın ayağı kalkmasına yardım ettiğini gördü. Zırhını çıkarmışlardı ve Braesford, bileğindeki atar damardan dışarı kan pompalanmasına neden olan kötü bir kesici bir gömlekle sarmıştı.

“Çok dokunaklı!” diye bağırdı Trilborn, Ross’un Cate’i tuttuğu yere doğru. “Seni öldürmeye çalışan bir kadına karşı böyle naziksen, seni önemseyen bir kadına nasıl davranırdın acaba?”

Cate sertçe nefes aldı, sarsıldı. Suçlamadan dehşete mi düşmüştü, yoksa gerçek ortaya çıktığı için suçluluk mu duyuyordu? Ross emin değildi ama Trilborn’un daha önceden de belirttiği bu suçlamaya karşı Cate’in ne hissettiği bilmek istiyordu.

“Cate’in ufak hançeri ölümcül bir oyuncakmış, haksız mıyım? Saldırıdan sonra onu banyonda buldun. Beni de onla yaralamaya çalıştı. Kahretsin, kılıç kullandığım kolum sağlam olsaydı seni öldürürdüm.”

“Ben yapmadım,” diye fısıldadı Cate. “Şey, kolunu kes-tim ama onu yapmadım.”

“Yaptı, yoksa ona sahip olurdum,” dedi Trilborn hafifçe. “Önce bir balıkçı karısı gibi kustu; herhangi bir erkeğin hevesini öldürmeye yetecek türde. Bence içinde senin bebeğini taşıyor. Bir ikilem, itiraf ediyorum ama bebek doğduktan sonra onu bir yere kapayabilirsin.”

Ross, Cate’i daha sıkı tutmaya başladı; elinde değildi. Trilborn haklı mıydı? Başına çok şey gelmişti. Ya hamileyse ve çocuğu kaybetmeye çok yakınsa?

“Cate?” diye sordu Ross.

Bir anda Cate’in tüm yüzü kızardı. “Bence... Sanırım.”

Ross’un içini hem öfke, hem de her bir kasını taşa döndürecek yıkıcı bir koruyucu duygu kapladı. Trilborn, Braesford Malikânesi’ne gitmiş ve her nasılsa Cate’in durumunu tahmin etmişti. Cate’i ve Dunbar’lı eşi olarak Ross’u, ona düşük yaptırarak mı cezalandırmak istiyordu? Daha doğma-

miş bir çocuğa yönelmiş bu tehdit her ne kadar kötü olursa olsun annenin atlattığı tehlike daha büyüktü.

"Hançeri nerede bulduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordu Ross, Trilborn'a. "Kiraladığın katil sana söylemese bunu nasıl bilebilirdin?"

"Belki de Cate söylemiştir. Hayır, teklif edince, ben de o ufak oyuncakını aldım ve onun için bir adam kiraladım. Komplo için bu kadar acelemiz olmasaydı daha çevik bir katil bulurdum."

"Ben teklif etmedim!" diye çığlık attı Cate. "Etmedim!"

"Dikkatli ol dostum," dedi Braesford. "Şu anda cinayete teşebbüs itirafı yapıyorsun."

Trilborn güldü. "Şansa bak, ya onu yanımda götürürsem?"

"Gerçekten de şansa bak!" dedi Ross, kollarındaki Cate'e dönerek ve Trilborn'a doğru yürürken onu destekleyerek. "Amacın başından beri buydu; Cate'i benden almak! Neden cinayete teşebbüs ettiğini itiraf etmiyorsun? Nasılsa kafanı iki kere uçuramazlar. Sonuçta ihanetin ve kralı öldürme teşebbüssün nedeniyle cellâdın senin peşinden geleceğini biliyorsun. Cate de kocasını öldürmeye teşebbüsten yakılacak. Ama sen onu, ne burada, ne de bundan sonra benden alamayacaksın. Cate uygun biçimde gerçekleştirilmiş kutsal bir törenle benim. Benim karım, umudum ve geleceğim; son nefesimi verene kadar onun yanında olacağım."

Trilborn'un yüzü deliler gibi bir öfkeyle kaplandı. Boğazındaki hırıltı bir feryada dönüştü. Kolunu Braesford'un elinden kurtararak, ayaklarının yanında yerde duran kılıcını aldı. Hiç durmadan Ross'un korunmasız diz kapaklarını kesmek için bir hamle yaptı.

Ross, Cate'i tehlikeden uzaklaştırdı. Nereye düştüğüne bakmadan, kolundaki sallanan kılıcını eline aldı ve bu vahşi saldırıyı durdurmak için bedenini sertçe döndürdü. Çelikler havada karşılaştı, gıcırdadı. Sonra ikisi dövüşmeye başladılar.

Güzel görünmüyordu, iyi hamleler, asil bir yöntem yoktu. Üzerlerinde parlayan güneş, gözlerini yakan terleriyle, karşındakini kesme, itme ve sert ve yorucu hamlelerden ibaretti. Öl ya da öldür dövüşüydü.

Trilbon çıldırmıştı, sürekli ama sürekli atağa kalkıyor, gözlerini kan bürümüş bir biçimde vahşi darbelerle ilerlemeye çalışıyordu. Ross, İngilizin bunu daha fazla sürdüremeyeceğini bilerek onu savuşturmaya çalışıyordu, Trilborn'un bileğinin kuvvetsiz olduğunu ve yorulacağını bilecek izliyor, bekliyordu. Yine de adamda şeytani bir güç vardı. Korkusu yoktu, dikkatli değildi ve kendini savunmuyordu.

Ölmek istiyordu.

Trilborn, baltayla yüzleşmek yerine aynen birkaç dakika önce istediği gibi kılıçla öldürülmek istiyordu. Alaycı soy-lularla, börek alan ve taş atan bir kalabalığın coşkulu teza-hüratları arasında cellâtlarla yüzleşmek istemiyordu. Bu bir intihardı.

Ross da onun bu dileğini yerine getirmek istiyordu.

Ve yaptı da. Sadece öfkeden, eskiden kalan kin veya Cate için değil, bir anda gelen can alıcı merhamet duygusundan. Elinden geldiğince temiz ve doğru bir biçimde kesmek için bütün gücü ve becerisini kullandı. Kesik Trilborn'un boğazını ele geçirdi; aynen bir cellâdınki gibi keskin ve ani bir son sağladı. Eski bir düşman için bağışlayıcı bir ölümdü. Eğer Trilborn'un yerinde olsaydı, Ross da bunu isterdi.

İş bittiğinde ve Ross biraz soluklanırken, Cate'in gözlerindeki dehşet ve suçlamayla yüzleşmeyi göze alabildiği zaman ona döndü. Cate onu attığı yerde duruyordu, çimenin üzerine yayılmıştı. Ross yanına, dizlerinin üzerine düşünce hareket etmedi, adını söyleyince de hareket etmedi, onu yerden kaldırmaya çalışırken de hareket etmedi. Cate'i atının üstüne yerleştirip Henry'nin kampına doğru yola koyulduğunda da hareket etmedi, kıpırdamadı bile.

Ross onun üzerine eğilip örgülü saçına fısıldayınca da kımıldamadı. "Lütfen Cate'in ölmesine izin verme. Tanrını, sana yalvarıyorum, lütfen ölmesine izin verme."

Stoke Muhaberesi'den tam bir ay sonra Braesford'a İskoçya'dan bir haberci geldi. Cate haberi Isabel'in avludaki bahçesinde, şebboy ve lavanta kokuları içerisinde gül dolu bir çardağın içinde yastıklara yaslanmışken aldı.

Haberi getiren, adeta onu uyandırmaktan korkan sessiz adımlarla yaklaşan Ross'tu. Cate savaş alanından sonra ve o günden beri sık sık uyuduğu için bu çok da mantıksız değildi. Henry'nin doktoru beyin sarsıntısı demişti ama Gywnne bu sıkıntıların hamile olduğu için yaşandığına yemin edebilirdi. Belki de haklıydı. Hâlâ nakış ve benzer yakından yapılan işleri yapmakta zorlarsa da, Cate bir yatalak gibi muamele görmekten sıkılmıştı.

Bu saygılı tavır, *Roman de la Rose*'da olduğu gibi, yakışıklı bir şövalyenin bahçede ona yaşamasından çok daha farklıydı.

"Evet?" dedi Cate, güneşin ışığından dolayı kapattığı kirpiklerini açarak. "Ne oldu?"

“Seni rahatsız ediyor muyum? Başka bir zaman da gelebilirim.”

“Hayır. Gel.” Cate, ayaklarını hareket ettirerek Ross’un bankın ucuna oturmasını işaret etti. “Kapı için çalınan trompetleri duydum. Kral’dan haber mi var?”

Ross banka otururken ona döndü. “Braesford’dan sayılabilir, tabii Henry’nin mührünün altında. Her şey yolundaymış. Stoke’daki çarpışmada ölenlerin sayısı Lancaster’lar için iki yüz. York için birkaç yüzmüş. Ve tahtı isteyen genç çocuk, Lamber Simnel de güvendeymiş. Kendinden önceki Richard’ın aksine Henry bu çocuğu öldürmekte bir anlam bulamamıştı. Bunun yerine Henry’nin mutfağında şişleri çevirerek kendi hayatını kazanıyormuş. Onu prensle dönüştürmeye çalışan rahip bile ölümle değil hapisle cezalandırılmış.”

“Adil.”

“Aynı zamanda kurnazca,” dedi Ross. “Böylece çocuk katili sıfatından uzak durmuş oluyor, hem onu kim suçlayabilir ki?”

Cate katılıyordu. “Hepsi bu mu?” diye sordu bir süre sonra.

“Eski kurttan da bir mesaj var. Beni orada bulacağını düşündüğü için önce Londra’ya gönderilmiş.”

“Umarım kötü haber değildir.”

Rose, saçlarının koyu dalgalarında parıldayan güneş ışığında hafifçe kafasını salladı. “Her şeyi affetmiş. Eve dönmem emredildi.”

Ev! Ross hâlâ İskoçya’yı ait olduğu yer olarak kabul ediyordu. Üzerindeki kamışlardan kopardığı gül yapraklarına bakıp, elinde döndürdü. “Çok büyük bir lütuf ama çok ani. Neden bunu istediğini söylemiş mi?”

“Trilborn’un tarafımdan öldürüldüğünün haberi babama ulaşmış. O, İngiliz soyunun sonuncusuydu. Kan davası bitti. Sanırım bunu başardığım için de tekrar Dunbar soyadına layık görüldüm.”

“Sana iyilik yaparken, baban, eski kurt, bir İngilizle evlendiğin gibi ufak bir detayı görmezden gelecek mi?”

Ross öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını kenetledi. “Aynen dediğin gibi.”

“Gideceksin o zaman?” Kelimeleri hafif, neredeyse ifadesizdi. Her ne kadar ikisini de gururlandıracak bu onuru kazanmak çok zor olmuş olsa da gurur duyuyordu.

“Gitmem gerek.”

Dilinin ucuna geri dönüp dönmeyeceğini sormak geldi ama bir türlü kelimeleri toparlayamadı. “Ne zaman?”

“Derhal. Haberciyle birlikte bir yaver de gönderilmiş.”

Hemen! Ross’un Cate’in hazırlanmasını beklemek gibi bir niyeti yoktu, onunla gelmesini istemek gibi bir niyeti de. Boğazında yutkunması imkânsız olan bir düğüm belirdi.

Ross, Cate’e baktı ve ardından bakışlarını tekrar ellerine çevirdi. Sanki hiç sorulmamış bir soruyu yanıtlar gibi. “Şu anda seyahat etmezsen daha iyi,” dedi. “Çok iyi değilsin ve bir de bebek var.”

Aslında iyi bir bahaneydi; aynen döndüklerinden beri Ross’u onunla aynı odayı veya yatağı paylaşmaması için olduğu gibi. Bunun sona erme zamanı artık gelmişti. “Şu anda gayet iyiyim.”

Bakışları tekrar, bu sefer kuşkudan kararmış bir biçimde Cate’e çevrildi. “İyi misin? Ama sen... Ölebileceğini düşünmüştüm.”

“Hepsinin bu olduğuna emin misin?” Cate derin bir ne-

İş alıp dikkatle bıraktı. "Yoksa Trilborn'un dediklerinde, yani Üç Güzel'in lanetini yerine getirmek ve evliliğimizden kurtulmak için seni öldürmeye çalıştığıma biraz olsun inanmış olamaz mısın?"

"Cate, hayır!"

"Sana kızamam." Cate hafifçe başını salladı. "Lanetle ilgili tüm söylediklerim, hançer kanıtı, idam edilmek üzere olan bir adamın itirafı... Hepsi de çok aleyhimde."

"Mümkün görünüyor," diye karşılık verdi Ross sesi net, gözleri berrak bir halde. "Sinsi bir cinayetin asla parçası olmazdın. Benden kurtulmak istesen bunu son derece güçlü bir öfkeyle, gözlerimi ve ciğerimi kendi ellerinle sökerek yapardın."

Bu pek de hoşuna giden bir tablo olmamıştı ama umursamadı. "Peki, o zaman ne?"

Ross kılıç kullanmaktan oluşmuş nasırlarını birbirine sürterek ellerini ovuşturdu. "Seni karım olarak elde etmeyi asla hak etmedim," dedi ayaklarına bakarak. "Sen Leydi Catherine'sin, hükümdarın akrabasıydın. Ben sadece bir sınır bozguncusuyum. Bir gün belki toprak ağası unvanını alabilirim ama bu da hiçbir asalet belirtisi olmayan fahri bir unvan. Ölmemi istediğine inanmak, sana bir şahinin yeme atıldığı gibi atılmamam, senin için bir İngilize dönüşmem için bir bahaneydi."

"Bu asla olamaz," dedi Cate hafifçe gülümseyerek.

"Bundan da öte, seni tehlikeden uzaklaştırmam gerekirken seni yanımda tuttum," dedi Ross, dikkatli bir havayla. "Seni Henry'nin kampında korunmasız bıraktım ve bak olaylar nasıl gelişti. Bencil herifin tekiyim, saraya ait bir şövalye değil. Genç David, Braesford'un Henry tarafından

şövalye ilan edilen yaveri bile benden daha iyi bir âşık olacağı kanıtladı.”

“Hayır!” dedi Cate açıkça.

Duymamış gibiydi. Sert kasların getirdiği rahatlıkla ayağa kalkarak biraz ilerleyip Cate’e sırtını döndü. “Bensiz daha mutlu olursun.”

Gerçekten bunu mu düşünüyordu yoksa İskoçya’ya tek başına dönmeyi tercih ettiğini mi? Onunla evlenmeye zorlanmıştı; evi veya vatanı olmadığı için Henry’nin iyiliğini kabul etmişti. Şimdi tüm bunlar değişmişti.

“Peki ya Grimes Malikânesi ne olacak?”

“Senin için verilmişti. O malikâneyle canın ne istiyorsa yapabilirsin.”

Cate bir an çocuklarını dünyaya sırf kendi isteğiyle getirip tek başına mı büyüteceğini sormak için ağzını açtı ama bu mızızlanma gibi duruyordu. Tekrar onu tutsak almayacaktı; birlikte yarattıkları bebekle kendine bağlamayacaktı. Ayrıca her ne kadar bunu söylemek basınçtan beyin sarsıntısının acısını tekrarlatsa bile, Ross’un burada onunla kalması, onu sevmesi için de yalvarmayacaktı.

“O zaman bu elveda mı?” diye sordu Cate onun geniş sırtına bakarak.

“İstiyorsan öyle olur.”

Cate’in isteğine bağlıydı. İşte yine o kelime.

“Ne zaman benim isteklerim dile geldi ki?” diye sordu hiddetle. “Ne zaman bu ilişkide kendi kararlarımı vermeme izin verildi ki?”

Ross onun yüzüne bakmak için aniden döndü. “Evlenmeyi reddedebildin.”

“Evet ama ya sonuçları ne olurdu? Seninle yalnız bir gece

geçirdiğini için kahpe damgası yemek veya Henry'nin kararına göre Trilborn'a verilmek mi? Hayır, teşekkür ederim!"

Ross ellerini beline koydu. "Sen beni tercih ettin."

"Tabii ki ettim; aklımı neredeyse kaybetmiştim," dedi Cate. "Hiç de önemli olduğundan değil."

"Bıçak yarası yüzünden ölmeme izin verebilirdin."

Cate, Ross'un ateşini düşürmek için onu süngerle yıkayışını, vücudunun üzerinde süngerini gezdirmekten aldığı zevki, neye benzediğini görmek için onun üstünü açtığı anları hatırlayınca yüzü alev aldı. "Sorumlu hissettim. Yardıma gelirken yaralanmıştın."

"Peki ya sonra? Benim odama geldiğinde?"

"Daha önce öleceğini düşündüm... Yani, evlilik tamamına ermeden."

"Çok iyi düşünmüşsün," dedi Ross ağır ağır gözlerini kısarak.

"Değil miydi?" Cate önce Ross'a baktı, sonra bakışlarını uzaklaştırdı. "Ve hepsi hiçbir şey içindi. Çünkü evlenmeden önce de sonra da gayet dinç ve dayanıklıydın."

"Peki, sence bunun nedeni ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de lanete hiç inanmadığın içindi veya benimle evlenmek için önce Trilborn, Henry'ye sorduğu içindi, böylece kötülük ona yönelmiş oldu."

Ross'un kaşları kalktı. "Evet, bu da bir düşünce, gerçi onun haince hedeflerine ulaşamaması için üstüne düşeni yaptın."

"Kötülükten değil," dedi Cate hızla.

"Hayır, Kral için."

Cate çenesini kaldırdı. "Ve de senin için... Trilborn seni çatışmanın kargaşasında öldürecekti."

“Henry’yi de ortadan kaldırmanın yanında... Hırslı bir dönecek!”

“Ama size söylediğimde ikiniz de inanmadınız.” Bu o zaman Cate’in canını sıkımişti ve hâlâ da sıkıyordu.

Ross geniş cüssesi üzerinden kollarını kavuşturdu. “Sana inandık, sadece Trilborn’u inanmadığımıza ikna etmemiz gerekiyordu. Korkmak yerine planladığımız gibi hareket etmesini tercih ettik.”

“Bunu bana söyleyebilirdiniz.”

“Evet, belki söyleyebilirdik ama esas izlediği sen olduğun için onu asıl sen harekete geçirebilirdin.”

“Evet, ama işte ben güvende değildim.”

“Evet,” dedi Ross sesi aklı başında çıkmıştı, “İşte bu yüzden de seni burada, Braesford’un koruması altında bırakabilirim.”

Yaz rüzgârı etraflarında gülleri uçuşturup, pembe yapraklarının kokusunu etrafa saçarak pembe bir yaprak yağmuruna dönüştürürken ona çok uzun bir süre baktı. “Braesford harika bir bacanak ve mükemmel bir baba,” dedi Cate. Sonunda ayağa kalkıp bir adım attı. “Ama evlendiğim insan o değil.”

Ross’un çenesi kitlendi, üzerine bir yorgunluk çöktü ve gözlerinden dışarıya yansıdı. “Seni benden daha çok güvende tutabilir.”

“Güvende tutulmayı mı istedim?” diye sordu Cate sertçe. “Belki de istediğim bu değil. Ayrıca Trilborn beni onunla gitmeye zorladığında peşimden geldin. O zaman bana karım dedin. Ölmemem için dua ettin. Hem de üst üste, dua ettin.”

Ross’un koyulaşmış teninin altında soluk bir gül rengi belirdi. “Duymuşsun.”

“En vahşi rüyalarım.”

“Uyarınla hayatımı kurtardın. Peşinden gelmek yapabileceğimin en azıydı.”

“Bana ‘sonra’ demiştin,” diye hatırlattı Cate, yaklaştıkça daha da kesin adımlarla Ross’a doğru ilerlemeye başlarken.

“Sonra?”

“Ölürsen ne hissedeceğimi anlatacakken.” Hatırlıyordu. Ross bunu daha önce de söylemişti, özellikle de konuşmak istemediği bir şey varsa.

“Doğru zaman değildi.”

“Çünkü ben ve Trilborn’u yakalamıştın ve aramızda neler geçtiğinden, bana neler yapmış olabileceğinden bi haberdin?”

“Bununla ilgili söylenecek bir şey yoktu,” dedi Ross, kaşlarını çatarak. “Ben eline kan bulaşmış, yeni savaştan çıkmış bir İskoç, sen ise hâlâ bir İngiliz leydisiydin. Ki bu hâlâ geçerli.”

İçindeki rahatlama hissiyle boğazına bir düğüm takıldı, zor da olsa yuttu. “Şimdi bununla ilgili daha da az söylenecek şey var. Ross Dunbar, bence İngiliz leydileriyle ilgili fazla nazik düşüncelere sahipsin.”

“Graydon’un Üç Güzeli’nden birisin.”

“Yine de sadece bir kadını. Bir anlamı yok. Benden o yüzden korkmuyorsan tabii.”

“Hayır, asla!”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Beni Stoke’dan sonra istemen, yaşamam için dua etmen beni sevdiğin içindi. Lanet seni etkilemedi, çünkü neredeyse beni donmaktan kurtarmak için tüm dünyayı ateşe vereceğine Yeni Orman’daki geceden beri seviyorsun. Seni görmeye gelmeme izin ver-

din çünkü beni seviyorsun. Benimle de aynen bu sebepten evlendin, başka bir sebepten değil. Bu yüzden Grimes Malikânesi'nde bu kadar uzun süre kaldın; çünkü bunu fark etmemden korkuyordun. Beni yanında, orduyla birlikte yürütmen de bundandı.”

“Hayır,” dedi Ross sertçe.

Cate irkildi, bu tek kelime ona bir yumruk gibi gelmişti. “Hayır, mı?” diye fısıldadı.

Ros yavaşça başını iki yana sallayarak, adeta gördüğü hayalin kaybolacağından korkan bir adam gibi Cate'e uzandı. “Seni, o kanun kaçağının suratına ufak hançerini doğrulttuğun andan beri seviyorum. Orada gösterdiğin cesaret kalbimi şaşkına çevirdi. Sonradan, bir anlığına bile bunu bana karşı kullanabileceğini bilmek beni neredeyse öldürüyordu. Daha sonra bunu Trilborn'a karşı kullanmaya zorlanman, seni koruyamadığımı bilmek, asla Henry'nin bana verdiği geline layık olamadığımı...”

“Ben şey diye düşünmüştüm...” Cate devanı etmeden önce boğazını temizledi “Bense bir İskoç'un gelini olmaya uygun olmadığımı düşünmüştüm.”

“Saçmalama. Babam seninle tanıştıktan sonra anında kölen olur. Benim de ilk tanıştığımızda olduğum gibi ve hâlâ olduğum gibi.”

Ros şühpesiz abartıyordu ama Cate buna söz etmeyecekti. “O zaman benimle tanışınca kölem olacağından emin olmamız gerekmez mi?”

“Gerekir mi?” Ross, ipekten elbisesinin üzerinden başparmağıyla kollarını severken, “Gerekir mi?” diye sordu “Hele de kalmayacaksan?”

Cate yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekildi “Neden kalmayayım?”

“Seni karım ilan ettim ama sen beni kocan ilan etmedin.”

“Tabii ki ettim,” dedi Cate kaşlarını çatarak. “Senin yanı-
na ne zaman geldiysem.”

Hatıralar gözünün önüne gelince Ross’un yüzüne bir gülümseme yerleşti ve gitti. “Yaptığın bu muydu? Ben başka bir şey zannediyordum.”

“Hayır,” diye fısıldadı Cate, göğüsleri Ross’a değene ka-
dar ilerleyerek.

“Bence yapmak istemezsin... Hayır. Rahipler çocuk ta-
şıyorsan ve doğumdan sonra yasak olduğunu söylerler. İki
uzun süre boyunca...” Ross iç geçirdi.

“Rahipler!” dedi Cate ona dokunmanın zevkini tatmak
için gömleğinden görünen göğsüne dokunarak. “Kendileri
asla kalplerini verdikleri bir bebek sahibi olmadıkları için,
sevişmekle ilgili çok az şey bilirler.”

“Doğru.”

“Asla bir çocuk da doğurmazlar.”

“Evet. Sence...”

“Zevk almamızı engellemek için uydurdıkları sapıkça
bir söylem mi? Evet, bence öyle...”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Cate.”

Gözlerinde büyüyen mavi alevler gibi artan sıcaklığı
Cate’i baştan aşağı ısıttı. Hafifçe güldü, ardından da güçlü
bir biçimde Ross onu kendine çekince hafifçe hıçkırdı. Bir
anda dudakları birleşti ve Ross yiyip bitirircesine ama aynı
zamanda onu el üzerinde tutan, ona sahip olan, aralarında
güven, aşk ve bağlılığı gösteren bir biçimde Cate’i öptü.
Onu bir anlığına bıraktığında Cate başını Ross’un göğsüne
koydu.

“Peki ya senin baban, toprak ağası, ne olacak?” diye sordu Cate iç geçirerek, “Ve de senin için gönderdiği yaver?”

“Bekleyebilirler. Beni evlatlıktan atmak onun fikriydi. Onun bu iyiliğine yanıt vermek için acele etme gereği duymuyorum.”

Kafasını kaldırıp Ross’a baktı, kaşları çatılmaya başlamıştı. “Ama gideceksin? Seni ailenden ve arkadaşlarından alıkoynamam.”

“Tekrar bir sınır bozguncusu olsam bile beni ister misin?”

“Eğer... Eğer mutlu olacaksan isterim,” dedi Cate, Ross’un bahsettiği tehlikeler yerine göğüslerinin başlarını ovan parmakları dikkatini dağıttığı için.

“Henry’nin nezaketi sonucunda ben de Braesford gibi bir İngiliz baronuyum artık ve çok güzel, geniş topraklarım var. İstesem bile bozgun için vaktim yok. Yine de sadece İskoçya’da tatmin olabilecek bir isteğim var.”

Ross’a bakarken Cate’in göz kapakları ağırlaşmıştı. “Peki, bu istek ne?”

“Altımda İskoç eteğim, üzerimizde sadece gökyüzüyle sana fundalar ve eğreltiotları içinde sahip olmak.”

“O zaman,” dedi Cate nefes nefese, “yakında gidiyor muyuz?”

“Kim bilebilir ki?” dedi Ross, bakışlarını Cate’in elbisesinin altından görünen göğüs uçlarına dikerek. “Belki seninle İngiliz topraklarında sevişmekten bıkebilirim: elli sene sonra mesela. Veya bebeğimiz doğduktan sonra olabilir.”

“Zavallı yaverin beklemesi için uzun bir süre.”

“Evet. Yalnız dönebilir.”

“Bence Dunbar beyiyle tek başına yüzleşmek istemeyecektir.”

“Kesinlikle hayır!” dedi Ross gülerek. Komik bulsa da sesinde saygı vardı.

Cate elini Ross’un boynunda dolaştırıp saçlarına doladı. “Bence çok geçmeden onunla tanışmam lazım.”

Ross ona, ağzının bir kenarı kıvrılarak gülümsedi. “Eğer böyle istiyorsan.”

“O zaman bugün mü yola çıkacağız?”

“Hazırlanabileceğimden emin değilim.”

“Ne zaman?”

“Bu akşam yapacağız tatlım ve aynen senin istediğin gibi olacak.”

“İskoçya’ya mı gidiyoruz?” diye sordu Cate masumca ama Ross’un ne demek istediğini anlayınca yüzü kızardı ve kasıklarının arası ıslandı.

Ross, yanıtını Cate’in saçlarına doğru fısıldadı.

Cate, Ross’un söylediklerini duyunca güldü ve nefesi hızlandı ama dediklerine karşı çıkmadı.